

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Harris_Thomas-Černá_neděle.pdb

PDB Name: Harris_Thomas-Černá_neděle

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Černá neděle

Thomas Harris

1. kapitola

BYL UŽ VEČER, když letištní taxi drkotalo po šest mil dlouhé pobřežní silnici do Bejrútu. Vzadu seděla Dahlia Iyadová. Dívala se, jak ve světle poslední silniční lampy šednou zvířené bílé vlny Středozemního moře. Myslela na jednoho Američana. Budou se jí na něj vyptávat.

Taxi zabočilo do Rue Verdun a kličkovalo do středu města, do čtvrti Sabra, kde žila spousta uprchlíků z Palestiny. Řidič se tady dobře vyznal. Dlouze se zadíval do zpětného zrcátka, zhasl světla a zastavil u malého dvorku poblíž Rue Jeb elNakhel. Byla tam taková tma, že nebylo vidět ani na krok. Když vypnul motor, byla z dálky slyšet jedoucí auta. V poklidu uběhla jen jedna minuta.

Najednou se rozletěly všechny čtyři dveře, taxi se zakývalo a řidiče oslnilo silné světlo baterky. Na Dahlii mířil samopal z takové blízkosti, že cítila vůni zbrojního oleje.

Muž s baterkou přistoupil k zadním dveřím auta a ten, který mířil na Dahlii, dal zbraň zase pryč.

"Djinniy," zašeptala.

"Tak si vylezte a pojďte se mnou." Promluvil arabsky s příměsí místního nářečí.

Dahlii Iyadovou čekaly v tiché místnosti budovy ve středu města Bejrútu krušné chvílky. Hafez Najeer, šéf výběrové jednotky zpravodajské služby Jihaz alRasd (RASD), která je součástí jedné z největších

palestinských organizací Al Fatah, seděl za stolem a hlavou se opíral o zeď. Hlavu měl malou, ale byl to vysoký muž. Jeho podřízení mu tajně říkali "naše kudlanka nábožná". Když chtěli, aby je vzal pořádně na vědomí, museli dělat, že jsou nemocní nebo vystrašení.

Najeer byl velitelem organizace Černé září. Nedojímal ho pojem "situace na Středním východě", stejně tak jako možnost navrácení okupovaných území Palestiny Arabům. Věřil v apokalypsu, naprosté zničení ohněm, který vše vymaže z povrchu zemského. V to věřila také Dahlia Iyadová.

Stejného názoru byli i další dva muži v této místnosti: Abu Ali, který řídil vražedné komando organizace Černé září v Itálii a ve Francii, a Muhammad Fasil, odborník přes dělostřelectvo a autor přepadové teroristické akce v olympijské vesnici v Mnichově. Oba byli členové RASDu a nejschopnější lidé Černého září. Avšak širší palestinské odbojové hnutí jejich schopnosti neuznávalo, protože Černé září žije uvnitř organizace Al Fatah podobně jako velká touha v srdci člověka.

A právě tito tři muži se také rozhodli, že Černé září zaútočí i na Spojené státy. Společně připravili téměř padesát akcí, ale ze všech sešlo. V té době USA pokračovaly v dodávkách zásilek zbraní, které Izraelcům sloužily k ničení palestinského odporu.

Ted' tedy přišlo kladné rozhodnutí, a pokud Najeer dá svůj konečný souhlas, celá akce bude nyní v rukou této mladé ženy.

Dahlia odhodila djellabu na židli a ke všem se otočila čelem. "Dobrý večer, soudruzi."

"Vítej, soudružko Dahlie," odpověděl jí Najeer. Ani se nenamáhal vstát, když vešla do místnosti. I druzí dva muži zůstali sedět. Změnila se za ten rok, který strávila ve Spojených státech. Měla na sobě velice elegantní kalhotový kostým, což muže poněkud odzbrojovalo.

"Ten Američan je připraven," řekla. "Mám dobrý pocit z toho, že tu akci povede právě on. Lepšího jsme si nemohli přát."

"Nakolik je spolehlivý?" Najeer se na ni díval tak upřeně, jako by chtěl číst její myšlenky.

"Stoprocentně. Ví, že má ve mně oporu. Je na mně závislý."

"Tak jsem tomu porozuměl i z tvé zprávy, jenom šifra se mi nějak nelíbí. Chceme se tě na něco zeptat. Začni ty, Ali."

Abu Ali se na Dahlii pozorně zadíval. Pamatuje si ji z hodin psychologie, kterou vyučoval na americké univerzitě v Bejrútu.

"Američané se vždy jeví jako inteligentní lidé, že?" začal se vyptávat.

"Ano."

"Ale ty věříš, že je to blázen?"

"Zdravý rozum a inteligence nejsou přece totéž."

"Je na tobě závislý čím dál tím víc? Je na tebe někdy zlý?"

"Někdy jeho projevy nebyly zrovna příjemné, ale v poslední době se na něco podobného nepamatuju."

"Je impotentní?"

"Říká, že jednu dobu byl, poté, co ho propustili ze severního Vietnamu, ale poslední dva měsíce už to není pravda." Dahlia se při svém výslechu na Aliho pozorně dívala. Všimla si, že má v očích slzy a že jeho taktní gesta jsou východiskem ze vzpomínek, v nichž si ji uchoval jako svou obdivovatelku.

"Myslíš, že je tvoje zásluha, že už není impotentní?"

"To není otázka zásluh, soudruhu. Je to věc ovládnutí. A já svému tělu dokážu poručit. Kdybych věděla, že se zbraní to půjde líp, použila bych ji."

Najeer jen pokýval hlavou na souhlas. Věděl přesně, že to, co říká, je pravda. Dahlia totiž pomáhala s výcvikem tří japonských teroristů, kteří kdysi provedli atentát na mezinárodním letišti v Tel Avivu, kde nazdařbůh zabili civilní osoby. Původně však byli ti Japonci čtyři. Jeden ale při nácviku ztratil hlavu a zazmatkoval. Před očima ostatních ho Dahlia odpráskla jako psa výstřelem ze samopalu typu Schmeisser.

"A jsi si jistá, že si to najednou nerozmyslí a nevydá tě Američanům?" tvrdošijně vyzvídal neodbytný Ali.

"Co by z toho měli?" nedala se Dahlia. "To by získali malou kořist. Získali by trhavinu, ale sami až moc dobře víte, že tu nepotřebují, té mají dost." Tato věta byla adresována Najeerovi, který vmžiku zvedl oči a přísně se na ni podíval.

Izraelští teroristé prakticky vždy použili americkou plastickou trhavinu C4. Najeer si vzpomněl, jak

vynášel z trosk bytu v Bhandoumu tělo svého bratra a pak se musel ještě jednou vrátit, aby našel k jeho tělu nohy.

"Ten Američan se na nás obrátil sám, protože potřeboval výbušniny. To přece všechno víte, soudruhu," dodala Dahlia. "A v mnohém mu ještě budu užitečná. My přece neútočíme na jeho politické přesvědčení, protože on žádné nemá. Ani termín ‚svědomí‘ mu ve své podstatě nic neříká. Není se třeba bát. Určitě mě Američanům nevydá."

"Pojďme se na něho podívat ještě jednou," neústupně pronesl Najeer. "Soudružko Dahlie, tys toho člověka poznávala jen v jednom prostředí. Já ti ho představím za poněkud jiných okolností. Ali! Bud' tak hodný."

Abu Ali vyndal na stůl šestnáctimilimetrový filmový projektor a zhasl světla. "Tak tohle jsme získali zcela nedávno od našeho člověka v severním Vietnamu, soudružko Dahlie. Vysílala to jednou i americká televize, ale to bylo ještě předtím, než jsi k nám byla přidělena. Takže pochybuji, že to budeš znát."

Nejdříve na zdi probleskla rozmazaná čísla předznamenávající začátek filmu a z reproduktoru vycházely nerozluštitelné zvuky. Když se odvinuly první metry filmového záznamu, začala být srozumitelná i zvuková stopa, která rychle přešla v tóny hymny Vietnamské demokratické republiky, a záběr do bíle vymalované místnosti vyplnil na zdi osvětlený čtverec filmové projekce. V místnosti sedělo na zemi čtyřicet amerických válečných zajatců. Následoval střih a další záběr na lavici, ke které byl připevněný mikrofon. K němu se pomalým krokem blížil vysoký, vyzáblý muž, jenž měl na sobě vytahanou uniformu válečného zajatce, ponožky a řemínkové sandály. Jednu ruku měl volně spuštěnou podle těla, druhou zavěšenou do bundy. Uklonil se směrem k úředním osobám v čele místnosti. Pak se otočil směrem k mikrofonu a začal mluvit.

"Jsem Michael J. Lander, korvetní kapitán amerického námořnictva, zajatý 10. února 1967 při bombardování civilní nemocnice poblíž Ninh Binhu... poblíž Ninh Binhu. I když mé válečné zločiny jsou neodpuštělné, Vietnamská demokratická republika mě ještě neodsoudila, ale viděl jsem všechno to utrpení, které jsem způsobil já a ostatní američtí vojáci... vojáci. Lituji všeho, čeho jsem se dopustil. Mrzí mě, že jsem zabíjel i děti. Chci tímto vyzvat všechny Američany, aby se zasadili o skončení války. Lid této republiky i přesto... i přesto chce s americkým lidem dobře vycházet. To jen váleční štváči nás dostali do této situace. Stydím se za to, jak jsem tomuto lidu ublížil."

Kamera pomalu přejížděla ze strany na stranu po rozpačitých obličejích ostatních zajatců, kteří vedle sebe seděli poslušně jako hodné děti ve třídě. Film končil opět státní hymnou VDR.

"Trochu z jiného soudku, že?" neodpustil si poznamenat Ali, který anglicky mluvil téměř bezchybně. "Tu jednu ruku mu tam zřejmě nějak přivázali." Po celou dobu promítání nespustil z Dahlie oči. Jenom v jednom momentě se neubránila zděšení - to když kamera zabrala zblízka Landerův obličej. Jinak po celou dobu film sledovala, jako by se jí nijak netýkal.

"Takže bombardoval nemocnici," brumlal si Ali. "To by mohl mít v tomto oboru zkušenosti, ne?"

"Dostali ho, když řídil helikoptéru záchranné služby. Snažil se pomoci členům posádky letounu Fantom, který byl sestřelen," doplnila Dahlia. "Přece jste si přečetli mou zprávu."

"V ní jsi uvedla to, co víš od něho," odsekl Najeer.

"Nelhal by mi. Lhaním on neztrácí čas," namítla Dahlia. "Žiju jenom s ním už dva měsíce. Vím to."

"To stejně není podstatné," pokračoval Ali. "Potřebujeme znát důležitější věci."

Následujících třicet minut se Ali vyptával na ty nejintimnější stránky Američanova chování. A když skončil, Dahlia měla pocit - nevěděla, jestli zdánlivý, nebo opravdový, že vzduch v této místnosti načichl něčím, co jí připomnělo jeden zážitek z doby, kdy byla v palestinském uprchlickém táboře v Tyre. Tehdy jí bylo osm. Jako by znovu skládala vlhkou deku, na které se předcházející večer vyspala její matka s mužem, jenž jim nosil jídlo.

Pak se začal vyptávat Fasil. Ruce měl šikovné jako technik, ale jinak dost hrubé a neomalené. I na konečcích prstů měl mozoly. Seděl jen na kousku židle a vedle sebe na zemi měl položenou brašnu.

"Přišel ten Američan někdy do styku s trhavinou?"

"Jenom s tím, co bylo součástí jeho výzbroje. Ale vše naplánoval velice pečlivě a promyšleně do posledního detailu. Považuji jeho plán za pozoruhodný," obhajovala se Dahlia.

"To ty ho považuješ za dobrý, soudružko. Možná že na to má vliv i váš intimní život. Možná. My se na to

ještě musíme podívat."

Ted' si v duchu přála, aby slyšeli toho Američana, jak pomalu a promyšleně prochází krůček za krokem svým úděsným plánem, jak z něj vyčleňuje i sebemenší drhnoucí detaily a ke každému nachází okamžité řešení.

Zhluboka se nadechla a rozpovídala se o technických problémech, které spolu museli řešit při přípravě akce, při níž má zemřít 80 000 lidí včetně prezidenta Spojených států. Zbytek národa má všechno sledovat v přímém přenosu na televizních obrazovkách.

"Jsme omezeni pouze váhou," pokračovala Dahlia. "Ta hmota nesmí vážit víc než 600 kilo. Dejte mi cigaretu, tužku a papír."

Nahnula se nad stolní desku a nakreslila ovál, který znázorňoval příčný průřez stadionem. Dovnitř a těsně nad ním nakreslila další kroužek, o něco menší, znázorňující vzducholod'.

"Toto je cíl," řekla a ukázala přitom na větší čáru. Pak tužkou přejela k menší. "A funkce předpokládané nálože je vtom, že..."

"Vím, vím," přerušil ji Fasil, "...že účinek by měl být srovnatelný s jednou obří minou typu Claymore. To je jasný. A co hustota davy?"

"Vezmeme-li v úvahu, že tam bude hlava na hlavě, tak z tohoto úhlu budou působení vystaveni všichni od pasu nahoru. Já ale potřebuji vědět, jestli ta hmota "

"Soudruh Najeer ti řekne všechno, co budeš potřebovat," odsekl nepřívětivě Fasil.

Dahlia to nevyvedlo z míry. Pokračovala: "Potřebuju vědět, jestli trhavina, kterou bude zřejmě soudruh Najeer vybírat za účelem ničení osob, bude předem balená hmota s ocelovými střepinami, jako je tomu u typu Claymore. Váha, o níž jsem mluvila, se týká jen té hmoty. Takže přepravní obaly a střepiny já nemůžu potřebovat."

"Proč?"

"Kvůli váze," odpověděla otráveně.

"A kdyby tam nebyly žádné střepiny? Co pak? Dovol, abych ti připomněl, že jestli budete spoléhat jenom na náraz"

"Dovol, abych ti připomněla, že já potřebuju tvoji pomoc a ty mi musíš vyhovět. Já nechci nijak zpochybňovat tvé odborné znalosti. Přece nebudeme jeden druhého chytat za slovo. Máme snad společný zájem - v tom případě není ješitnost na místě."

"Řekni jí, co potřebuje vědět," přikázal přísně Najeer.

Fasil okamžitě pokračoval. "Ta hmota nebude balená se střepinami. Jak ji ale chcete použít?"

"Z vnější strany nálože naskládáme vrstvy nábojů používaných do zbraní kalibru 177 a náš Američan je přesvědčen, že se ve svislém směru rozletí pod úhlem 150 stupňů a ve vodorovném až 260 stupňů. To by mělo znamenat asi tolik, že každého z těch lidí zasáhne tři a půl střely."

Fasilovi se údivem značně zvětšily zornice. Ve svém životě už viděl, co dokáže jedna mina americké výroby typu Claymore, která není větší, než školní učebnice. Když vybuchla, z pochodujících vojáků udělala krvavou čáru, kterou jako by lemovaly hromádky pokosené trávy. A to, co navrhuje Dahlia, by znamenalo výbuch tisíce takových min najednou.

"Takže obrovská exploze?"

"Použijeme elektrickou rozbušku na dvanáctivoltový systém, který je už zabudovaný na palubě. Máme také náhradu - zdroj ze zvláštní baterie. A pro jistotu zápalnici."

"To stačí," znělo konstatování technika. "Mně to úplně stačí."

Dahlia se na něj podívala. Usmíval se - nebylo jí jasné jestli proto, že se bál Hafeze Najeera, nebo proto, že byl s jejím vysvětlením spokojen. Ráda by však věděla, jestli Fasil ví, že ten větší kroužek, který nakreslila, představuje Tulanský stadion, kde se 12. ledna odehraje pouhých jedenadvacet minut finálového utkání v americkém fotbale.

Hodinu čekala Dahlia v místnosti dole v hale. Když jí zavolali zpět do Najeerovy kanceláře, našla tam velitele Černého září samotného. Věděla, co bude následovat.

V místnosti byla tma, stolní lampa osvětlovala jenom malý prostor. Najeer, který se zády opíral o zeď, stál ve stínu. Světlo padalo jen na jeho ruce, které třímaly nůž používaný útočným komandem. Když

začal mluvit, nebylo ho skoro slyšet.

"Dělej, co chceš, Dahlie. Můžeš zabít tolik lidí, kolik chceš."

V momentě se nahnul ke světlu a usmál se, jako by si oddychl, a jeho bílé zuby silně kontrastovaly s tmavou pletí. Když otvíral svou brašnu, vyndal z ní jakoby mimovolně malou sošku. Byla to soška Panny Marie, podobná těm, které známe z kostela či z výloh starožitnictví. Rozdíl byl v povrchové úpravě. "Na, podívej se na to," utrousil Najeer.

Dahlia obracela sošku v rukách. Plastika nevážila víc než půl kilogramu a na dotyk nevypadala jako umělá hmota. Po stranách postavy se táhl nepatrný spoj, nasvědčující tomu, že byla vytvarovaná ve formě a ne odlitá. Na podstavci bylo napsáno „Made in Taiwan”.

"Hmota," dodal Najeer. "Je podobná americké C4, ale vyrobená byla poněkud východnějším směrem. Oproti té americké má i jisté výhody. Jednak je účinnější, a tím tedy i levnější, a při teplotě 50° Celsia je velmi tvárná."

"Dvanáct set takových panenek budeš mít v New Yorku od zítřka za čtrnáct dní. Přiveze je nákladní loď Leticia. Na dodacím listě bude uveden Taiwan jako místo nakládky. Muzi, údajný dovozce, si je vyzvedne v přístavu. Potom se postarej o to, aby mlčel."

Najeer vstal ze židle a narovnal se. "Udělal jsi pořádný kus dobré práce, soudružko Dahlie, a máš toho dost za sebou. Půjdem si teď odpočinout."

Najeer bydlel v Rue Verdun číslo 18. Měl stroze zařízený byt v podkrovní. Fasil a Ali bydleli v téže domě, ale v nižších patrech.

Dahlia se usadila na okraj Najeerovy postele a na klín si položila malý magnetáček. Velitel jí nařídil, aby namluvila na pásek zprávu pro rádio Bejrút, kterou odvysílají po skončení celé akce. Dahlia byla nahá a Najeer, který ji pozoroval, seděl ve svém křesle. Všiml si, jak se vzpřímila, když začala mluvit do mikrofonu.

"Občané Ameriky," promluvila, "na vaši zemi dnes citelně zaútočili palestínští bojovníci za svobodu. Tuto teroristickou akci přiřičte na vrub vašim obchodníkům se smrtí, kteří pomáhají izraelským zabijákům. Přitom vaši čelní představitelé jsou stále hloupi a slepi k problémům bezdomovců. Ignorují teroristické akce Židů v Palestině a jsou zodpovědní za hrůzné zločiny v jihovýchodní Asii. Vaše země stále vydává spoustu peněz na výrobu zbraní, válečných letadel a ostatní vojenské techniky. Stovky milionů dolarů tečou do kapes válečných štváčů, zatímco miliony vašich lidí hladoví. Všichni tito lidé však budou vyslyšeni.

Hovořím k tobě, lide Spojených států. Chceme být vašimi přáteli. Teď je na vás, abyste svrhli svinstvo, které vám vládne. Ode dneška za každého Araba, který zhyne izraelskou rukou, zemře rukou Araba jeden Američan. Za každé muslimské nebo křesťanské svaté místo, které bude zničeno rukou izraelského teroristy, zaplatí někdo z vás tím, že zničíte jeho majetek."

Dahlia byla v obličejí celá červená a její prsní bradavky prozrazovaly vzrušení po celou dobu, co hovořila. "Doufáme, že k obdobné krutosti už nebude muset dojít. Nyní máte šanci. Věříme, že už nikdy nebudeme muset začít nový rok dalším utrpením a krveprolitím. Salaam aleikum."

Najeer stál před Dahlií. Natáhla k němu ruce a on shodil svůj župan na zem.

Dvě míle od pokoje, ve kterém spokojeně spala Dahlia s Najeerem, oba schoulení pod peřinou, Izraelci odpálili menší raketovou střelu, která tiše opustila vody Středozemního moře.

Střela vylétla do výšky 1 000 metrů jižně od Grotte aux Pigeons a z paluby lodě byl spuštěn na vodu člun. Nastoupilo do něj dvanáct ozbrojených mužů. Měli na sobě vycházkové oblečení a kravaty, které byly ušité ruskými, arabskými a francouzskými krejčími. Na nohou měli boty s podrážkou ze surové gumy. Nikdo z nich neměl u sebe žádné doklady. Výraz v jejich tvářích napovídal, že neznají slitování. Nešli do Libanonu poprvé.

Na hladinu dopadalo jen světlo srpku měsíce, takže voda byla šedivá a neprůhledná. Moře bylo zčeřené teplým větrem, vanoucím z pevniny. Osm mužů pádlovalo jako o závod čtyři sta metrů směrem k písčitému pobřeží blízko Rue Verdun. Bylo brzo ráno, čtyři minuty chyběly do čtvrt na pět a dvacet tři minuty do východu slunce.

Za sedmnáct minut se město mělo začít probouzet do prvních chvil rozbřesku. Muži potichu vytáhli

člun na pobřeží a přikryli ho plachtou barvy písku. Potom se rychle vydali nahoru po pobřeží směrem k Rue Ramlet elBaida, kde na ně čekali čtyři muži ve čtyřech vozech. Směrem na sever se rýsovaly obrysy turistických hotelů.

Měli to už jen pár kroků k autům, když je překvapila místní policejní hlídka v hnědobílém nákladním voze, který prudce zabrzdil asi třicet metrů od Rue Ramlet a jehož světla spočinula na konvoji čtyř aut. Dva muži v bronzově hnědých uniformách vyskočili z nákladáku a namířili na výsadkovou skupinu zbraně.

"Ani hnout. Kdo jste?"

Pak už následovaly jen tlumené zvuky připomínající hrách padající na zem. Za rozstřílenými těly libanonských strážníků se vířil prach. Neuvěřitelné věci dokáže udělat s lidským tělem výstřel z 9 mm zbraně typu Parabellum s tlumičem. Těmito zbraněmi byl vyzbrojen přepadový oddíl. Třetí strážník, který zůstal za volantem, se snažil ujet. Kulka však prolétla předním sklem a prorazila mu lebku. Nákladní vůz sjel ze silnice a narazil do palmy. Strážník padl na klakson. Dva muži okamžitě přispěchali k vozu. Vytáhli mrtvého policistu ven, aby tak zabránili dalšímu troubení, stejně se však v jednom pobřežním domě rozsvítila světla.

Otevřelo se okno, z něj se vyklonil vztekly Arab a začal nadávat ve své rodné řeči. "Kterej hajzl tady dělá takovej kravál! Zavolejte na něj někdo policii."

Velitel komanda stál u nákladního auta. Zařval hrubým opileckým hlasem v arabštině. "Kde je Fatima? Jestli do pěti minut nepřijde dolů, tak vodjedem!"

"Vy vožralý darebáci, pakujte se vodsud, nebo zavolám policii sám!"

"Aleikum salaam, sousede. Už mizíme," odvětil opilý hlas z ulice. Světla v domě opět zhasla.

Ani ne dvě minuty nato pohřbilo moře jak nákladní auto, tak i mrtvá těla, jež byla uvnitř.

První dvě auta se vydala směrem na Rue Ramlet, zatímco zbylá dvě se otočila k Corniche Ras Beyrouth, tam objela dva bloky obytných domů a rovněž se pak dala severním směrem k Rue Verdun.

Dům číslo 18 v Rue Verdun byl střežen po celých čtyřiaadvacet hodin. Jeden člověk hlídal v hale a druhý, ozbrojený samopalem, střežil objekt ze střechy protějšího domu. Tento muž na střeše teď ležel zkroucený na zemi, jen kousek od své zbraně, a jeho rozříznuté hrdlo se krvavě šklebilo ve svitu měsíce. Druhý strážný vyšel z haly zkontrolovat podezřelého prozpěvujícího opilce. Teď už ležel mrtev venku před vchodem. Najeer spal, zatímco Dahlia se vyvěkla z jeho objetí a šla do koupelny. Stála pod sprchou a dlouho vychutnávala proud vody dopadající na její pokožku. Najeer nebyl výjimečný milenec. Usmívala se, když si mýdlem omývala své tělo. Myslela na svého Američana. Kroky na chodbě neslyšela.

Najeer se chystal vylézt z postele, když vtom se rozletěly dveře a oslnilo ho prudké světlo baterky.

"Soudruhu Najeere!" zakřičel mužský hlas.

"Aiwa."

Ze samopalu vyšlehly záblesky provázené ohlušujícími výstřely. Střely Najeera odhodily na zeď a postel byla rázem zalita kaluží krve. Vrah smetl všechno z Najeerova stolu do tašky. Najednou se místnost otřásla mohutným výbuchem, ke kterému došlo v jiné části budovy.

Nahá, zděšená Dahlia stála ve dveřích koupelny jako přibitá. Muž mířil samopalem na její nahou hrud'. Spoušť však nezmačkl. Byla příliš krásná. Pohnul zbraní a gesto doplnil slovy: "Hod' si něco přes sebe, ty arabská couro," a vycouval z místnosti.

Výbuch, ke kterému došlo o dvě patra níž, prorazil stěnu Abu Aliho bytu. Abu Ali se svou ženou byli na místě mrtví.

Členové přepadového komanda se dusili zvířeným prachem z výbuchu. Běželi po schodech dolů, když ze dveří svého bytu na konci chodby vyšel štíhlý muž v pyžamu. Chtěl odjít svou pistolí. Než se mu to podařilo, zasáhla ho palba ze samopalu. Cárý pyžama se smísily s jeho masem a roztrousily se po chodbě.

Komando se rozprchlo do všech stran. Policejní sirény bylo slyšet teprve v době, kdy už se vrazi řítily v autech směrem na jih, k moři.

Dahlia, která měla na sobě Najeerův župan a svírala v ruce kabelku, vyběhla okamžitě na ulici a vmísila

se do davu, jenž se tam srocoval. Nemohla věřit svým očím. Najednou ji někdo chytil za rameno. Byl to Muhammad Fasil. Kulka mu jen rozřízla tvář. Omotal si ruku kravatou a držel si ji na ráně.

"Co je s Najeerem?"

"Je mrtvý."

"Ali zřejmě taky. Zrovna když jsem zajížděl za roh, výbuch roztříštil okno jeho pokoje. Střílel jsem na ně z auta, ale... Dobře mě poslouvej. Najeer ještě stačil vydat rozkaz. Teď je to na tobě. Dodávka trhavin není ohrožena - dorazí na místo přesně podle plánu. Také samopaly - tvůj Schmeisser a AK47. Každý z nich bude přibalen zvlášť k náhradním dílům jízdních kol."

Dahlia se na Fasila podívala zarudlýma očima. Byla v nich nenávist. "Za tohle zaplatí. Tvrdě. Deset tisíc lidí za jednoho."

Fasil ji odvedl do bezpečí, do domu ve čtvrti Sabra, kde pobyla celý následující den. Po setmění ji odvezl svým rozhrkaným citroenem na letiště. Vypůjčila si něco na sebe. V tuto chvíli jí bylo úplně jedno, že oblečení je o dvě čísla větší.

V půl jedenácté večer se už letadlo společnosti PANAM vznášelo nad vodami Středozemního moře. Ještě předtím, než opustilo osvětlenou letištní plochu, Dahlia tvrdě usnula.

2. kapitola

V DOBĚ, kdy Dahlia seděla v letadle, se Michael Lander věnoval své nejoblíbenější činnosti. Řídil vzducholod' Aldrich, která se vznášela ve výšce osmi set stop nad Orange Bowl v Miami. V kabině s ním byl televizní štáb. Pod sebou měli přeplněný stadion, na němž se odehrávalo fotbalové utkání mezi nejlepším mužstvem Miami Dolphins a Pittsburgh Steelers, kteří dostávali na frak.

Lander měl nad hlavou umístěné rádio, ale to díky řevu rozběsněného davu prakticky neslyšel. Zejména ve velkých vedrech, když létal nad stadionem, měl často pocit, že až k němu doléhá sálající vzduch od šílícího davu, nad kterým poklidně plulo obří těleso vzducholodi. Lander neměl rád davy lidí. Oblíbil si klidné procházky městem nebo přírodou. Ve vzducholodi měl svůj klid a pořádek.

Jenom příležitostně nakoukl dolů, aby viděl, co se děje na stadionu. Sledoval okraj tribun a pomyslnou čáru, která spojovala žerď vlajky s horizontem, aby udržel přesnou výšku osmi set stop nad zemí.

Michael byl mimořádně nadaný pilot, který si dokáže poradit i v mezní situaci. Řídit vzducholod' není vůbec lehké. Tím, že tento vzdušný obr je lehčí než vzduch a také vzhledem k jeho velikosti, je vydán napospas větru, pokud jej neřídí špičkový odborník. Lander měl přímo námořnický nos na počasí. A pro řízení vzducholodi měl dar k nezaplacení - dovedl předvídat. Pohyb vzducholodi je cyklický a Lander byl vždy o dva posuny cyklu vpředu. Tak jako ryba plave proti proudu, proplouval s tímto vzdušným šedivým obrem vzdušným prostorem. Provrtával se přídí poryvy větru a ve chvílích bezvětrí zvedl příď natolik, že zastínila až polovinu zádi. Když byla ve fotbalovém utkání přestávka, většina diváků upírala svůj zrak na oblohu. Spousta jich mávala. Byli pokaždé fascinováni tou hroznou délkou a vůbec všemi rozměry objektu plujícího po obloze.

Landerův mozek fungoval obdobně jako automatický pilot. Když mu hlásil bezvětrí a když vzducholod' byla v klidu, mohl na chvíli vypnout pozornost a myslet na Dahlii. Na dokonalé křivky jejího těla a krásné pocity, když se jí dotýkal. Na její bílé zuby. Na to, jak chutná medem i solí.

Podíval se na hodinky. Touto dobou by už měla mít za sebou hodinu letu. Hodinu letu při návratu do Spojených států.

Když pilotoval vzducholod', dokázal přitom myslet jen na jednu další věc, vlastně na jednu osobu - na Dahlii.

Zjizvenou levou ruku držel na regulátoru plynu a pomalu jej posouval dopředu, stejně jako ovladač stoupání vrtule. Pak se otočil zpátky k páce výškového kormidla, umístěné nalevo od něho. V tom okamžiku začala obří vzducholod' stoupat výš a Lander promluvil do mikrofону.

"Nora jedna nula, opouštím stadion. Ještě jednou ho obletím ve výšce 1 200 stop."

"Roger, Nora jedna nula," přívětivě mu odpověděl hlas z miamské kontrolní věže.

Operátoři z kontrolní věže se těšili na každý rozhovor se vzducholodí. Vždy, když se blížila, neodpustili si

nějaký ten žertík. Vzdušný obr byl stále velkým miláčkem všech diváků, stejně jako třeba Méd'a Béd'a. Pro miliony Američanů, kteří se se vzducholodí setkávali nad fotbalovými stadiony nebo u příležitosti různých výstav, znamenal tento pomalu se pohybující zázrak obrovskou událost. Všichni ji považovali za svého přítele. Přezdívali mu většinou 'slon' nebo 'velryba'. Ale nikdy nikdo neřekl 'bomba'.

Konečně zápas skončil a přes šňůru aut, odjíždějících ze stadionu, přeběhl stín vzducholodi letící ve výšce pouhých dvou set dvaceti pěti stop. Kameraman televizního štábu a jeho asistent sbalili veškeré své zařízení a pustili se do svačiny. Lander s nimi v minulosti už častokrát spolupracoval.

Vzducholod' se vznášela nad zálivem Biscayne Bay zalitým září zapadajícího slunce. Lander zamířil na sever. Letěl ještě padesát yardů podél Miami Beach, neboť se žádný z pasažérů nechtěl vzdát pohledu na slunící se dívky. Pro tento účel se všichni předem vybavili dalekohledy nebo alespoň kukátky.

Některé dívky je odměnily máváním.

"Poslyš, Miku, vyrábí Aldrich taky holínky?" zařval na Landera kameraman Pearson a pomalu přitom přežvykoval chlebiček.

"To víš, že jo," zahalekal přes rameno Lander. "Holínky, pneumatiky, vodmrazovače, stěrky, stěrače, gumový hračky do vody, dětský balónky a úklidáky."

"Takže ty máš holínky zadara?"

"Jasně, zrovna mám jedny na sobě."

"Co je to úklidák?"

"To je velké gumovej pytel. Hodí se na všechno," vysvětloval Lander. "Zevnitř je černejší. Strýček Sam ho taky používá. Tady jich pár máš. To víš, moc se nepředají." Nebylo by těžké zmáčknout kohoutek a zbavit se Pearsona. Nebylo by těžké zmáčknout kohoutek a zbavit se kohokoliv z nich, uvažoval Lander. Přes zimu nelétá vzducholod' příliš často. Odpočívá v obrovském hangáru nedaleko Miami. Nevýhodu mají všechny okolní budovy, protože vedle hangáru vypadají jako domečky pro trpaslíky. Létat začne vždy až na jaře, pětaticetkrát, někdy až šedesátkrát, to záleží na počasí. Zastaví se nad místními fotbalovými hřišti nebo výstavišti. Společnost Aldrich dala Landerovi k dispozici byt poblíž přistávací plochy v Miami, který Lander používá v zimních měsících. Tentokrát ale chytil letadlo na státní lince do Newarku, takže když uložil vzducholod' do hangáru, odletěl domů do Lakehurstu v New Jersey, kde byla rovněž severní základna.

Když Landera opustila jeho žena, nechala mu dům. Tentokrát se v dílně z bývalé garáže dlouho svítilo, protože Lander měl spoustu práce a navíc netrpělivě čekal na Dahlii. Rozmíchal na stole epoxidovou pryskyřici. Celá garáž tím silně načichla. Za sebou měl na podlaze dlouhý záhadný předmět. Byla to obrovská forma, kterou si Lander sám vyrobil z trupu menší plachetnice. Obrátil ji dnem vzhůru a podélně ji rozpůlil. Obě poloviny pak od sebe posunul o osmnáct palců a spojil je širokou obručí. Při pohledu shora měla tvar velké podkovy. Výroba formy mu zabrala spoustu času. Ted' však už byla hotová a pečlivě vymazaná vazelinou.

Lander si potichu pohvizdoval. Vystýlal formu laminátem, potom na něj nakladl vrstvu pryskyřice. Zvláštní pozornost věnoval záhybům a rohům. Když pryskyřice ztuhlá, celou skořepinu zbavil formy. Do otvoru uprostřed muselo přesně zapadnout přistávací kolo a transpodentní anténa. Nosná konstrukce, která bude maskována gondolou, zatím ještě visela v garáži na zdi. Byla velmi lehká, ale velice pevná. Lander na ni použil zdvojené chromové trubky typu Reynolds 5130 a na pilíře úhelníky ze stejné kvalitního materiálu.

Lander si předělal dvojgaráž na dílnu už v době, kdy byl ještě ženatý, a většinu nábytku v ní si vyrobil ještě předtím, než odešel do Vietnamu. Věci, které si žena neodnesla, měl stále umístěné na horních policích - dětskou židličku, skládací kempingový stůl a kusy proutěného nábytku. Ted' soustředěně pracoval v ostrém světle žárovky. Na hlavě měl baseballovou čepici.

V jedné chvíli přestal pracovat a dlouze se zamyslel. Po chvíli pokračoval v předchozí činnosti, uhlazoval povrch skořepiny a opatrně našlapoval, aby se mu noviny, které nakladl na zem, aby nepokapal podlahu, nenalepily na boty a neroztrhaly se.

Krátce po čtvrté hodině ráno zazvonil telefon. Lander měl zvláštní přípojku zavedenou do garáže.

"To jsi ty, Michael?"

Poznal ji podle britského akcentu, který ho pokaždé překvapil. Představil si přitom, jak drží telefonní

sluchátko přimáčkuté na černých vlasech.

"A kdo jiný?"

"Babička je v pořádku. Jsem na letišti. Přijedu sama. Jdi spát, nemusíš na mě čekat."

"Ale..."

"Michaele, já tady na tebe nemůžu čekat," zavěsila.

Když se Dahlia blížila k Landerovu domu, začalo pomalu vycházet slunce. Uvnitř byla tma. Přestože to nevypadalo úplně stejně jako při jejich prvním setkání, nezbavila se Dahlia zcela obav. Tehdy měla pocit, jako by byla v místnosti s hadem, který se skrývá tak obratně, že ho nemůže vidět. Později si na to zvykla a dokázala u Michaela oddělit jeho smrtící část od neškodného zbytku.

V domě se chovala hlučněji, než bylo nutné, a když vystupovala po schodech nahoru, šeptem zavolala jeho jméno. Ale i tlumené zavolání se v tichu rozléhalo. Nechtěla ho polekat. V ložnici byla naprostá tma. Jediné, co od dveří bylo vidět, byla malinká červená tečka od zapálené cigarety.

"Ahoj," oslovila ho Dahlia.

"Pojď dál."

Šla k němu. Jediným vodítkem ve tmě byla ona červená tečka. Nohou zavadila o brokovnici, kterou měl Lander u postele. Uvědomila si, že vše je v pořádku. Had spal.

Landerovi se zdálo o velrybách a nechtělo se mu z tohoto krásného snu probouzet. Řídil v něm vzducholod' patřící námořnictvu. Letěl nekonečným nebem nad ledovci. Stín vzducholodi přeskakoval z jednoho na druhý, jako by si s nimi hrál. Psal se rok 1956 a Lander letěl přes severní pól.

Z moře se vynořovala obrovská těla velryb. Vyskakovaly čím dál tím výše, jako by chtěly pozdravit arktické slunce. Vzducholodi si nevšimaly až do chvíle, kdy se ocitly téměř vedle ní. Velryby vydávaly zvláštní zvuk. Byl na ně nádherný pohled. Jako na fontánu chrlící do výše vody arktického moře coby výraz radosti. Pak se opět ponořily pod hladinu a zanechaly za sebou světlou zpěněnou stopu. Lander je ale mohl pozorovat i pod vodou, jako stíny pohybující se pod kdovými krami. Moře bylo tajemné a tiché.

Když přelétal přes pól, přestal mu fungovat kompas. U kormidla byl Fletcher, a tak Lander připevnil na oštěp vlajku se závažím a spustil ji dolů. Další let řídili podle slunce.

"Kompas," řekl Lander, přecházející při tom po kabině.

"Kompas."

"To bude onen paprsek ze Špicberků, Michaele," uklidňovala ho Dahlia a pohládila ho po tváři. "Udělal jsem ti snídani."

Zнала ten sen. Přála si, aby se Michaelovi zdálo o velrybách častěji. Byl potom klidnější. "Byla bych raději, kdybys zůstal doma."

"Kolikrát ti to mám ještě vysvětlovat?" řekl nešťastně. "Když má člověk pilotní průkaz, je stále pod kontrolou. Když se neohlásím, pošlou mi sem pracovníka z Úřadu pro péči o válečné vysloužilce s dotazníkem. Má to svoje pravidla. První otázka bude znít: Jaké jsou změny ve vašem osobním životě? Druhá bude: Trpíte depresemi? A pořád dokola. Nemá to konce."

"Ty bys to zvládl."

"Stačil by jeden jedinej telefonát do agentury Federálního letectva a úplně mrňavej posranej náznak toho, že jsem nějak nervózní, a bylo by vymalováno. Měl bych po lítání. A co kdyby se šli podívat do garáže?" Napil se pomerančového džusu. "A vůbec, jednou za čas ty lidi zase rád uvidím."

Dahlia stála u okna a nastavovala tvář slunci, které ji na obličejí a na krku příjemně hrálo. "Jak se dnes cítíš?"

"Máš na mysli, jestli jsem normální? No, myslím, že dnes to bude dobrý."

"Tak jsem to nemyslela."

"Já vím, že ne, sakra. Zajdu si do Úřadu a tam si s někým pěkně popovídám o tom, jakou výhodu mi vláda udělí. Možná." Otráveně se na ni podíval.

"Tak dobře. Chceš dnes zůstat normální, nebo to míníš všechno pokazit? Hodláš přepadnout někoho ze zaměstnanců Úřadu, zabít ho a pak se nechat chytit? Aby tě posadili do chládku, kde si budeš moci zpívat a onanovat. Pánbůh žehnej Americe a Nixonovi."

To byly její dvě nejlepší zbraně. Dřív je používala každou zvlášť. Teď byla zvědavá, co to udělá, když použije obě najednou.

Landerovi se živě vybavily všechny vzpomínky na zajetí. Při téhle vzpomínce sebou cukl.

Onanie: Když byl jako zajatec v severním Vietnamu, přistihl ho hlídač, jak onanuje ve své cele, a přinutil ho, aby to zopakoval přede všemi.

„Pánbůh žehnej Americe a Nixonovi“: to bylo rukou psané heslo, které důstojník vojenského letectva držel v okně C-141, když se zajatci vraceli na Clarkovu vojenskou základnu na Filipínách. Lander, který seděl přes uličku, ho četl pozpátku, protože papír byl prosvícen zářivými slunečními paprsky.

Když se teď díval na Dahlii, jako by bolestí přivíral oči. Měl pootevřená ústa a ochablý obličej. Tyto momenty byly vždy velmi nebezpečné. Trvaly pár vteřin, ale jemu to připadalo jako celá věčnost. Napětí kroužilo kolem Dahlie pomalu jako částičky prachu ve slunečních paprscích. U postele ležela puška.

„Už se to nemusí nikdy opakovat, Michaela,“ pronesla tiše, důrazně, ale i jakoby konejšivě. „Zejména ten nepříjemný zážitek z vietnamské cely. Od toho mě přece máš. A já to udělám ráda.“

Mluvila pravdu. Lander to věděl. Znovu otevřel oči a v momentě zapomněl na všechny minulé útrapy.

V budově státního úřadu, kam se Michael Lander vydal, byly chodby bez oken. Michael scházel po dlouhém schodišti, na kterém se motal nějaký starý vysloužilce. Stráže v modrých uniformách kontrolovaly všem přichozím obsah tašek. Lander žádnou neměl.

Úřednice ve vrátnici si četla knihu s názvem „Sestra pro Mařenku“.

„Jmenuji se Michael Lander.“

„Už jste si vzal číslo?“

„Ne.“

„Tak si ho vezměte,“ odbyla ho zrudlá žena.

Lander hrábl do hromady kulatých štítků s čísly, které ležely na podnose vedle ní, a jedno si vybral.

„Jaké máte číslo?“

„Třicet šest.“

„Jak se jmenujete?“

„Michael Lander.“

„V invalidním důchodu?“

„Ne. Mám se tady dnes hlásit,“ odpověděl Lander a podával jí dopis z Úřadu.

„Posaďte se, prosím,“ řekla úřednice a pak se naklonila k mikrofonu, který měla vedle sebe. „Sedmnáct.“

Po vyvolání tohoto čísla přiběhl mladý muž, který vypadal velice zchátrale. Na sobě měl vinylové sako.

Proběhl kolem Landera a zmizel v bludišti chodeb za vrátnicí.

V čekárně, kde bylo asi padesát míst k sezení, byla obsazená asi polovina židlí. Seděli tam většinou mladí muži, kteří dříve patřili ke 4. speciálnímu útvaru. V civilních šatech vypadali stejně nedbale jako dřív v uniformách. Docela živě si je Lander dovedl představit, jak si na konečné stanici autobusu ve svých vycházkových uniformách hrají na počítačových automatech.

Naproti Landerovi seděl muž, který měl nad spánkem obrovskou jizvu. Marně se snažil si česat vlasy tak, aby nebyla vidět. Každou chvíli si sáhl střídavě do levé a pravé kapsy pro kapesník a vysmrkal se. Muž sedící vedle Landera měl ruce zatáté do stehů. Ani se nepohnul, jen všechny přejížděl očima, které však ani na okamžik nesetřvaly na místě. Neunikl jim nikdo, a protože neotáčel hlavou, musel je často vyvracet až do koutků, aby vše zachytil.

V jedné z malých kanceláří, nacházejících se ve spleti chodeb, seděl Harold Pugh a čekal na Landera. Dříve pracoval na generálním sekretariátu v čísle 12 a snažil se udělat kariéru. Jeho největším snem byl postup do speciálního oddělení, které pečuje o bývalé válečné zajatce. Nyní se mu toto přání splnilo. Byl obklopen hromadou odborných knih. Mezi nimi se nalézala také příručka, kterou měl ve své knihovně i přednosta zdravotnického sboru vojenského letectva. Příručka obsahovala rady z oblasti psychiatrie. Stálo v ní, že „člověk, který je delší dobu vystavený extrémním podmínkám a přemrštěným nárokům a je izolován od domova a rodiny, musí nutně trpět různými depresi, stresy, a v jeho chování se objevuje agresivita a nepřiměřené reakce. Je jen otázka času, kdy a jakým způsobem se začnou projevovat“.

Jakmile měl Pugh volnou chvíli, hned se pustil do čtení některé z odborných knih. V této chvíli před ním na stole ležel Landerův spis z vojenské kartotéky s vysokým osobním ohodnocením. Pročítal si ho znovu, aby si ukrátil čekání.

Lander, Michael J. 0214278603. Korea 1951, velitel námořnického sboru... Nejvyšší kvalifikace.

Lakehurst v New Jersey 1954, vojenský výcvik na letadlech lehčích než vzduch... Mimořádné schopnosti. Velitel doporučuje přidělit k výpravě, která bude zkoumat vlastnosti vzducholodí za extrémně nízkých teplot. Severní pól 1956, členem expedice... Po vyřazení vzducholodí z armády 1964 přeložen pod Federální správu... Dobrovolně se přihlásil jako pilot helikoptéry do Vietnamu v témže roce... Sestřelen 10. února 1967 poblíž Dong Hol. Šest let jako válečný zajatec...

Pughovi nešlo do hlavy, jak je možné, že člověk s takovými schopnostmi a zásluhami se vzdal své důstojnické hodnosti. Něco tu nebylo v pořádku. Pugh si pamatoval, jak za zavřenými dveřmi probíhaly výslechy bývalých zajatců, kteří se vrátili domů. Bude lepší, když se Landera na jeho rezignaci ptát nebude. Podíval se na hodinky. Za pět minut tři čtvrtě na čtyři. Přítel Lander se zřejmě opozdil. Zmáčkl knoflík na stole. Ozvala se žena z vrátnice.

"Pan Lander už přišel?" zeptal se jí.

"Kdo, pane Pugh?"

Pugh si nebyl jist, jestli to dělá záměrně, nebo jestli opravdu nerozumí. "Lander, Michael Lander. Nechali jsme ho předvolat. A vám jsme nařídili, abyste nám dala vědět hned, jak přijde."

"Já vím, pane Pugh. Jakmile přijde, okamžitě ho k vám pošlu."

Vypnula mikrofon a vrátila se ke své knize. Za deset minut čtyři, zrovna když hledala záložku, narazila na dopis, který jí dal Lander. Okamžitě si vzpomněla, že měl číslo třicet šest.

"Ježíšmarjá, třicet šestka." V momentě navolila linku k Pughovi do kanceláře: "Pan Lander už je tady."

Pugha poněkud zarazil Landerův vzhled. Pamatoval si ho v kapitánské letecké uniformě, jak se rázně a elegantně pohyboval a jak přímý byl jeho pohled. Nyní se díval do tváře člověka s vpadlýma očima. Landera však Pughovo vzezření vůbec nepřekvapilo. Celý život nenáviděl úředníky.

"Dobrý den, kapitáne. Vypadáte dobře. Řekl bych, že jste zase přibral."

"Přibral," odvětil Lander suše.

"Je vidět, že vám to s vaší rodinou svědčí."

Lander se usmál. V jeho očích se však toto gesto neprojevovalo. "Ano, rodina je dobrá věc."

"Vy nežijete se svou rodinou pohromadě? Ale já tu mám napsáno, že jste ženatý. Počkejte, ještě se raději podívám. Ano, ženatý, dvě děti."

"To je pravda. Mám dvě děti, ale jsem rozvedený."

"Tak promiňte, to asi můj předchůdce neměl úplně informace. O vás se tu přede mnou staral pan Gorman, že? Jak je vidět, neměl vše v úplném pořádku. Také byl přerážen, protože se neosvědčil."

Lander ani na chvíli nespustil z Pugha oči. Potutelně se usmíval.

"Kdy jste se rozvedl, kapitáne Landere? Abych to sem mohl doplnit. Pro pořádek." Pugh se teď choval jako kráva domácí, která se spokojeně pase na okraji bažinaté louky a vůbec necítí, že po větru v černém stínu na ni číhá smrtelné nebezpečí.

Lander byl nucen rozpovídat se o věcech, o kterých už nechtěl ani přemýšlet, natož pak mluvit.

"Žádost o rozvod podala moje žena dva měsíce před tím, než mě propustili ze zajateckého tábora.

Myslím, že to bylo v době, kdy se v Paříži vedly rozhovory o volbách. Ale pak od toho upustila.

Odstěhovala se rok po mém návratu. Nezlobte se, Pughu, ale já už jsem to jednou uvedl."

"Já vám věřím, ale musím..."

"V době, kdy jsem byl zajat, navštívil několikrát mou ženu nějaký důstojník. Poseděl s ní a utěšoval ji. Jistě víte, jaké jsou předpisy a jak je třeba se chovat k ženám válečných zajatců."

"Jistěže, ale někdy..."

"Vysvětlil jí, že se u válečných zajatců často objevuje homosexuální orientace a impotence. Takže jsem si jist, že věděla, co ji čeká." Lander chtěl přestat. Musí přestat.

"Raději to..."

"Řekl jí, že váleční zajatci se většinou dožívají jen asi poloviny průměrného věku." Lander se široce

usmál.

"To všechno je všeobecně známé, ale zřejmě měla i jiné důvody k odchodu."

"Vy máte zřejmě na mysli, jestli si Margareta narazila jinýho kolíka. To určitě jo." Lander se nahlas rozesmál. Cítil přitom ten ukrutný tlak na temeni hlavy. Snažil se krotit svou nenávist, jak jen mohl. Už se to nikdy nemusí opakovat, Michaela. Sedět ve vězení, pískat si a onanovat.

Musel na chvíli zavřít oči, aby neviděl, jak se Pugh válí smíchy.

Byla to součást jeho hry, neboť se domníval, že se tím Landerovi zalíbí, ale vzhledem k tomu, že byl ortodoxně vychovaný a po sexuální stránce mnoho zkušeností neměl, smích ho brzy přešel. Ani netušil, že si tím zachránil život.

Znovu se zahleděl do Landerových spisů. "A pomohli vám po psychické stránce, abyste se s tím dokázal vyrovnat?"

Lander, už zcela klidný, odpověděl: "Jistě. Pomáhal mi jeden psychiatr z vojenské nemocnice v St. Alban. Popíjel Yoo-Hoo."

"Kdybyste ještě potřeboval podobnou pomoc, zařídím vám to."

Lander znovu na chvíli zavřel oči. "Podívejte se, pane Pughu. Vy jste cosi zažil, já jsem cosi zažil. Takové věci se stávají. Jediný, co bych od vás potřeboval, je nějaké odškodné tady za tu ploutev." Ukázal na zmrzačenou ruku.

Teprve teď začalo pro Pughu to správné úřadování. Vyndal ze svazku Landerův spis číslo 214 a pronesl následující komentář: "Zde je uvedeno, že nejste v invalidním důchodu, což značně ztěžuje naši situaci, ale," mrkl přitom na Landera, "něco s tím uděláme."

Bylo půl páté odpoledne. Doba, kdy jsou ulice přeplněné lidmi a silnice ucpány kolonami aut. Lander opustil budovu Úřadu a ocítl se na začouzeném Manhattanu. Stál na schodech. Na zádech ho chladil studený pot. Sledoval ty uspěchané proudy lidí, hrnouce se ke stanici metra na Třídvacáté ulici. Vůbec jim nevadilo, že po sobě skoro šlapou. Lander se k nim přidat nemohl. Nesnesl by, kdyby se na něj v metru mačkali.

Většině zaměstnanců Úřadu právě skončila pracovní doba. Celé davy se jich hrnuly ze dveří. Přimáčkly Landera ke stěně budovy. Chtěl se prát. V davu byla také Margareta. Ucítil její parfém. Před chvílí o ní musel hovořit. Snažil se myslet na něco jiného. Na čajovou konvici, když hvízdá. Ne! Jenom to ne. Ucítil krutou bolest v břiše. Rychle si sáhl pro tabletu Lomotilu, ale bylo na ni již příliš pozdě. Musel si rychle někde v klidu sednout a odpočinout si. Vešel zpět do budovy Úřadu. Byl bledý jako stěna, na čele mu vyrazily krůpěje studeného potu. Zoufale toužil po kyslíku. Vstoupil nejdříve do malé místnosti, ale nebylo kam se posadit. Proto se rychle obrátil a šel do čekárny. V jeho lékařských spisech bylo napsáno: 'Trpí spastickou obrnou zažívacího traktu'. Nic lepšího na to nelze předepsat. Naštěstí měl ještě jednu tabletu Lomotilu.

Proč jsem si ji nevzal dřív?

V čekárně stále seděl onen muž, který se vůbec nehýbal. Svými očima si Landera upřeně prohlížel, pokud mu to dovoľoval pohyb očí. Michael měl obrovské bolesti, střevo se mu dmula jako rozbouřené moře. Bolesti se roztřásl a začal zvracet.

Poblíž stál obtloustlý správce, který ihned začal hledat klíče od toalety pro zaměstnance. Spěšně odemkl a pustil Landera dovnitř. Sám čekal venku. Nemohl proto slyšet nepříjemné zvuky a sténání. Konečně se Lander trochu vzpamatoval a zvedl hlavu ke stropu. Dávením mu do očí vyhrkly slzy. Teď začal brečet ze zoufalství.

Na okamžik se mu vybavily válečné vzpomínky. Krčil se u cesty sledován hlídkou doprovázející zajatce eskortované do Hanoje.

Bylo to totéž. Bylo to přesně totéž. Uslyšel i hvízdání čajové konvice.

"Vy čuráci," zaskřehotal Lander. "Jste zasraný čuráci." Zmrzačenou rukou si otřel usazený obličej.

Dahlia, která měla ten den také spoustu práce, neboť obíhala banky s Landerovými kreditními kartami, čekala na stanici metra. Když ho uviděla vycházet, poznala z jeho vyčerpané chůze, co se stalo.

Naplnila papírový kelímek vodou z fontánky a z kabelky vyndala malou lahvičku. Byla v ní opiová tinktura. Část obsahu nalila do kelímku.

Lander si jí nevšiml až do okamžiku, kdy stála přímo před ním a podávala mu kelímek s nápojem. Chutnal jako hořký likér. Cítil, jak mu jazyk a rty trochu znecitlivěly. Než došli k autu, bolest se utišila natolik, že během pěti minut necítil vůbec nic. Doma upadl na postel a na tři hodiny tvrdě usnul.

Když se probudil, byl nepřírozeně čilý, ale rozpačitý. Obranná schopnost jeho organismu fungovala. Bleskově se odpoutal od nepříjemných vzpomínek na bolest. V myšlenkách se soustředil se na bezvýznamné představy, které ho dnes nemohly rozčilit - sirény a zvony.

Čajová konvice - natáhl krk. Někde v místech mezi rameny a kůrou mozkovou ho cosi svědilo. Tam si však nemohl sáhnout. Zahýbal nohama jako švadlena u stroje.

V domě byla naprostá tma a všichni zlí duchové byli v Landerově moci. Z postele zahlédl plápolající světlo, jak se přibližuje po schodech nahoru. Byla to Dahlia, která nesla v ruce svíčku. S ní stoupal po schodech i její obrovský stín. Na sobě měla dlouhé tmavé šaty, které dosahovaly až na zem. Byla bosá, takže její kroky nebylo vůbec slyšet. Přistoupila k Landerovi. Natáhla k němu ruku. Plamínek svíčky se jí odrážel v očích.

"Pojď, Michaele. Pojď se mnou."

Šla pomalu pozpátku tmavou místností, vedla ho za ruku a celou dobu se mu dívala do očí. Černé vlasy měla rozpuštěné na ramena. Pod lemem černých šatů vykukovala její bílá chodidla. Vedla ho do pokoje, který dříve patřil dětem. Teď už byl sedm měsíců prázdný. Uprostřed stála velká postel, která na ně čekala. Po stěnách byly rozvěšeny závěsy. Na stolku u postele hořela lihová lampa modrým plamínkem. Když vkročil do pokoje, ucítil vůni kadidla. Teď to byl jiný pokoj, než když Margareta... Ano, ano, úplně jiný pokoj.

Dahlia položila svíčku vedle lampy. Jemně sundala Landerovi kabátek pyžama, potom si klekla a rozvázala mu šňůrku u kalhot. Když mu je sundávala, dotýkaly se její vlasy Landerových stehů. "Byl jsi dnes tak silný." Pomalu ho položila na postel. Zastudilo ho hedvábné prostěradlo. Celkový chlad ho příjemně vzrušoval.

Ležel na posteli a sledoval Dahlii, jak zapaluje dvě svíčky ve svícnech umístěných na stěnách. Stála u rohu postele, za ní se táhl její stín. Podala mu tenkou marihuanovou cigaretu.

Lander měl pocit, že se propadá, padá dolů do těch bezdných očí jako do propasti. Vzpomněl si, že jako dítě ležal za jasných letních nocí v trávě a pozoroval oblohu. Fascinovala ho její hloubka a nekonečnost. Díval se tak dlouho, dokud ho nebe nepohltilo, pak se nechal unášet až ke hvězdám.

Dahlia si povolila šaty, spustila je na zem a stoupla si před Landera.

Díval se na ni upřeně, jako by ji takto viděl poprvé. Rozpačitě polkl. Dahlia měla krásná ňadra, velká, zaoblená jako kopule chrámu a pevná natolik, že rýha mezi nimi byla dobře patrná, i když byla nahá. Bradavky jí vzrušením ztmavly. Byla plnoštíhlá, ale právě tak akorát. Ve světle svíček byly tvary jejího těla dokonale vykresleny.

Lander se trochu lekl, když se otočila pro nádobu s vonným olejem, kterou měla položenou na lihové lampě. Když misku zvedla, světlo lampy se rozšířilo. Klekla si vedle něj a začala mu roztírat teplý olej nejdříve na hrudníku a pak po břiše. Díval se, jak se jí při tom pohupují ňadra.

Kdykoliv se naklonila, její bříško se zakulatilo a pak se vzdalovalo k temnému trojúhelníku.

Jeho husté tmavé chloupky se tyčily vzhůru, jako by se chystaly k výškovému výstupu. Landera šimraly na pupíku, a když se tím směrem podíval, všiml si, že se na nich třpytí krůpěje oleje jako mořské perly.

Věděl, že masáž vonící po banánech a soli bude pokračovat po celém těle. Pomalu se blížila k jeho údu.

Dahlia si do úst nabrala teplý, sladký olej. V rytmu srdečního tepu pohybovala ústy nahoru a dolů po penisu. Její vlasy se přitom rozprostřely po Landerově těle.

Po celou dobu z něho nespouštěla své široce otevřené oči, oči černé šelmy.

3. kapitola

JAKO POMALÉ dunění hromu zazněl v ložnici zvuk letadla. Plamínky svíček se zatřepaly, ale Dahlia s Landerem v pevném objetí spali dál. Byl to známý zvuk tryskového letadla noční linky z New Yorku do

Washingtonu. Boeining 727, který stále ještě nabíral výšku, byl už 6 000 stop nad Lakehurstem. Na palubě letadla tuto noc cestoval lovec. Byl to muž se širokými rameny, ustrojený do bronzově hnědého obleku. Seděl u uličky, těsně za křídlem letadla. Letušce vybírající peníze podal padesátidolarovku. Dívka se na bankovku otráveně podívala. "Nemáte něco menšího?" "Já platím za oba," řekl a ukázal na obrovského spolucestujícího vedle sebe, který spal. "Za mě a za něho." Mluvil s cizím přízvukem a letuška se v duchu dohadovala, odkud může být. Tipovala ho na Němce nebo Holanďana. Tipovala však špatně.

Byl to major David Kabakov z Mossadu alija bet, izraelské tajné služby. Doufal, že tři muži sedící za ním přes uličku budou platit menšími bankovkami. Pokud ne, letuška si je jistě zapamatuje. Měli jsme si peníze rozměnit už v Tel Avivu, přemýšlel major.

Z Kennedyho letiště pokračovali hned po přiletu, takže tam na rozměnění nebyl vůbec čas. Byla to jen malá chybička, ale stejně ho to rozzlobilo. Dožil se sedmatřiceti let jen díky tomu, že se nikdy žádné chyby nedopustil.

Vedle něj spokojeně pochrupeval seržant Robert Moshevsky. Hlavu měl otočenou na druhou stranu. Po celou dobu dlouhého letu z Tel Avivu se Kabakov s Moshevským k třem mužům za nimi nepřihlásili, ačkoliv je znali už léta. Ti tři byli statní hoši s ošlehanými tvářemi. Měli na sobě pohodlné civilní obleky. Představovali to, co Mossad nazýval 'taktickým invazním družstvem'. V Americe se jim říkalo najatí vrazi.

Poslední tři dny, od chvíle, kdy zabil Hafeze Najeera v Bejrútu, Kabakov skoro vůbec nespál. Věděl, že ho čeká vehni podrobný briefing hned po přiletu do amerického hlavního města. Mossad jednal okamžitě, jakmile se mu dostaly do rukou materiály útoku připravovaného Černým zářím a jakmile vyslechl Dahliin magnetofonový pásek. Ihned svolal na americkém velvyslanectví konferenci, která nakonec Kabakova vyslala do USA.

V Tel Avivu se americká a izraelská strana dohodly na tom, že Kabakov musí ve Spojených státech zjistit, jestli Americe opravdu hrozí reálné nebezpečí, případně identifikovat teroristy, kteří už mohou v USA pobývat. Oficiální rozkazy pro Kabakova byly jasné.

Vrchní velení Mossadu mu přidalo jeden úkol, který byl naprosto jednoznačný. Měl Arabům tuto akci překazit jakýmkoli prostředky.

Izraelská strana vedla dlouhá jednání s Američany o prodeji dalších letounů Fantom a Skyhawk. Zatím bezúspěšně, protože Arabové využívali ropy k nátlaku na Západ. Hrozili přivřít kohouty svých vrtů, dokud nepřestanou Fantomy létat přes poušť. Izrael však tyto stroje dost nutně potřeboval. Masakruchtiví Američané přejí americkým izolacionistům. Většina je však toho názoru, že se má pomáhat Izraeli, ale ne za každou cenu.

Ani izraelské, ani americké ministerstvo zahraničí nevěděly nic o třech mužích, kteří seděli za Kabakovem. Ti si pronajmou byt někde blízko letiště a budou čekat, až je Kabakov zavolá. Ten doufal, že to nebude nutné. Nejraději by se o vše postaral sám, bez velkého rámusu.

Předpokládal, že se diplomaté nebudou do ničeho plést. Nevěřil jim ani politikům. Jeho přístup a postoje vycházely z jeho slovanské povahy - byl odměřený, ale inteligentní.

Kabakov věřil tomu, že neopatrní Židé umírají mladí a slabší povahy končí za ostnatým drátem. Vyrosl za války, kdy celá jeho rodina utíkala z Litvy před německou invazí. Později byli nuceni utéct i z Ruska. Jeho otec zemřel ve vyhlazovacím táboře Treblinka. Matka se vydala s ním a s jeho sestrou do Itálie. Cesta do Terstu ji však stála život. Měla obrovskou odvalu, ale ta sama nestačila.

Když si Kabakov někdy po těch třiceti letech vzpomněl na putování do Terstu, vybavila se mu vždy jeho matka, jak unavenou, slabou rukou udává rytmus kroku. Ruce měla už úplně vyzáblé, tělo zahalené v roztrhaném oděvu. Vzpomněl si na její téměř rozpálený obličej, když ještě před svítáním budila děti spící v příkopu.

V Terstu je předala sionistické ilegální organizaci a zemřela ve dveřích domu, který stál naproti přes ulici. David Kabakov se spolu se sestrou dostali do Palestiny v roce 1946 a už tam zůstali. Když mu bylo deset let, stal se kurýrem oddílů Palmachu, čímž se ocitl v centru bojů mezi Tel Avivem a Jeruzalémem. Když mu bylo dvacet sedm let, prakticky celý dosavadní život prožil v boji, a vážil si tedy míru více než kdokoli jiný. Necítil nenávisť vůči arabskému lidu, ale na druhé straně věděl, že vyjednávání s AI

Fatahem je na hovno. Toto slovo používal vždycky, když se o této organizaci bavil s nadřízenými, což nebývalo příliš často.

Mossad považoval Kabakova za nesmírně inteligentního člověka, kterého však nemohli posadit nikam do kanceláře, protože ho potřebovali v bojových akcích, jež vždy dokázal výborně provést. Protože byl nasazován do akcí a riskoval zajetí, nemohl být přijat do vnitřní rady Mossadu. Zůstával tedy jen ve výkonném oddíle zpravodajské služby a neustále pokračoval v ničení center Al Fatahu v Libanonu a Jordánsku. V nejintimnějších kruzích Mossadu mu říkali "Konečné rozhodnutí".

Nikdo mu to ale nikdy neřekl do očí.

Letadlo už mířilo k letišti National Airport a světla Washingtonu byla téměř na dosah. Už bylo krásně vidět Kapitol, čistě bílou budovu Kongresu, osvětlenou ze všech stran. Kabakova napadlo, jestli právě toto místo nemá být terčem útoku.

V malé konferenční místnosti izraelského velvyslanectví jej čekali dva muži. Když Kabakov doprovázený velvyslancem Yoachimem Tellem vstoupil, dobře si ho prohlédli. Jedním z přítomných byl Sam Corley z FBI. Kabakov v něm poznal kapitána jednotky výsadkových záškodníků, svého bývalého velitele z Fort Benning před dvaceti lety.

Fowler, druhý muž v místnosti, byl agentem CIA a nikdy v armádě nesloužil. Když se díval na Kabakova, připadal si velmi důležitý. Oba muži si předem v rychlosti prošli veškerý materiál, týkající se Izraele. Většinou však šlo o staré dokumenty ze Šestidenní nebo Suezské války. Všechno byly xeroxové kopie materiálů CIA z oddělení pro Střední východ. Obsahovaly i novinové výstřižky: "Kabakov, tygr od průmyslu Mitla".

Velvyslanec Tell, oblečený ve společenském oděvu, který vyžadoval jeho úřad, pronesl nejprve pár úvodních slov.

Pak v konferenčním salonku nastalo ticho. Kabakov zmáčkl knoflík malého magnetofonu. Místností se začal rozléhat Dahliin hlas: "Občané Ameriky..."

Když nahrávka skončila, Kabakov se ujal slova. Mluvil pomalu, pečlivě vážil každé slovíčko. "Jsme přesvědčeni o tom, že Ailul al Aswad - Černé září - se chystá zaútočit na Spojené státy. Tentokrát nejde o rukojmí, ani o vyjednávání či revolucionářskou inscenaci. Tentokrát jim jde o co největší počet obětí. Chtějí vidět, jak trpíte. Dále jsme přesvědčeni, že akce je dávno rozjetá a spěje ke konečnému stadiu a že tato žena v ní hraje hlavní roli." Na chvíli se odmlčel. "Je dost možné, že ta žena je již ve Státech."

"Pravděpodobně máte také další informace na doplnění toho, co jsme slyšeli z pásky," naléhal Fowler.

"Na doplnění toho, co jste slyšeli, můžeme jenom dodat, že zde Arabové připravují útok, a pak vás můžeme seznámit s okolnostmi, za kterých jsme k nahrávce přišli. O něco podobného se už snažili dříve," odpověděl Kabakov.

"Téhle nahrávky jste se zmocnil potom, co jste Najeera zabili?"

"Ano."

"Vy jste ho předtím nevyslychal?"

"Najeera? To by nemělo žádný smysl."

Sam Corley si všiml, že Fowler je poněkud naštvaný. Nahlédl do spisu raději sám a položil další otázku.

"Proč si myslíte, že tu nahrávku pořídila právě ta žena, kterou jste viděl v Najeerově pokoji?"

"Protože Najeer nikam neuklidil tu pásku. Nestihl to," zdůraznil Kabakov. "Najeer nebyl lehkomyšlný a neopatrný člověk."

"Že byl ale tak neopatrný a nechal se od vás zabít?" namítl Fowler.

"Najeer žil až příliš dlouho," upozornil Kabakov. "Až příliš dlouho na to, co udělal v Mnichově nebo na letišti Lod. Příliš dlouho. Jestli to budete brát na lehkou váhu, vyletí ruce a nohy tisíců Američanů do povětří."

"Proč si myslíte, že je možné akci dokončit, i když je Najeer mrtev?"

Corley zvedl oči od novinového výstřižku, který si pečlivě pročítal, a odpověděl Fowlerovi sám. "Protože je zde ten nebezpečný pásek. Byl pořízen proto, že se akce blíží ke konci. Příkaz už byl určitě dán. Mám pravdu, majore?"

Kabakov ihned poznal, že má tu čest s člověkem, který je odborník na výsledky. Vycítil, že je Corley na

jeho straně. "Úplnou," přikývl.

"Je dost možné, že celá akce se připravovala v jiné zemi a na poslední chvíli bude přesunuta sem," pokračoval Corley. "Proč si myslíte, že ta žena tady připravuje půdu?"

"Najeerův byt jsme nechali přísně sledovat," vysvětloval Kabakov. "Nebyla tam večer před útokem ani večer po něm. Její projev z pásku jsme dali analyzovat nezávisle na sobě dvěma lingvistickým odborníkům. Oba došli ke stejnému závěru: anglicky se jako dítě naučila v Brightonu a poslední rok nebo dva byla její angličtina vystavena vlivům americké angličtiny. V Najeerově pokoji jsme našli oblečení americké výroby."

"Možná že byla jen kurýr a měla od Najeera převzít poslední instrukce," usoudil Fowler. "Ty pak mohla předat komukoliv."

"Kdyby byla jenom kurýr, nikdy by Najeera nemohla spatřit," oponoval Kabakov. "Černé září je rozděleno do mnoha oddělení a pododdělení připomínajících medovou plástev. Většina agentů se navzájem vůbec nezná."

"Proč jste nezabil taky tu ženu, majore?" Když Fowler položil Kabakovovi tuto otázku, neměl odvahy se mu přitom dívat do očí. I kdyby se k tomu odhodlal, určitě by zase pohledem ucukl.

Velvyslanec odpověděl za Kabakova. "Protože to nebylo v té chvíli potřeba, pane Fowlere. Chci věřit, že i vy vítáte, že to neudělal."

Kabakov mrkl na potvrzení toho, že s odpovědí velvyslance plně souhlasí. Tito lidé si vůbec neuvědomovali hrozící nebezpečí. Kabakovovi se vybavil obraz dunících arabských obrněných jednotek, valících se přes Sinajský poloostrov, vtrhávajících do měst a ženoucích před sebou židovské obyvatelstvo jako stádo. Dělo se to právě proto, že Židé neměli letadla. Protože Američané byli znechuceni. Protože nezabil tu ženu. Všechna jeho vítězství, kterých byly stovky, představují jen hromadu popela. Skutečnost, že o té ženě nemusel vůbec vědět, ho v jejich očích ani trochu neomlouvala. Mise do Bejrútu tudíž nebyla perfektní.

Kabakov se teď chvíli díval na Fowlerův podbradek. "Materiály o Hafezu Najeerovi máte?"

"Máme ho uvedeného v dokumentech jakožto čelního představitele organizace Al Fatah."

"Já jsem ke své zprávě připojil také kompletní fascikl o Najeerovi. Podívejte se na ty fotky, pane Fowlere. Jsou z některých jeho předchozích akcí."

"Ohavností jsem viděl už dost."

"Ale ne takových," zvýšil hlas Kabakov.

"Hafez Najeer je mrtev, majore."

"A všechno si vzal s sebou do hrobu, Fowlere. Jestli tu ženu nenajdeme, Černé září z vás nadělá sekanou."

Fowler vrhl rychlý pohled na velvyslance, jako by se dožadoval jeho zásahu. Yoachim Tell však dál tiše seděl, ani se nehnu. Souhlasil s Kabakovem.

Když si Kabakov vzal opět slovo, mluvil tak potichu, že ho téměř nebylo slyšet. "Musíte tomu věřit, Fowlere."

"Poznal byste ji, majore?" zajímal se Corley.

"Ano."

"Když byla nasazená sem, co by tedy dělala v Bejrútu?"

"Potřebovala něco, co tady dostat nemohla. Něco, co jí mohl sehnat jenom Najeer. A to něco zřejmě mohla od něho získat jenom v případě, že mu vše potvrdí svým příjezdem." Kabakov si byl vědom toho, že takovéhle obecné vysvětlení je málo, a sám z něho žádnou radost neměl. Další věc, která ho nesmírně mrzela, bylo to, že třikrát po sobě byl nucen opakovat slovo 'něco'.

Fowler se už chystal vyslovit další pochybnost, když Corley zasáhl a řekl: "Zbraně to nebudou."

"Vždyť to by bylo nošení dříví do lesa. Na co sem tahat zbraně," opáčil zamračený Fowler.

"Buď to bude vybavení, nebo kontakt na jinou tajnou organizaci či vysoce postaveného agenta," pokračoval Corley. "O tom posledním, tedy o kontaktu na agenta, silně pochybuju. Já si osobně myslím, že agentů ze Spojených arabských emirátů tu máme dost."

"To je fakt," ozval se velvyslanec. "Pracovník našeho zastupitelství jim totiž prodává obsah mého odpadkového koše a od pracovníka jejich velvyslanectví kupuje obsah jejich odpadkového koše. Takže

se navzájem zasypáváme haldou starého papíru. My plníme naše koše starou poštou a vymyšlenou korespondencí a oni písemnými upomínkami o nezaplacení pohledávek a reklamními letáky na tradiční gumové výrobky."

Schůzka pokračovala ještě třicet minut. Pak se Američané zvedli k odchodu.

"Ráno se to pokusím dát na pořad jednání v Langley," ukončil setkání Corley.

"Kdybyste potřeboval.

Fowler Kabakova přerušil. "Vaše zpráva a ta nahrávka budou stačit, majore."

Byly tri hodiny ráno, když Američané opouštěli izraelské velvyslanectví.

"A jáje, Arabové jdou," zašeptal Fowler Corleyovi, když šli k autu.

"Co si o tom myslíš?"

"Já si myslím jenom tolik, že ti až tak moc nezávidím, až se tomu zítra budeš muset věnovat," usmál se ironicky Fowler. "Jestli v tom je nějaký pomatenec, tak nás ale vynechte. My už si dáme sakra pozor."

Ústřední zpravodajskou službu ještě pálila aféra Watergate. "Když naše oddělení pro Střední východ na něco přijde, dáme vám vědět."

"Hele, proč jsi tam byl tak nasranej?"

"Mám už toho plný zuby," odsekl Fowler. "Pracovali jsme s Izraelci v Římě, Londýně, Paříži, jednou dokonce i v Tokiu. Přivedeš je na stopu Arabovi, předáš jim ho, a co oni udělají? Zbavěj se ho? Ne. Sledují ho? To jo. A sledují ho tak dlouho, dokud nevylídnou všechny jeho přátele. A pak - rána z čistého nebe. Po Arabech ani vidu, ani slechu - a ty z toho máš hovno."

"Nemuseli posílat Kabakova," posteskl si Corley.

"Ale jo, museli. Všimni si, že tam nebyl vojenský atašé Weisman. Oba víme, že spolupracuje se zpravodajskou službou. Ale má taky na starosti prodej Fantomů. A tyhle dvě záležitosti se spolu nemůžou oficiálně spojovat."

"A ty budeš zítra v Langley?"

"Budu. To zvládnou. Nedovol, aby z tebe Kabakov dělal vola."

Každý čtvrtek ráno se všechny špičky americké zpravodajské služby scházejí v opancéřované místnosti bez oken v hlavním sídle CIA v Langley, ve státě Virginia. Přítomni jsou CIA, FBI, kontrarozvědka, tajná služba ministerstva financí, prezidentova ochranka, Státní úřad pro vojenský výzkum, poradci pro vojenskou špionáž a náčelníci štábů vrcholného poradního orgánu ministra obrany. Pokud je to nutné, jsou přizváni příslušní specialisté. Na pořadu jednání může být maximálně čtrnáct příspěvků. Stále je co projednávat, proto jsou jednotlivá vystoupení časově omezena a čas je přísně sledován.

Corley hovořil deset minut, Fowler pět a zástupce oddělení pro rozvratnou činnost v oblasti emigrace a naturalizace měl času ještě méně.

Kabakov čekal na Corleye v jeho nevelké kanceláři v Ústředí FBI, až se vrátí z porady v Langley.

"Musím vám poděkovat, že jste přišel," přivítal ho Corley. "Chceme vyslovit poděkování vašemu velvyslanectví u nás. Naš velvyslanec v Tel Avivu se chystá předat poděkování Yigalu Allenovi."

"Rádo se stalo. A co hodláte podniknout dále?"

"Zatím nic moc," odpověděl Corley a zapálil si dýmku. "Fowler přinesl horu magnetofonových pásků, které byly pořízeny z odposlechu rádia Káhira a rádia Bejrút. Podobných i jiných akcí připravili už spoustu, ale k žádné z nich nedošlo. Váš pásek si půjčili, protože chtějí pořídit přesný záznam hlasu té ženy a tím udělat první krok k zjištění její totožnosti."

"Ten magnetofonový záznam ale není hrozba. Byl pořízen s tím, že bude použit až po akci!"

"CIA vyzpovídá všechny své agenty v Libanonu."

"To je k ničemu. Nedozví se nic víc než my. Máme tam přibližně stejné lidi. Zjistí jenom to, co za dvě hodiny otisknou noviny."

"Někdy dokonce i dřív," odsouhlasil námitku Corley. "Mezitím se můžeme podívat na fotky. Máme v kartotéce asi stovku stoupenců Al Fatahu, lidí, o kterých si myslíme, že zde zastupují hnutí Pátého července. Oddělení emigrace a naturalizace je neoznamuje, ale má seznam podezřelých cizinců z řad Arabů. Budeme pro to ale muset zajet do New Yorku."

"Máte pravomoc na vyrozumění veškerých celníků?"

"To už jsem udělal. Na to sázíme nejvíc. Teď je pro ně nejdůležitější sem z venku nějak dopravit tu bombu. Pokud je to vůbec bomba," rozhovořil se Corley. "Za poslední dva roky jsme tady měli už tři menší výbuchy, ke kterým se přihlásilo hnutí Pátého července. Všechny byly namířeny na izraelské úřady v New Yorku. Z toho usu..."

"Jednou použili plastickou trhavinu a dvakrát dynamit," přerušil ho Kabakov.

"Přesně tak. Vy tedy víte všechno, majore. Zřejmě je tu nedostatek trhaviny, přece by se jinak netahali s dynamitem a nevystavovali se nebezpečí, že sami vyletí do povětří, když se budou snažit z něho dostat nitroglycerin."

"Hnutí Pátého července je plné amatérů," připomněl Kabakov. "Najeer jim tohle určitě nesvěřil. Arzenál přijde po částech. A pokud už tady není, tak ho sem v nejbližší době dopraví." Kabakov vstal a popošel k oknu. "Takže vaše vláda mi zpřístupní patřičné dokumenty a řekne celníkům, aby dávali pozor, jestli náhodou pár maníků nevezde bombu. A to bude vše, že?"

"Nezlobte se na mě, majore, ale s tím, co víme, těžko můžeme dělat víc."

"Vy byste se měli ale skontaktovat se svými spojenci v Egyptě, aby vyvinuli nátlak na Kaddáfího v Libyi. Ten totiž financuje Černé září. Ten lump jim dal pět milionů dolarů z libyjské pokladny jako odměnu za masakr v Mnichově. Kdyby ho Egypt dostatečně zmáčknu, možná by byl schopen to odvolat."

Plukovník Muammar Kaddáfí, předseda Rady revolučního velení Libye, opět nadbíhal Egyptu ve snaze vytvořit pevnou, silnou základnu. Nátlak ze strany Egypta by se tedy nemusel minout účinkem.

"Ministerstvo zahraničí se od toho distancuje," konstatoval Corley.

"Vy totiž vůbec nevěříte tomu, že se tady něco takového chystá. Je to tak?"

"Je," přiznal unavený Corley. My si totiž myslíme, že by si to Arabové nikdy nedovolili."

4. kapitola

TOU DOBOU proplouvala nákladní loď Leticia přes jedenadvacátý poledník severní šířky, mířila k Azorským ostrovům a odsud dále do New Yorku. Na nejspodnější palubě, v uzavřeném nákladním prostoru na přídi, bylo v šedivých bednách šest set kilogramů plastické trhaviny.

Zde, v naprosté tmě podpalubního prostoru, ležel napůl v bezvědomí Ali Hassan. Po břicho se mu procházel velký potkan a pomalu se přibližoval k jeho obličejí. Hassan zde ležel již třetí den. Utrpěl vnitřní zranění, které mu způsobil kapitán Kemal Larmoso výstřelem z pistole.

Potkan byl hladový, ale naštěstí pro Aliho ne zas tolik, aby se do své kořisti hned pustil. Nejprve ho polekalo Hassanovo sténání, ale za chvíli, když Hassan zase jen povrchně dýchal, se potkan osmělil. Vyskočil na něho, usadil se na ráně a začal ji očichávat. Potom se pohnul směrem k hrudníku. V tu chvíli Hassan ucítil přes košili jeho dráčky. Musí počkat. Po levé ruce měl sochor, který kapitán Larmoso upustil, když ho překvapil u nákladu šedivých beden. I Hassan sice měl revolver Walther PPK, avšak nestačil ho použít. Teď střilet nemohl, aby se neprozradil. Zrádce Larmoso si zřejmě myslí, že je mrtvý. Potkan Hassana stále očichával, až se dostal k jeho bradě. Aby zvíře zarazil, začal silně vydechovat nosem. Pak ho vši silou bodl sochozem, který si mezitím připravil tak, aby jeho ostrá hrana směřovala šikmo podél Hassanova hrudníku. Cítil, jak se špička sochoru zabodla do potkanova těla. Pak uslyšel, jak jeho dráčky škrábou po zemi, kam ho svým bodnutím odhodil. Už jen podle zvuků poznal, že zvíře utíká po kovové podlaze pryč.

Uběhlo jen pár minut. Pak Hassan zpozorněl, zdálo se mu, že u svých nohou slyší nějaký šelest. Naštěstí od pasu dolů už nic necítil. To bylo jeho štěstí.

Po celou dobu měl sto chutí se zabít. Určitě by měl ještě dost sil na to, aby přiložil hlaveň pistole ke svému spánku a zmáčkł spoušť. Stejně to nakonec udělá, ale až se dostaví Muhammad Fasil. Do té doby bude hlídat svěřený náklad.

Hassan nedovedl odhadnout, jak dlouho už vlastně v té temnotě leží. Věděl, že za chvíli znovu ztratí vědomí, a proto chtěl využít alespoň té krátké chvílky k přemýšlení. Co se asi teď stane s nákladem? Když přistihl Larmosa tady v podpalubí, jak čenichá kolem šedých beden, bylo to v době, kdy zbývaly asi tak tři dny plavby do přístavu na Azorských ostrovech. Kdyby Fasil 2. listopadu neobdržel od

Hassana telegram z Azor, měl by ještě dva dny na to, aby mohl něco podniknout, než Leticia vypluje opět na moře, tentokrát už do své cílové stanice - do New Yorku.

Fasil určitě něco udělá, ujist'oval se Hassan. Přece se teď kvůli mně všechno nepokazí!

Slyšel, jak s každou otočkou starého lodního dieselmotoru vibrují lopatky lodního šroubu. Napínal uši, aby zaregistroval ten zvuk, který mu připomínal tlukot srdce. Kaluž krve pod jeho hlavou se stále zvětšovala.

O šedesát stop výše odpočíval ve své kajutě kapitán Kemal Larmoso, popíjel z láhve saperské pivo a poslouchal zprávy. Zase došlo ke střetům mezi libanonskou armádou a odbojovým hnutím. Jen tak dál, pomyslel si kapitán. Jděte všichni do prdele.

Libanonců se bál kvůli dokladům a před odbojem se třásl o svoji kůži. Ať už byl v Bejrútu či v přístavech Tyre nebo Tobruk, musel platit oběma stranám. Odboj ho moc nestál, horší byli ti přičmoudlí šťouraví libanonští celníci.

Teď byl na straně odboje. Věděl, že od chvíle, co ho Hassan přistihl, jak slídí ve skladišti, je do té věci zatažen. Kdyby se vrátil do Bejrútu, Fasil s ostatními by mu šel po krku. Možná že se Libanonci poučí od krále Husajna a odbojáře vyženou. Pak by Larmoso platil jen jedné frakci. Už toho všeho měl plné zuby. Bylo to samé „převez ho tam“, „přivez zbraně“, „opovaž se ceknout“. Nejráději slyším, že nesmím ani ceknout, pomyslel si Larmoso. S tím měl špatné zkušenosti. Jednou našel na trupu své staré lodi přísavnou minu. Bylo mu řečeno, že jestli nesplní podmínky, které si klade odbojové hnutí, mina vybuchne.

Larmoso byl vlasatý obézní muž hroší váhy. Když se posadil na kavalec, prohnul se pod ním natolik, že byl o polovinu nižší. Kapitán nepříjemně páchl, což těžce nesli zejména členové jeho posádky. Teď si zuby otevřel další láhev piva. Jak tak popíjel, dumal nad svou nynější situací. Přitom se díval svýma malinkýma očima zarostlými tukem na přisprostlý obrázek z italského erotického časopisu, který měl přilepený na stěně.

Pak zvedl ze země sošku Panny Marie, která ležela vedle kavalce. Postavil si ji na hrud'. Soška měla na sobě zářezy od toho, jak ji Larmoso zkoumal nožem, než mu došlo, o co se jedná.

Kapitán věděl o třech místech, kde by šlo toto zboží velmi výhodně prodat. Prvním potenciálním zákazníkem byl kubánský emigrant v Miami, od kterého by dostal tolik, že by do smrti nemusel pracovat. Druhou možnost představoval muž v Dominikánské republice, jenž platil v brazilských cruzeirech za všechno, co střelí nebo vybuchuje. A třetí kupec přicházející v úvahu byla vláda USA.

Larmoso uvažoval dál. Od vlády by byla odměna, ale nejen to. Spolupráce s Američany by mohla přinést i další výhody. Třeba by byla snazší řeč s celníky.

Kromě toho chtěl pumpnout dovozce Benjamina Muziho o pěkný balík dolarů. Musel proto ty bedny otevřít, aby věděl, co a kolik toho v nich je. Podle obsahu by si také rozmyslel, jak mnoho po něm může chtít. Larmoso nikdy nebral na lehkou váhu Muziho náklad, ale už několikrát se mu doneslo, že Muzi na Středním východě končí. Kdyby to byla pravda, tak Larmosovi rapidně klesnou jeho nezdáněné příjmy. Tentokrát by se mu však docela hodilo, kdyby to byl Muziho poslední náklad. Byl rozhodnut vytěžit z něho maximum.

Čekal, že v těch bednách najde hromady hašišu, což byl Muziho obor. Muzi ho kupoval převážně od osob z Al Fatahu. Místo toho ale objevil množství plastické trhaviny a k tomu ještě Hassana, který nebyl dost obezřetný a nechal se načapat. Obchod s plastickými trhavinami byl něco úplně jiného než normální kšeft s drogami, při němž jeden snadno zmáčkne druhého.

Larmoso doufal, že s odbojem si to Muzi vyřídí sám a nebude na tom obchodu tratit. Jenže Muzi bude určitě zuřit, až zjistí, že se Larmoso v těch bednách přehraboval.

Kdyby Muzi nechtěl na jeho podmínky přistoupit a odmítl mu dát peníze a odškodné od odbojového hnutí, pak by si Larmoso náklad ponechal a prodal ho někde jinde. Radši bude boháčem na útěku, než poctivým chudákem.

Nejdřív si bude muset pořídit přesný seznam nákladu a zbavit se ostatního svinstva, které měl v nákladním prostoru navíc.

Věděl, že Hassana střelil tam, kam potřeboval. Odsoudil ho tím k pomalému umírání. V přístavu Ponta Delgada ho uloží do pytle a zatíží, aby ho v okamžiku, kdy bude na palubě jen kotevní stráž, spustil do

vody. A až loď opustí Azorské ostrovy, ponechá ho v hlubinách oceánu.

Po celý den, každou hodinu hlídal Muhammad Fasil telegrafní stanici v Bejrútu. Nejdřív si myslel, že se zpráva z Azorských ostrovů jednoduše opozdila, protože všechny předcházející telegramy přišly vždy bez problémů už dopoledne. Zatím byly tři - z Benghazi, Tunisu a Lisabonu, přesně v pořadí, jak nákladní loď brázdila západním směrem vody Středozemního moře. Text byl pokaždé jiný, ale vždy znamenal totéž. Poslední telegram měl znít: „Mamince je dnes mnohem lépe“ a podepsán byl José. Ted' bylo šest večer a zpráva stále nikde. Fasil odjel na letiště. Měl u sebe doklady alžírského fotografa a kameru, z níž zbyla jen vnější schránka. Uvnitř byl namontovaný revolver Magnum. Fasil si pro jistotu koupil letenku již před dvěma týdny. To mu zaručovalo, že v Ponte Delgadě bude následující den kolem čtvrté odpoledne.

Když kapitán Larmoso vystřídal u kormidla prvního lodního důstojníka, spatřil na obzoru vrcholky ostrova Santa Maria. Bylo 2. listopadu, brzy ráno. Leticia obeplula tento malý ostrov z jihozápadu a stočila se směrem na sever k Sao Miguelu a přístavu Ponta Delgada.

Byl to krásný pohled, když na město dopadaly paprsky zimního slunce. Mezi bílými budovami a střechami z červených tašek se tyčily zelené pahorky, které místy dosahovaly výšky zvonice. Za městem se rozkládala malebná úpatí hor a lány polí.

Leticia zakotvila v přístavu. Plimsoll line - nápis na trupu - už byl skoro nečitelný. Vystoupil nad hladinu, když vyložili zásilku opravených zemědělských strojů, a zase se pod ní ztratil, když posádka naložila těžké bedny minerálních vod.

Larmoso byl klidný. Nakládka a vykládka se odehrávala jen na zádi lodi. Malý uzavřený prostor na přídi nebyl nijak ohrožen.

Druhý den odpoledne už bylo prakticky všechno hotovo a kapitán dal posádce volno. Kapesné, který dostal každý z členů, stačilo právě tak na jeden večer strávený v bordelu nebo v baru.

Posádka se rozprchla po nábřeží užít si nočního života. Námořník, který spěchal jako první, měl ještě za uchem krém na holení. Nikdo si nevšiml štíhlého muže stojícího pod sloupovým Banco Nacional Ultramarino a počítajícího, kolik námořníků opustilo loď.

Na palubě panovalo mrtvolné ticho. Bylo slyšet jen kroky kapitána Larmosa, jak sestupuje do podpalubí k motorům. Vešel do malé místnosti, kde byla dílna slabě osvětlená jednou žárovkou chráněnou pletivem. Chvilí se přehraboval ve starém haraburdí, pak si vybral kompletní písní ojnici i s písním čepem. Rozbila se na jaře u Tobruku, když se Leticii zadřel motor. Kovová tyč svým tvarem připomínala velkou kost. Držel ji v rukou a přemýšlel, zda je dostatečně těžká. Nakonec usoudil, že by jako zátěž k mrtvému tělu Hassana mohla stačit. Larmoso vynesl ojnici na zád' a uložil ji do lodní komory.

Pak si přinesl z kuchyně velký pytel z rezného plátna, který kuchaři používají na odpadky. Přehodil si ho přes rameno a za tichého pohvizdování prošel prázdnou jídelnou pro poddůstojníky a zamířil k před'ovým kajutním schůdkům. Chodbou se rozléhaly jeho těžké kroky. Najednou se zarazil a poslouchal.

Zneklidnily ho nenápadné zvuky z horní paluby. Po chvíli se uklidnil. Vypadalo to, že to byly kroky starého muže, který tu noc držel kotevní stráž. Ted' se mu procházel přímo nad hlavou. Larmoso otevřel poklop vedoucí ke kovovým schůdkům do podpalubí a sestoupil dolů k před'ovému nákladovému prostoru. Do něho však nevstoupil. Přirazil za sebou poklop a přitiskl se k lodní přepážce podél schůdků. V naprosté tmě nespouštěl oči z poklopu. Pětiranný revolver Smith Wesson Airweight vypadal v jeho ruce jako dětská hračka.

Najednou se poklop prudce otevřel. Jako pomalu se plazící had se v otvoru objevila malá pohledná hlava Muhammada Fasila.

Larmoso vystřelil, ozvěna rány se mezi kovovými stěnami dlouho rozléhala. Kulka však nezasáhla cíl a odrazila se od zábradlí. Kapitán zalezl ještě níž do nákladového prostoru a přibouchl za sebou poklop. Jak vyčkával v té neproniknutelné tmě, začal se strašně potit. Jeho odporně páchnoucí pot se mísil se zápachem rezu a kolomazi.

Fasil sestupoval pomalu po schůdcích tak, aby intervaly mezi jednotlivými kroky byly stejně dlouhé. Larmoso správně odhadl, že se Fasil jednou rukou drží zábradlí a druhou svírá zbraň, se kterou umí

výborně zacházet i ve tmě, proto se schoval za jednu bednu. Byl teď o dvanáct stop níž než poklop, ve kterém se měl Fasil objevit. Čas pracoval pro Larmosa. Klidně se už mohl vrátit někdo z posádky. Začal přemýšlet o tom, co by Fasilovi navrhl, aby se z toho dostal se zdravou kůží. Byl to ale pěkný nesmysl, domnívat se, že by ho mohl umluvit. Fasil by na nic nepřistoupil. Nebyla jiná možnost, než zabít Fasila v okamžiku, kdy otevře poklop. Ještě mu zbývaly čtyři náboje.

Na schůdcích bylo chvíli ticho. Pak zahřměl výstřel z Fasilova revolveru Magnum, střela proletěla poklopem a vletěla do temného prostoru pod ním. Larmoso také vystřelil, ale jeho střela ráže 38 udělala do zavřeného poklopu jen malý důlek. Larmoso vystřelil znovu a ještě jednou v okamžiku, když se poklop otevřel.

Ještě si stačil všimnout, že se jeho poslední rána zavrtala do matrace v jídelně. Dal se na útěk. Klopýtal a kličkoval temnou místností mezi nákladem k přidi, kde ležel Hassan.

Chystal se mu vzít pistoli a zabít s ní Fasila.

Na to, jak byl tlustý, se Larmoso pohyboval dost hbitě. Měl ještě jednu výhodu. Vyznal se v nákladovém prostoru i poslepu. Ani ne za třicet vteřin doběhl k uzamčené kabině, ve které umíral Hassan. Z kapsy vylovil klíče a odemkl poklop. Zevnitř se linul odporný zápach. Vlezl dovnitř. Z hnilobného pachu se mu obracel žaludek. Nechtěl, aby do místnosti vniklo světlo, a tak rychle přirazil poklop zpátky. V úplné tmě se plazil po podlaze a rukama se snažil nahmatat Hassanovo tělo. Hlavou vrazil do jedné z beden, chvíli si něco mumlal, ale hned pokračoval v hledání. Najednou se jeho ruka dotkla cizí boty. Bota patřila Hassanovi. Larmoso postupoval nahoru po jeho kalhotách k břichu. Hledal za pasem zbraň. Ta tam však nebyla. Zkusil to i z druhé strany. Tam narazil na Hassanovu ruku. Zdálo se mu, že se pohnula. Zbraň však stále nemohl najít. Nevěděl o ní až do chvíle, kdy z ní vyšel výstřel přímo Larmosovi do tváře.

Fasil uslyšel ránu a po chvilce i chraptivý, drsný šepot vycházející ze skladiště.

"Fasile, Fasile."

Fasil vyndal z kapsy malou baterku a posvítil si. Nejprve se v jejím světle objevily jeho vlastní hubené nohy. Pak se světlo zastavilo na zakrvaveném obličejí mrtvého Larmosa, ležícího na zádech. Fasil vlezl dovnitř.

Klekl si u tlejícího těla Ali Hassana a vzal do rukou jeho zohyzděný obličej, rozežraný od potkanů. Rty zraněného se nepatrně pohnuly.

"Fasile."

"Udělal jsi všechno, co bylo možné, Hassane. Seženu ti doktora." Fasil věděl, že Hassanovi už nikdo nepomůže. Od stále se rozšiřujícího zánětu pobřišnice byl celý opuchlý. Tady se už nedalo nic dělat. Ale Fasil se rozhodl, že půl hodiny před vyplutím lodi unese doktora a přinutí ho Hassanovi ulehčit poslední chvíle. Doktora by se pak musel před New Yorkem zbavit. Mohl by ho zabít a hodit do moře. Hassan si zasloužil aspoň to, když už ho nemohl zachránit. Z humánního hlediska takový postup Fasil považoval za nutnost.

"Hassane, za pět minut jsem zpátky. Přinesu lékárníčku. Baterku ti tu nechám."

"Splnil jsem svůj úkol?" zašeptal tiše Hassan.

"Splnil. Vydrž kamaráde. Přinesu ti morfium a taky seženu doktora."

Fasil běžel po schůdcích nahoru, když vtom zaslechl výstřel z pistole. Zastavil se a v zoufalství vztekla bouchl hlavou do železné tyče. "Za to mi zaplatíte," řekl si pro sebe. Myslel tím lidi, které nikdy v životě neviděl.

Starý muž, který držel kotevní stráž, byl v bezvědomí. V týlu měl velký krvavý otok v místě, kde ho Fasil udeřil. Útočník ho nyní odvedl do kabiny prvního důstojníka, položil na kavalec a sám usedl vedle něho, aby si promyslel, co dělat dál.

Původně to mělo vypadat tak, že Muzi - dovozce - si vyzvedne náklad v brooklynských docích. Teď však Fasil nevěděl, jestli kromě Larmosa nezradil i Muzi a jestli se spolu na něčem nedomluvili. Záležitost s Muzim si bude nutné důkladně promyslet, protože toho věděl už příliš. Na celnici se budou shánět po Larmosovi. Budou se vyptávat. Naštěstí vše nasvědčovalo tomu, že posádka o existenci šedých beden nemá ani tušení. Klíče předového prostoru, který Larmoso pečlivě zamykal, zůstaly v zámku ještě dlouho po střelbě. Nyní je měl Fasil v kapse. Jasně bylo jediné: šedivé bedny nesmí do newyorského přístavu.

První lodní důstojník Mustafa Fawzi byl poměrně rozumný muž, ale trochu zbabělý. Když se o půlnoci vrátil na loď, Fasil na něho již čekal. V jedné ruce svíral černý revolver a ve druhé dva tisíce amerických dolarů. Fasil si ještě v Bejrútu zjistil některé věci o jeho rodině a nyní mu řekl, že zaleží jen na něm, zda jeho matka a sestra budou i nadále zdravé. Pak už nebylo o čem hovořit. Dohoda byla uzavřena bez průtahů.

Bylo asi tak sedm hodin večer. V domě Michaela Landera zazvonil telefon. Lander opět pracoval v garáži, takže zvedl telefon tam. Dahlia vedle něho míchala barvu. V aparátu se ozval velmi příjemný ženský hlas s britským akcentem, podobným Dahhinu. Neznámá chtěla hovořit s „paní domu“. Dahlia rychle přistoupila a vzala si sluchátko. Následovala fádňí, nudná konverzace v angličtině, při které bylo probíráno veškeré příbuzenstvo a jejich majetek. Rozhovor byl přerušován krátkými dialogy v hovorové arabštině, které vždy trvaly jen asi dvacet vteřin.

V jedné chvíli se Dahlia otočila k Michaelovi a rukou zakryla mikrofon telefonu. "Musím vyzvednout náš náklad někde na moři. Seženeš loď?"

Lander se na okamžik zamyslel: "Seženu. Hned domluv, kde se sejdeme. Řekni, že nejlepší to bude 40 mil na východ od Barnet Light, půl hodiny před západem slunce. Pokud bude větší síla větru než pátý stupeň, odložíme to o čtyřicet hodin. A taky mu řekni, ať udělá takový balíky, aby je unesl jeden člověk."

Dahlia vše rychle přetlumočila a pak zavěsila.

"V úterý, dvanáctého," oznámila mu Dahlia. Dívala se na Landera se zřejmým obdivem. "Teda, Michaela, nečekala bych, že budeš takhle pohotový."

"Nech toho," odbyl ji Lander.

Dahlia už ze zkušenosti dávno věděla, že Landerovi nemá cenu lhát. Stejně tak by nemělo cenu naprogramovat do počítače polovinu dat a chtít od něj přesné výsledky. Lander totiž vždy dokázal odhadnout, kdy se mu Dahlia buď jen trochu snažila zalichotit. Teď byla moc ráda, že Lander o všem věděl hned od začátku.

Pozorně naslouchal, když mu vyprávěla, co se odehrálo na lodi.

"Proč si Fasil myslí, že zradil i Muzi a jede v tom s Larmosem?"

"Fasil se to jen dohaduje. Nikdy neměl možnost s Larmosem mluvit. Ale pro jistotu počítá s tím, že jsou v tom namočení oba. Nemůžeme přece riskovat. Kdyby si Muzi dovolil s tím nákladem něco podniknout, kdyby si chtěl ponechat naši zálohu a trhavinu někomu prodat, pak to musíme brát tak, jako kdyby nás zradil místním úřadům. Jednal by na vlastní pěst. A kdyby nás přece jen nezradil, stejně si s ním musíme pohovořit. Ví toho až příliš. Viděl i tebe, Michaela, mohl by tě identifikovat."

"Měli jste v plánu, že ho stejně sprovedíte ze světa?"

"Jistě. Není jedním z nás a jede v pěkně nebezpečných obchodech. Co kdyby ho náhodou chytli při pašování drog a zmáčkli ho. Kdo ví, co by mohl v takové situaci všechno říct." Dahlia si pozdě uvědomila, že mluvila zbytečně moc. "Nesnesla bych pomyslení, že pokud žije on, bude v sázce tvůj život," snažila se ho dodatečně přesvědčit. "Ty jsi mu taky nevěřil, že? Ty už jsi tu možnost s lodí měl připravenou dopředu, jen tak pro jistotu, že mám pravdu? To je úžasný."

"To je," přikyvoval nazlobený Lander. "Chtěl bych říct jenom jednu věc. Muzimu se nesmí nic stát, dokud nebudeme mít trhavinu v bezpečí. Kdyby se rozhodl jít na úřady, je jedno z jakých důvodů, v přístavišti se stejně chytí do pastí. Pokud očekávají, že přijedeme tam, těžko pošlou hlídku na moře. Jestli se ale Muzimu něco stane před tím, než dorazí loď do přístaviště, budou vědět, že se tam neobjevíme a budou hledat na moři." Lander mluvil tak rozhořčeně, že to Dahlii překvapilo. "Takže Muzi byl ten nejlepší krok, kterej tvoje zasraná přímoudlá hlavinka v tyhle věci podnikla."

Dahlia na to neřekla ani slovo. Ani se mu nesnažila připomenout, že Lander šel za Muzim jako první. Věděla, že ho to za chvíli přejde. Byl to prostě jen jeden z celé škály jeho zuřivých projevů.

Lander na okamžik zavřel oči. "Asi bys měla jít na nákup," řekl jí už klidnějším hlasem. "Než odejdeš, podej mi tužku."

5. kapitola

TED, KDYZ Hafez Najeer a Abu Ali byli mrtví, mohli Landera identifikovat pouze Dahlia nebo Muhammad Fasil. Ale byl tu ještě také Benjamin Muzi, s kterým se několikrát sešel. On ho vlastně s Černým zářím skontaktoval a pomohl mu sehnat výbušninu.

Od samého začátku byl největší problém sehnat trhavinu. Nejprve si myslel, že to všechno provede sám, že se obejde bez cizí pomoci. Původně byl také jeho plán poněkud jednodušší. Když se ale tak díval na davy pod sebou a přemýšlel o svém plánu, usoudil, že jeho nápad by si zasloužil daleko víc než jen pár kilo dynamitu. Ten by se dal někde ukrást nebo případně koupit vcelku bez problémů. Určitě by si všichni ti lidé zasloužili víc pozornosti, než představoval šrapnel nacpaný řetězem a pár kily hřebíků, nazdařbůh shozený z gondoly vzducholodi.

Někdy, když ležel v posteli a nemohl usnout, měl pocit, že ho ze stropu pozorují udivené obličeje diváků s ústy otevřenými dokořán, otáčejících svými hlavami stejně jako vánek otáčí květiny na louce. Většina tváří měla podobu Margarety. To ho zbavilo vši vnitřní hořkosti. Odpoutalo ji od něho jako balon stoupající vzhůru. Když se Lander zklidnil, usnul.

Trhavinu získat musí.

Objel dvakrát celé Spojené státy a snažil se ji někde sehnat. Vyhlédl si celkem tři sklady vojenského materiálu, které by mohly připadat v úvahu, kdyby se rozhodl výbušninu ukrást. Brzy však pochopil, že by se mu to nepodařilo. Hlídači byli ostražití a prostor velice dobře zabezpečený. Pak měl v plánu prohlédnout si továrnu, která patřila velké společnosti a v níž se vyráběly jak dětské olejčky, tak i rosolovitá hořlavina napalm, průmyslová lepidla i plastické trhavy. Jenže tamější strážce byly ještě obezřetnější a předvídavější než ochrana vojenských skladů. Nestálost nitroglycerinu vylučovala možnost získat ho z dynamitu, takže nakonec musel Lander zavrhnout i tuto alternativu.

Denně četl noviny a dychtivě v nich vyhledával články o teroristech a jejich akcích. Každý takový článek si vystříhl a pečlivě uschoval v ložnici. Nakonec jich už měl tolik, že je neměl kam dávat. Každý člověk, který trpí nějakou úchylnou, sbírá výstřížky ze "svého oboru" a čeká na svůj den. Ovšem Lander by se cítil velice pohoršen, kdyby byl zařazen mezi takto postižené lidi.

Většina Landerových výstřížků se týkala teroristických akcí ve světových metropolích, například v Římě, Helsinkách, Damašku, Haagu a Bejrútu.

Jednoho dne uprostřed července, v motelu ve státě Cincinnati, dostal nápad. Ten den měl za sebou let vzducholodí nad výstavištěm. Seděl v motelovém baru a už začínal být lehce opilý. V rohu nad barem byla umístěna televize. Lander seděl pod ní, zahleděný do své skleničky. Většina hostů televizi alespoň po očku sledovala, byli proto natočeni směrem k němu.

Když zvedl hlavu, uviděl jejich obličeje, bílé v záři obrazovky. V očích měli vyděšený výraz, jako kdyby v televizi běžela napínavá detektivka. Lander vzal sklenku do ruky a slezl ze stoličky, aby viděl na obrazovku. Běžel zrovna záběr pouště, v níž stál Boeing 747 v oparu horkého slunce. V letadle došlo k výbuchu. Nejprve v přední části jeho trupu, potom v prostřední a nakonec se celé letadlo proměnilo v jeden obrovský tanec ohně a kouře. Následovaly další podrobnosti o teroristických akcích Arabů.

Stříhem se v televizi objevil záběr Mnichova a hrůzný útok na olympijskou vesnici. Helikoptéra na letišti. Tlumená střelba do izraelských reprezentantů. Velvyslanectví v Chartúmu, kde byl zavražděn americký a belgický diplomat. Jásir Arafat, vedoucí činitel organizace Al Fatah, se k akci nepřihlásil a řekl, že za ni nenese žádnou odpovědnost.

Na tiskové konferenci v Bejrútu Arafat znovu tvrdě odsoudil Británii a USA a obvinil je z toho, že pomáhají Izraeli v teroristických akcích proti palestinskému odbojovému hnutí. "Až se budeme mstít, pak to bude stát za to," prohlásil sebevědomě do objektivů televizních kamer.

Také plukovník Kaddáfí, obdivovatel Napoleona, velký spojenec Al Fatahu a jeho bankéř, svým prohlášením podpořil slova Jásira Arafata: "Spojené státy by si zasloužily tvrdou lekci." Následoval ještě jeden jeho výrok: "Ať jde Amerika k čertu."

"Syčáci," reagoval na to jeden z hostů ve sportovní bundě. Stál hned vedle Lander a. "Je to banda syčáků."

Lander se hlasitě zasmál. Několik lidí v baru se otočilo.

"Zdá se ti snad, že je to sranda, vole?"

"Ne, ujist'uju vás, pane, že mi to ani v nejmenším legrační nepřipadá. Syčáku." Lander hodil na pult peníze. Otočil se a odcházel, muž za ním něco vytrvale volal.

Lander žádné Araby neznal. Začal sledovat seznamy arabskoamerických kroužků sympatizujících s palestinským odbojem. Když však navštívil schůzi jedné z takových skupin, brzy pochopil, že tam nemá co dělat, protože tu určitě nenajde to, co hledá. Na schůzi se diskutovalo o problémech jako "spravedlnost", "práva jednotlivce" a sepisovaly se odvážné rezoluce adresované Kongresu. Lander si brzy správně uvědomil, že kdyby z nich začal tahat rozumy ohledně arabských teroristických akcí, brzy by se mu na paty pověsil špicl se štěnicí.

Demonstrace na Manhattanu za podporu palestinského odboje nebyly o nic lepší. Na náměstích United Nations Plaza nebo Union Square nebylo nikdy více než dvacet Arabů z řad mládeže, obklopených záplavou Židů.

Ne, to, co Lander potřeboval, byl kompletní a pro věc zapálený profesionální zločinec, který má dobré kontakty na Středním východě. Jednoho našel. Byl to muž jménem Benjamin Muzi. Spojení na tohoto člověka mu dal jeden pilot, jehož Lander znal z dřívějšího a který si ze Středního východu přivezl zajímavé balíčky. Měl je schované v krabici na holení a po návratu je předal "dovozci" Muzimu. Muzi měl kancelář v ponurém prostředí polorozpadlého skladiště na Sedgwick Street v Brooklynu. Landera do kanceláře zavedl mohutný, nevalně vonící Řek, od jehož holé lebky se odráželo tlumené světlo svítící jim nad hlavou, když se proplétali mezi haldami krabic.

Jediné, co bylo na té kanceláři drahé, byly vstupní dveře. Byly pancéřové, opatřené dvěma nejlepšími bezpečnostními zámky. Schránka na poštu byla umístěna ve výšce hrudníku a uvnitř byla vybavena otočnou deskou.

Muzi byl značně tlustý pán, který při každém zbytečném pohybu nadával. Třeba když musel dát pryč ze židle hory faktur, aby si měl Lander kam sednout.

"Dáte si něco k pití?"

"Ne."

Muzi vypil jednu láhev minerálky a hned sáhl do bedny pro další. Hodil si do ní dvě tablety aspirinu a zhluboka se napil. "Do telefonu jste říkal, že byste se mnou rád hovořil ve velice diskrétní záležitosti. A protože jste se mi dosud nepředstavil, doufám, že vám nebude vadit, když vám budu říkat Hopkinsi."

"Vůbec ne."

"Výborně. Tak tedy, pane Hopkinsi, když se mnou lidé chtějí hovořit o 'diskrétní záležitosti', většinou mají na mysli přestupek proti zákonu. Pokud mě chcete požádat o něco takového, jste na špatné adrese a zbytečně ztrácíte čas."

Lander vyndal z kapsy balíček bankovek a položil ho před sebe na stůl. Muzi se jich ani nedotkl, dokonce se na ně ani nepodíval. Lander šije vzal zpátky, zvedl se ze židle a vykročil ke dveřím.

"Moment, pane Hopkinsi." Muzi kývl na Řeka, ten přistoupil k Landerovi a začal ho důkladně prohledávat. Když skončil, obrátil se k Muzimu a kývl hlavou na znamení, že je vše v pořádku.

"Posaďte se, prosím," vyzval znovu Landera Muzi. "Děkuji, Salope. Počkej venku." Mohutný Řek za sebou zavřel dveře.

"To je pěkně blbý jméno," poznamenal Lander.

"To je sice pravda, ale on to netuší," odpověděl Muzi a otíral si přitom z obličeje kapesníkem pot. Podepřel si rukou bradu a čekal.

"Vím, že jste člověk, který má obrovské konexe," začal Lander.

"Určitě jsem obrovský člověk, který má konexe," pousmál se Muzi.

"Jistá rada..."

"Jenom bych vás chtěl upozornit, pane Hopkinsi, že není nutné se mnou mluvit nějak obsírně nebo rozvláčně, zejména ne tehdy, když vy Američané neumíte ani své okliky okořenit nějakou zajímavostí. Přejdeme tedy hned k věci. Co ode mne chcete?"

"Potřebuji doručit šéfovi zpravodajského oddělení organizace Al Fatah svůj dopis."

"A kdo by to měl být?"

"To já nevím. Řekli mi, že dokážete všechno, zejména v Bejrútu. Dopis bude speciálně zapečetěn a ten

člověk ho musí dostat neporušený."

"Tak to je mi vcelku jasné, že neporušený," Muzi přivřel oči jako želva.

"Ale ne. Vy si zřejmě myslíte, že do něho chci dát nějakou výbušninu," obořil se na něho Lander. "Tak to není. Klidně můžete přihlížet, co tam budu dávat. Můžete tu obálku i zalepit. Já si ten dopis pak jen zapečetím."

"Já jedním jen s lidmi, kterým jde o peníze a ne o politiku. Lidé, kteří se angažují do politiky, většinou ani neplatí své účty a zabíjejí jen proto, že se jim člověk stane nepohodlným. Nemyslím si, že..."

"Dva tisíce dolarů teď a dva tisíce potom, až dopis v pořádku doručíte." Lander opět položil na stůl balíček bankovek. "A další věc. Chtěl bych vám poradit, abyste si otevřel účet v Haagské bance."

"A to proč?"

"Abyste měl kam dávat potoky peněz, kdybyste se náhodou rozhodl jít do důchodu."

Následovalo ticho, které Lander po chvíli přerušil.

"Chci, abyste věděl, že ten dopis musí dostat do rukou přímo učená osoba. Nesmí jít přes více lidí."

"Když teď vím, co po mě chcete, tak bych vás zase já rád upozornil na to, že jsem člověk, který je nerad viděn. Samozřejmě že něco mohu vypátrat sám, ale i to skýtá pro mě jisté nebezpečí. A jistě si uvědomujete, že Al Fatah je velmi členitá organizace, která není vnitřně jednotná."

"Doručte ten dopis Černému září," zasáhl Lander.

"Ale ne za čtyři tisíce dolarů."

"Za kolik?"

"Ta věc mě bude stát určité peníze, než najdu osobu, kterou potřebujete. A pak, nemám nikdy jistotu, že..."

"Tak kolik?"

"Osm tisíc dolarů, které dostanu hned. Potom udělám všechno, co bude v mých silách."

"Čtyři tisíce teď a čtyři tisíce později."

"Osm tisíc teď, pane Hopkinsi. Potom vás už nebudu znát a vy nebudete znát mě."

"Platí."

"Za týden jedu do Bejrútu. Dopis od vás převezmu až těsně před odjezdem. Přinesete mi ho v pondělí, sedmého večer. Zapečetíte ho tady, před mýma očima. Věřte, že mě ani v nejmenším nezajímá, co v tom listu napíšete."

V dopise bylo uvedeno právě Landerovo jméno a adresa. V textu se tvrdilo, že by mohl být jejich odboji užitečný. Pisatel žádal, pokud to bude možné, o setkání se zástupcem Černého září kdekoli na západní polokouli. V dopise byl i platební příkaz na patnáct set dolarů na pokrytí nákladů, které by tím organizaci vznikly.

Muzi převzal dopis a peníze. Klientovi poděkoval a rozloučil se s ním. Vždycky, když dostal, co požadoval, dodržel svoje slovo.

Uplynul týden a Lander dostal pohled z Bejrútu. Nic víc, jen prázdný pohled bez jediného slova.

Přemýšlel, jestli ho Muzi nepodvedl, neotevřel dopis a pak poslal na uvedenou adresu pohled.

Uplynuly další tři týdny. Lander se musel čtyřikrát služebně vzdálit z Lakehurstu. V té době měl dvakrát pocit, že ho na cestě k letišti někdo sleduje. Ale nebyl si tím zcela jistý. Ve čtvrtek patnáctého srpna konal opět noční propagační let nad Atlantic City. Na bocích vzducholodi měl připevněné počítačem ovládané světelné panely, na nichž se rozsvěcovaly reklamní slogany.

Když se chtěl vrátit do Lakehurstu, všiml si, že má za stěračem auta lísteček. Protože si myslel, že je to zase nějaká pitomá reklama, vystoupil vztekle z auta, nadzdvihl stěrač a vyndal lísteček. Už ho chtěl zahodit, ale pak se na něj ve světlech reflektorů přece jen podíval. Zjistil, že je to vstupenka do plaveckého bazénu v Maxie's Swim klubu, nedaleko od Lakehurstu. Na druhé straně bylo napsáno: "Zítřka v 15.00, v případě souhlasu jednou blikněte."

Lander se kolem sebe rozhlédl, ale nikoho na parkovišti u letiště, kde nechával vždy stát svoje auto, neviděl. Jednou bliknul a odjel domů.

Ve státě New Jersey je hodně soukromých plaveckých klubů, které jsou pěkně vybavené a vstup do nich bývá dost drahý. Většina z nich má své stálé hosty. Klub Maxie's Swim navštěvovali zejména Židé, ale na rozdíl od jiných obdobných zařízení sem měli přístup i černoši a Portorikánci, pokud je majitel

dobře znal. Lander dorazil na plovárnu kolem tří čtvrtě na tři. V pánských šatnách se pře vlékl do plavek. Podlaha v šatně byla škvárová a byly na ní loužičky vody. Zářivé slunce, silný pach chlóru a hlučné dovádějící děti v Landerovi vyvolaly vzpomínky na staré dobré časy, kdy chodíval plavat s Margaretou a dcerkami do důstojnického klubu. Tam si vždy dávali něco k pití a Lander si vzpomněl, jak Margareta držela sklenku za stopku rukama zkrabatělými dlouhým mácháním ve vodě. Smála se, zakláněla hlavu a pohazovala mokřými vlasy, protože si byla vědoma toho, že se na ni dívají mladí nadporučíci.

Landera přepadl skličující pocit samoty, když kráčet po rozpáleném betonu. Navíc ho trápilo pomyšlení, že jeho zmrzačená ruka je teď nepříjemně nápadná. Do drátěného košíku si k šatnáři uložil své cennosti a visačku si zastrčil do kapsičky plavek. Voda v bazénu byla nepřírozeně modrá. Slunce se od hladiny odráželo, až bolely oči.

Plovárna má i své výhody. Sem si nikdo nemůže přinést zbraň nebo magnetofon, ani nejde tajně odebrat otisky prstů.

Plaval pomalu z jednoho konce bazénu na druhý asi půl hodiny. Ve vodě si hrálo alespoň patnáct dětí s různými nafukovacími hračkami. Několik mladých párů si opodál házelo s míčem a jeden svalnatý mladík se u bazénu mazal opalovacím krémem.

Lander se obrátil na znak a plaval zpět přes nejhlubší úsek pod skokanským můstkem. Pozoroval mráčky plující po obloze, když v tom se srazil s dívkou, která v potápěčských brýlích plavala pod vodou. Očividně pozorovala jenom dno a vůbec nesledovala, kam plave.

"Promiňte," zastavila se a chvíli šlapala vodu. Lander si zmáčkl nos aby se zbavil zbytků vody, která mu do něj natekla, ujistil ji, že se nic nestalo, a pokračoval dál. Plaval ještě asi půl hodiny a pak se rozhodl odejít. Když chtěl vylézt z bazénu, dívka se před ním vynořila, sundala si brýle a usmála se na něj.

"Neztratil jste tohle? Našla jsem to na dně." V ruce držela jeho visačku.

Lander si spěšně sáhl do kapsičky a zjistil, že je obrácená naruby.

"Běžte se podívat do peněženky, jestli vám tam náhodou něco nechybí," poradila mu a znovu se potopila.

Lander šel do šatny a v peněženke našel zastrčený platební příkaz, který kdysi přiložil do svého dopisu pro Černé září. Košíček odevzdal zpět šatnáři a vrátil se na plovárnu. Dívka dováděla ve vodě s dvěma malými chlapci, kteří ji nechtěli pustit, když vylézala z bazénu. Byl na ni krásný pohled, avšak Lander, kterému bylo chladno, se záměrně bránil jakémukoliv vnitřnímu obdivu k ní.

"Pojďte, pane Landere, popovídáme si v bazénu," navrhla mu a brodila se po pás vodou.

"Co čekáte, že udělám? Myslíte si, že si pustím hubu na špacír a že vám tady hned všechno vyklopím?"

Dívka se na něj upřeně dívala. Světlo se odráželo v jejích očích v celém barevném spektru. Lander jí položil svou znetvořenou ruku na rameno v očekávání, že ucukne. Jediná reakce, které se dočkal, byl její milý úsměv. Neviděl však, že druhou ruku měla pod vodou připravenou k obraně, kdyby to bylo potřeba.

"Jmenuju se Dahlia Iadová. Můžu vám říkat Michaele?" zeptala se ho. "Myslím, že tohle není špatné místo na rozhovor."

"Tak co jste zjistila v mé peněžence?"

"Měl byste být rád, že jsem se do ní podívala. Snad si nemyslíte, že jednáte s nějakým trdlem?"

"Co všechno o mně víte?"

"Vím, čím se živíte. Vím, že jste byl válečný zajatec. Že žijete sám a čtete si dlouho do noci. Sem tam si vykouříte trochu mariánky. Vím taky, že vám nikdo neodposlouchává telefon, tedy aspoň co se týče telefonní přípojky v přízemí a telefonního sloupu před domem. Ale pořád nevím, jak nám můžete být užitečný."

Dřív nebo později by jí to stejně musel říct. Nechtělo se mu do toho nejen proto, že té ženě nevěřil, ale měl také pocit, jako by se měl rozhovět o svých intimních záležitostech před psychiatrem. Nakonec se ale rozhodl.

"Chci vyhodit do povětří stadion plný lidí, až se bude hrát nějaký mistrák ve fotbale. K tomu potřebuju šest set kilo trhaviny."

Podívala se na něj, jako by se jí právě svěřil se svou sexuální úchylkou, která ji však nevydělala, a nebyla jí dokonce ani nepříjemná. Snažila se, aby na ní nepoznal, jak je překvapená a že k němu cítí jisté sympatie. Aha, pomyslela si, a jsme u toho.

"Takže vy, Michaele, potřebujete trhavinu?"

"Ano," otočil se a stále se nedíval na ni. "Můžete ji sehnat?"

"Přijde na to."

Lander se prudce otočil, až mu voda vyšplíchla do vlasů. Podíval se na Dahlii. "Tak takhle ne. To by nešlo. Mluvte jasně."

"Až mě přesvědčíte, že to myslíte vážně, a až já o tom přesvědčím svého velitele a dokážu mu, že to nemá chybu. Pak vám seženu trhavinu. Na to se můžete spolehnout."

"To jsem chtěl slyšet. To je fér."

"Já se ale chci na všechno podívat zblízka - na dům, kde bydlíte..."

"Proč ne?"

Nejeli přímo domů k Landerovi. Ten večer měl ještě propagační noční let vzducholodi, a tak vzal Dahlii s sebou. Správně by to dělat neměl, už proto, že v gondole nebylo prakticky žádné místo k sezení, neboť počítač, který řídil osm tisíc světél, zabral spoustu místa a téměř všechny sedačky musely být před takovým letem demontovány. Ale když se trochu uskromní, půjde to.

Druhý pilot, Farley, který si už v minulosti dvakrát přivedl svou přítelkyni z Floridy a ostatní se kvůli němu nemohli skoro ani hnout, měl v této chvíli nejmenší právo reptat. Lander ho navíc bez ostychu požádal, aby Dahlii pustil sednout. Farley se společně s operátorem u počítače bavili sprostými pubertáckými posunků. Dávali přitom ale dobrý pozor, aby si toho Lander nevšiml.

Manhattan toho večera vypadal ze vzducholodi letící ve výšce 2 500 stop jako posetý blýskajícími se diamanty. Zpomalili nad zaplněným stadionem Shea, tento úsek byl vždy velmi dobrým místem pro reklamu. Na světelných panelech, upevněných na bocích vzducholodi, se rozsvěcovaly reklamní slogany a k zemi se začaly snášet letáky. "Nezapomeňte na svoje pejsky a kočičky, kupte jim chutné balíčky." Slogan "Wiston chutná božsky..." nebylo vidět do konce, protože technik nervózně zápolil s počítačem. Poté co se vrátili do Lakehurstu, pozorovala Dahlia s Landerem, jak pozemní personál v kombinézách ukládá vzducholod' do hangáru, a s velkým zájmem sledovali zejména ty, kteří odmontovávali počítač z gondoly a vraceli tam zpět sedačky.

Lander ukázal prstem na pevný rám kolem spodní části kabiny. Pak zavedl Dahlii k její zadní části, aby se podívala na generátor, který byl zdrojem elektrického proudu napájejícího reklamní panely. Jednalo se o značně těžké zařízení aerodynamického tvaru, připomínající velký sud. Jeho součástí byl také objemný nástavec, který jim může být velice užitečný.

Farley, který z kabiny vynášel svou psací desku, se naklonil k Landerovi s Dahlií a zavtipkoval: "Snad tu nechcete strávit celou noc, přátelé?"

"Když ono je to všechno tak zajímavé," usmála se na něj Dahlia.

"To věřím," odvětil spokojeně Farley, a než odešel, lišácky zamrkal.

Když se vraceli z letiště domů, Dahlia měla ve tváři spokojený, až obdivný výraz.

Hned na začátku Landerovi vysvětlila, že u něj v domě od něho nečeká žádné laskavosti. Sama si dávala velký pozor, aby se ho nijak nedotkla. Svým chováním jen potvrzovala, že je u něho v domě proto, že s tím oba souhlasili a že jim to oběma vyhovuje. Po fyzické stránce se k Landerovi chovala tak zdrženlivě a uctivě, že to bylo až překvapující. Byla velice laskavá a sympatická.

Co se týče jejich obchodní záležitosti, bylo to něco úplně jiného. Lander velice rychle přišel na to, že Dahlii svými výbornými odbornými znalostmi nijak zvlášť neohromí. Musel jí svůj plán vysvětlit do nejmenších podrobností a všechny odborné problémy musel jasně formulovat. Jestliže s něčím Dahlia nesouhlasila, týkalo se to především způsobu jednání s lidmi. Lander zjistil, že ona je nesmlouvavý soudce, který dokáže výborně vystihnout chování vystrašeného člověka pod nátlakem. I když byla ve svých názorech a námitkách neoblomná, nikdy nepoužila žádné gestikulace, nezvýšila hlas ani výstražně nezvedla ukazováček. Byla naprosto soustředěná.

Když probrali celou technickou stránku věci, tedy alespoň teoreticky, Dahlia pochopila, že jediné, co by mohlo ohrozit tento dokonalý plán, byla Landerova labilita. Lander byl jako špičkový stroj, který je ovládán šíleným dítětem. Věděla, že teď musí být Landerovi oporou. V tomto směru by však s chladnou kalkulací nevystačila, tady byla potřeba značné dávky intuice.

Jak dny ubíhaly, prozradil Lander i některé věci ze svého soukromí, ale jen ty, které mu nepřivolávaly bolestné vzpomínky. Většinou večer, když se něčeho napil, začal napadat americké válečné námořnictvo

a obviňovat ho z nespravedlnosti, která se na něm podepsala. Po půlnoci se Dahlia loučila a odcházela do svého pokoje. Lander zůstal u televize a nadával. Jednou večer, když se posadila k němu na postel, vyprávěl jí jako dárek nový příběh. Vyličil jí, jak se poprvé v životě setkal se vzducholodí.

Bylo mu osm let, kolena měl zasažená kožní chorobou a stál na antukovém školním hřišti. Vzhledl k obloze a uviděl velkolepou stříbrnou vzducholod', jak se pohupuje v mírném vánku. Vznášela se nad školním dvorem a rozsávala za sebou překvapení. Na malých padáčkách vypouštěla sladká lízátka. Michael se za ní rozběhl a utíkal v jejím stínu po školním dvoře. I ostatní děti se rozeběhly a chytaly lízátka. Pak se dostali až k plotu, za kterým bylo zorané pole. Stín vzducholodi po oranici poskakoval jako vlnky po moři. Lander zakopl a upadl, a protože měl na sobě jen krátké kalhoty, strhl si na kolenou stroupky zanícené kůže. Rychle ale vstal a díval se za vzducholodí, dokud mu úplně nezmizela z dohledu. Po kolenou a lýtkách mu stékala krev, ale v rukou pevně držel padáček s lízátkem.

Když vyprávěl tento příběh, Dahlia se k němu natáhla na postel a pozorně poslouchala. Lander se k ní obrátil s pocitem, že se právě teď vrátil ze školního hřiště a v očích mu zůstal ten dětský úžas a obdiv. Od té chvíle se mohl Dahlii svěřit s čímkoliv. Ona vyslechla jeho děsivé přání a přijala je za své. Získala si ho svým tělem. Ale přitom vůbec nedávala najevo nějakou tělesnou žádostivost. Přistupovala k Landerovi přirozeně a nenuceně a okouzila ho svým šarmem a půvabem. Už se jí na něm nezdálo nic ošklivého. Lander měl pocit, že jí může sdělit naprosto všechno - a svěřil se jí i s tím, co se neodvážil říct nikomu jinému, ani své bývalé ženě Margaretě. Té už vůbec ne, před ní se styděl nejvíc.

Dahlia mu naslouchala velmi pozorně a s velkým zájmem. Nikdy nedala nic najevo, neprojevila ani sebemenší sympatie či naopak odpor. Přitom si byla celou dobu vědoma toho, že musí být stále ve střehu. Lander dokázal být velice zlý, když mu vyprávění působilo bolestné vzpomínky. Začal si pak na ní vylévat zlost za to, jak mu jiní ublížili. Dahlia potřebovala Landera dobře poznat a podařilo se jí to daleko lépe než komukoliv předtím, včetně speciální komise vyšetřující jeho poslední čin. Vyšetřovatelé museli spoléhat na hory dokumentů a fotografií a na křečovitě svědecké výpovědi. Dahlia měla všechno přímo z jeho úst.

Je pravda, že to dělala a snášela jen proto, aby ho mohla později dobře využít, ale ani kuře zadarmo nehrabe. Kdyby jejím cílem nebyl ten hrůzný čin, mohla Landerovi opravdu hodně pomoci.

Jeho naprostá upřímnost a její bystré dedukce jí umožnily nahlédnout do mnoha zákoutí jeho minulosti. Díky těmto poznatkům se Lander nevědomky dostával pomalu do jejího područí...

Venkovská sdružená základní škola pro vesnice Willett a Lorange, ve státě Jižní Karolína, 2. února 1941:

"Tak a teď nám svoji kompozici přečte... Michael Lander. Ostatní budou dávat pozor a nebudou se vybavovat, že, Buddy Ivesi? To platí i pro tebe, Juniore Atkinsi. Když se rozdával rozum, tak vy dva jste zaručeně chyběli. Po písemkách se rozhodne, koho kam zařadím."

Michael byl docela malý hoch, a když procházel uličkou mezi lavicemi, nebyl skoro ani vidět, takže vyučující ještě dvakrát zavolala jeho jméno, než si chlapce všimla. Tato škola nepraktikovala žádnou intenzivní výuku pro nadané a nadprůměrné žáky. Místo toho šel Michael hned do čtvrté třídy.

Buddymu Ivesovi a Junioru Atkinsovi bylo dvanáct a předcházející přestávku strávili tím, že jednomu klukovi z druhé třídy koupali hlavu v záchodě. Teď dávali opravdu velký pozor. A to na Michaela. Jeho kompozice je vůbec nezajímala.

Michael věděl, že si na něj také něco vymyslí. Stál před třídou, jako jediný měl na sobě krátké kalhoty. Svoji kompozici četl pomalu a tak potichu, že ho skoro nikdo neslyšel. Věděl, že se jejich trestu nevyhne. V duchu si přál být raději na hřišti, lepší bylo dostat pár do zubů než skončit s hlavou v záchodě.

Michaelův otec je duchovní a jeho matka pracuje ve sdružení rodičů a učitelů. Michael nikdy nebyl hezký a roztomilé děťátko. I teď si myslel, že s ním něco není v pořádku. Vzpomíná si, že ho stále sužovaly depresivní představy a pocity, kterým nerozuměl. Nedokázal ještě přesně rozpoznat hranice mezi zuřivostí a nenávistí.

Celé jeho dětství se mu vybavuje jako obraz jemného, precitlivělého chlapce v krátkých kalhotách. Tuto představu z duše nenávidí. Někdy se zpovzdálí díval na stejně staré chlapce, jak si hrají v křoví na kovboje. Párkrát to také zkusil, volal "pif, paf" a prstem mířil na nepřítele. Připadal si však při tom hloupě. Nějak to k němu nešlo. Ostatní okamžitě poznali, že se do hry nedokáže náležitě vžít, a dali mu

rychle a krutě najevo, že ho do party nechťejí.

Rozhodl se, že půjde za svými staršími spolužáky, kterým bylo už jedenáct nebo dvanáct let. Stáli na hřišti a rozpočítávali se do družstev. Připojil se k nim a čekal. Normálně nevádí, když někdo při rozpočítávání zůstane navíc, ale nesmí to být proto, že ho do družstva nikdo nechce. Tak tam stál mezi oběma skupinami, ale nikdo si ho nevybral. Chvilí přemýšlel, které družstvo vybíralo jako poslední a přidal se k druhému. Ještě pořád vidí sám sebe, jak tehdy krácel k nim. Vidí svá potlučená kolena, vyčnívající z krátkých kalhot, a slyší, jak si hlouček hráčů o něm povídá. Otočili se k němu zády a šli se připravit ke hře. Obličej měl zarudlý studem a smutkem. Doprošovat se jich nebude, ale úplně se vytratit z dohledu hřiště nemohl.

Jakožto jižan byl Michael vychováván velice přísně, všechny zásady mu byly bez diskuse vštěpovány v souladu se stávajícími zákony. Muž musí jít do boje, je-li k tomu vyzván. Muž musí být tvrdý, přímý, ale taky vznešený a silný. Hraje fotbal, rád loví a v přítomnosti dámy nikdy nevede neslušné řeči. Ty si schovává až na chvíli, kdy je s kamarády.

Když jsi dítě, zákony ti mohou ublížit, pokud nejsi dobře připraven.

Michaela učili neprat se se staršími, pokud je možné tomu zabránit. Říkali o něm, že je zbabělec. Věřil tomu. Byl pohotový a výřečný. Vadilo jim, že neustále mluví. Říkali o něm, že je bábovka. Všemmu tomu věřil, že je to pravda.

Dočetl svou kompozici. Věděl, jak se na něj Atkins podívá. Paní učitelka ho pochválila a řekla, že je vzorem celé třídy. Nechápe však, proč se k ní odvrací zády, jako by ji ani nechtěl slyšet.

Na fotbalovém hřišti za školou 10. září 1947:

Michael Lander jde na fotbalový trénink. Chodí do desáté třídy a rodiče o jeho zálibě nevědí. Je přesvědčen, že to jinak nejde. Chce se také sportovně vyžívat jako ostatní spolužáci. Je sám na sebe zvědavý. Když má na sobě fotbalovou výstroj, připadá si anonymní, a to mu dělá dobře. Nechce se však na sebe podívat, jak v ní vypadá. Když je klukovi čtrnáct, tak je už dost pozdě na to, aby začínal s americkým fotbalem. Má své vrstevníky v čem dohánět.

Na druhou stranu je příjemně překvapen, jak shovívavě se k němu ostatní hráči chovají. Po pár dnech přípravy v tělocvičně pochopili, že se sice pro tuto hru moc nehodí, ale má bojového ducha a chce se od nich něčemu naučit. Michael je teď nesmírně šťastný. Jenomže jeho štěstí trvá pouze týden. Rodiče se o všem dozvěděli. Jeho trenéra nenávidí, protože o něm kolují různé zvěsti, třeba že má rád alkohol. Farář Lander je členem místní školské rady. Oba rodiče nasedli do auta a vypravili se na hřiště. Michael si jich nevšiml. Pak uslyšel svoje jméno a uviděl matku, jak jde k postranní čáře. Prkeně a odměřeně. Farař Lander čekal v autě.

"Sundej si tu šaškárnu!"

Michael dělá, že neslyší. Už nesedí na střídačce, ale bojuje o míč. Je si vědom své pozice a je šťastný. Vnímá každé stéblo trávy. Křídelní útočník před ním má do krve rozdrásané lýtko.

Matka už stojí u autové čáry. Teď ji překračuje a jde k němu. Blíží se k němu sto kilogramů zhmotnělého vzteku. "Řekla jsem, abys sundal tu maškarádu a šel okamžitě do auta!"

Možná že se v tu chvíli mohl zachránit. Mohl jí říct do očí, že se odtamtud nehne. Možná že mu mohl pomoci i jeho trenér, kdyby byl býval rychlejší a nebál se o své zaměstnání. Michael už dál nemůže snést, jak se na něj všichni dívají. Sem se už nikdy nemůže vrátit. Ostatní kluci po sobě škodolibě pokukují a Michael poklusem utíká k prefabrikované budově šaten. Slyší, jak se někteří hlasitě řehtají.

Trenér musel chlapce dvakrát vybídnout, aby pokračovali ve hře. "Maminčini mazánci tady nemají co dělat, takový tady nepotřebujem," zahlekal trenér.

Michael se s tím velmi těžko smířoval, a když už se nakonec na lavičce v šatně převlékal, veškerou výzbroj složil vzorně na hromádku a navrch položil klíček od skříňky. Cítí se trapně a nic nechápe, ale vztek ho zatím nepřemohl.

Od chvíle, kdy nasedl do auta, ho matka po celou cestu zahrnovala ponižujícími výčitkami. Na všechny vzorně odpovídal a dával jí za pravdu. Přesvědčoval ji, že chápe, jak rodičům ublížil, když na ně předtím nemyslel. Poníženě přikyvoval a znovu jí dával za pravdu, když mu připomínala, že si ruce musí šetřit pro hru na klavír.

18. července 1948:

Michael Lander sedí doma na zápraží staré fary, která patří baptistické církvi ve Willettu. Opravuje sekačku na trávu. Touto činností si přivydělává. Kromě sekaček opravuje i další zahradnická zařízení. Když se ohlédně, vidí otevřenými vchodovými dveřmi svého otce, jak leží na pohovce, hlavu má podloženou rukama a poslouchá rádio. Kdykoliv myslí na otce, vybaví se mu jeho bělostné nemotorné ruce s prstenem, který získal od Cumberland-Maconské teologické fakulty. Na jihu Spojených států, ale i jinde, je církev instituce, která funguje díky ženám. Zejména jim je také určena. Muži to ženám tolerují, neboť se tím udržuje rodinná pohoda. Mužská část místního obyvatelstva si faráře Landera moc neváží, protože nikdy nic nevypěstoval a vůbec neudělal nic praktického. Jeho kázání jsou dlouhá a nudná, připravuje si je během úvodních zpěvů před mší. Farář Lander tráví spoustu času psaním dopisů, jež jsou určeny dívce, se kterou chodil na střední školu. Nikdy je však neodeslal, schovává si je do plechové schránky ve své kanceláři. Na schránce má visací zámek, který by ale dokázalo otevřít i malé dítě. Michael ty dopisy po celá léta průběžně četl. Věděl, že se vždycky zasměje.

Puberta Landera hodně změnila. V patnácti letech z něj byl velký a štíhlý hoch. Dlouho se snažil přesvědčit svoje učitele, že je průměrným žákem, a díky skutečně velikému úsilí se mu to nakonec podařilo. Navzdory nepřízní osudu vyrostla z Landera příjemná, přátelská a inteligentní osobnost. Zná vtip o holohlavém papouškovi a umí ho velmi dobře vyprávět.

Pihatá dívka, o dva roky starší než on, byla první, která z něho udělala muže. Byla to pro něho obrovská úleva. Léta o sobě slýchal, že je teplouš, a dokud ho dívenka nepřesvědčila o opaku, neměl žádný důkaz o tom, že tomu tak není.

Navzdory úspěšnému dospívání měl Lander stále pocit, že část jeho osoby stojí jakoby opodál, je chladná a jen všemu přihlíží. Je to právě ta část, která vždy vnímala opovržení ze strany jeho spolužáků, která si neustále vybavovala trpké vzpomínky ze základní školy a která se vracela k obrazu odstrkovaného, ošklivého školáčka v nejméně vhodnou chvíli. V okamžiku, kdy se octne ve stresu. V tom momentě se otevře poklop studny prázdnoty a spadne do ní jeho sebevědomí.

Je z něho znovu školáček stojící v čele legie nenávisti, i jeho reakce je vždy úplně stejná. Jeho krédo zní: "K čertu s vámi se všemi." V patnácti letech se začíná více zabírat sám sebou. Protože je nadaný pozorovatel, všímá si, že určité rysy jeho povahy, které samy o sobě nebudí žádné podezření, neblaze zasahují jeho city. Vnitřní boj však nikdy nesnášel. Nikdy se mu nepodaří poznat pořádný vztek, člověk se musí umět ovládnout, aby si nekomplikoval život. Lander ani nedokáže vydržet u hry, jako jsou třeba šachy, k nimž je třeba mít něco víc než jen bojového ducha. Nepokoušel se nikdy ani o hazardní hry. Dokáže pochopit, když se někdo rozčilí, ale sám se rozčilení vyhýbá. Po emocionální stránce nezná střední cestu mezi příjemnou soutěživou atmosférou a bojem na život a na smrt, v němž není nikomu nic svaté. Takže mu bohužel není pomoci. To, co Lander vydržel, by jiného zřejmě zdeptalo.

I když se snažil sám sebe přesvědčit, že církev nenávidí, často se během dne modlil. Byl přesvědčen, že když se modlí v určité pozici, jsou jeho prosby lépe vyslyšeny. Věří tomu, že nejúčelnější pozicí je dotknout se čelem kolen. Když se potřebuje rychle pomodlit na veřejnosti, snaží se to udělat tak, aby to bylo co nejméně nápadné. Takže například předstírá, že něco upustil, a pak se v klidu může dotknout čelem kolen. Vždy se mu to osvědčilo. Modlitby na prahu domu, když se chystá odemknout, nebo pevný stisk kliky při otvírání dveří vždy splnily svůj účel. Většinou se modlí za lidi, kteří se mu znenadání vybaví v mysli, což se mu stává několikrát za den. Pak v sobě rozvádí vnitřní dialogy, většinou při chůzi, třebaže se tomu vehementně brání. Vůbec o ně nestojí a byl by rád, kdyby k nim nedocházelo. Jeden takový dialog právě teď vede:

"Copak asi dělá slečna učitelka Phelsová? Zajímaloby mě, kdy už půjde do důchodu. Už ve škole vopruzuje dost dlouho."

"Co kdyby ji sežrala rakovina?"

"Ne, Ježíši Kriste, to ne. Nechci, aby měla rakovinu. To radši já. (Dotýká se dřeva.) Tak jsem to opravdu nemyslel."

"A co takhle revolver a rozstřílet jí tu její hnusnou ignorantskou držku?"

"Ne, ne, ne. Já nevím, proč tě napadají takovýhle kraviny. Není zas tak špatná. Jen ať jí nikdo neublíží a ať je zdravá. Krucifix. Ach, promiň, nechtěl jsem klít."

"A co takhle jí přistříhnout ouška sekačkou na trávu?"

"Ale už toho mám dost. Ježíši Kriste, pomoz mi. Já už na to nechci myslet!"

"Kašlu na Ducha svatýho."

"Takhle to přece nejde. Já nechci ubližovat, tak proč mám vo tom pořád přemýšlet? Nechci kašlat na Ducha svatýho. Už zase!"

Michael dává ruku dozadu a snaží se dotknout petlice u dveří. Sklání přitom hlavu a dotýká se kolen. Po chvílce se už zase soustředí na opravu sekačky. Musí to dokončit, protože peníze, které za práci dostane, ukládá, aby si mohl zaplatit hodiny letecké výuky.

Lander byl vždycky velice zručný a snadno si poradil s každým strojem. Od chvíle, kdy poznal, že se s ním může sžít, stal se mu tento koníček vášní. Kdykoliv byl obklopen stroji, připadal si, že je jedním z nich, a v tomto prostředí ho nikdy nepřepadaly pocity ubohého školáčka.

Nejdříve létal v Piper klubu, kde byla travnatá letištní plocha. Když seděl u palubní desky, zapomínal na osobu Michaela Landera a cele se odevzdal pocitu, že je teď součástí letadla, které se naklání, vzdaluje a létá střemhlav. Trup letadla byl jeho trupem, jeho síla a vznešenost byly teď i jeho vlastnostmi. Cítil, jak přemáhá vítr a jak je naprosto svobodný.

Když mu bylo šestnáct, přihlásil se do válečného námořnictva USA. Do letecké školy ho nepřijali hned napoprvé, a tak v době války v Korei se staral o výzbroj letadlové lodi Goral Sea. V albu má fotografii z té doby. Je na ní zachycen s celým pozemním technickým personálem, jak stojí u křídla letadla s nosičem tříštivých pum. Všichni ostatní na fotografii se usmívají a drží se kolem ramen, ale on ne. On má v ruce rozbušku.

Po svém dobrovolném nástupu do armády USA se Lander 1. června 1953 probudil v kasárnách v Lakehurstu, ve státě New Jersey, právě ve chvíli, kdy se začalo rozednívat. Dostal se sem předcházející noci, aby mohl plnit svůj nový úkol. Aby se pořádně probral, potřeboval si dát sprchu. Potom se oblékl tak, že se mu nedalo nic vytknout. Válečné námořnictvo bylo pro Landera výborné řešení. Uniformu měl rád, líbilo se mu, jak v ní vypadá, a hlavně byl zase anonymní. Měl kvalifikaci a uznávali ho. Dnes se bude hlásit do nového kurzu, v němž se bude muset naučit zacházet s tlakovou hlubinnou rozbuškou. To bude součástí přípravy vedení podmořské války. S vojenskou výzbrojí zacházet uměl. Jako většina mužů, kteří mají nebezpečné zaměstnání, i Lander miloval zbraně.

Šel se projít ven krásným chladným ránem a chtěl se pokochat mohutným zbrojním arzenálem, který v noci při příjezdu nemohl vidět v celé kráse. Mířil k obrovským hangárům se vzducholoděmi. Vrata nejbližšího z nich se zrovna s velkým rachotem otevírala. Lander se nejdříve podíval na hodinky a pak se zastavil na chodníku a vše pozoroval. Nejdřív z masivních vrat vyjel nos vzducholodi a za ním se objevil celý obrovský trup. Byla to vzducholod' typu ZPG-1, plněná héliem, o objemu patnáct tisíc kubických metrů. Ještě nikdy nebyl u vzducholodi tak blízko. Tři sta dvacet čtyři stopy velký stříbrný kolos, zbarvený ohněm vycházejícího slunce. Lander běžel klusem přes asfaltovou plochu letiště. Pozemní personál se hemžil pod trupem. Jeden z levých motorů zahřměl a za ním se ve vzduchu objevil oblak modrého kouře.

Lander nechtěl vyzbrojovat vzducholod' pro podmínky podmořského boje. Nechtěl pracovat jako pozemní personál a zavážet a vyvážet vzducholodě do hangáru. Před svýma očima měl jen palubní desku.

Následující zkoušky do důstojnické školy zvládl na výbornou. Byl nejlepší z dvou set přihlášených uchazečů. Bylo to v roce 1953, v horkém červenci. Díky výsledkům zkoušek měl Lander vyhráno. Byl přidělen ke vzducholodím.

Kam až může sahat cit pro pohyb, když lidský faktor řídí stroj, není doposud přesně známo. Někteří lidé tomu říkají jednoduše "dar od Boha". Mike Hailwood, známý motocyklový závodník, měl taky dar od Boha. Stejně jako Betty Skeltonová, o které musel každý, kdo viděl, co dokáže na svém malém dvouplošníku, říci totéž. I Lander měl tento dar. Když řídil vzducholod', měl pocit naprosto svobodného člověka, byl sebejistý, rozhodný a v tu chvíli by nikdo nedokázal úspěšně vyvinout na Landera jakýkoliv

nátlak. Ve vzducholodi byl vždy pánem jen on. Když stál u palubní desky, bylo to, jako když se část jeho osoby vysune dopředu na dráhu vzducholodi a radí mu, co má udělat, aby všechno bylo dokonalé. Jeho prozíravost a předvídavost byly neuvěřitelné.

V roce 1955 už byl Lander jedním z nejdokonalejších a nejzkušenějších pilotů vzducholodí na světě. V prosinci téhož roku se jako poddůstojník zúčastnil série nebezpečných výzkumů na letecké základně amerického námořnictva v South Weymouth, při kterých se testovaly účinky sněhu a lety ve špatném počasí. Zde vyhrál pro svoji posádku vítěznou cenu Harmon Trophy pro následující rok.

A pak přišlo setkání s Margaretou. Poznali se v lednu, v důstojnickém klubu v Lakehurstu, kde se oslavovalo získání ceny a kde ho všichni zahrnovali obdivem. Byl to začátek nejlepších let jeho života. Margaretě bylo dvacet let, byla velmi krásná. Přistěhovala se ze západní Virginie. Byla Landerem, kterého každý obdivoval a kterému uniforma padla jako ulitá, doslova ohromena. Kupodivu před Landerem žádnou vážnou známost neměla, což ho na nejvyšší míru uspokojovalo, protože se tím dostával do role učitele. O to horší byly pocity z pozdější doby, kdy ji podezíral, že někoho má. Svatbu měli v kostele v Lakehurstu, nad jehož vchodem byl nápis "Sláva novomanželům" sestavený z trosek vzducholodi Akron.

Od té chvíle pro Landera neexistovalo na světě nic jiného, než Margareta a vzducholodě. Měl pocit, že s ní letí v té největší, nejdelší a nejkrásnější vzducholodi na světě. Také Margaretu považoval za nejkrásnější na světě. Byla něco úplně jiného, než jeho matka. Když se někdy v noci probudil ze sna, ve kterém se mu zjevila jeho matka, dlouze se potom díval na manželku, což mu dodávalo ztracenou sílu a energii, kterou mu sen vzal.

Měli spolu dvě děti. Léto většinou trávili u moře. Na tu dobu Lander moc rád vzpomíná. Margareta sice nebyla moc vnímavá osoba, ale postupem času si všimla, že Lander je docela jiný, než jakého si ho představovala. Potřebovala muže, ve kterém by měla stálou oporu, a ne člověka, který se k ní chová velice ušlechtilé a galantně a za chvíli sprostě a hrubě. Jednou je přepečlivý otec a pozorný manžel, a podruhé dává všem sobecky a bezcitně najevo, že má jiné zájmy a starosti. To Margaretu moc trápilo. O svých problémech spolu postupně přestali hovořit. Buď se Lander začal chovat nemožně až trapně a Margareta se tím dostala do role "psa, na kterého se hůl vždycky najde", nebo se s ní Lander vůbec nebavil s tím, že tyto jejich rozhovory stejně nikam nevedou.

Na počátku šedesátých let trávil Lander většinu času v práci. Řídil tehdy vzducholod' typu ZPG-3W, která operovala v letové hladině 403 stopy. Byla to tehdy největší vzducholod' s plynovou náplní. Čtyřicet stop dlouhá radarová anténa, která se otáčela uvnitř velkého krytu, byla přímo napojena na hlavní poplašný systém v zemi. Lander byl spokojený, a to se odráželo i v jeho rodinném životě. Avšak relativně šťastné dny netrvaly dlouho. Právě tyto radary, které byly neustále ve spojení se zemí, byly hlavním důvodem konce, neboť představovaly snadný zdroj lokalizace řídicího centra. V roce 1964 americké válečné námořnictvo se vzducholoděmi skončilo. Landerova skupina byla rozpuštěna, vzducholodě demontovány. Pro Landera to znamenalo přechod k nějaké jiné činnosti a hlavně konec létání. Byl přeložen k Úřadu pro péči o válečné vysloužilce.

To pro něho byla obrovská rána. Samozřejmě se to projevilo i na jeho chování k Margaretě. Připadali si jako dva cizinci, kteří si nemají co říct. Večery se staly pro Margaretu téměř nesnesitelné, protože byla denně podrobována křížovým výslechům o tom, co dělala, kde byla, s kým hovořila. Přitom Lander neměl sebemenší důvod k žárlivosti. Přestali se o sebe zajímat i po fyzické stránce. Michael své chování dovedl do takového extrému, že nebylo divu, když si koncem roku 1964 našla Margareta přítele. Nestála ani tolik o milence, jako o člověka, u kterého našla porozumění a přátelství.

V době války ve Vietnamu se Lander přihlásil jako dobrovolník a byl okamžitě přijat jako pilot helikoptéry. Opět byl štěstím bez sebe, když při zkušebních letech zažil znovu pocit svobody z létání. V té době zahrnoval Margaretu drahými dárky. Ta z toho byla značně na rozpacích, ale nakonec byla ráda, že se alespoň již neopakují nesnesitelné scény z dřívějšíka.

Před svým odchodem do Vietnamu odjel Lander s celou rodinou na dovolenou na Bermudy. Sice Margaretu nudil nezáživnými přednáškami o technických údajích letadel, ale na druhou stranu byl pozorný a někdy i milý a něžný. Margareta mu jeho pozornosti oplácela vřelou přívětivostí.

V roce 1967, 10. února, Lander už po stočtrnácté vzletl jako záchranná služba z letadlové lodi Ticonderoga v Jihočínském moři. Půl hodiny před svítáním čekala jeho helikoptéra nad temnými mořskými vodami poblíž Dong Hoi. Kroužil nad mořem v úseku patnácti mil a čekal, až se vrátí F-4 a další bojová letadla z náletu. Jeden z Fantomů byl zasažen. Pilot ohlásil, že mu vysadil pravý motor a začal hořet. Snažil se doletět až nad moře, ale při nejlepší vůli to nebylo možné a bylo zřejmé, že se oba členové posádky budou muset katapultovat.

Lander po celou dobu s nimi udržoval spojení z helikoptéry. Po levici měl temnou vodní masu a za ní Vietnam.

"Tady jedna nula, jestli jste v pořádku, dejte nějaký znamení." Lander mohl posádku najít pomocí zařízení v kabině a nemusel přitom opouštět svou pozici nad mořem, ale připadalo mu to jako ztráta času. "Pane Bilione," obrátil se ke svému střelci, "letíme dolů, nespouštějte oči z hladiny. Mám potvrzeno, že v blízkosti nejsou žádná spojenecká plavidla, takže všechny loďky kromě gumovejch záchranných člunů jsou nepřátelské."

Do Landerových sluchátek se ozval velmi dobře slyšitelný hlas ztroskotaného pilota. "Dobrý, člověče, už jsme zapálili druhé oheň, ale nák nám to moc kouří. Dekuju se vocud'." Ještě stačil do sluchátek zakřičet souřadnice, a než mu Lander odpověděl, že rozumí, nastalo ticho.

Lander věděl, co se stalo. Posádka si nejdříve nasadila masky, pak se rozevřel kokpit kabiny, muži vyletěli do studeného vzduchu, tam se obrátili, sedadla odpadla a oni se pod vrchlíkem padáku snažili dolů do temné džungle.

Helikoptéra mířila k pevnině a její rotor sekal těžký mořský vzduch. Lander měl na vybranou. Buď mohl počkat na leteckou clonu, zůstat na místě a snažit se s posádkou spojit vysílačkou, nebo se o záchranu pokusit sám.

"Je to tamhle, pane," střelec ukazoval k pevnině.

Lander se naklonil a viděl ve vzdálenosti asi jedné míle od pobřeží ohnivou clonu od výbuchu letadla. Byl přesně nad pobřežím, když dostal signál z řídicího stanoviště. Požádal o leteckou ochranu, ale nečekal na ni. Neměl rozsvícená žádná světla. Hnal se jako temný přízrak nad lesem, v němž bylo vidět dva vrchlíky padáků.

Z míst, kde se nacházela rozježděná cesta, vyšel světelný signál. Oba ztroskotaní letci se Landerovi snažili dát znamení, kde může přistát. Mezi pásmem stromů, lemujících cestu, našli úsek, kam by se vešel rotor vrtulníku. Lander věděl, že přistání bude rychlejší, než kdyby vytahovali jednoho po druhém na laně nahoru. Když helikoptéra klesala dolů mezi stromy, jejichž větve se pod nápořem rozvířeného vzduchu ohýbaly stranou, zalilo najednou noc oranžové světlo. Okno kabiny se roztříštilo. Kolem Landera se rozletěly střepy. Byl potřísněn krví z rány, kterou utrpěl druhý pilot. Helikoptéra padala k zemi, děsivě se kývala ze strany na stranu. Byl cítit pach hořící gumy.

V bambusové cele nebylo místo ani na to, aby si Lander mohl pořádně lehnout. Ruku měl rozdrcenou zásahem kulky a rána ho zoufale bolela. Chvillemi blouznil v horečkách. Vietnamci neměli žádné pořádné léky, jediné, co mu na otřesné zranění dávali, byl framykoinový zásyp ze staré francouzské lékárničky. Z bedýnky utrhli laťku a přivázali k ní Landerovu ruku. Rána byla stále v jednom ohni a on cítil, jak v ní neustále silně škube. Po třech dnech strávených v cele musel šlapat směrem na sever do Hanoje. Stále ho popoháněli malí šlachovití muži. Na sobě měli hrozně špinavé uniformy, ale byli vybaveni ukázkově vyčištěnými zbraněmi.

Během prvního měsíce vězení v Hanoji byl už z té nekonečné bolesti pološílený. Společně s ním v cele seděl i navigační důstojník vojenského letectva, přemýšlivý člověk, který byl původně učitelem přírodopisu. Jmenoval se Jergens. Ten mu dával na znetvořenou ruku obklady a snažil se ho utěšovat a povzbuzovat, jak nejlépe dovedl. Jenomže měl sám se sebou co dělat, protože zde byl vězněný již velmi dlouho a postupně propadal beznaději. Po třiceti sedmi dnech, které strávil Lander v cele společně s ním, se Jergens dostal do stavu, kdy se začal chovat, jako by přišel o rozum. Pobíhal po místnosti a řval jako pominutý. Ihned si pro něho přišli a odvedli ho. Tehdy to již Lander nevydržel a rozplakal se.

Po pěti dnech samoty přišel za ním v poledne mladý vietnamský lékař. Měl s sebou malou černou tašku. Doprovázeli ho dva dozorcí. Lander, který nechtěl, aby se ho doktor vůbec dotkl, před ním ucukl, ale

dozorci ho ihned chytli a drželi ho, dokud nedostal injekci se silným anestetikem. Byla to taková úleva, jako když člověka polijí živou vodou. Dokud anestetikum působilo, což trvalo asi jenom hodinu, byl Lander schopen se soustředit. Lékař měl pro něho jeden návrh.

Vysvětlil mu, že zdravotnická zařízení této republiky nestačí ošetřovat ani své lidi, takže jistě chápe, že pro něho tam opravdu není místo. Bylo by tu však jedno řešení. Pokud jim podepíše prohlášení a dozná, že se dopustil válečných zločinů, seženou mu chirurga, který mu dá ruku do pořádku, a dostane i uklidňující injekce. Landerovi bylo jasné, že pokud ruku nechá tak jak je, velmi brzy o ni může přijít a společně s ní se připraví i o rozum, neboť by tím přišel i o možnost znovu létat. Byl přesvědčen, že takovým doznáním nic neriskuje, protože za podmínek, v jakých žijí váleční zajatci, se dá podepsat ledacos a každý takové prohlášení vezme s rezervou a pochopením. A i kdyby z toho měl doma nějaké nepříjemnosti, raději dá přednost své ruce před názorem veřejnosti. Anestetikum přestávalo účinkovat. Pomaloučku se začala vracet ta příšerná bolest. Souhlasil.

Nevěděl však, co ho čeká. Když z jakési předsíně uviděl místnost plnou zajatců sedících poslušně vedle sebe jako děti ve škole a řekli mu, že před nimi bude číst své doznání, krve by se v něm nedořezal. V koutě předsíně, kde čekal, mu někdo pevně přitiskl ruku na ústa. Ruka byla velká a páchla rybami. Pak mu nešetrně sáhli na ránu. Lander myslel, že bolestí omdlí. Zoufale otáčel hlavou a snažil se přiložit si ruku k obličeji. Udeřili ho a potom mu přivázali zraněnou ruku pod vězeňskou uniformu, aby nebyla vidět.

Kamera ho začala zabírat zblízka. Četl své doznání a před prudkým světlem reflektorů přivíral oči. V přední řadě mezi vězni seděl muž s holou zjizvenou hlavou, jako by rozklovanou od nějakého dravce. Byl to plukovník Ralph DeJong, velitel oddílu americké armády v zajateckém táboře Plantation. Za dobu čtyř let, po kterou byl vězněn, strávil 258 dní na samotce. Když Lander skončil, plukovník DeJong najednou do nepříjemného ticha zvolal: "To je lež!" Jeho hlas se rozléhal po celé místnosti.

Dva muži se DeJonga okamžitě chopili a odtáhli ho z místnosti. Lander musel závěr přečíst ještě jednou. Za svou troufalost dostal DeJong sto dní samoty a snížené příděly jídla a pití.

Landera pak odvezli do jedné vietnamské nemocnice na okraji Hanoje. Byla to nepřívětivá budova, zevnitř celá bílá. Rozbitá okna byla zakryta rákosem. Popravdě řečeno, operace se jim moc nepovedla. Chirurg se zarudlýma očima neměl žádné zkušenosti s plastickou chirurgií a neměl ani patřičné nástroje a léky. Měl jen operační stůl, drátky z nerezavějící oceli, podvazovací materiál a trpělivost. Koneckonců ruka pak byla funkční a o to šlo. Doktor mluvil anglicky, a zatímco operoval, procvičil si dostatečně svoji angličtinu, když s Landerem vedl k zbláznění otravnou konverzaci.

Lander se snažil nějakým způsobem odreagovat od příšerné bolesti, a tak se začal rozhlížet po místnosti a hledal, co by ho alespoň trochu zaujalo, aby nemusel tolik myslet na vlastní průběh operace. V rohu místnosti byl resuscitační přístroj francouzské výroby, který očividně nikdo nepoužíval. Lander, přestože ho to stálo spoustu sil, neboť se svíjel bolestí, se doktora zeptal, co s tím cenným zařízením je. Dozvěděl se, že jim shořel motor a že nikdo neví, jak ho opravit. Přístroj měl motor značky DC s excentrickým setrvačником a sloužil k pumpování vzduchu do měchů.

Lander očima přejížděl po místnosti a snažil se ze všech sil vyhnout pohledu na ruku. Aby se od kruté reality odpoutal i myšlenkami, začal doktorovi vykládat o cívkách a o tom, jak je lze převinout. Na obličeji se mu přitom perlil pot.

Doktor ho poslouchal a potom se zeptal: "Dokázal byste to opravit?" Zvedl přitom obočí, aby dodal důraz své otázce, a mezitím se snažil uvázat uzlík menší než špendlíková hlavička. Bolest, kterou tím však vyvolával, byla obrovská.

"Ano." Lander se rozpovídal o měděných drátech a cívkách. Častokrát se ale musel zastavit i v půli slova, aby překonal palčivou bolest.

"Tak, a je to," oznámil doktor. "Snad to bude dobré."

Většina amerických válečných zajatců se chovala tak, že byli považováni veřejností v USA za obdivuhodné hrdiny. Přežili veškeré útrapy, pak se vrátili domů, kde rázně zasalutovali. Byli to vytrvalí, silní a houževnatí muži s utrápenýma, propadlýma očima v pohublém obličeji. Byly to nezdolné osobnosti, muži, s nezlomnou vírou.

Plukovník DeJong byl jedním z nich. Když ho přivedli ze samoty do normální cely, vážil pouhých padesát pět kilogramů. V pohublém obličejí byly nejvýraznější zarudlé, jakoby děsem naplněné oči. Byly to oči mučedníka před upálením. Landera rád neměl, ale zatím z jeho chování nevyvozoval žádné závěry. Pak ho však přistihl v cele s cívkou měděného drátu, kterým ovíjel rotor elektromotoru. Vedle něho ležel talíř a na něm několik rybích kostí.

DeJong o tom ihned řekl všem ostatním zajatcům. Od té chvíle s Landerem nikdo nepromluvil. Všichni s ním jednali jako se zrádcem.

Způsob, jakým si usnadnil přežití, nemohl nikdy před ostatními zajatci obhájit. Opovrhovali jím a Landerovi bylo po psychické stránce mnohem hůř než předtím. Jenom Jergens s ním mluvil, ale toho často odváděli na samotku, když začal křičet a nikdo ho nemohl uklidnit.

Landera, zesláblého zraněním, sužovaly vysoké horečky. Dostal malárii. To všechno přispělo k jeho depresivním stavům, při nichž se v něm odvíjely ty nenáviděné vnitřní dialogy a zase se musel účastnit svého vnitřního boje. Rozdvojl se na dítě, které nenávidí a je nenáviděno, a na dospělého člověka, který byl pro Landera ideálem, jakým by on sám chtěl být. Dialogy z dřívějšího se dál rozvíjely a až za dlouho zvítězil hlas rozumu, hlas toho dospělého. To trvalo po celou dobu jeho zajetí, celých šest let. Až když se vrátil domů, dovolil svému vnitřnímu dítěti, aby naučilo rozumnou část svého já zabíjet.

O posledních vánocích, které strávil v zajetí, dostal od Margarety dopis. Psala v něm, že si našla práci a že děti jsou v pořádku. Do dopisu přiložila fotografii, na které byla s dětmi před domem. Děti hrozně vyrostly a Margareta přibrala. Landera spíše zaujal stín člověka, který je zřejmě fotografoval. Jeho stín dopadal až k jejich nohám. Zajímalo ho, kdo to je. Zkoumal ten stín víc než Margaretu a děti.

V roce 1973, 15. února, nastoupil Lander na hanojském letišti na palubu letadla C-14 patřícího vojenskému letectvu. Voják, který měl službu, ho připoutal. Když se vznesli, Lander se ani nepodíval z okna.

V letadle byl i plukovník DeJong. Lander ho nemohl poznat. Plukovník měl nos úplně rozbitý a měl vyražené všechny zuby. Představoval varovný příklad ostatním zajatcům, aby všichni věděli, jak dopadnou, když nebudou poslouchat. Plukovník Landera ignoroval. Když se náhodou střetli pohledem, plukovník se díval skrz něho. Byl vyzábly a mrtvolně bledý. Každou chvíli jím cloumala zimnice. Vojenský lékař, který byl v doprovodné službě, s ním měl plné ruce práce. Uličkou mezi sedadly neustále někdo jezdil se stolkem s občerstvením.

Na palubě se nacházelo i několik důstojníků, jejichž úkolem bylo konverzovat s propuštěnými zajatci, pokud o to projevíli zájem. I k Landerovi jeden z nich přisedl, ale neuspěl. Uličkou projížděl stolek se sendviči a důstojník mu nabídl, aby si vzal, na co má chuť. Lander po jednom sendviči sáhl a zakousl se do něj. Chvilí sousto přežvykoval a pak ho vyplivl do papírového sáčku, které byly v letadle připraveny pro případ nevolnosti. Zbytek sendviče si strčil do kapsy. Pak si ze servírovacího stolku vzal další chlebiček a zasunul si ho do druhé kapsy.

Důstojník, který po celou tu dobu seděl vedle něho, ho začal ubezpečovat, že není potřeba si nic schovávat do kapes, že jídla je dost pro všechny a že kdykoli bude mít chuť, dostane to, o co požádá. Pak se ale najednou zarazil. Když ho chytil za ruku, aby ho poplácal pro povzbuzení, Lander nereagoval. Přistáli na Clarkově vojenské základně na Filipínách. Uvítala je kapela a velitel základny. U letadla na ně čekaly televizní kamery. První měl vystupovat plukovník DeJong. Když šel uličkou ke dveřím, zastavil se u Landera. Nenávistně se na něho zadíval. Lander k němu zvedl oči, ale ihned je zase sklopil. DeJong se celý třásl horečkou. Pootevřel ústa, jako by se chystal něco pronést, ale zřejmě už k tomu neměl sílu. Vyšel za ohromných ovací ven z letadla, na sluncem zalitou letištní plochu.

Landera převezli do vojenské nemocnice St. Alban's v newyorské čtvrti Queens. Tam si začal psát deník, ale s touto činností dlouho nevydržel. Promýšlel si dobře, co do deníku napíše a jak to zformuluje, aby náhodou tužka nebyla rychlejší než on a neuvedl tak v textu něco, co by nerad četl. Toto jsou čtyři krátké ukázky z jeho deníku:

Nemocnice St. Alban's 2. března 1973:

Tak jsem konečně na svobodě. První týden za mnou Margareta chodila každý den. Ted' už chodí jen

tříkrát týdně, protože ostatní dny nemůže. Má s přáteli takovou dohodu, že se budou navzájem vozit do práce, takže když je na řadě, nejedí za mnou. Moc jí to sluší, ale představoval jsem si ji jinak. Vypadá, že je šťastná a spokojená. Dvakrát s sebou vzala i dcerky. Právě dnes tu byly. Jenom seděly, dívaly se na mě a rozhlížely se po místnosti. Tu zmrzačenou ruku jsem měl schovanou pod dekou. V nemocnici to pro ně není moc zajímavé. Maximálně si mohou dolů zajít na kolu. Příště si nesmím zapomenout připravit nějaké drobné. Tentokrát jim musela dát peníze Margareta. Dost si mě obě po celou dobu návštěvy prohlížely, ale Margareta to zvládla výborně a děvčata ji poslouchají. V noci na dnešek se mi zase zdálo o Weaselovi. Byl jsem z toho tak vynervovaný, že jsem vůbec nebyl schopen si o čemkoli s Margaretou a dětmi povídat. A tak celou dobu musela vyprávět Margareta.

Nemocnice St. Alban's 12. března 1973:

Doktoři tvrdí, že mám tropickou malárii, maligní terciární, a proto mě zimnice přepadává nepravidelně. Dostávám chloramfenikol, ale moc mi to nepomáhá. Chytla mě zimnice zrovna ve chvíli, kdy přišla Margareta. Nosí teď vlasy nakrátko ostříhané. Myslím si, že to k ní moc nejde, ale zase ten účes vždycky pěkně voní. Když mě přepadl záchvat, vzala mě za ruku. Držela mě pevně, ale hlavu měla otočenou jinam. Doufám, že to nebylo proto, že bych nějak nepříjemně páchnul. Možná že to bylo kvůli mému nepříjemnému dechu. Bojím se, že někdo něco Margaretě řekne. Doufám, že ten filmový dokument o mém doznání nikdy neviděla.

Dobré zprávy. Lékaři tvrdí, že ruka bude mít jen z deseti procent omezenou funkci. Takže to vypadá, že se k létání vrátím. Dříve nebo později se na moje létání Margareta s dětmi musí přijít podívat.

Nemocnice St. Alban's 20. března 1973:

Jergens na mě čeká dole v hale. Říká, že by se rád vrátil k učení, ale že je na tom teď moc špatně. Byli jsme spolu v cele dva roky. On tvrdí, že to bylo přesně 745 dní. Taky ho stále pronásledují různé sny. Často i o Weaselovi. Musí mít dveře svého pokoje stále otevřené. Má fobii z uzavřeného prostoru, a protože strávil dost času na samotce, je na tom daleko hůře než já. Nikdo mu tehdy z hlídačů nevěřil, že jeho křik přichází sám od sebe, že řve neúmyslně. Hlídač Weasel na něj začal ječet a zavolal generála Smegmu. Smegmovo pravé jméno bylo kapitán Lebron Nhu, to si musím zapamatovat. Byl to napůl Francouz a napůl Vietnamec. Vždycky do Jergense strčili, on sebou praštil o zed', pak ho zmlátili a učitel v reakci na to spustil svou teorii, která zněla:

"Existují různé druhy zvířat a rostlin přechovávající v sobě smrtelné faktory, které, jestliže mají identické geny, zastavují v určitém stadiu vývoj jedince a ten pak umírá. Jasným dokladem toho je žlutá rasa myši domácí, *mus musculus*. Teď bys měl dávat pozor ty, Smegmo." (To říkal ve chvíli, kdy ho chtěli dostat ven z cely). "Když spáříme žlutou myš z nějakým jiným než žlutým druhem, polovina mlád'at bude žlutá a polovina zbarvena jinak (Jergens se v této chvíli držel mříže a Weasel vyšel z cely a nakopl ho, aby se pustil), a když spáříme heterozygotního žlutého jedince s homozygotním recesním jedincem, jakýmkoli z řady nežlutých, dostaneme malého nenasytného hlodavce s malinkými nožičkami, který bude vzhledem připomínat zajíce s malými ušima. Když spáříme dohromady dva žluté, tak poměr u mladých je pak dva žlutí a jeden nežlutý, z čehož pak vznikne jeden čistý žlutý a dva heterozygotní žlutí na jednoho nežlutého." (Ruce mu krvácely a oni ho táhli pryč, ale Jergens ještě stále vykřikoval svou teorii.) "Ale ten homozygotní žlutý umírá ještě jako embryo. To jsi ty, Smegmo. Vystrašený podlý hlodavec s krátkými křivými nožičkami a chováš se přesně tak, jako ta žlutá myš, která v sobě nemá nic dobrého."

Za tuto svou přednášku Jergens dostal šest týdnů samoty. Přišel úplně o zuby, protože nedostával skoro nic k jídlu. Tyto svoje řeči o žlutých myších vyryl na prkno svého kavalce a vždycky, když ho odvedli na samotku, jsem je pročítal.

Už na to nechci myslet.

Ale vím, že zase budu muset, až opět povedu své neoblíbené vnitřní dialogy. Musím se podívat pod matraci, jestli taky tady v nemocnici někdo něco nenapsal na prkno.

Nemocnice St. Alban's 1. dubna 1973:

Za čtyři dny mě pustí domů. Řekl jsem to Margaretě a ona pro mě přijede. Prohodí si s přáteli

domluvené odvozy a přijede si pro mě. Musím se víc ovládat a nebýt tak nervózní. Dnes jsem se rozčilil, když mi řekla, že rozjela koupi auta. Toho starého stejna dala do bazaru už v prosinci a dostala za něj slušné peníze. Taky mohla počkat. Tvrdí sice, že taková nabídka nepřichází každý den, ale já bych věděl o lepším řešení. Vypadala zkroušeně. Asi se trochu naštvála.

Kdybych měl úhloměr, libelu, navigační tabulky a provázek, dokázal bych určit datum bez kalendáře. Už hodinu mi oknem do místnosti padají přímé sluneční paprsky. Dřevěné rámy oken mezi skleněnými tabulkami teď na zdi tvoří stín ve tvaru kříže. Vím, kolik je hodin, a znám zeměpisnou šířku a délku nemocnice. Tyto údaje spolu s úhlem slunce mi stačí k tomu, abych určil, kolikátého je dnes. Mohl bych to změřit na stěně.

Pro Margaretu byl Landerův návrat velkou zátěží. Za tu dlouhou dobu, co byl pryč, si zařídila život trochu jinak. Obklopila se lidmi, které znala jen ona, a teď to všechno musela zase na čas změnit. Je dost možné, že kdyby se byl tehdy v roce 1968 vrátil ze svého posledního letu domů, byla by se s ním rozvedla. Ale v době jeho zajetí o rozvod žádat nechtěla. Myslela si, že by to nebylo fér, kdyby se rozváděla v situaci, kdy manžel balancuje mezi životem a smrtí.

První měsíc byl strašný. Lander byl hrozně nervózní a pilulky, které mu lékař předepsal, občas nezabraly. Žádné dveře se nesměly zamykat, to ho přivádělo k nepřičetnosti. Ani v noci nemohlo být nikde zamčeno, protože chodil po domě a kontroloval všechny dveře. Stokrát za den se šel podívat do ledničky, jestli je tam jídlo. Děvčata se k němu chovala velice pěkně, ale mluvila před ním o lidech, které on neznal.

Lander se rychle zotavoval a brzy začal znovu uvažovat o létání. Chodil do nemocnice na kontroly.

Lékaři byli spokojeni, protože během prvních dvou měsíců přibral devět kilogramů.

Generální prokuratura ministerstva námořnictva má v záznamech, že Lander byl 24. května předvolán k výslechu, aby se vyjádřil k obvinění z kolaborace s nepřítelem, které vznesl plukovník Ralph DeJong.

Do protokolu byla jako důkaz vzata část dokumentárního filmu, pořízeného v severním Vietnamu.

Lander ten film musel zhlédnout a pak se k němu během patnácti minut, na které byl výslech přerušen, vyjádřit. Potom si ještě vyslechl svědeckou výpověď plukovníka DeJonga. Nakonec se soud obrátil k obviněnému, jestli k tomu má co dodat nebo se popřípadě může nějak obhájit.

V protokole bylo také uvedeno, že obviněný dvakrát oslovil soud přívlastkem "neslavný". Později zvláštní komise prohlásila, že to byla jen strojopisná chyba v protokole.

Vzhledem k předcházejícímu vzornému chování a služebním úspěchům obžalovaného a s ohledem na jeho obětavý zásah při záchraně sestřelené posádky, kvůli němuž se dostal do zajetí, důstojníci navrhovali, aby soudní výrok byl k obžalovanému v nejvyšší míře shovívavý.

V přiloženém písemném prohlášení bylo uvedeno, že na výslovné přání ministerstva obrany, které nechtělo, aby na válečné vysloužilce bylo tímto případem vrženo špatné světlo, pan DeJong souhlasí s tím, že upustí od svého obvinění "ve vyšším zájmu" v tom případě, když Michael Lander vystoupí z válečného námořnictva.

Kdyby Lander na tuto podmínku nepřistoupil, čekal by ho ještě válečný soud. Nedokázal si představit, že se na ten film bude muset dívat ještě jednou.

Kopie žádosti o propuštění z válečného námořnictva USA je přiložena k protokolu.

Když Lander opouštěl soudní síň, byl natolik zdrcený, že nemohl pomalu ani chodit. Měl by se svěřit Margaretě. Stejně se dozví, proč odešel z armády, i když ten film nikdy neviděla. Potuloval se sám ulicemi Washingtonu, který se pomalu probouzel do nového jarního dne. Lander měl na sobě, tentokrát už naposledy, svou uniformu. Stále se mu hlavou honil ten prokletý film. Nemohl se toho zbavit. Jen jedno si v něm pozměnil. Místo v uniformě se v něm viděl v krátkých kalhotách. Sedl si na lavičku nedaleko mostu vedoucího přes řeku do Arlingtonu. Docela by ho zajímalo, jestli zaměstnanec pohřebního ústavu mu na hrudník položí ruce křížem. Nevěděl, jestli by neměl napsat na papírek, že si přeje, aby ta ruka, která představuje jeho dobro, byla položena navrch. Možná by se ten lísteček v kapse rozmočil. Díval se na Washingtonův památník, ale myšlenkami byl někde jinde. Hleděl na památník a myslel přitom na svůj konec. Představoval si, jak v prvních chvílích po smrti proletí vzhůru tímhle dutým mramorovým obeliskem, na jehož konci uvidí oslnivé světlo spásy. Pak ho cosi z jeho

zhoubné představy vyrušilo.

Byla to stříbrná vzducholod', kterou si tak dobře pamatoval z dětství. Ta vzducholod' patřila Aldrichově společnosti. Vznášela se volně nad monumentálním obeliskem jako královna času a prostoru. Lander v jednu chvíli pevně stiskl roh lavičky, jako by to bylo výškové kormidlo. Vzducholod' se najednou začala obracet, až chytila vítr do pravoboku. Když proplouvala nad Landerovou hlavou, trochu se odchýlila od kursu. Do žil se mu vlila nová naděje.

Aldrichova společnost Landera ráda a okamžitě přijala. I když jeho obličej znali z televizní obrazovky, kde 98 sekund odsuzoval svou zemi, nikdo se o tom nikdy nezmínil. Zjistili, že je vynikající pilot, a to jim stačilo.

Když měl před pilotní zkouškou u této společnosti, skoro celou noc nespál a třásl se strachy. Margareta, která ho vezla na letiště vzdálené pět mil od jejich domu, se bála, že to dopadne špatně. Všechny obavy však byly naprosto zbytečné. Když šel ke vzducholodi, byl to úplně jiný člověk. Dřívější vzpomínky mu dodaly tolik síly a vlily do žil tolik odvahy, že byl úplně klidný a vyrovnaný, ruce se mu ani trochu netřáslly.

Ukázalo se, že létání je pro Landera ta nejlepší léčba. Alespoň pro tu důvěřivou část jeho osobnosti. Ta v Landera věřila, avšak horší zbytek ho stále provokoval ke konfliktům. Na to, jak ho v Hanoji a ve Washingtonu ponížili, se nedalo ani na chvíli zapomenout. Nejvíce se v těchto myšlenkách utápěl na podzim a v zimě roku 1973. Stále se zvětšovala propast mezi ním a okolím, které se k němu přes jeho zásluhy tak krutě zachovalo.

Vždy večer ztrácel důvěru sám v sebe. Potil se, měl ošklivé sny a vždycky selhal jako muž. Jednou v noci k němu začalo zase promlouvat jeho vnitřní dítě, ten nenávisník, kterého Lander dobře vykrmoval svým utrpením, a našeptávalo jeho moudré části osobnosti:

"Čím vším jsi za to zaplatil? Čím ještě budeš muset platit? Margareta se ve spánku převaluje. O kom se jí asi zdá? Myslíš si, že ti byla stále věrná?"

"Ano."

"Ty blázne. Zkus se jí zeptat."

"Nevím, na co bych se jí měl ptát."

"Ty blbej impotente."

"Drž hubu."

"Zatímco ty jsi těžce zkoušel v cele, dávala jinýmu."

"Ne.Ne.Ne.Ne.Ne."

"Tak se zeptej."

Jednou za chladivého říjnového večera se jí na to skutečně zeptal. Do očí jí vhrkly slzy a odešla pryč z místnosti. Tak byla věrná, nebo nebyla?

Od té doby byl posedlý myšlenkou, že zřejmě Margareta někoho měla, a chtěl to za každou cenu zjistit. Zašel si dokonce i za lékárníkem a zeptal se ho, jestli si v posledních letech Margareta chodila pravidelně pro antikoncepční pilulky. Lékárník mu řekl, že se o takové věci nestará. Když jednou po svém dalším selhání ležel vedle Margarety, trýznil se představami, jak se ona miluje s jinými muži. Někdy si v nich představoval i Buddyho Ivese a Juniora Atkinse, jednoho v milostném objetí s Margaretou a druhého, jak čeká, až na něj přijde řada.

Když měl vztek a byl nepříjemně nervózní a podezřívavý, raději se jí vyhýbal a probíral si své myšlenky při práci v garáži. Jindy se zase snažil s ní zavést konverzaci o tom, co celý den dělala a jak prospívají děti ve škole, a myslel si, že touto formou zakryje svůj pravý zájem a dozví se, s kým se stýká.

Margareta si myslela, že je Lander už docela v pořádku, protože byl už zase plný sil a v práci byl velice úspěšný. Netušila však, že tento dojem je jen pouhý klam. Co se týče jeho impotence, ujist'ovala ho, že se časem všechno zase spraví. Řekla mu také, že na to byla připravená, protože za ní v době jeho zajetí chodil poradce z válečného námořnictva a na všechno ji upozornil dopředu. Landerovi trochu vadilo, že používala výraz impotence.

První jarní let vzducholodí v roce 1974 byl jen kousek na severovýchod, takže Lander mohl zůstat doma. Druhý však byla cesta až na jih k východnímu pobřeží Floridy. Tehdy musel být pryč tři týdny.

Večer před odjezdem byli oba manželé pozváni na večírek, který pořádali Margaretini přátelé. Lander se

tam dobře bavil a pozval je na oplátku k nim, až se vrátí z Floridy.

Na večírku se sešlo osm manželských párů. Všichni byli výbornými společníky, byla tam spousta jídla a pití a také se tancovalo. Lander netančil. Vykládal tam hloučku mužů, jaké má dnes vzducholod' technické vymoženosti a zasypával je hromadou technických podrobností. V jednu chvíli ho Margareta vyrušila a odvedla ho na dvorek. Muži, kteří se stali obět'mi jeho sáhodlouhého vyprávění, si začali povídat o fotbale. Když se Lander vrátil, navázal opět na svoje předcházející vyprávění a muži mu dál shovívavě naslouchali.

Margareta si dvakrát zatančila s hostitelem. Když spolu podruhé tancovali, držel ji chvíli za ruku ještě potom, co hudba dohrála. Něco si vyprávěli. Lander je sledoval. Věděl, že si povídají o něm. Zrovna říkal něco o řetězovém závěsu, když zpozoroval, že ho muži už tak pozorně nesledují a že svou pozornost zaměřili na přípitek. Lander byl přesvědčen, že Margareta se před ním chová jinak, než by se chovala, kdyby tu byla sama. Všiml si, že jí velice lichotí, když se na ni muži s obdivem dívají. Při návratu domů byl Lander zelený vzteky, ale nic neříkal.

Margareta to však na něm poznala, a když byli v kuchyni, rozhodla se, že se ho zeptá, proč je tak protivný a nemluví s ní.

"Tak proč nezačneš aspoň řvát nebo dělat něco jinýho, aby ses z ty otravný nálady dostal? Tak řekni, co se ti vlastně stalo," naléhala na něj.

Do kuchyně přišlo koťátko, zalezlo pod stůl a začalo se k Landerovi lísat. Margareta rychle přiskočila a odnesla ho, protože se bála, aby mu něco neudělal.

"Řekni mi konečně, co jsem ti udělala? Vždyť jsme se přece oba dobře bavili, ne?"

Moc jí to slušelo. Byla ovládána svým půvabem, Lander však na její otázky neodpovídal. Najednou k ní přiskočil a upřeně se jí díval do očí. Ani ona neuhnula očima. Věděla, že ji neuhodí, protože na ni ještě nikdy nevztáhl ruku a nikdy by to neudělal. Lander jí vytrhl kotě a zamířil s ním k lince. Než Margaretě došlo, co chce provést, bylo už pozdě mu v tom zabránit. Lander hodil kotě do drtiče kuchyňských odpadků. Margareta k němu utíkala a zkusila Landera odstrčit, aby toho nechal. On mezitím stiskl knoflík přístroje. Kotě bylo slyšet jen chvíli, drtič začal okamžitě kouskovat svou extrémně velkou náplň. Po chvíli již běžel normálně jako při běžné činnosti, při níž není moc práce. Po celou tu dobu se Lander díval Margaretě do očí.

Její křik vzbudil děti. Tu noc spala s nimi. K ránu slyšela Landera, jak odchází do práce. Měl před sebou cestu na Floridu.

Z Norfolku jí poslal květiny. Z Atlanty se jí snažil telefonovat. Chtěl jí říct, že ví, že ji podezíral zbytečně a že jeho chování bylo jakýmsi výplodem chorého mozku. Z Jacksonvillu jí napsal dlouhý dopis, ve kterém se moc omlouval za to, jak hrubě a cynicky se choval, a sliboval, že se to určitě už nikdy nebude opakovat.

Desátého dne pilotoval vzducholod' podle programu druhý pilot. Když naváděl vzducholod' na stožár, opřel se do ní nečekaný závan větru a ona zachytila o údržbářské nákladní auto, přičemž došlo k poškození jejího pláště. Celý následující den a noc ji musel pozemní personál opravovat. Lander to v motelu nemohl vydržet ani chvíli, a tak si řekl, že se vypraví na skok za Margaretou.

Chytil letadlo do Newarku. Tam koupil krásné perské kotě. Domů přijel kolem poledne. V domě bylo ticho, děti byly na táboře. Margaretino auto stálo před garáží. Na plotně se ohřívala voda na čaj.

Představoval si, jak jí dá koťátko. Bude mít určitě ohromnou radost, obejmou se a na všechno zlé z minula zapomenou. Vyndal kotě z košíku, uvázal mu mašličku a šel po schodech nahoru.

V pokoji ležel na pohovce cizí muž a Margareta na něm obkročmo seděla. Vůbec si nevšimli, že je Lander pozoruje, jak se milují. Až do chvíle, kdy vztekle zařval. Vše bylo vyřízeno velice rychle. Cizí muž byl vysoký svalovec, Lander ještě nebyl ve své někdejší kondici, a než se vzpamatoval, muž ho dvakrát silně udeřil do spánku. Pak s Margaretou utekli.

Lander seděl na podlaze v dětském pokoji a zády se opíral o zeď. Ústa měl otevřená. Tekla mu z nich krev. Díval se upřeně do jednoho místa. Konvice s vařící vodou hvízdala už asi půl hodiny. Lander ji však nevypnul a zanedlouho se domem začal šířit palčivý zápach připalujícího se kovového dna.

Když bolest a vztek dosáhnou takového stadia, že si s tím už lidský mozek není schopen poradit, může

být výsledkem zajímavá úleva, které však musí předcházet částečná smrt.

Lander měl na tváři křečovitý úsměv, tvořený zakrvácenými bolavými ústy. Zdálo se mu, že teď umírá jeho dobrá vůle. Pripadalo mu, že s každým povzdechnutím jako by mizel on sám jako rozplývající se kouřová clona. Pak pocítil obrovskou úlevu. To je dobře, pomyslel si. Už aby to měla za sebou alespoň jedna moje polovina.

To, co zůstalo z dospělé rozumné části Landera, pocíťovalo bolest a škubalo sebou křečovitě jako žabí stehýnka na pánvičce a křičelo, aby se mu ulevilo. Lander pocítil, že se mu už nikdy nestane, aby se vzteky zakousl jako upír do oběti. Už mu nikdy vztek nerozdělí mysl na dvě části a nebude jím cloumat jako při horečce.

To, co Landerovi zbylo z dospělé moudré části, mohlo se vztekem žít ve vzájemné symbióze, protože se zrodilo ze vzteku a je teď s s jeho podstatou spjato jako den a noc.

Vstal, opláchl se studenou vodou, dal se trochu do pořádku a odletěl zpátky na Floridu, kam se vrátil již naprosto vyrovnaný. Hlavou se mu už žádné dialogy nehonily. Od té doby naslouchal jen jednomu hlasu, žádný jiný ho už neprovokoval. Ta dospělá moudrá část jeho nitra fungovala naprosto perfektně, protože jeho vnitřní dítě ji potřebovalo. Potřebovalo její bystrou mysl a šikovné ruce. To mu přineslo kýženou úlevu. Úlevu s vědomím, že bude zabíjet a zabíjet a zabíjet. A vidět umírat.

Tehdy Lander ještě nevěděl, co udělá, ale jak se tak vznášel nad přeplněnými stadiony, napadlo ho, že by to nebyla špatná pomsta. Když už měl plán, potřeboval prostředky, jak ho uskutečnit. V té době se objevila Dahlia. Většinu jeho příběhu si vyslechla, zbytek domyslela.

Byl hodně opilý, když jí líčil to, jak přistihl Margaretu s cizím mužem v posteli. Z vyprávění pak zase dostal záchvat zuřivosti. Dahlia ho jednou rukou chytila za ucho a druhou ho udeřila tak, že upadl do bezvědomí. Druhý den ráno o tom Lander vůbec nevěděl.

Dva měsíce Dahlia potřebovala k tomu, aby uvěřila jeho plánu. Dva měsíce studovala detaily, bedlivě Michaelovi naslouchala a sdílela s ním společné lože.

Když si byla jistá, že je všechno připraveno, nahlásila to Hafezu Najeerovi, který s akcí souhlasil.

V této chvíli je na moři šest set kilogramů trhaviny, jež se na nákladní lodi Leticia blíží rychlostí dvanácti uzlů k břehům Spojených států. Celý dokonalý plán ale ohrozila zrada kapitána Larmosa a možná i zrada Benjaminu Muziho. Šmíroval Larmoso na Muziho příkaz? Nebo si Muzi chtěl ponechat zálohu, prodat Dahlii a Landera úřadům a dodat náklad někomu jinému? Ať už je to jakkoli, bylo by bláznovství chtít si vyzvednout trhavinu v newyorském přístavu. Musí si pro ni zajet na moře.

6. kapitola

LOĎ, KTEROU jeli vyzvednout náklad, vypadala na první pohled jako každá jiná svého druhu - byl to sportovní rybářský člun, osmatřicet stop dlouhý. Tentokrát byl řízen lidmi, kteří měli s sebou spoustu peněz a málo času. V sezóně je většina takových lodí vidět o víkendech, jak se houpají na vlnách východního pobřeží. Na palubách mívají břichaté chlapíky v bermudách, kteří se nechávají odvézt do hlubších vod dál od pobřeží New Jersey za tučnými úlovky.

V době laminátových a hliníkových lodí byla tato výjimečná tím, že byla dřevěná, postavená z dvojitých prken z filipínského mahagonu. Byla dobře vypracovaná a stála spoustu peněz. I palubní nástavbu zbudovali ze dřeva, přestože to na první pohled nebylo poznat, protože většina vnějších ploch byla natřená barvou tak, aby nebylo zjištělné, že loď lze jen špatně lokalizovat radarem.

Dva turbodieselové motory byly umístěny v malé kabině, kam se sotva vešly. Druhá kabina, sloužící jako jídelna a místnost pro odpočinek, byla daleko menší, než bývá běžné na takovýchto plavidlech, protože bylo potřeba spousty místa na palivo a vodu. V létě loď zpravidla pobývala většinu času ve vodách Karibského moře, kde pod ochranou noci převážela hašiš a marihuanu z Jamajky do Miami. V zimě se majitel přemístil na sever, kde loď pronajímal. Ale ne rybářům. Za poplatek dva tisíce dolarů na den se na nic nevyptával, pouze požadoval vysokou zálohu. Lander musel dát do zástavy svůj dům. Loď na ně čekala v člunové kůlně na konci řady přístřešků v opuštěném přístavišti v Toms River, kousek od zálivu Barnegat Bay. Palivová nádrž byla plná.

Lander s Dahlií vypůjčenou dodávkou dorazili na místo 12. listopadu v deset hodin dopoledne. Bylo nepříjemné chladné počasí. Mžilo a přístaviště bylo prázdné. Lander odemkl zdvojené dveře, které směřovaly k molu a zacouval dovnitř co nejbliž k zádi.

Dahlia byla lodí nadšená, ale Lander se jejími pocity nenechal vyrušovat, neboť měl spoustu starostí s věcmi, které museli vzít s sebou. Během následujících dvaceti minut naložili kotouče drátů, lehký stožár, dvě brokovnice s dlouhými hlavněmi, jednu pušku s osmnáctipalcovou hlavní, průraznou pušku, plošinku připevněnou ke čtyřem dutým bójkám, mapy a několik balíčků s jídlem.

Lander všechno pečlivě upevnil tak, aby nic nespadlo přes palubu, i kdyby se loď silně naklonila nebo do něčeho narazila.

Na zdi kůlny našel ovladač otvírání vrat a zmáčkl knoflík. Se skřípěním se otevřely dveře ústící do vody. Do kůlny proniklo šedivé zimní světlo. Pak se přemístil na lodní můstek. Nejdříve zahřměl motor na levoboku, potom na pravoboku a z přitímní kůlny se vyvalil namodralý kouř. Když se oba motory zahřály, Lander se rozhlédl, aby zjistil, jak vypadá situace.

Na jeho znamení odvázala Dahlia lana na zádi a vyběhla na můstek. Lander přidal plyn, za člunem se začala čerit voda a loď vyjela vstříc deštivému dopoledni.

Když opustili Toms River, šli dolů do vytápěné řídicí kajuty. Čekala je cesta zálivem do Barnegatské zátoky a pak už plavba po otevřeném moři. Vál severní vítr, který čeril vodní hladinu. Stěrače v pravidelném rytmu zbavovaly okno kabiny kapek deště. Plavba probíhala hladce, za celou cestu se nesetkali s žádnou jinou lodí.

Míjeli pískovnu, která byla zahalena mlhou. Za ní bylo vidět vysoký komín, předznamenávající Oyster Creek.

Po necelé hodině dopluli do Barnegatské zátoky. Vítr se stočil a vál nyní severovýchodním směrem. Moře v zátocě bylo znatelně rozbouřenější než dosud. Jedna zvlášť velká vlna z Atlantiku je překvapila natolik, že narazila na přední lodí, aniž se Lander s Dahlií stačili schovat, a oba teď byli promočení až na kůži. Vůbec jim to však nevadilo, Lander se naopak smál jako smyslů zbavený.

"Neboj se, hrdinko, na otevřeném moři už takový vlny nebudou," chlácholil zbytečně Dahlii, když viděl, jak si otírá postříkaný obličej.

Dahlia věděla, že Lander je šťastný. Bylo to tím, že loď byla v jeho moci. Vedoucí postavení ho vždy fascinovalo a uspokojovalo. Obdivoval, s jakou lehkostí se toto dokonale zkonstruované plavidlo ovládá. Pomalu otáčel kormidlem ze strany na stranu a vychutnával si každý sebemenší pohyb lodi, se kterou se okamžitě sžil, jako by byli jedno tělo. Za zádi se vzdalovala pevnina a na pravoboku už bylo vidět barnegatský maják.

Děšť přestal. Slunce vykukovalo do podzimního dne a Lander s Dahlií vyjžděli na otevřené moře, kde je vítali kroužící mořští rackové. Nabízeli krásný pohled na své bělostné peň v kontrastu s šedivými mraky, které je obklopovaly. Dahlii se vybavily vzpomínky na dětství, jak stála na horkém písku pláže v Tyre a zpod neupravených šátečků jí vykukovaly snědé nožky.

Přestože s Michaelem Landerem žila dost dlouhou dobu, nedovedla si představit, jak na ni zapůsobí přítomnost Muhammada Fasila. Byla zvědavá, jestli je Fasil ještě vůbec naživu a jestli na ně opravdu bude čekat s nákladem na moři. V řadě věcí byl nucen si poradit úplně sám a Dahlia doufala, že to zvládl. Věděla, že na společný rozhovor budou mít jen velmi málo času. Musela Fasila upozornit na pár věcí, aby byl dostatečně obezřetný a neudělal nějakou fatální chybu.

Přestala obdivovat racky a dívala se zase na moře. Lander seděl u kormidla, jednou rukou řídil člun a sledoval přitom Dahlii. Moře se jí odráželo v očích a vliło jí do tváře svěží barvu. Límecm kožichu z ovčí kůže si zakrývala bradu a ústa. Její levisky ji obepínaly tak, až se zdálo, že při každém pohybu lodi musí někde prasknout. Lander, který byl pánem dvou turbodieselů a řízení lodi, jemuž velmi dobře rozuměl, zaklonil hlavu a začal se smát. Byl to srdečný smích, který Dahlii překvapil. Nestávalo se moc často, aby se Lander od srdce smál.

"Jseš prostě bomba, v každém slova smyslu, víš to?" zavolal na ni a utíral si přitom kloubem ukazováčku oči.

Dahlia se zadívala na podlahu, potom zvedla hlavu a usmála se na něj. "Tak si vyzvedneme nějakou tu trhavinu, ne?"

"Samo," odpověděl jí rozzářený Lander a trhaně přitom pohyboval hlavou. "Všecku na světě!"

Pro jistotu držel kurz trochu severněji než 110 stupňů a na základě údajů ze strojovny a signálů bójek v Barnegate o povětrnostní situaci přidal ještě pět stupňů víc na sever. Mořské vlny, na kterých se pohupovala jejich loď, byly přátelské a odnášely je za horizont, do míst, kde brázdila zimní moře Leticia. V poledne si udělali přestávku, protože Lander potřeboval překontrolovat jejich polohu rádiovým zaměřovačem. Chtěl to provést včas, aby se vyhnul možnému zkreslení, ke kterému by mohlo dojít po západu slunce. Dal si záležet a všechny údaje přeměřoval třikrát, teprve potom je zaznamenával do mapy a připisoval k nim i čas a vzdálenost. Číslice psal ukázkově jako vzorný školák.

Nechali se unášet východním směrem a pomalu se tak blížili k cílovému bodu "X", jak si Lander označil na mapě místo setkání. Dahlia zatím v kuchyňce vařila kávu a servírovala chlebičky, které vzala s sebou. Potom stůl pečlivě umyla, připravila si na něj chirurgické nůžky, tlakové obvazy, tři injekční stříkačky s morfiem, jednu s Ritalinem a všechny je připevnila ke stolní desce lepicí páskou. Stejnou páskou připevnila i fixační dlahy k obrubě stolu.

Hodinu před západem slunce byli již téměř na místě. Lander znovu překontroloval jejich pozici a poopravil kurs poněkud na sever. Leticia zatím v dohledu nebyla.

Pak nad horizontem uviděli nejprve šmouhu kouře. Potom se objevily dvě tečky, které Lander označil za vrcholky stěžňů, a nakonec se nad obzorem vynořil celý trup Leticie, Slunce se už sklánělo k jihozápadu, loď plula velmi zvolna, proto Lander zalezl zpátky do řídicí kabiny a přidal plyn. Všechno probíhalo přesně tak, jak to naplánoval. Musí se rychle dostat ze sluneční záře, aby si Leticii mohl dobře prohlédnout. Především musí zjistit, jestli někde na její palubě nečíhají ozbrojení muži. Dokud byli ve slunečním světle, nešlo si loď kvůli odrazu paprsků v objektivu detailně prohlédnout.

Za chvíli ubral plyn a pomalu se blížil ke staříčké nákladní lodi. Na očích měl stále dalekohled. Najednou se na zdvižném laně objevily dvě vlajky - smluvený signál. Na první bylo bílé "X" na modrém podkladě a na druhé červený diamant v bílém poličku.

"M - F," přečetl Lander.

"Ano, je to tak. Muhammad Fasil."

Do západu slunce zbývalo ještě čtyřicet minut. Lander přemýšlel o tom, že je využije. Protože v dohledu nebylo žádné jiné plavidlo, rozhodl se, že k Leticii přirazí hned teď, aby nemusel manévrovat za tmy, což by mohlo znamenat ztrátu drahocenného času.

Dahlia rozvinula dlouhou trojúhelníkovou vlajku, čím více se přibližovali k Leticii, tím nápadnější bylo hučení jejích motorů.

Oba si přes hlavu natáhli nylonové punčochy.

"Velkou brokovnici," zavolal Lander na Dahlii.

Ta mu podala pušku, Lander si otevřel čelní okno kajuty a položil ji na přístrojovou desku tak, že vyčuhovala ven z okna. Byla to automatická remingtonka ráže 12 mm, s dlouhou hlavní. Byla nabitá hrubými broky. Lander věděl, že to není žádná legrace mířit na cíl z lodě, která ani na chvíli není v klidu. S tím měl on i Dahlia dobré zkušenosti. Proto se rozhodl, že kdyby se snad Fasilovi něco stalo a z lodi by na ně zahájili střelbu, bude ostřelovat zád' a urychleně obrátí člun zpět na sluncem ozářené moře. Dahlia by pak druhou puškou pálila na Leticii, dokud by jí nedošly náboje, potom měla k dispozici ještě revolver.

"Neměj strach, když nikoho nezasáhneš, tak nezasáhneš. V těchto podmínkách bude úplně stačit, když jim střely budou létat kolem hlavy a oni se budou muset krýt." Pak ho napadlo, že Dahlia má možná v tomto oboru větší zkušenosti než on, a zastyděl se, že ji vůbec poučuje.

Leticia se pomalu otočila a rytmicky se pohybovala na vzdutých vlnách. Ze vzdálenosti tří set yardů Lander viděl, že na palubě jsou jen tři muži a další stojí na můstku jako stráž. Jeden z nich se rozběhl ke zdvihacímu lanu a trhl vlajkami na potvrzení, že Landerův signál vzali na vědomí. Bylo by jednodušší se domlouvat rádiovou vysílačkou, ale Fasil přece nemohl být na dvou místech najednou.

"Ten v té modré čepici, to je Fasil," oznámila radostně Dahlia a odložila dalekohled.

Když se přiblížili na vzdálenost asi sto yardů, bylo vidět, jak Fasil cosi říká dvěma mužům vedle sebe. Ti pak přehodili přes zábradlí kotevní výložník a zůstali u něho stát.

Lander nechal běžet motory naprázdno a pospíchal na zád', aby dal na pravý bok odrazník a dobře ho

přípevnil. Pak se vrátil s brokovnicí zpět na můstek.

Vypadalo to, že je vše v pořádku. Lander viděl, že Fasil má za pasem revolver. To bylo dobré znamení. Posádka zřejmě dostala rozkaz zůstat v podpalubí. Na pomoc si vzal jen lodního důstojníka a jednoho pomocníka z posádky. Rezavé šrámy na boku nákladní lodě se v záři zapadajícího slunce nápadně vyjímaly. To neuniklo ani Dahlii, když se přiblížili k závětné straně Leticie. Dahlia hodila nahoru muži z posádky lano, ten se ho snažil rychle upevnit. Na Landerův pokyn však potřásla hlavou a gestikulovala rukama, že chce, aby jí to lano hodil zpátky. Námořník přikývl, že pochopil, smotal lano a hodil ho dolů. Pak upevnili na přídi kotevní lano tak, aby ho bylo možné bleskurychle rozvázat. Člun, pohupující se na vlnách, stále udržovali zádi k Leticii. Znovu hodili lano muži na palubě nákladní lodi. Ten ho zručně přivázal a spustil dolů žebřík.

Fasil nabalil trhavinu do dvanáctikilových balíků, naskládaných vedle sebe na palubě. Bylo jich celkem čtyřicet osm. "Lodní důstojník sestupuje dolů. Nemá u sebe žádnou zbraň. Bude vám pomáhat s nakládáním," zavolal na ně Fasil.

Lander přikývl na souhlas a důstojník sestoupil po žebříku do člunu. Očividně se vyhýbal přímému pohledu na Dahlii či Landera, protože s punčochami na hlavách vypadali zlověstně. Kotevní výložník jim sloužil jako miniaturní jeřáb. Fasil s námořníkem ho vždy naložili šesti balíky, zabalili je plachtou a spustili dolů. Bylo docela zábavné dole odchyťávat síť s nákladem za neustálého pohupování na vlnách. Museli odhadnout tu pravou chvíli, kdy po síti skočit a sundat ji z háku. Hned napoprvé se jim to nepodařilo a Lander s důstojníkem se rozplácli na palubě.

Když měli přeloženo dvanáct balíků, mohl si Fasil s námořníkem na chvíli odpočinout, protože skupinka dole pospíchala s uložením zásilky do kajuty na přídi. Lander se ani nemusel dívat do balíků, jestli je v nich opravdu trhavina. Cítil to i přes krabici.

Pak pokračovali v překládání stejným postupem. Vždy dvanáct krabic - uložit, dvanáct krabic - znovu uložit. Lander s Dahlii a důstojníkem byli už i přes chladné počasí úplně propocení.

Pak najednou muž na strážním stanovišti začal na Fasila cosi halekat a zběsile přitom gestikuloval. Fasil se prudce obrátil a přiložil si ruce k uším, aby lépe slyšel. Muž stále mával rukama a ukazoval směrem na širé moře. Fasil se nahnul přes zábradlí ke člunu a hlasitě zavolal na Landera: "Blíží se sem od východu nějaký člun. Jdu se podívat na můstek."

Během několika sekund doběhl Fasil ke strážnému a vytrhl vyděšenému muži dalekohled. V okamžiku byl zase zpátky na palubě, chytil ve vzduchu se pohupující síť a zavolal přes palubu:

"Je to bílá loď s barevným proužkem na přídi."

"Pobřežní hlídka," zděsil se Lander. "Jak je daleko?"

"Asi tak osm kilometrů, ale pluje dost rychle."

"Shod'te to dolů, krucinál."

Fasil úderem přiměl k činnosti zděšeného námořníka a dal mu ruce na zdvihací zařízení. Ten se vzpamatoval a napěchovanou várku posledních dvanácti balíčků poslal dolů. Síť se rozkývala a rychle sjela dolů, až se lana zadrhla. Krabice žuchly rovnou na palubu, takže byly rychle "přeloženy".

Nahoře na palubě Leticie se Fasil otočil ke zpocenému a vyděšenému námořníkovi. "Otoč se zády k zábradlí, zůstaň u něho stát a drž na něm ruce." Námořník na slovo poslechl a bylo vidět, že strachy ani nedýchá, když cítil, jak Fasil leze po žebříku do člunu.

Lodní důstojník stál v kajutě a nespouštěl z Fasila oči. Ten mu podal stočený balíček bankovek, vytáhl revolver a přiložil mu ho k hornímu rtu. "Udělal jsi dobrý kus práce. O ničem nevíš. Zdraví tvých nejbližších závisí na tom, jak to pochopíš. Jasný?"

Důstojník chtěl přikývnout na souhlas, ale bránil mu v tom revolver u nosu.

"Běž pěkně zpátky."

Důstojník vyšplhal po žebříku rychle jako opice a Dahlia na přídi uvolnila kotevní lano.

Po celou tu dobu byl Lander zamyšlený a díval se před sebe, jako by byl duchem nepřítomný. Snažil se však soustředit na nejvyšší míru a v duchu přemítal, co bude nejlepší v tuhle chvíli udělat.

Pobřežní hlídka, která se přibližovala k Leticii z druhé strany, o nich zřejmě ještě nevěděla. Možná že jejich pozornost vzbudila nákladní loď, která zde bezdůvodně stála. Ale možná že jim někdo dal hlášku. Hlídkové čluny, kterých je v této oblasti šest, jsou čtyři metry dlouhé. Mají dieselmotory o 1 600

koňských silách a dosahují rychlosti až dvacet uzlů. Používají radary SperryRand SPB-5 a posádku tvoří osm lidí. Jsou vyzbrojeni kulometem ráže 50 mm a jedenaosmdesátimilimetrovým minometem. Lander na moment zauvažoval, jestli by nebylo dobré založit na Leticii požár, což by hlídku zastavilo a snažila by se přivolat pomoc. Jenže pak si uvědomil, že je to nesmysl. Na lodi by hlídce pravděpodobně řekli, že je přepadli piráti, což by jim zrovna moc nepomohlo, protože by k hledání mohla být přizvána i pátrací letadla a ta by pomocí infračervených zaměřovačů mohla zachytit rozehřáté motory člunu. Už byla skoro tma. Měli před sebou pět hodin, kdy nebude svítit ani měsíc. Nejlepší bude, když se pokusí okamžitě zmizet.

Lander se probral ze svých úvah, které trvaly jen několik sekund.

"Dahlie, připrav reflektor," přikázal a rozjel loď na plný plyn. Její příď se zvedla do výšky jako startující letadlo a zpěněnou vířící se vodou se vraceli k pevnině vzdálené čtyřicet mil. Lander uvedl motor do nejvyšších otáček a člun rozrážel klidnou vodní hladinu. Po celé délce lodi se voda čeřila, bublala a šplíchala. I když byla loď o více než šest set kilogramů těžší, dokázala jet rychlostí 19 uzlů. Člun pobřežní hlídky na tom byl jen o jeden uzel lépe.

Lander zakřičel na Fasila dolů do kabiny: "Nalad' si vlnu 2 182 kilohertzů." To byla frekvence mezinárodního radiotelefonního tísňového volání a "signální frekvence", která se používá pro první kontakt s plavidly.

Už urazili velký kus cesty, když vtom se člun pobřežní hlídky najednou vynořil před Leticii a přibližoval se k nim.

Fasil vyšplhal po žebříku až k dolní části nejvyšší nástavby. "Přikazují nám, abychom zastavili."

"Ať jdou do prdele. Přepni to rychle na frekvenci pobřežní hlídky. Je napsaná na číselníku. Uslyšíme, jestli chtějí přivolat posily."

Lander měl vypnutá i provozní světla a hnal loď jako o závod. Ještě nebyla úplná tma. Za nimi se řítila příď bílého člunu jako honící pes a rozrážela vlny, na kterých se odrážely poslední zbytky slunečního záře. Dahlie už byla s reflektorem skoro hotová. Musela ho připevnit k zábradlí na můstku. Celá ta konstrukce vypadala jako papírový drak, jenomže byla z kovových tyčí, které Dahlie koupila v obchodě s námořnickými potřebami za dvanáct dolarů. Jak sebou loď házela na vlnách nahoru a dolů, konstrukce se rozechvívala.

Lander na Dahlii hlasitě zavolal, aby se přesvědčila, zda všechno opravdu dobře připevnila. Bylo potřeba, aby konstrukce držela pevně, navzdory houpavým pohybům lodi.

Dahlie provedla kontrolu a potom šla za Fasilem, který seděl v kajutě u vysílačky.

"Pořád nic," řekl arabsky, "k čemu ten reflektor?"

"Hlídka nás stejně zmerčila," zakřičela mu přímo do ucha, protože v tom rámusu nebylo slyšet vlastního slova.

"Když kapitán pobřežní hlídky zjistí, že chceme uprchnout, řekne chlapíkovi u radaru, ať se na nás přilepí, a budou nás sledovat. Až bude naprostá tma, tak díky reflektoru budeme stále na jejich obrazovce. To je právě to, co potřebujeme."

Fasil stále nechápal, a tak se mu Lander znovu pokusil vysvětlit všechno po lopatě. "Díky tomu reflektoru jim budeme dělat na obrazovce krásnou, jasnou tečku, jako by naše loď byla kovová a ne ze dřeva."

"A pro..." Fasil se chtěl ještě na něco zeptat, ale Lander se už vzdálil.

"Fasile," přiskočila k němu Dahlie a začala mu rychle domlouvat. Dívala se přitom stále k můstku, jestli je Lander nesleduje. "Něco ti řeknu. Nesmíš se ke mě chovat příliš familiárně, dotýkat se mě a tak. Ruzumiš mi? Až budeme u něj doma, nechod' nikdy sám nahoru. Nesmíš ho nikdy překvapit. Poslechni mě, ve jménu naší akce."

Fasil ani nezvedl oči od přístroje, který mu osvětloval obličej. "Dobrá. Ale jen v zájmu naší akce, soudružko Dahlie. Dokud ho budeme potřebovat, naprosto se mu přizpůsobím."

Dahlie souhlasně pokývala hlavou. "Kdyby ses mu nepřizpůsobil, možná by ses na vlastní kůži přesvědčil, co dokáže," dodala, ale Fasil ji neslyšel, protože její slova odnesl vítr, když vstoupila na žebřík.

Byla už úplná tma. Jen kompasnice vydávala matné světlo, které však viděl pouze Lander. Pobřežní člun byl osvětlen červenými a zelenými provozními světly a navíc pročešával tmu dálkovým reflektorem.

Lander odhadoval, že člun jede jen o půl uzlu rychleji a jejich náskok je zhruba čtyři a půl míle. Za chvíli

se vedle něho objevil Fasil. "Leticii nahlásili celníkům. Nás prý zvládnou sami."

"Řekni Dahlii, že jdeme na to."

V té chvíli už najížděli na mořskou lodní trasu. Lander věděl, že hlídkový člun je stále v bezpečné vzdálenosti a nemůže odhalit, co chystají. Také však věděl, že hlídka přesně sleduje jeho kurz, protože kdykoliv se od něho odchýlili, člun udělal totéž. Jako by radar šimral Landera po zádech. Nejlepší by bylo, kdyby potkali nějakou loď... to je ono! Před přídíl na levoboku se v dálce objevila světlá zřejmě nějaké nákladní lodi. Lander rozsvítil provozní světla. Nákladní loď plula severním směrem přijatelnou rychlostí. Lander změnil kurz, aby se dostal co nejvíce pod přídíl nákladního gigantu. Hlavou se mu promítlo, jak se to projevilo na radarové obrazovce, která svým zeleným světlem osvětluje obličej překvapené obsluhy, jež netuší, co se děje. Nechápatě sleduje, jak malá tečka splývá s velkou, až při každém dalším průchodu zaměřovače zazáří už jen jeden bod.

"Připrav se," zakřičel na Dahlii.

"Začneme," řekla Fasilovi. Ten se na nic neptal. Vyndali malou plošinku, na níž měli připevněny bójky vyrobené z pětigalonových plechových barelů. Každý barel měl malý otvor, jak je to běžné u většiny sudů, a v nich byly zabudované kohoutky. Dahlia přinesla z kajuty stěžeň a z můstku reflektor. Ten upevnili na špičku stěžeň a stožár zasadili do otvoru na plošinu. S Fasilovou pomocí Dahlia ještě zespoda plošinu zpevnila dvoumetrovým lanem. Zvedli od práce oči nahoru, aby se podívali, jak blízko jsou přední signální světla nákladní lodi. Přídíl se nad nimi skláněla jako útes. Vmžiku před ní projeli a Lander člun nasměroval na sever. Ohlédl se, aby se přesvědčil, jestli je nákladní loď dostatečně kryje, a v okamžiku, kdy byl přesvědčen, že se jejich body na obrazovce radaru spojily, překontroloval vzdálenost od nákladního plavidla a vydal příkazy.

"Otočte kohoutky do poloviny." Potom vypnul motory. "Teď to hod'te přes palubu."

Dahlia s Fasilem uchopili plošinku a hodili ji na vodu. Stěžeň divoce zavrávala, ale po chvíli ho vlastní váha ustálila jako kýl. Ve chvíli, kdy nastartovali motor, plošina se opět rozhoupala. Pak Lander přidal plyn a se zhasnutými světly se řítit na jih.

"Teď se ten chlapík u radaru bude dohadovat, jestli jsme to my, nebo jestli se mu tam objevilo další plavidlo a my dále plujeme po boku ty nákladní lodi nebo se skrýváme za ní," došlo konečně spokojenému Fasilovi. "Jak dlouho se to udrží na hladině?"

"Patnáct minut, když jsou kohoutky otevřené do poloviny," vysvětlila Dahlia. "Až se hlídka dostane k tomu místu, bude už plošina potopená."

"A pak se poženou za nákladní lodí, jestli se za ní neschováváme, co?"

"Nejspíš to tak bude," odpověděla mu.

"Do jaký míry nás pak ještě mohou sledovat?" vyptával se Fasil dál.

"Když uvážíme, že máme dřevěnou loď, a připočteme naši vzdálenost, myslím, že nemají téměř žádnou šanci. V náteru není ani stopy po olovu, takže nás radarem nezaměří. Dalším rušivým elementem bude brázda za nákladní lodí, a pokud se hlídka zastaví, aby slyšeli naše motory, tak jim to nedovolí hluk motorů velké lodi. Takže tím si taky moc nepomůžou. Zatím ale nevíme, jestli nám na to skočili."

Lander z můstku pozoroval světla hlídkového člunu. Měli rozsvícená bílá dálková světla a červené výstražné světlo na pravoboku. Na levoboku zářilo jasně zelené signální osvětlení, ale to nebylo z člunu vidět.

Dahlia se postavila k Landerovi a společně sledovali pohyb hlídkového člunu podle červeného světla na boku. Za chvíli se vzdálili natolik, že mohli zahlédnout už jenom bílá dálková světla a pak, když se člun zhoupal na větší vlně, bylo vidět už jen problesknutí dálkového reflektoru, jak marně pročešává tmu.

Lander z Fasilovy přítomnosti na můstku velkou radost neměl.

"Jseš borec, to se ti fakt povedlo," pochválil ho Muhammad Fasil.

Michael na jeho slova nijak nereagoval.

7. kapitola

MAJOR KABAKOV měl oči opuchlé únavou a byl podrážděný na nejvyšší míru. Pracovníci

newyorského Úřadu pro emigraci a naturalizaci se naučili kolem něho chodit po špičkách. Kabakov denně seděl v kanceláři této instituce a studoval policejní fotografie arabských přistěhovalců, žijících ve Spojených státech.

Policejní alba, která se hromadila na jedné straně Kabakovova velkého psacího stolu, obsahovala dohromady sto třicet sedm tisíc fotografií. Major byl pevně odhodlán si všechny pozorně prohlédnout. Byl přesvědčen o tom, že to nebude zbytečná práce. V seznamu podezřelých Arabů Úřadu pro emigraci bylo několik žen, ale žádná fotografie se ani trochu nepodobala dívce, kterou Kabakov viděl v Najeerově pokoji. Upozornili ho také, že podle jejich odhadu překračuje každoročně ilegálně východní atlantickou hranici na osmdesát pět tisíc Arabů, kteří pochopitelně nejsou vedeni v žádné kartotéce. Většina z nich je zaměstnána načerno a s nikým se nestýká, takže o nich úřady nemají vůbec tušení. Tento fakt Kabakovovi nedal spát. Začínal nabývat dojmu, že ta žena bude jednou z nich.

Byl už velice unavený, když obrátil další list s fotografiemi. Byla na něm zase žena, Katherine Ghalobová. Pracuje s mentálně postiženými dětmi ve Phoenixu. Je jí padesát let a její vzhled tomu odpovídá.

"Majore, máte u nás v kanceláři telefon," přistoupil k němu úředník.

"Dobře, děkuji. Nehýbejte mi s tím tady, prosím vás, abych věděl, kde jsem skončil."

Telefonoval Sam Corley z Washingtonu.

"Tak jak to jde, majore?" zeptal se všeobecně.

"Špatně. A to mám před sebou ještě osmdesát tisíc fotografií."

"Něco bych pro vás měl. Mám tady hlášení pobřežní hlídky. Možná že to není nic důležitého, ale včera v podvečer spatřil jeden hlídkový člun na východ od pobřeží New Jersey motorový člun u libyjské nákladní lodi. Než se k nim ale dostal, člunu se podařilo zmizet."

"Včera?" ožil Kabakov.

"Jo, včera," pokračoval Corley. "Zrovna se vraceli od lodi, kde pomáhali hasit požár. Ta nákladní loď, u které viděli člun, připlula z Bejrútu."

"Kde je ta loď teď?"

"Je zajištěná v brooklynském přístavu. Nemá kapitána, ale podrobnosti zatím neznám."

"A co ten motorový člun?" vyzvídal Kabakov.

"Zmizel jim ve tmě," stroze oznámil neúspěch pobřežní hlídky Corley.

Kabakov nevybíravě zaklel. "Jak je možný, že to víte až teď?"

"To nevím, sakra. Dostal jsem to teprve před chvílí. Zavolám na celnici, aby nám poslali podrobnou zprávu."

Mustafa Fawzi, první lodní důstojník a zastupující kapitán na nákladní lodi Leticia, asi hodinu živě konverzoval ve své malé kajutě s celníky. Mával kolem sebe rukama, aby odehnal těžký štiplavý kouř z tureckých cigaret.

"Ano, k naší lodi se přiblížil motorový člun," doznával Fawzi. "Neměli naftu a požádali nás o pomoc. Protože se snažíme dodržovat námořní zákony, vyhověl jsem jim." Člun a jeho pasažéry popsal velmi neurčitě. Zdůrazňoval, že k této události došlo v mezinárodních vodách. Ne, dobrovolně by prohlídku své lodi nepřipustil. Podle mezinárodních úmluv je tato loď libyjským územím a Fawzi je od chvíle, kdy kapitán Larmoso nešťastně spadl přes palubu, jejím velitelem.

Celníci neměli zájem na jakýchkoliv problémech s libyjskou vládou, zejména teď, kdy je na Středním východě značně napjatá situace. To, co viděla pobřežní hlídka, ještě nebylo důvodem k tomu, aby si celnice musela vyžádat povolení k důkladné prohlídce lodi. Stávající kapitán Fawzi sepsal písemné prohlášení o tom, co se přihodilo kapitánovi Larmosovi, a celnice předala celou záležitost ministerstvům zahraničí a spravedlnosti.

Fawzi po jejich odchodu vypil láhev piva, které tam zbylo po Larmosovi, a poprvé po dlouhé době tvrdě usnul.

Postupně se probíral ze spánku. Připadalo mu, jako by z dále slyšel volat své jméno. Volání nepřestávalo, hluboký hlas byl čím dál zřetelnější. Pak cosi začalo Fawzimu svítit do očí. To ho docela probudilo.

Posadil se a rukama se snažil zakrýt si oči, které ho bolely od ostrého světla baterky.

"Dobrý večer, Mustafo Fawzi," oslovil ho major Kabakov. "Buďte tak hodný a nechte ruce na dece."

Seržant Moshevsky, jenž se jako přízrak vynořil za Kabakovem, bouchl do vypínače a rozsvítil. Fawzi

začal nadávat, že ho zase budí.

"Ani hnout," zařval na něj Moshevsky a přiložil mu pod ucho nůž.

Kabakov popadl židli, přisunul si ji k posteli a posadil se. Zapálil si cigaretu.

"Moc rád bych si s vámi v klidu pohovořil. Šlo by to?"

Fawzi přikývl. Kabakov ukázal Moshevskému, aby poodstoupil dál. "Takže, Mustafo Fawzi, já vám teď řeknu, jak mi můžete pomoci, aniž cokoliv riskujete. Podívejte, já ani na chvíli nezaváhám a oddělám vás, jestli mi nepomůžete. Ale na druhou stranu nemám důvod vám zkřivit jedinej vlasek, když mi řeknete, co víte. Byl bych rád, kdybyste tomu správně porozuměl."

Moshevsky byl celý nespůj a skočil do jejich rozhovoru: "Já bych mu nejradši hned urážnul..."

"Ne, to není třeba," zarazil ho Kabakov a zvedl ruku. "Zatím," dodal a pak se otočil k Fawzimu.

"Podívejte, když rozmlouváme s lidmi, kteří jsou méně inteligentní než vy, jsme nuceni nejprve přistoupit k určitému násilí a trochu je pobídnout, než se začneme vyptávat. To se může stát i vám, pokud se mi vaše odpovědi nebudou líbit. Pokud ale bude všechno v pořádku, dostanete slušnou odměnu. Oba dobře víme, o jakou odměnu se v takových případech jedná."

Kabakov si odklepl cigaretu a pokračoval: "Běžná praxe je asi taková, že předtím než začnu s někým jednat, zlámu mu ruce. Takže, Fawzi, nemáte co ztratit, když mi pěkně povíte, co se tady stalo. Ty pohádky, co jste navykládal celníkům, to je vaše věc. To, co řeknete mně, zůstane mezi námi," položil před Fawziho svůj průkaz. "Takže, pomůžete mi?"

Fawzi se podíval na průkaz a těžce polknul. Nic ale neřekl.

Kabakov se zvedl ze židle a povzdechl si. "Seržante, já se půjdu nadýchat trošky čerstvého vzduchu. Možná že by pan Fawzi nepohrdl nějakým občerstvením. Zavolejte mě, až dojí svoje varlata." Otočil se a zamířil ke dveřím kajuty.

"Mám v Bejrútu příbuzný," blekotal Fawzi třesoucím se hlasem. Bylo vidět jak mu v jeho nahém vyzáblém hrudníku silně bije srdce.

"To já vím," odpověděl Kabakov. "A hrozí jim nebezpečí, pokud se nemýlím. Celníky si vod'te za nos, jak chcete, ale mě ne, Fawzi. Nikde se přede mnou neukryjete. Ani tady, ani doma, ani nikde jinde na celém světě. Mám pro vaše příbuzný pochopení. Ale nebojte se, já držím slovo."

"Ten Libanonec Larmosa zabil na Azorských ostrovech," spustil překotně Fawzi.

Moshevsky neměl mučení rád. Věděl, že Kabakov také ne, musel se proto, když teď prohlížel kajutu, kontrolovat, protože mu Fawziho zděšení připadalo trochu až k smíchu. Kdykoliv se lodní důstojník zarazil, Moshevsky přestal prohledávat místnost, zvedl k němu oči a zamračil se na něj tak, jako by chtěl svým výrazem obličeje vyjádřit svou lítost nad tím, že ho přece jen nevykastroval.

"Popište toho Libanonce," přikázal Kabakov.

"Byl štíhlý, středně velký a na obličeji měl čerstvou řeznou ránu," snažil se Fawzi.

"Co bylo v těch balících?"

"Opravdu nevím, jako že je Alláh nade mnou. Ten Libanonec si je balil rovnou z beden na přidi. Nikdo při tom u něho nesměl být."

"Kdo všechno byl v tom člunu?"

"Byli tam dva lidi..."

"Popište je."

"Jeden byl vysoký a štíhlý. Ten druhý byl menší. Přes hlavy měli přetažené punčochy. Šel z nich strach, nedíval jsem se jim do očí."

"Jakou řečí mluvili?"

"Ten větší mluvil s tím Libanoncem anglicky."

"A ten menší?"

"Ten nemluvil vůbec."

"Mohla to být žena?"

Fawzi zrudnul. Nemohl přece připustit, že měl strach ze ženy. To bylo nemyslitelné.

"Spolupracoval jste s nimi jenom proto, že vás k tomu donutili násilím a vyhrožovali vám, že zabijou příbuzné, jestli se nemýlím?" spíš konstatoval než se ptal Kabakov.

"Ten menší mohla být žena," osmělil se Fawzi.

"Všiml jste si jejích rukou, když brala balíky?"

"Měla rukavice, ale vzadu na hlavě měla pod punčochou hrbol, jako by tam měla smotané vlasy. A pak taky ten hrudník..."

"Co bylo s hrudníkem?" skočil mu do řeči Kabakov.

"No, byl takový zaoblený. Nevypadal jako mužský. Jedině, že by to byl nějaký mladý svalovec."

Moshevsky, který důkladně prohledával ledničku, si vzal láhev piva. Za ní se objevilo něco zvláštního.

Vyndal to z ledničky a podal Kabakovovi.

"Náboženství kapitána Larmosa vyžadovalo, aby církevní předměty byly ukládány v lednici?" otázal se Kabakov. V ruce držel sošku Pany Marie s rýhami od nože. Strčil ji Fawzimu přímo pod nos.

Fawzi se na ni díval nechápavě, bylo jasné, že nic nepředstírá. Jako muslim neměl rád náboženské sošky.

Kabakov se zamyslel, přičichl k sošce a zaryl do ní nehet. Plastická výbušnina. Larmoso určitě přišel na to, k čemu je soška ve skutečnosti určena, ale nevěděl, kdo všechno se za tím skrývá, přemýšlel major.

Zřejmě si řekl, že nejbezpečnější bude, když ji dá do chladu, tak jako byly uloženy ty ostatní v bednách v podpalubí. Nejspíš si nechal všechno pro sebe. Kabakov převracel sošku v rukách a dospěl k závěru, že když už si dali takovou práci a nadělali z plastické trhaviny Panny Marie, jistě se chystali projít s tímto zbožím celníci.

"Podejte mi lodní knihy," louskl prsty Kabakov.

Fawzi mu podal seznam lodního nákladu s námořním přepravním listem. Byly tam uvedeny minerální vody, zvířecí kůže, přístroje a - tady to je. Tři bedny náboženských sošek. Made in Taiwan. Objednavatel Benjamin Muzi.

Muzi sledoval z Brooklyn Height's Leticii, jak pomalu vplouvá do newyorského přístavu doprovázená člunem pobřežní hlídky. Muzi si vynadal hned v několika jazycích. Co proboha ten Larmoso provedl? Sebral se a šel, jak nejrychleji dovedl, k nejbližší telefonní budce. K sportovnímu výkonu to mělo daleko, ale Muzimu to přesto dalo pořádně zabrat. Pohyboval se jako slon a sám nad sebou žasl, jaké výkony je schopen podávat. Zato tenhle obchod, jak se zdálo, se mu příliš nepovedl.

Pro svou tloušťku se nemohl dostat do budky, takže zůstal venku, nataženou rukou vzal sluchátko a vytočil číslo pobřežní hlídky. Představil se jako reportér listu El Diario-La Prensa. Ochotný muž na druhé straně telefonní linky mu sdělil všechny podrobnosti, které by se i tak za chvíli mohl dozvědět z rádia.

Řekl mu, že nákladní loď Leficia postrádá kapitána a že v její blízkosti byl spatřen motorový člun, který se pobřežní hlídce nepodařilo dostihnout.

Muzi nasedl do auta a jel po brooklynskoqueenské dálnici, jež vede nad brooklynským přístavištěm.

Všiml si, že na přístavní hrázi jsou u Leticie jak celníci, tak policisté z přístavního úřadu. Oddychl si, když viděl, že ani na lodi, ani na hlídkovém člunu nevlaje červená rozštěpová vlajka Bravo, znamenající, že na lodi je nebezpečný náklad. Buď na to úřady ještě nepřišly, nebo náklad odvezl ten motorový člun, který u Leticie viděli. Jestli platí druhá možnost, což je velmi pravděpodobné, pak už z pohledu zákona Muzimu moc času nezbývalo. Úřadům bude trvat pár dní, než důkladně zkontrolují celý náklad a zjistí, co přesně chybí. Konflikt ze zákonem mu bezprostředně nehrozil, ohrožoval ho však konflikt s někým zcela jiným.

Nevěděl, co se přesně stalo, ale bylo jisté, že plán selhal na celé čáře. Nezáleží na tom, či to byla vina, ale Muzi to odnese. V jedné nizozemské bance měl už prvního čtvrt milionu dolarů v arabské měně.

Druhou polovinu už ale nejspíš nikdy neuvidí. Jestliže si trhavinu vyzvedli na moři, určitě ho podezírali, že je zradil nebo chtěl zradit. Co asi ten pitomec Larmoso provedl? Ať už to bylo cokoli, Muzi věděl, že mu nikdo neuvěří, že on s tím nemá nic společného. Černé září ho dlouho žít nenechá, hned při první příležitosti se ho zbaví. Zkrátka, měl by jít okamžitě na zasloužený odpočinek.

Zamířil do manhattanské banky, kde měl svou bezpečnostní schránku, a vyzvedl si z ní objemný svitek bankovek a pár vkladních knížek. Jedna z nich zněla na nejprestižnější a nejstarší nizozemskou banku a byl na ní zůstatek 250.000 dolarů, které byly složeny najednou a na něž měl výběrní právo pouze on.

Muzi si povzdychl. Jak by býval rád obdržel svou druhou polovinu, kdyby náklad dojel v pořádku. Byl přesvědčen, že Černé září teď bude banku v Holandsku hlídat. Tak ať. Převede účet a vybere si peníze někde jinde.

To, co mu působilo největší starosti, v bezpečnostní schránce uloženo nebylo. Jeho cestovní doklady. Po celá léta je tady míval pod zámek, ale po návratu ze své poslední cesty na Střední východ si je nechal doma. Teď si to nemohl odpustit. Bude se tam pro ně muset vrátit. Pak poleť z Newarku do Chicaga a odtud do Seattlu. Potom přes severní pól do Londýna. Jakže se jmenovala ta restaurace, kterou si tam Farouk tak pochvaloval? Farouk byl velký labužník, což se na něm Muzimu velice líbilo. Rozhodl se, že tu londýnskou restauraci musí najít.

V žádném případě se nechtěl vrátit do své kanceláře. Ať si vyslyší jeho Řeka. Ten je bude ignorovat, takže je to za chvíli přestane bavit. S největší pravděpodobností budou hlídkovat i u něho doma. Ale určitě ne příliš dlouho, protože když teď mají v rukou tu trhavinu, budou mít jiné starosti. Bylo by hloupé a neuvážené se okamžitě vydat domů. Ať si raději myslí, že už někam utekl.

Ubytoval se v motelu na West Side, v chudinské čtvrti New Yorku. Do knihy hostů se zapsal jako Chesterfield Pardue. Do umyvadla v koupelně si dal chladit dvanáct lahví Perrieru. V jednu chvíli mu přeběhl mráz po zádech. To když chtěl usednout do prázdné vany a zatáhnout sprchový závěs a vzpomněl si, jak se kdysi v Atlantic City nemohl díky svému tlustému pozadí dostat z vany ven. Když ho přešel nepříjemný pocit z té vzpomínky, uleh na postel. Ruce si složil křížem na svoje vypasené břicho a zadíval se do stropu. Že já blbec jsem se s nimi vůbec dával do spolku, zlobil se na sebe. Je to nenasytná poblázněná banda, jeden jako druhý. Nevidí nic jiného než politiku. Bejrút mu nepřinesl nic dobrého už tehdy v roce 1967, kdy se položila Intra Bank a Muzi tím přišel o svůj nemalý "důchod". Kdyby k tomu krachu nedošlo, nikdy by se byl do takových obchodů nepustil.

Když však za ním Arabové přišli se svým požadavkem, byla to pro něj obrovská šance. Protože peníze, které za tu pro něj nijak neobvyklou službu nabízeli, několikanásobně převyšovaly částku, o kterou tehdy přišel. Z toho důvodu se rozhodl, že to riskne. Koneckonců i ta polovina z půl milionu je pořádná záplata.

Zasloužený odpočinek. Na to se už dlouho těšil. Až bude moci trávit všechn čas ve své luxusní vile poblíž Neapole. Nebude tam muset zdaleka tolik šlapat do schodů.

Začínal jako plavčík na nákladní lodi Ali Bey. Když mu bylo šestnáct, měl už nějaké to kilo nadváhy a běhání po palubních schůdkách mu začalo působit potíže. Když se na lodi Ali Bey dostal v osmácticátém roce do New Yorku, nechtěl se už vrátit zpátky na palubu. Domluvil se výborně čtyřmi jazyky, rychle a dobře uměl počítat, takže snadno našel práci na brooklynském nábreží jako zaměstnanec ve skladišti patřícím jednomu Turkovi jménem Jahal Bezir. Ten byl po čertech mazaný a během druhé světové války se neuvěřitelně napakoval z černého trhu.

Bezir si Muziho velice oblíbil, i proto, že ho nikdy nepřistihl při krádeži. Od roku 1947 si u něho Bezir nechával v úschově účetní knihy, a jak čas plynul, starý Turek se k Muzimu čím dál víc upínal.

Bezir nebyl hloupý, ale často svým výrazivem sklouzl na úroveň dítěte. Když Muzimu diktoval dopisy, musel Muzi dětinské výrazy upravovat. Když pak dopisy jím nastylizované Bezir pročítal, moc si jeho práci pochvaloval. Když se však dopisy nahromadily a psalo se jich víc najednou, nebyl si Bezir jist, který z nich už četl a který ne. To Muziho zaráželo, protože Bezir měl zrak v pořádku a do stavu, kdy staří lidé přestávají vidět, měl daleko a i jeho angličtina byla stále stejná. Muzi ho takto párkrát pozoroval, až nakonec usoudil, že Bezir neumí číst. Zašel si do knihovny a tam si našel odborné pojednání o afázii. Ztráta schopnosti vyjádřit se a někdy i porozumět řeči, to byly příznaky, které se projevovaly u Bezira. Muzimu dlouho vrtalo hlavou, jak toho využít, a potom začal trochu spekulovat s valutami a využíval k tomu Turkových styků, aniž ten by o tom věděl nebo k tomu dal souhlas.

Poválečná inflace měny Muzimu nahrávala. Jenom jednou přišel díky nepodařené spekulaci s akciemi o tři tisíce dolarů, ale takovou ztrátu si v té době již mohl dovolit.

Mezitím potěšil Bezira tím, že vynášel dobrý způsob, jak pašovat hašiš v dutém vyvazovacím laně. Když Turek zemřel, seběhli se všichni jeho příbuzní, aby v jeho obchodech pokračovali, ale nepodařilo se jim to a všichni do jednoho zkrachovali. Muzimu zůstalo šedesát pět tisíc dolarů, které si za Turkova života vyspekuloval na valutách a nějaké při pašování. To byla částka, která stačila na to, aby se v těchto kruzích postavil na vlastní nohy. Vyhýbal se jen jedinému obchodu - obchodu s tvrdými drogami.

Samozřejmě že ho lákaly astronomické výdělky, ale na druhé straně si uměl spočítat, čím vším by za to mohl zaplatit. Nechtěl být štvancem do konce svého života, který nemá nikde klid, bojí se usnout a jeho

život je neustále v sázce. Za tuto cenu nechtěl do obchodu s heroinem jít, ani neměl rád ty, kteří s tímhle zbožím obchodovali. Hašiš byl něco úplně jiného.

Od roku 1972 se v obchodě s hašišem značně angažovala sekce al-Fatahu, Jihaz al-Rasd. Většina půlkilových balíčků, které Muzi nakupoval v Libanonu, nesla jejich obchodní značku - fídáj se samopalem. Díky těmto stykům mohl doručit Američanův dopis a kvůli tomu se dostal do téhle záležitosti s trhavinou.

V poslední době se už snažil z obchodu s hašišem na Středním východě pomalu vycouvat. Dokončit veškeré rozjeté obchody a nové už nepřijímat, aby měl čistý štít. Nechtěl mít žádné nepřátele, kteří by mu narušili jeho zasloužený odpočinek, jenž se měl skládat z nekonečné řady labužnických jídel pod širým nebem, na terase, z níž je vidět na neapolský záliv. A teď jsou všechny jeho plány ohroženy. Možná že si arabští odbojáři nebyli Muzim úplně jisti, když se dozvěděli, že chce na Středním východě skončit. Lannosovi se asi také něco doneslo, a tak se zřejmě chtěl chytit poslední šance. Ať už udělal cokoliv, dovolil si asi přespříliš.

Muzi věděl, že v Itálii najde útočiště. Musel však nejdřív vyřídít všechno tady v New Yorku a pak už mu nic nebude bránit v odjezdu. Teď ale ležel na posteli v motelu, a když se mu podařilo obrátit se na bok, oddával se snění, že právě obědvá v Lutéce.

Kabakov seděl na svinuté zahradní hadici a bylo mu zima. V půdním prostoru velkého skladiště, kde bylo uloženo nářadí, profukoval studený vítr. Na stěnách byla námraza, ale místnost poskytovala dostatečný úkryt a hlavně dobrý výhled na Muziho dům, který stál na druhé straně ulice. Ospalý muž, hlídající u postranního okénka chatrného skladiště, si rozbalil tabulku čokolády a začal z ní ukusovat, což vydávalo charakteristické zvuky, neboť čokoláda byla mrazem patřičně ztvrdlá. Společně s dalšími dvěma členy týmu taktického výsadku sem přijel ve vypůjčené dodávce nissan, hned po Kabakovově telefonátu.

Jeli sem pět hodin po dálnici, protože neměli jinou možnost. Těžko by asi v odbavovací hale na letišti dávali nahlédnout do svých těžkých zavazadel, v nichž byly kromě samopalů a pušek pro odstřelovače i granáty. Druhý člen týmu hKdkoval na střeše domu na konci ulice. Třetí seděl s Moshevským v Muziho kanceláři.

Unavený muž nabídl Kabakovovi čokoládu, ten zavrtěl hlavou a stále se štěrbínou v pootevřených dvířkách díval dalekohledem na Muziho dům. Přemítal, jestli udělal dobře, když o Muzim a té sošce neřekl nic ani Corleyovi, ani americkým úřadům. Odfíkl si a usoudil, že určitě ano. Věřil, že se rozhodl správně, protože v nejlepším případě by ho Američané nechali s Muzim promluvit někde v uzavřené místnosti za přítomnosti právníka. Takhle si s ním pohovoří za zcela jiných podmínek, pro Kabakova nepoměrně výhodnějších. Ovšem jen v případě, že ho ještě Arabové nezabili.

Muzi bydlel v ulici lemované stromy, v příjemném prostředí Cobble Hill v Brooklynu. Dům byl postaven z hnědého železitého pískovce a byly v něm celkem čtyři byty. Muzi obýval v přízemí největší z nich. Jediný vchod do domu vedl z ulice a Kabakov si byl jist, že pokud Muzi přijde, nebude se snažit dostat dovnitř jinudy. Podle enormně velkého oblečení, které Kabakov našel v jeho šatníku, byl příliš tlustý na to, aby lezl oknem.

Kabakov začínal věřit, že celé té palestinské akci přijde velmi brzy na kloub, pokud od Muziho získá potřebné informace. Corleymu o tom řekne, až bude po všem. Očima zarudlýma únavou se podíval na hodinky. Bylo půl osmé ráno. Pokud se Muzi neobjeví během dne, bude muset své muže nechat vystřídat, aby se mohli vyspat. Major se stále ujišťoval, že se Muzi určitě dostaví. Vždyť ve své náprsní kapse měl jeho tři cestovní pasy - každý na jiné jméno. Našel je v Muziho ložnici při zběžné prohlídce. Nejdřív na něho chtěl počkat v bytě, ale pak si uvědomil, že by si se stejným úmyslem mohl na tuto kořist počíhat už před domem ještě někdo jiný, takže se raději rozhodl mít pod kontrolou celou ulici.

Ještě jednou se pozorně zadíval do všech oken na druhé straně. V jednom z nich se rozsvítilo světlo. Bylo to nalevo od Muziho bytu. Kabakov zpozorněl. U okna stála žena jen ve spodním prádle. Když se otočila, viděl, že za ní u jídelního stolu sedí malé dítě.

Na chodníku bylo jen pár lidí, kteří snad ještě v polospánku pospíchali na autobusovou zastávku na Pacific Street o několik bloků dál. Kabakov vytáhl pasy a znovu do nich nahlédl. Už podesáté se zadíval

na vykrmený Muziho obličej. Z dlouhého sezení měl už strnulé nohy, a tak se postavil, aby se protáhl. Ve vysílačce, kterou měl položenou vedle sebe, to zapraskalo.

"Jerry Dimples, muž s klíči u vašich domovních dveří."

"Roger Dimples," odpověděl Kabakov. Jak se ukázalo, byl to jen hlídač, který tvrdě spal dole v přízemí celou noc a teď šel domů. Za chvíli to ve vysílačce zapraskalo znovu a Kabakovův muž, který hlídal na střeše, potvrdil, že hlídač opustil skladiště. Když přecházel ulici, major si ho vzal na mušku a sledoval ho až k autobusové zastávce.

Pak se Kabakov otočil a znovu se zadíval do oken protějších budov. Když se pak dalekohledem znovu podíval k autobusové zastávce, stál tam už veliký zelený autobus, z něhož se tlačili ven cestující. Většinou to byly ženy středního věku obtěžkané nákupními taškami, které se kolébavou chůzí vydaly podél bloku domů. Některé z nich měly slovanské rysy, jaké vykazoval i Kabakov. Vypadaly jako jeho sousedky, které si pamatoval z dětství. Stále je sledoval dalekohledem. Skupinka pomalu řídla, jak se postupně oddělovaly u domů, kde žily nebo pracovaly. Teď hlouček míjel Muziho dům a žena kráčející uprostřed hloučku se náhle otočila směrem ke vchodu do domu. Byla velmi tlustá, v každé ruce nesla nákupní tašku a pod paži držela deštník. Kabakov se na ni zaměřil. Něco se mu nelíbilo - boty! Byly to velké boty cordovanky a na jednom silném lýtku, které přes botu překypovalo, se táhla čerstvá řezná rána od břitvy.

"Dimples Jerry," ozval se Kabakov do vysílačky. "Krk dám za to, že ta ženská je Muzi. Jdu dovnitř. Kryjte mě."

Kabakov dal stranou pušku a z rohu skladiště si vzal železnou palici. "Kryj mě," znovu zopakoval muži, aniž by ho zajímalo, jestli ho náhodou neslyšel denní hlídač. Rychle se rozhlédl kolem sebe a přeběhl tryskem silnici. Palici držel před sebou šikmo vzhůru.

Vchod do domu nebyl zamčený. Kabakov se bez problémů dostal ke dveřím Muziho bytu a napnul uši. Pak se rozpráhl a palicí vši silou udeřil do zámku.

Dveře se rozletěly, a než úlomky dopadly na zem, byl major uvnitř. Revolverem mířil na tlustého muže v ženských šatech.

Muzi stál ve dveřích ložnice, v rukou měl hromadu papírů. Když uviděl Kabakova, zachvěl se mu podbradek, ale ve tváři strach najevo nedal. "Přisahám, že jsem ne..."

"Otočte se ke zdi a nechtě ruce nahoře," Kabakov ho důkladně prohledal a z kabelky mu vyndal malý revolver. Pak přivřel rozbité dveře a zajistil je židlí, aby se neotvíraly.

Muzi se brzy uklidnil. "Vadilo by vám, kdybych si sundal tu paruku? Dost mě škrábe."

"Ne. Posad'te se." Kabakov vzal do ruky vysílačku.

"Dimples Jerry. Sežeň mi Moshevského. Řekni mu, ať přiveze auto." Pak vyndal z kapsy Muziho pasy.

"Muzi, chcete zůstat naživu?"

"Že se ptáte. To je snad jasné, ne? Mohu aspoň vědět, kdo vlastně jste? Neukázal jste mi zatykač, ani jste mě nezabil. Jednu z těch dvou alternativ bych totiž čekal."

Kabakov podal Muzimu svůj průkaz. Tlust'och navenek nijak nedal najevo, co se mu honí jeho prohnanou intrikářskou hlavou. Bylo mu jasné, že tohle je jediná šance, jak snad ze všeho vyváznout se zdravou kůží. Složil si ruce do klína a čekal.

"Už vám jistě zaplatili, nemám pravdu?" otázal se Kabakov.

Muzi přemýšlel, jak se má zachovat, když vtom cvakla pistole, zasyčel tlumič a kolem jeho hlavy prolétla kulka.

"Muzi, jestli mi nepomůžete, oddělám vás. Oni se chystají udělat totéž, a když tady zůstanete, půjdete do lochu. Mělo by vám být jasné, že já jsem vaše jediná naděje. Říkám to poprvé a naposledy. Už to nebudu opakovat. Řekněte mi všechno, co víte, a já vás v pořádku dopravím na Kennedyho letiště."

"Já vás podle jména znám, majore Kabakove. Víím, co děláte, a proto se mi nezdá pravděpodobné, že mě necháte naživu."

"Vy ve své branži držíte slovo?"

"Obvykle ano."

"Já taky. Peníze, které vám dali - a předpokládám, že jich nebylo málo - máte jistě už u sebe. Můžete si jich do konce svého života někde v klidu užívat, když mi řeknete, co víte."

"Třeba někde na Islandu, že?"

"To je váš problém."

"Tak dobře," vydechl Muzi, když viděl, že stejně jinou šanci nemá. "Řeknu vám všechno, ale ještě dnes večer chci sedět v letadle."

"Když si ověřím, že jste mi nelhal, tak bude po vašem."

"Nevím, kde teď ta trhavina je, to mi věřte. Přišli za mnou dvakrát. Jednou to byl někdo odsud a podruhé to byli lidi z Bejrútu." Muzi si otřel obličej do zástěry, zbavil

se úzkosti a celým tělem se mu rozlilo teplo, jako kdyby vypil sklenku brandy. "Nevadilo by vám, kdybych se napil Perrieru? Nějak mi z toho povídání vyschlo v krku."

"Snad je vám jasné, že je dům obklíčený?"

"Věřte mi, majore, já nikam utíkat nebudu."

Obývací pokoj od kuchyňského koutu odděloval jen barový pult, takže Kabakov měl Muziho stále na očích. Kývl hlavou, že se může napít.

"Nejdříve se za mnou dostavil ten Američan," pokračoval Muzi s hlavou v lednici.

"Američan?"

Když Muzi otevřel ledničku, všiml si, že je v ní něco přimontováno, ale než se stačil vzpamatovat, došlo k výbuchu, který ho roztrhal na kusy a ty se rozletěly po kuchyni. Celou místností to neuvěřitelně otřásl. I Kabakova to vyhodilo do vzduchu, udělal několik kotrmelců. Z nosu se mu spustila krev a pak dopadl na zem s ostatním roztrženým nábytkem. Následovala naprostá tma, zvonivé ticho a praskání ohně. Telefon na požární stanici zazvonil v 8,05. Požární dispečer oznamoval: "Cihlový dům se čtyřmi byty, sedmdesát pět až sto dvacet pět, zasaženo všechno, stříkačka 224, pojízdný žebřík 118, záchranka na cestě."

Policejní dálnopisy vyťukávaly následující zprávu:

PASKA 12 0820 HOD. 76. POLICEJNÍ OKRSEK OZNAMUJE PODEZRELOU EXPLOZI A POZAR V ULICI VINCENTSKA 382. DVA MRTVI ODVEZENI DO NEMOC. V KINGS COUNTY TLG 24 ZZZZZZ

Páska se dvakrát posunula, vozík dálnopisu se vrátil do výchozí polohy a telegrafista ihned začal vyťukávat další zprávu:

PASKA 13 0820 HOD. POKR. PASKY 12. JEDEN MRTVY JEDEN ZRANENY ODVEZENI DO FAKULTNÍ NEMOC. NA LONG ISLANDU TLG 24 ZZZZZZ

Novináři z Daily News, The New York Times a dalších deníků postávali na chodbě fakultní nemocnice v Long Islandu. Z nemocničního pokoje vyšel požární inspektor rudý vzteky. Za ním kráčel Sam Corley a zástupce ředitele nemocnice. Požární inspektor si odkašlal.

"Domníváme se, že šlo o výbuch plynu v kuchyni," řekl novinářům do mikrofonů a pohledem se snažil vyhnout kamerám. "Zatím se vše ještě prošetřuje."

"Znáte už nějaká jména?"

"Jenom jméno toho mrtvého muže." Inspektor se podíval do papírku, který měl poručé. "Benjamin Muzi, nebo se to možná vyslovuje 'Muzzy'. Žádná jiná jména zatím neznáme."

Rychle prošel kolem novinářů a vyšel ven. I zezadu měl krk značně červený.

8. kapitola

BOMBU, KTERÁ ve čtvrtek ráno zabila Benjamina Muziho, umístil do lednice osmadvacet hodin před výbuchem Muhammad Fasil. Tenhle nápad ho málem stál celou ruku, protože se před jeho zrealizováním dopustil omylu. Ne s trhavinou, ale s Landerem.

V úterý kolem půlnoci se všichni tři v pořádku vrátili do přístaviště. Uložili člun a kolem druhé hodiny ráno dorazili i s nákladem trhavin k Landerovu domu.

Když Dahlia vcházela dovnitř, všechno se s ní ještě houpalo, jako by byla stále na lodi. Rychle připravila něco k jídlu. Fasil, který seděl u kuchyňského stolu, padal únavou. Večeři zhltal, než se Dahlia nadála.

Landerovi odnesla jídlo do garáže, protože se rozhodl, že tam s trhavinou přenocuje. Otevřel jeden balík

a vyrovnal si před sebe na pracovní stůl šest sošek. Hrál po jedné z nich jako mýval po škebli, obracel ji v rukou, očichával a nakonec ždíbec ochutnal. Typoval to na Hexogen čínské nebo ruské výroby, kombinovaný s TNT a nějakým druhem syntetické pryže na stmelení. Když si přičichl k té bílé až namodralé hmotě, začal mu její charakteristický zápach dráždit sliznici. Připomínalo to zápach gumové zahradní hadice, která je ponechána dlouho na slunci, anebo charakteristický pach úklidového pytle. Do termínu fotbalového utkání o Super Bowl zbývalo ještě šest týdnů, během nichž Lander musel dokončit všechny přípravy. Položil sošku na stůl, a když do sebe házel polévku, třásl se mu ruce. Po jídle už byl zase klidný. Na Dahlii ani na Fasila, který vstoupil do garáže polykaje tabletku amfetaminu, se téměř ani nepodíval. Fasil zamířil k pracovnímu stolu, kde byly naskládány sošky, ale Dahlia mu položila ruku na rameno, aby ho rychle zastavila.

"Michaele, prosím tě, já bych tě potřebovala asi půl kila tyhle hmoty," poprosila Dahlia. "Víš, jak jsme si o tom povídali." Dahlia mluvila způsobem, jako když žena hovoří v přítomnosti třetí osoby s milencem a nenazývá věci pravými jmény.

"A proč Muziho nezastřelíte?" zeptal se.

Fasil, který byl nesmírně vyčerpaný a vynervovaný po všech těch dnech strávených na Leíicii, kde hlídal náklad, se teď na Landera nenávisťně podíval a škodolibě napodobil jeho lhostejný tón. "A proč Muziho nezastřelíte? Vždyť po vás nechceme nic jiného než kousek tyhle hmoty," pokračoval už normálním tónem. Důvěřivě se přiblížil k Landerovi stojícímu u pracovního stolu. Ten vmžiku vyndal z poličky elektrickou pilu a zapnul ji. Skřípající ostrý list se dal do chodu jen centimetr od napřažené Fasilovy ruky. "Promiňte, pane Landere," u Fasila by se v tu chvíli krve nedořezal. "Já přece chci respektovat vaše rozhodnutí. Ale pochopte moje obavy. Já si nemůžu dovolit žádný risk. Kdyby třeba Muziho kulka nezasáhla, byl byste ohrožen nejen vy, ale celý náš plán."

"Dobře," souhlasil Lander a dál pokračoval tak tiše, že přes stále ještě hlučící pilu Dahlia vůbec neslyšela, co si povídají. Pak Lander pilu vypnul. Hrozící černé zuby se zastavily. Lander vzal do ruky nůž, rozřízl sošku a odříznutý kus podal Fasilovi. "Máte rozbušku a dráty?"

"To všechno mám, děkuju," s úlevou vydechl Fasil.

"Kdybyste potřeboval baterii, můžu vám půjčit. Mám jich několik."

"Ne, díky, to není třeba."

Lander se vrátil zpět ke své práci a ani se neohlédl, když Dahlia s Fasilem nasedli do jeho auta a odjeli na sever směrem k Brooklynu, aby přichystali Muziho smrt.

Ve čtvrtek o půl deváté ráno, když v rozhlase vysílali zprávy, se zmínili o výbuchu a ve tři čtvrtě na deset už potvrdili, že mrtvý muž se jmenoval Muzi. Podařilo se jim to, poslední živý svědek, který věděl o Landerovi a trhavíně, již neexistoval. Čtvrtek začínal slibně. Lander slyšel Dahlii vejít do dílny. Přinesla kávu.

"Dobré zprávy," uvítal ji Lander.

Dahlia se zaposlouchala do vysílání, kde znovu běželo zpravodajství. "Ráda bych věděla, kdo byl ten zraněný," pochutnávala si přitom na broskvi, "s největší pravděpodobností ten Řek."

"Ten mě nezajímá," odsekl Lander. "Viděl mě jenom jednou a nemohl slyšet, co jsme si s Muzim povídali. Muzi se mu určitě s ničím nesvěřoval. Pochybují, že by vůbec někomu věřil."

Lander přestal pracovat a pozoroval Dahlii, jak se opírá o zed' a vychutnává každé sousto broskve. Milovala ovoce. Milovala takové prosté potěšky, jako je radost z jídla. Když se na ni Michael díval, dostal na ni hned chuť a měl pocit, že je zde společně s bytostí s nadpozemskou silou, která ho ale nevnímá. Připadal si teď jako Méd'a Béd'a, který mlsně pokukuje po dobrotách, jež si do Yellowstonského parku přivezli návštěvníci. Zpočátku se vždycky v podobných momentech snažil na ni neočekávaně podívat, jestli v jejím výrazu neobjeví alespoň špetku zášti, odporu nebo mazanosti. Ale pokaždé to dopadlo stejně, necudná póza a nevinnost v obličeji.

Dahlia si toho byla dobře vědoma. Po celou dobu Landera skrytě, ale pozorně vnímala. V jeho přítomnosti byla vždy raději ve střehu.

Fasil prospal téměř celou středu a celé čtvrteční dopoledne. Už by se měl každou chvíli vzbudit. Jistě by ho potěšilo, že se atentát na Muziho povedl. Dahlia se však obávala, aby tu radost nepřehnal. Fasil měl smůlu, že svůj speciální výcvik dokončil ještě před rokem 1969, než do Libanonu přišli čínští instruktoři.

Ti by ho naučili, jak je potřeba v určitých situacích zapomenout na své zásluhy a nehovořit o nich. V severním Vietnamu se to naučit nemohl. A ve východním Německu už vůbec ne. Dahlia se zadívala na Landera, jak si zručně pohrává s pájkou. Práce mu šla náramně od ruky. Fasil udělal obrovskou chybu a mohl za ni tvrdě zaplatit. Dahlia se teď musí postarat o to, aby se to už nikdy neopakovalo. Musí Fasila znovu upozornit, že jestli se mu ještě jednou stane něco podobného, může celá jejich akce skončit krveprolitím hned tady v Landerově domě. Ale Fasila k akci potřebovali. Potřebovali jeho nelítostné zásady, svaly a palebnou sílu, bez které se neobejdou v posledním momentě, až budou trhavinu připevňovat ke vzducholodi. Proto bude nutné Fasilovo chování trochu zkorrigovat.

V rámci teroristické organizace byl sice Fasil jejím nadřízeným, ale touto akcí pověřili pouze Dahlii, o tom rozhodl sám Hafez Najeer. A potom, ona byla klíčem k Landerovi a ten byl nenahraditelný. Na druhé straně však už byl Najeer mrtvý a Fasil se nemusel obávat jeho hněvu. S ženami to Fasil moc neuměl. Dahlia si povzdychla, jak je škoda, že spolu nemohou všichni tři mluvit francouzsky. To byla jediná řeč, v níž se kupodivu i Fasil dokázal pěkně vyjadřovat o ženách.

Jako většina vzdělaných Arabů praktikoval dva druhy společenského chování. Když se ocitl ve společnosti lidí ze západního světa a mohl hovořit francouzsky, byl k ženám nesmírně taktní, ohleduplný a choval se k nim laskavě jako k osobám sobě rovným. Ovšem když se vrátil domů mezi Araby, byla žena podřízeným nástrojem jeho vůle, otrokem, který musí poslouchat na slovo, neboť jen její pán může rozhodovat o jejím sexuálním životě.

Třebaže se Fasil dokázal ve společnosti příkladně chovat a přestože byl ve svých politických postojích velmi radikální, stejně byla Dahlia přesvědčena o tom, že se jeho názory ve své podstatě neliší od zásad jeho předků z dob, kdy se prováděly ženské obřízky, resekce klitorisu a infibulace a kdy všechny tyto krvavé rituály existovaly proto, aby zabránily možné ostudě, pokud se v nějaké rodině narodila holčička. Dahlia také vyzbrojovala, že je ve Fasilově hlasu trochu jízlivosti a ironie, když ji oslovuje soudružko.

"Dahlie!" Landerovo zavolání ji vyrušilo z přemýšlení, ale ani v této chvíli nedala na sobě znát, že myslela na něco jiného a že byla ze svého rozjímání vyrušena. Tuto fintu ovládala výborně.

"Podej mi ty špičatý nůžky," Lander k ní promluvil docela normálně, nic negativního v jeho hlase nezpozorovala a ani ruce se mu netřáslly. To bylo dobré znamení pro den, který nebude zrovna nejlehčí. Věděla, že se dnes spolu určitě zbytečně nepohádají. Věřila i ve Fasilovu inteligenci a zápal pro věc, i když totéž o jeho postoji vůči Landerovi říct nemohla. Věřila také v sílu své vůle a v to, že si s Landerem po všech stránkách výborně rozumí. A v neposlední řadě věřila v padesát miligramů chlorpromazinu, které Landerovi rozpustila v kávě.

9. kapitola

KABAKOV SE PROBÍRAL z bezvědomí. Vedl se sebou boj jako tonoucí, který se snaží udržet nad hladinou. Hrud' měl celou v jednom ohni, a když se chtěl rukama dotknout krku, kde pociťoval palčivou bolest, zjistil, že je má řemínky připevněné k posteli. Uvědomil si, že je v nemocnici. Potvrdilo mu to i zjištění, že má pod sebou hrubé nemocniční prostěradlo. Měl pocit, že někdo stojí u jeho postele. Nechtěl však otevřít oči, protože věděl, že by to bylo utrpení. Jeho tělo bylo v moci jeho vůle. Měl by si odpočinout. Neměl by se snažit vymanit z pout a způsobit si další zranění. Nebylo to ostatně poprvé, kdy se probral z bezvědomí v nemocnici.

Moshevsky, který se nad ním nakláněl, mu povolil řemínky na zápěstí a otočil se ke zdravotníkovi, který stál u dveří. Snažil se co nejvíce šeptat: "Už přichází k sobě, běžte pro doktora. Ale rychle!"

Kabakov si postupně protáhl prsty na jedné a pak na druhé ruce. Pohnul pravou a pak levou nohou. Moshevsky se pousmál a oddychl si. Přesně věděl, co Kabakov dělá. Zjišťoval, jestli má všechny končetiny. Moshevsky to také už několikrát v podobné situaci zkoušel.

Uběhlo několik minut a Kabakov se začal celý ošivát. Moshevsky, který byl už z nepřítomnosti lékaře nervózní, se rozhodl, že pro něj dojde sám. Vtom se dveře otevřely, vešel lékař a za ním zdravotní sestra. Doktor byl menší, štíhlý mladý muž s kotletami.

Podíval se do lékařských záznamů a sestra mezitím otevřela kyslíkový stan a shrnula jeho horní část,

zavěšenou nad pacientem na kovové konstrukci. Pevná kostra byla nutná proto, aby se pacient nikde nedotýkal stěny stanu. Lékař si vzal dlouhou tenkou baterku a prohlédl si obě oči pacienta. Byly celé zarudlé, a když doktor nadzvedl víčka, řinuly se z nich potoky slz. Sestra mu do nich nakapala uklidňující roztok a sklepala teploměr. Lékař zatím pokračoval v prohlídce.

Když mu na tělo položil studený stetoskop, naskočila Kabakovovi husí kůže. Lékaře překvapila náplast na levé straně pacientova hrudního koše. Jednotka intenzivní péče odvedla vsutku dobrou práci. Doktor se z profesionálního zájmu trochu pozastavil nad starými jizvami, kterými bylo poseto celé Kabakovovo tělo. Dlouhé rýhy se střídaly s kulatými body. "Byl byste tak hodný a poodstoupil o kousek dál?" obrátil se lékař na Moshevského.

Ten udělal krok stranou a postupně dokráčel až k oknu, kde zůstal strnule stát jako při vojenské přehlídce, přičemž předstíral, že se dívá ven. Když lékař prohlídku dokončil, vyšel za ním na chodbu. V hale čekal Sam Corley. "Jak to vypadá?"

Mladý lékař zvedl obočí a ne zrovna nadšeně se podíval na Corleye. "Á, pán bude jistě od FBI." Podíval se na něj, jako by právě uhořel název nějaké vzácné rostliny. "Má slabý otřes mozku. Rentgenové snímky vypadají dobře, jen tři zlomená žebra. Pak popáleniny druhého stupně na levém stehně. Od vdechnutého plynu má silně podrážděné plíce a hrtan. Zřejmě bude nutné zavést drenáž, protože má protřenou nosní dutinu. Odpoledne sem přijde specialista z ORL. Zdá se, že obě oči i uši jsou v pořádku, ačkoliv si myslím, že mu v uších zvoní. Ale to je běžný úkaz."

"Když s námi hovořil váš administrativní pracovník, řekl nám, že ho řadí mezi kritické případy."

"Ten si ho může zařadit, kam chce. Já vám říkám, že jeho stav je uspokojivý, dokonce spíš dobrý. Má velmi silné a odolné tělo, i když si ho stihl už pěkně zřítit."

"Ale vy budete..."

"Pane Corley, podívejte se, náš pracovník může, pro mě za mě, novinářům říct, že váš pacient je třeba těhotný. Já mu to vymlouvat nebudu. A jestli se můžu zeptat, jak se mu to vůbec stalo?"

"Myslím, že vybuchla kamna," zalhal Corley.

"Ach ano, že mě to nenapadlo dřív," odkašlal si lékař a odešel z haly.

"Kdo je to specialista z ORL?" zeptal se Moshevsky.

"To je lékař z ušního, nosního a krčního. Mimochodem, já myslel, že anglicky nemluvíte," jakoby mimochodem se podivil Corley.

"Jen tak trochu, jestli se tomu vůbec dá říkat mluvení," odpověděl skromně Moshevsky a znovu se hnul ke dveřím nemocničního pokoje. Corley ho strnule pozoroval.

Kabakov spasal skoro celé odpoledne. Když sedativum přestalo účinkovat, oči se mu pod víčky trhavě pohybovaly. Něco se mu zdálo, barvy ve snu však byly následkem jeho zranění pomíchané. Zdálo se mu, že je ve svém bytě v Tel Avivu a zrovna zvoní červený telefon. Chtěl ho zvednout, ale nemohl na něj dosáhnout. Ruce se mu zamotaly do hory korditem páchnoucího prádla na podlaze.

Kabakov křečovitě chňapl po nemocničním prostěradle. Moshevsky uslyšel, že se něco roztrhlo, a vystřelil ze židle jako raketa. Rozevřel Kabakovovi sevřené pěstě a položil mu ruce zpět podél těla. Když uviděl, že Kabakov roztrhl jen prostěradlo a ne obvazy, ulevilo se mu.

Major se probudil a pomalu se začal na všechno upamatovávat. Události se mu ale nevybavovaly v časové posloupnosti, a tak musel vynaložit značné úsilí, aby si je utřídil. Za soumraku mu lékaři odstranili kyslíkový stan a i zvonění v uších zvolna přestávalo. Dokonce se vzpamatoval natolik, že mohl vyslechnout Moshevského, který mu vyprávěl, co následovalo po výbuchu. Záchraná služba, kameramani a tisk, který se podařilo úspěšně obelhat, ale který se jistě ještě vrátí.

Pak si Kabakov bez problémů vyslechl i Corleye.

"Co to bylo za akci s tím Muzim?" otázal se nakonec Američan modrý vzteky.

Major nechtěl hovořit, protože mu mluvení ještě dělalo potíže. Vždy začal kašlat, a to mu působilo palčivou bolest na plicích. Kývl na Moshevského: "Řekněte mu to," zachroptěl a odmlčel se.

Moshevsky se očividně zdokonaloval v angličtině: "Muži byl ten dovozce..."

"Ježíši Kriste! Tohle všechno už vím. Mám o něm celou policejní zprávu. Řekněte mi radši, co jste viděli a slyšeli," reagoval Corley podrážděně.

Moshevsky se podíval na Kabakova, který souhlasně přikývl. Začal tedy vyprávět o tom, jak vyslyšeli

Fawziho a jak objevili plastikovou sošku Panny Marie. Z lodních záznamů pak zjistili, komu byla zásilka určena. V tu chvíli se Kabakov přece jen zapojil do rozhovoru a popsal, co se odehrálo v Muziho bytě. Když skončili, Corley zvedl telefon u majorovy postele a začal vydávat rozkazy. Požádal o svolení k prohlídce Leticie a vydání zatykače na její posádku, laboratornímu týmu přikázal provést zevrubnou prohlídku lodi.

"Řekněte jim, aby před celou posádkou dali přednost Fawzimu," přerušil ho Kabakov.

"Cože?" Corley zakryl rukou mikrofon telefonu.

"Ať řeknou, že ho zatýkají proto, že nechtěl vypovídat. Můžou mu sem tam i nějakou stříhnout. Dlužím mu přátelskou službu, má v Bejrútu příbuzný."

"To přece nejde, mohl by si stěžovat," namítl Corley.

"Nebude," uzavřel major.

Corley pokračoval v telefonickém rozhovoru a udělování instrukcí, "...jo, Pearstone, a o Fawzim ještě řekněte, že je to..."

"...prase, který vlastní koule spase," napověděl Moshevsky, jenž se mezitím definitivně rozpomenul na angličtinu.

"... jo, přesně tak to řekněte," řekl Corley, kterému ten pokrok neušel. "Pak ho poučte o jeho právech. Pearstone, prosím vás, na nic se neptejte a udělejte to tak, jak jsem vám řekl." Pak zavěsil.

"Tak Kabakove. Dozvěděl jsem se z protokolu požárníků, že vás z toho domu vytáhli dva chlapíci s golfovými holemi, kteří úplnou náhodou jeli kolem. Hráči golfu, že?" Corley stál uprostřed místnosti oblečen do svého zmačkaného obleku a pohrával si s klíči. "Ti chlapíci shodou okolností odjeli v dodávce zrovna v momentě, kdy přijížděla sanitka. Copak to asi bylo za dodávku? Kyvadlová doprava nějakého golfového klubu, kde každý mluví dost nejasně? Ocituji vám z vyšetřovacího protokolu: Oba hovořili nějak nejasně. Přesně jako vy majore. Co tím tady sledujete? Máte mě za vola, nebo co?"

"Zavolal bych vám, kdybych se něco dozvěděl," snažil se ho ujistit Kabakov, přestože věděl, že jeho skřehotající výmluva je bezpředmětná.

"Jo, poslal byste mě z toho vašeho zasraného Tel Avivu pohled Omlouvám se za kráter a za tlakovou vlnu." Corley na moment vyhlédl z okna. Když se pohledem vrátil ke Kabakovovi, byl už naprosto klidný. Dokázal během okamžiku potlačit vztek natolik, že vypadal naprosto mírumilovně. Takových lidí si Kabakov vždy nesmírně vážil. "Jakýsi Američan," zamumlal si Corley, "Muži tedy řekl Američan. Mimochodem, Muži má až moc čistý trestní rejstřík. Policie na něj našla jen jedno zatčení a i to až kdesi v zažloutlých dokumentech. Jednalo se o napadení, ublížení na zdraví a výtržnictví v jedné známé francouzské restauraci. Propuštěn z vazby."

"Z jeho bytu toho moc nemáme. Šlo o plastickou trhavinu. Bylo jí asi půl kila a zřejmě byla připojena drátem k objímce žárovky v lednici. Ledničku museli nejdřív odpojit, nainstalovali drát, pak ji zavěli a znovu ji zapojili. Dost neobvyklé," pokračoval Corley.

"O tomhle způsobu jsem už jednou slyšel," řekl si pro sebe tiše Kabakov.

"Nechám vás převést do nemocnice válečného námořnictva v Bethesdě hned zítra ráno. Musíme to tam nejdřív dostatečně zabezpečit."

"Ale já přece nebudu ležet..."

"Ale budete," odsekl ironicky Corley a vyndal z kapsy poslední vydání New York Post. Narovnal zmuchlanou třetí stránku s vytištěnou Kabakovovou fotografií. Byla pořizena v okamžiku, kdy ho dva zřizenci převáželi na oddělení intenzivní péče. Fotografovi se ho podařilo zachytit přes rameno jednoho ze zřizenců. Obrázek sice nebyl příliš zdařilý, ale Kabakova z něj přece jen šlo poznat. "Noviny uvádějí, že se jmenujete Kabov, naštěstí žádná adresa ani zaměstnání tam nejsou uvedeny. Provedli jsme okamžité nezbytná opatření na místní policejní stanici a nařídili jim, co mají říkat novinářům. Z Washingtonu si mě zvou na kobereček, co jsme to prej zas posrali. Ředitel si totiž myslí, že vás Arabové z toho obrázku poznají a budou vás chtít oddělat."

"Ale to není špatný. Tak si jednoho chytíme a pohovoříme si s ním," zaradoval se major.

"Ne! Hlavně ne tady. Tady nejdřív musíme evakuovat celé levé křídlo a zabránit jakémukoliv pokusu zabít vás," zchladil ho Corley. "Mrtvej mi nejste k ničemu. Nechci z vás mít dalšího Yosefa Alona."

Plukovník Alon byl atašé izraelské letecké dopravy ve Washingtonu a byl zastřelen palestinskými vrahov

roce 1973, když vjížděl do svého domu v Chevy Chase ve státě Maryland. Kabakov Alona znal a měl ho rád. Když tehdy na letišti v Lod vynášeli jeho tělo v rakvi přikryté státní vlajkou, stál major vedle Moshe Dayana.

"Možná že by poslali ty samý lidi, co zabili plukovníka," prohodil Moshevsky a ironicky se ušklíbl. Corley zavrtěl hlavou, jako by chtěl říct, že se mu to snad jen zdá. "Poslali by zabijáky a vy to víte. Ne, to nepřichází v úvahu. Já si nevezmu na triko, že postřílejí celou nemocnici. Až bude po všem, tak se pro mě za mě můžete postavit v červených plavkách před delegaci ze Spojených arabských emirátů a udělat jim přednášku. Teď mám ale přikázáno, že se mám postarat o to, abyste žil. A lékař říkal, že minimálně týden máte pouze ležet na zádech. Takže ráno si pěkně sbalíte nočník a pojedete do Bethesdy. Tisku řekneme, že jste byl převezen do Brookova armádního krematoria v San Antoniu."

Kabakov na chvíli zavřel oči. Když ho dopraví do Bethesdy, dostane se do rukou byrokratům. Následujících šest měsíců ho budou nutit, aby si prohlížel fotografie podezřelých Arabů, kteří pečou kulatý syrský chleba.

Ani v nejmenším neměl v úmyslu do Bethesdy jet. Potřeboval jen základní lékařský dozor a hlavně absolutní soukromí, místo, kde by si mohl den či dva pořádně odpočinout a nemusel neustále poslouchat něčí příkazy ohledně zdravotního stavu. Kabakov věděl o jednom takovém místě, kde by se mu splnily všechny uvedené požadavky.

"Corley, já bych měl lepší řešení. Přikázali vám, že mě máte převézt jmenovitě do Bethesdy?"

"Řekli mi, že jsem teď zodpovědný za vaši bezpečnost. A já se vám o ní postarám, to buďte klidnej."

Kabakov z odpovědi vycítil, co potřeboval vědět. Pokud bude Corleyovi dělat nějaké potíže, ministerstvo zahraničí ho pošle zpět do Izraele.

"Dobře. Měl bych takový návrh. Až ráno přijdete, budu mít už všechno zařízený. Vy si to budete moci do posledního detailu ověřit a uvidíte, že se dohodneme."

"Nic neslibuju."

"Ale budete o tom alespoň přemýšlet, že?" Kabakov velice nerad na někom cokoli loudil.

"Uvidíme. Zatím přemýšlím o těch pěti chlapcích, co hlídají tady na patře. Moc nerad byste prohrál jednu partičku, co?"

Když se Corley na majora podíval, ten měl v očích výraz, který mu připomněl příhodu z dětství. Jako malý kluk chytil v Michiganu do pasti jezevce. Když se zvíře snažilo utéct, táhlo za sebou past, která se stále víc zarývala do země. V té chvíli, kdy se on sám objevil na scéně, se na něj zvíře podívalo přesně tak, jako se teď díval Kabakov.

Jakmile Corley opustil místnost, major se pokusil posadit, ale dostal závrať a svalil se zpátky na postel.

"Moshevsky, zavolejte mi Ráchel Baumanovou," požádal svého pobočníka.

Baumanová, Ráchel, stát Maryland, tak ji našli v manhattanském telefonním seznamu v rubrice zdravotnických služeb a zařízení. Moshevsky vytočil číslo malíčkem, protože ostatní prsty se mu do číselníku nevešly. Telefon zvedla sekretářka a oznámila mu, že doktorka Baumanová bude tři dny nepřítomná.

Na čísle, které Moshevsky našel v seznamu bytových stanic, se ozvala tatáž sekretářka, tentokrát však oznámila, že paní doktorka se vrátí, ale ona neví v kolik hodin. "Existuje vůbec nějaké číslo, na kterém by se dala doktorka Baumanová sehnat?" vyzvídal Moshevsky, ale bylo mu řečeno, že takové informace nesmí sekretářka podávat.

Proto požádal jednoho z policistů, kteří hlídali na chodbě, aby se to pokusili zjistit oni. Museli počkat, než si sekretářka ověřila pravdivost telefonátu, ale pak jim oznámila: "Doktorka Baumanová je teď v Mt. Murray Lodge v Pokonských horách. Telefonovala včera a řekla mi, že se ozve později. Zatím tak však neučinila, ale vím, že pokud ji tam budete chtít sehnat, neuvedla při ubytování své pravé jméno." Policista poděkoval a zavěsil.

"Jistě, jistě," zaskřehotal Kabakov.

"Zřejmě s někým žije na hromádce a ten muž by asi dělal problémy," usoudil Moshevsky.

No jo, pomyslel si Kabakov, co můžu čekat, když jsem se jí sedm let neozval? "Jak je to daleko?" otázal se policisty.

"Asi tři hodiny autem."

"Moshevsky, dojeďte tam pro ni."

Asi sedmdesát kilometrů od místa, kde Kabakov ležel v nemocnici, si ve svém domě v Lakehurstu ve státě New Jersey hrál Michael Lander s ovladačem televize. Přístroj fungoval báječně, obraz byl také bezchybný, ovšem Lander byl neustále nespokojen. Dahlia s Fasilem však nedali najevo, že jim pomalu dochází trpělivost. Nechal toho, až když v šest hodin večer začínalo televizní zpravodajství, a posadil se před obrazovku.

"Výbuch v Brooklynu, ke kterému došlo dnes ráno, si vyžádal život Benjamina Muziho, obchodníka zabývajícího se dovozem zboží ze Středního východu. Další oběť výbuchu se nachází v kritickém stavu," oznámil stroze moderátor z televizního studia. "A nyní se podívejme na obrazový příspěvek Franka Frizzella."

Moderátor se zadíval na okamžik do kamery, než se na obrazovce objevil stříhem Frank Frizzell, stojící ve spleti hasičských hadic na chodníku před Muziho domem.

"...vyboursal zeď v kuchyni a částečně poškodil i vedlejší dům. Třicet pět hasičů mělo k dispozici šest požárních vozů a trvalo jim víc než půl hodiny, než se jim podařilo oheň lokalizovat. Šest hasičů muselo být pro značnou inhalaci kouře lékařsky ošetřeno."

Pak následoval záběr na díru proraženou v Muziho domě. Lander se předklonil a fascinovaně se na ni díval. Snažil se odhadnout sílu tlakové vlny při výbuchu. I Fasil seděl a sledoval obrazovku jako zhypnotizovaný.

Televizní štáb přijel samozřejmě až v době, kdy byl požár téměř zlikvidovaný a hasiči již uklízeli hadice. Následoval záběr na nemocnici. Tam musel televizní štáb poslat nějaký silně slídívý redaktor, který si hned po požárním poplachu zjistil, že oběti výbuchu ze sedmdesátého šestého policejního okrsku budou převáženy právě do fakultní nemocnice v Long Islandu, protože kamery byly na místě dřív než sanitka. Objevil se záběr trojice ošetřovatelů, z nichž dva nesli nosítka a jeden kapačku. Obraz se zachvěl, neboť kameraman se prodíral davem, aby mohl následovat nosítka. Pak opět stříh a znovu ošetřovatelé, jak směřují do dveří jednotky intenzivní péče. A najednou záběr zblízka na obličej ušpiněný od kouře. "To je David Kabov, u něhož jsme nezjistili adresu. Lékaři z fakultní nemocnice oznámili, že jeho stav je kritický."

"Kabakov!" vykřikl Fasil a kousl se do spodního rtu. Pak ze sebe začal chrlit proud arabských nadávek. Dahlia se k němu přidala, zbledla, protože se jí vybavila vzpomínka na Najeerův pokoj v Bejrútu. Na černé ústí samopalu, který na ni mířil, a na Najeera ležícího v kaluži krve.

"Mluvte anglicky," volal na ně už poněkolkáté Lander, než ho vůbec zaregistrovali. "Kdo je to?"

"Nejsem si úplně jistá," odpověděla vystrašeně Dahlia.

"Ale já jo," skočil jí do řeči Fasil. Držel si nos palcem a ukazovákem. "To je totiž ten hnusnej izraelskej zbabělec, kterej se objevuje v noci a zabíjí a zabíjí a zabíjí. Ženy, děti... všechny bez rozdílu. Ten všivěj Žid zabil našeho šéfa a taky mnoho jiných a málem to odnesla i Dahlia." Aniž si to uvědomil, sáhl si na jizvu na tváři, kterou mu způsobila kulka, která ho zranila u Najeerova domu v Bejrútu.

Landerovou hnací silou byla nenávist, která měla kořeny v jeho zranění a šílenství, které prožil. Byla to jiná nenávist, než jakou měl v sobě Fasil s Dahlií. Lander nebyl schopen si uvědomit, jaký je mezi nimi rozdíl. A celkem pochopitelně nechápal, proč se tak chovají, a dost ho to zneklidňovalo. "Možná že umře," prohodil.

"Určitě umře," procedil Fasil.

10. kapitola

KABAKOV TEN VEČER nemohl usnout. Na chodbách už bylo ticho, jen sem tam bylo slyšet šustění lékařského pláště a klapání sandálů či podobné lékařské obuvi na navoskované podlaze. Chvillemi se ozýval křik bezzubého starého člověka, který v pokoji kdesi na konci chodby volal o pomoc Ježíše Krista. Kabakov spoléhal jenom sám na sebe, jako vždycky. Naslouchal tichému šumu na nemocničních chodbách. Nemocnici nemá rád nikdo. Vyvolává v člověku vzpomínky na úrazy z dětství, na bezmocnost

a odkázanost na cizí pomoc i v dospělosti, na chuť potichu brečet do polštáře.

Kabakov nikdy nestavěl proti sobě statečnost a zbabělost. Když se vůbec někdy do polemiky o těchto výrazech pustil, bylo to pouze v případech, že se zabředlo do psychologického teoretizování. Kabakov pak používal citáty, z nichž některým sám vděčil za určité své dobré vlastnosti. O jiných si zase myslel, že v praxi stejně nefungují. Skutečnost, že jeho podřízení k němu měli veliký respekt, mu usnadňovala jeho vedoucí pozici, ale nebyla nikdy důvodem k tomu, aby byl pyšný. Viděl vedle sebe příliš mnoho lidí umírat.

Statečnost vnímal vlastníma očima. Definoval by ji jako neopatrný čin z nutnosti. Rozhodující v tom byla nutnost, ne neopatrnost. Poznal za svůj život dva nebo tři muže, kteří opravdu neměli strach. Všichni byli psychotici. Strach by měl být pod kontrolou a měl by být usměrňován. Takové je tajemství úspěšného vojáka.

Kabakov by se zasmál, kdyby ho někdo otypoval jako idealistu, ale jeho vnitřní dvojčlennost ho řadila k pojmu židovství. I kdyby jeho postoje k lidskému chování vyzněly jakkoli pragmaticky, stejně kdesi v skrytu duše cítil, že v sobě nosí pečeť Boha.

Kabakov nevěřil v Boha způsobem, jakým to většina věřících prezentuje. Nebyl vychován v liturgických obřadech judaismu, ale každý den se probouzel s hrdým pocitem, že je Žid. Věřil v Izrael. Věřil ve své schopnosti a dokázal být nejlepší.

Kůže ho pod náplastí na hrudníku svědila. Zjistil, že když se natočí do určitého úhlu, náplast se v místech, kde ho kůže pálila, uvolní. Nebyla to sice stejná úleva, jako kdyby se mohl poškrábat, ale bylo to lepší než nic. Ten mladý lékař, ten všetečka, se neustále Kabakova vyptával, odkud že má ty staré jizvy.

Kabakov se musel usmát, když si vzpomněl, jak jeho zvědavost popuzovala Moshevského, který doktorovi odpověděl, že Kabakov býval profesionální motokrosový závodník. Neměl náladu ani úmysl mu sdělit pravdu o tom, že Kabakov má tyto jizvy jako památku na boje v průmyslu Mitla z roku 1956, z bunkrů v Sýrii z šestidenní války v roce 1967 a dalších a dalších akcí, i těch méně významných, jaké představovala zranění na hotelové střeše v Tripolisu nebo v přístavišti na Krétě, kde se střelbou štěpila prkýnka na kousičky - prostě odevšad, kde hnízdilo arabské zlo a terorismus.

Všetečné lékařovy dotazy na jeho staré jizvy vlastně způsobily, že si vzpomněl na Ráchel. Ted', když ležel v nemocnici na posteli, obklopen tichou a temnou nocí, vzpomínal, jak to vlastně s Ráchel všechno začalo.

9. červen 1967: Ležel spolu s Moshevským na nosítkách před polní nemocnicí v Galilei. Hvízdající vítr se opíral do stěn stanu a zvuk generátoru se marně snažil přehlušit sténání zraněných. Lékaři, kteří se mezi pacienty vyjímali jako růže v trní, měli plné ruce práce se stále přibývajícím raněnými vojáky. Kabakova s Moshevským, kteří byli zraněni při nočních bojích na Golanských výšinách, odnesli do stanu osvětleného nevelkými svítilnami, pohupujícími se vedle operačních světel. Pak mu lékař s rouškou vpíchl injekci, která bolavé místo okamžitě znecitlivěla. Kabakov se na sebe nechtěl ani podívat. Otočil hlavu a všiml si, že ruce natahující si sterilní rukavice patří ženě. Byla to dr. Ráchel Baumanová, která měla psychiatrickou ordinaci v Mt. Sinaiské nemocnici v New Yorku a která se dobrovolně přihlásila pomáhat jako lékařka v bojové zóně. Naklonila se nad Kabakova a odstranila mu kulku z klíční kosti.

Kabakov byl pak převezen do nemocnice v Tel Avivu. Jednoho dne, když vešla do dveří jeho pokoje vizita, byla mezi lékaři i dr. Baumanová. Byla to velmi přitažlivá žena, které bylo asi dvacet šest let a své temně zrzavé vlasy nosila svázané do drdolu. Kabakov z ní po celou vizitu nespustil oči.

Když přistoupili k jeho posteli, sestra Kabakova odkryla. Doktorka Baumanová nepromluvila ani slovo, když si prohlížela hojící se zranění, které důkladně ohmatávala. Pak se na Kabakova podíval i primář.

"To je opravdu pěkná práce, doktorko Baumanová," pochválil ji.

"Děkuji vám, pane primáři. Dávali mi totiž jen jednodušší případy," vymlouvala se doktorka.

"To vy jste mě operovala?" otázal se Kabakov.

Dr. Baumanová se na něj podívala, jako by si teprve teď všimla, že je Kabakov v nemocnici, "Ano."

"Máte americký přízvuk."

"To bude asi tím, že jsem Američanka."

"Děkuji vám, že jste se na mě přišla podívat."

Chvilí byla v rozpacích, pak na okamžik přivřela oči a zčervenala. "A já děkuji vám, že ještě dýcháte," odpověděla a spolu s ostatními odešla z místnosti. Kabakov se za ní udiveně díval.

"Vy jste ale pitomec," zašeptal starší lékař. "Jak by vám asi bylo příjemné, kdyby vám do očí Žid řekl, Děkuju, že jste se dnes celý den choval jako Žid?" Poklepal ho po rameni a odešel.

O týden později byl Kabakov propuštěn z nemocnice. Oblečen do uniformy se na schodech u vchodu setkal s doktorkou Baumanovou.

"Paní doktorko."

"Dobrý den, majore Kabakove. To jsem ráda, že jste naprosto v pořádku," odpověděla, aniž by se alespoň trochu zdvořile usmála. Vítr jí zavál pramínek vlasů do obličeje.

"Rád bych vás pozval na oběd."

"Děkuji, ale na to nemám čas. Musím jít." Otočila se a zmizela v chodbách nemocnice.

Kabakov potom na dva týdny odjel z Tel Avivu, protože se musel spojit se svými agenty na syrských hranicích. Řídil jeden průzkumný tým, který se měl v noci, až nebude svítit měsíc, dostat v pásmu klidu zbraní k místu, kde byly syrské raketomety. Těmi Arabové neustále narušovali příměří na tomto území, navzdory všem dohodám a stálému dozoru OSN. Rakety ruské výroby, které odpalovali ihned poté, co jim byly dodány, zanechávaly v kopci krátery.

Když se na příkaz zase vrátil zpět do Tel Avivu, setkal se s několika ženami, se kterými se dobře znal a které mu jako vždy ve všem vyhověly. Stále se však ucházel o přízeň doktorky Baumanové, která nyní asistovala především u operací hlavy. Pracovala téměř šestnáct hodin denně. Teprve potom, pozdě večer, se scházela u večeře s Kabakovem, prosycená nemocniční desinfekcí a unavená. Ráchel Baumanová byla velice odměřená žena, která si zuby nehty chránila svou vyvolenou životní dráhu. Při pozdních setkáních, kdy seděli v parku na lavičce, Ráchel, vyčerpaná celodenní prací, popíjela s Kabakovem brandy přímo z láhve. Únava jí nedovolovala příliš konverzovat, a tak načerpávala zpět sílu jenom tím, že seděla vedle mohutného Kabakova. K němu do bytu však nikdy nešla.

Tyto schůzky náhle skončily, když jedné noci, kdy opět seděli v parku, měl Kabakov i přes naprostou tmou pocit, že Ráchel přemáhá pláč. Spolu s celým lékařským týmem zoufale bojovala téměř čtyři hodiny o život jednoho sedmnáctiletého arabského vojáka s poraněným mozkem. Protože v tomto oboru byla zběhlá, zavolali ji, aby jim pomohla určit diagnózu. Potvrdila známky subdurálního hematomu. Zvýšený tlak mozkomíšního moku a přítomnost krve v něm signalizovaly beznadějnost případu. Asistovala neurochirurgovi. Došlo k nevyhnutelnému krvácení do mozku a chlapec zemřel. Další zmařený lidský život.

Kabakov se začal smát, jako by si nebyl vědom vážnosti situace, neboť si vzpomněl na příhodu, která se stala jednomu tankistovi. Do trenýrek se mu dostal štír a ten člověk dokázal zničit celou ubikaci z vlnitého plechu. Doktorka Baumanová na to nijak nereagovala.

"Přemýšlíte o něčem?" zeptal se jí.

Ulicí zrovna projížděla kolona obrněných aut, takže musela téměř křičet, aby ji slyšel. "Přemýšlím o tom, jak v nějaké nemocnici, tamhle někde v Káhiře, se potí tým lékařů, aby dal do pořádku všechno to, co vy jste způsobil. Zabijíte, i když je mír, že? Vy a ti fíďajové."

"Žádný mír není."

"Po nemocnici se povídá, že jste členem jakéhosi superkomanda, je to tak?" V tu chvíli byla rozčilená už natolik, že nemohla přestat. "Něco vám řeknu, chcete? Procházela jsem halou v hotelu, když jsem se vracela do svého pokoje, a zaslechla jsem vaše jméno. Jakýsi malý tlustý mužíček, zástupce jedné ze zahraničních misí, tam u stolu popíjel s nějakými izraelskými důstojníky. Říkal, že jestli se vůbec někdy dosáhne opravdového míru, tak vás budou muset popravit v plynové komoře jako rozdmýchavače válek."

Nic. Kabakov seděl, ani se nehnul a jen hleděl do tmy.

Za chvíli ji vztek přešel. Bylo jí teď velice nepříjemné, že se do něho tak pustila. Nejraději by se už k tomu tématu nevracela, ale potřebovala ještě svoje vyprávění dokončit. "Důstojníci se postavili. Jeden z nich toho tloušťka udeřil do tváře a pak všichni odešli od stolu, aniž by dopili," dokončila svoje vyprávění a bylo jí bídě.

Kabakov se postavil. "Potřebujete se vyspat, paní doktorko," řekl a odešel.

Následující měsíc byl Kabakov zahrnutý spoustou práce, která ho k smrti nudila - musel být v kanceláři. Potřebovali ho zase v Mossadu, kde se pilně pracovalo na seznamech celkových ztrát a škod, způsobených nepřátelské straně šestidenní válkou. Posuzovalo se, jestli by bylo možné znovu zaútočit. Následovaly vyčerpávající výslechy pilotů, velitelů jednotek i jednotlivých vojáků. Kabakov většinu výslechů řídil. Shromažďoval a třídil veškerý materiál spolu s informacemi, jež měl od svých agentů v arabských státech, a pečlivě zvažoval, co zapsat do obsažného sdělení, které budou velmi důkladně pročítat jeho nadřízení. Byla to únavná a fádňá práce a neměl při ní moc času myslet na Ráchel Baumanovou. Ani se jí nesnažil zavolat nebo se s ní setkat. Zůstal z vlastní vůle zasypán fádňá prací, dokud ho nevysvobodil příjemný večírek.

Byl první opravdovou oslavou od skončení šestidenní války. Zorganizovaly ho dva tucty lidí, kteří byli ve výsadekových oddílech, jimž Kabakov velel. Na večírek přišlo asi padesát veselých mužů a žen, všichni vojáci. Byli opálení a ve snědých obličejích jim zářily jen oči. Většinou byli mladší než Kabakov. Válka setřela mládí z výrazů jejich obličejů, avšak nezdolná chuť do života, se kterou přišli na večírek, jim ho zase pomalu vracela zpět. Ženy se radovaly z toho, že si po dlouhé době mohly obléci sukně, halenky a boty podle vlastního uvážení a odložit na chvíli vojenské uniformy. Byl na ně hezký pohled. Někdy konverzace zabředla zpět k válce, ale nikdo se ani slovem nezmínil o obětech, které s sebou přinesla. Odříkali kaddiš a přišťe ho odříkají zase.

Večírek se konal v jednom nočním klubu na předměstí Tel Avivu, nedaleko silnice do Haify. Klub byl široko daleko jediná budova, která se za svitu měsíce dobře vyjímala svou světlemodrou barvou. Kabakov přijel ve svém džípu a už na vzdálenost tři sta yardů slyšel dusot a hluk otřásající stěnami baru. Vypadalo to, jako by tam za doprovodu hudby probíhala divoká rvačka. Páry tancovaly jak uvnitř, tak i venku na terase. Když Kabakov vešel, mezi hosty to zašumělo. Jak se prodíral mezi hloučky tanečníků, řada z nich na něho mávala, zdravili ho a snažili se překřičet hlasitou hudbu. Někteří mladší vojáci po sobě hodili očkem a pokývali hlavou, čímž si navzájem naznačovali, kdo to vlastně přišel. Kabakova to nesmírně těšilo a musel se dost snažit, aby to na sobě nedal znát. Nechtěl, aby to vypadalo, že se nad ostatní vyvyšuje. Každý se přece činí podle svých možností. Tito lidé byli přesně ve věku, kdy se chtějí se svými schopnostmi dostat co nejdál a ještě netuší, že to stejně stojí za hovno, pomyslel si Kabakov. Chtěl, aby tu byla i Ráchel. Původně si přál, aby vešli společně, ale nedokázal si přiznat, že to bylo proto, aby viděla, jak ho budou všichni uctivě a srdečně vítat. Prokletá Ráchel!

Prodral se k dlouhému stolu na konci terasy, u kterého seděl, obklopen půvabnými dívkami, Moshevsky. Měl před sebou na stole vyrovnanou řadu lahví s různými alkoholickými nápoji a vyprávěl jeden obscénní vtípek za druhým. Kabakov se dobře bavil, a když už měl i něco vypito, dostal ještě lepší náladu. Mezi muži přítomnými na večírku byli jak důstojníci, tak i poddůstojníci, ale nikdo se nepozastavil nad tím, že se všichni srdečně a dobře bavili bez ohledu na svoje hodnosti. Disciplína, která je provázela po celou dobu bojů na Sinajském poloostrově, pramenila ze vzájemné úcty a díky tomu se udržela. Své hodnosti mohli prostě v tuto chvíli nechat doma. Všichni si výborně rozuměli, pili izraelské víno, tancovali na hudbu, jaká se obvykle hrála v kibucech.

Kolem půlnoci, když byla zábava v plném proudu, zahlédl Kabakov Ráchel, jak sedí zamyšleně pod velkým světlem a dívá se před sebe. Po chvíli vyšla na terasu mezi tančící a zpívající vojáky.

Vzduch ji příjemně chladil na obnažených ramenou a na nohách, které se dobře vyjímaly pod krátkými džínovými šaty. Vzduch byl celý provoněný vínem, tabákem a květinami. Ráchel si po chvíli všimla Kabakova, sedícího za dlouhým stolem líně jako Nero. Za uchem měl květinu, kterou mu tam zřejmě zastrčila nějaká rozjařená dívka, a v zubech svíral doutník. Nějaká žena se k němu naklonila a cosi mu říkala.

Ráchel se proplétala mezi tanečníky a zvolna ostýchavě směřovala ke Kabakovovu stolu. Mladičká plukovník ji však chytil za ruku a vtáhl mezi rozjařené tančící dav. Když hudba dohrála a tanečníci se zastavili, stál před ní Kabakov. Oči měl rozjasněné vínem. V tu chvíli jí připadal ještě větší, než jak si ho pamatovala. "Davide," oslovila ho a dívala se mu přímo do očí, "chci vám jen říct..."

"Že byste se ráda něčeho napila," přerušil ji Kabakov a podával jí sklenku.

"Zítra odjízďím domů, říkali mi, že tu jste, a tak jsem vám jenom chtěla sdělit, že bych nemohla odjet, aniž..."

"Aniž byste si se mnou nezatancovala. To by totiž byla chyba!"

Ráchel se na tuto hudbu naučila tancovat už před lety, když trávila léto v kibucu, a nyní se jí kroky do rytmu celkem rychle vybavovaly. Kabakov byl velice dobrý, ale i zručný tanečník, neboť dokázal tančit s plnou sklenkou, kterou si při tanci ještě nechal dolévat. Střídavě z ní oba pili. Druhou rukou se natáhl k Ráchel a začal jí z vlasů vyndávat sponky. Když s tím skončil, vlasy se jí rozpustily v ohromnou hřívu, která jí téměř zakrývala i tvář. Kabakov by nikdy nevěřil, že je možné, aby měla tolik vlasů. Víno Ráchel rozechrálo a rozveselilo natolik, že se přistihla, jak se při tanci směje.

Noc se přehoupala a večírek skončil. Bylo už hodně pozdě a převážná většina veselých flamendrů postupně odcházela, aniž by si toho Kabakov nebo Ráchel všimli. Na terase tančilo jen několik párů. Hudebníci už spali, hlavy položené na stole u pódia. Zbylé páry tančily na písničku Edith Piaf, kterou si pustili z jukeboxu u baru. Na terase zůstaly poházené a pošlapané květiny, nedopalky doutníků a loužičky rozlitého vína. Jeden mladý voják, který zpíval spolu s deskou, měl nohu v sádře položenou na židli. V ruce držel láhev vína a stále upíjel. Bylo už pozdě, hodně pozdě k ránu, kdy měsíc mizí z oblohy a obrysy jednotlivých předmětů jsou stále jasnější, jak na ně pomalu začíná dopadat denní světlo.

Kabakov s Ráchel ještě tancovali. Když už neměli sílu se pohybovat, celí rozpálení se zastavili. Kabakov jí slíbal kapičku potu z krku. Chutnala jako kapka z vlny oceánu. Vzduch provoněný jejím parfémem a zahřátý jejich tancem začal Kabakovovi procházet celým tělem. Ráchel se, trochu tancem a trošičku z vína, zamotala hlava, a když udělala krok stranou, aby získala rovnováhu, stehem se dotkla Kabakovových nohou a chytila se ho kolem krku, což jí najednou připomnělo situaci, kdy poprvé přitiskla svou tvář na uhřátého koně.

Z nočního klubu odcházeli až za rozbřesku, zavěšení jeden do druhého. Kabakov ještě po cestě sebral ze stolu láhev vína. Když stoupali travnatou strání nahoru, Ráchel si rosou smáčela kotníky. Na vrcholu byla stráž skalnatá a byl z ní krásný výhled.

Opřeli se zády o kámen a společně sledovali východ slunce. V jasném světle si Kabakov všiml, že Ráchel má na pleti drobné kazy, a dokonce pihy a pod očima kruhy. Měla však pěkně tvarované lícní kosti. Moc ji chtěl, ale čas mu nedával šanci.

Chvilí ji líbal, ruce ponořené do jejích vlasů. Zanedlouho kolem nich prošel pár, který se vynořil z houští nad nimi a směřoval po pěšince dolů. Navzájem si rozpačitě obírali listí z oděvu. Ráchel s Kabakovem si jich ani nevšimli, dokonce ani ve chvíli, kdy je pár překračoval a pokračoval dál po vyšlapané stezce.

"Davide, počkej, já už jsem moc nadržená," promluvila nakonec Ráchel a utrhla si stéblo trávy, "nechtěla jsem, aby to došlo tak daleko, nezlob se."

"Nadržená?"

"To je slangový výraz. Prostě rozrušená."

"No tak, já..." Kabakov se snažil najít vhodná slova, ale pak s povzdechem zavrtěl hlavou. Měl ji rád. Slova byla zbytečná. K čertu se slovy. Jenže beze slov to nešlo. "Mokrý spodky a nejasný odmítnutí mě nedorozumí. Pojeď se mnou do Haify. Vezmu si týden dovolenou. Chci, abys byla se mnou. Budeme o svých povinnostech diskutovat až příští týden, ano?"

"Příští týden? To nepřichází vůbec v úvahu. Musím být v New Yorku. Co by se tím vyřešilo, kdybychom si povídali až příští týden?"

"Svalili bychom se z postele na zem, leželi na slunci a dívali se jeden na druhého. To by se tím vyřešilo."

Ráchel sebou trhla a otočila se k němu zády.

"Nemusíš se hned naštvat."

"Já nejsem naštvaná," obořila se na něho vztekle.

"Nechme toho. Nebudeme se už o tom bavit, nebo se nakonec opravdu naštveme." Kabakov se usmál a Ráchel po chvíli také. Nastalo trapné ticho.

"Vrátíš se zpátky?" přerušil ho Kabakov.

"V nejbližší době asi ne. Musím v New Yorku dokončit svou práci. Určitě to nebude dřív, než tady zase vypukne nějaká válka. Ale pro tebe to vlastně stejně neskončilo. Ani na chvíli, že, Davide? Pro tebe to nikdy nekončí."

Kabakov na to nic neřekl.

"Je to hrozně zvláštní, Davide. Od ženských se očekává, že i když mají zajímavou a zodpovědnou práci,

budou se stále mužům přizpůsobovat, neboť muži mají holt svou povinnost. To, co dělám já, je taky důležitá a smysluplná práce. A když říkám, že je to moje povinnost, myslím tím, že já sama chci, aby to byla moje povinnost. A pak je to stejně opravdové jako tvoje uniforma. Takže žádné diskuse příští týden nebudou."

"Tak fajn," přitakával Kabakov, "jed' hezky domů a plň si tam svou povinnost."

"Nemusíš se hned naštvat."

"Já nejsem naštvanej."

"Hele, Davide, díky za pozvání. Dám ti vědět, až budu moct jet s tebou do Haify. Nebo někam jinam a svalit se tam s tebou z postele na zem." Chvilí nikdo nic neříkal. A pak už bylo jen: "Na shledanou, majore Davide Kabakove. Budu na vás vzpomínat."

Odběhla dolů k autu. Když přidala plyn a jela už hodně rychle, teprve si uvědomila, že jí z očí tečou slzy. Vítr jí je zchlazoval na tvářích a nakonec je usušil. Od té doby už uběhlo sedm let.

Do pokoje vešla sestra a přerušila jeho vzpomínání. Zase už ho obklopovaly jen čtyři stěny nemocničního pokoje. Sestra mu přinesla tabletku v papírovém pohárku. "Už mi končí služba, pane Kabove," řekla. "Uvidíme se až zítra odpoledne." Kabakov se podíval na hodinky. Moshevsky už by měl každou chvíli zavolat z Pokonských hor, byla už skoro půlnoc.

Z auta zaparkovaného na druhé straně ulice sledovala Dahlia Iyadová, jak se před vchodem nemocnice schází skupinka zdravotních sester, kterým skončila služba. I ona se podívala na hodinky a zapsala si čas. Potom odjela.

11. kapitola

VE CHVÍLI, kdy Kabakov v nemocnici zapíjel tabletku, stál Moshevsky ve dveřích společenské místnosti rekreační chaty Mt. Murray Lodge. V místnosti hrála hlasitá diskotéková hudba. Moshevsky se zahleděl do davu. Měl za sebou únavnou tříhodinovou cestu nevlídnými Pokonskými horami po mírně zasněžených klikatých silnicích. Cesta mu náladu nijak zvlášť nezlepšila. V recepci, v knize hostů, jméno dr. Baumanové neměli, s čímž samozřejmě počítal. V jídelně, kde byla spousta lidí, ji nezahlédl, avšak jeho zkoumavý výraz třikrát vyprovokoval vrchního číšníka k otázce, jestli se přece jen nechce posadit a povečeřet. Ve společenské místnosti vyhrávala docela slušná kapela a "kulturní referent" byl překvapivě schopný konferenciér. Světlo reflektoru přejíždělo celou místností a zastavilo se u každého stolu.

Většinou ti, na něž světlo zrovna dopadlo, zamávali.

Ráchel Baumanová, sedící u stolu se svým snoubencem a ještě s jedním párem, s nímž se seznámili na zdejší rekreační chatě, však do reflektoru nezamávala. Vůbec se jí tady nelíbilo. Nezamlouvala se jí chata ani její poloha, která neposkytovala žádný zvláštní výhled. A v Pokonských horách se jí také nelíbilo, protože to byly na její vkus příliš mňavé kopečky. Nenašla zalíbení ani v ostatních rekreantech, protože jí připadali nedbale oblečení. Spousta krásných snubních prstenů, s nimiž jejich noví majitelé mávali do světel reflektorů, jí připomínala neurčitou konstelaci hvězd. Ráchel to deprimovalo, protože pořád musela myslet na to, proč souhlasila s tím, že se provdá za pohledného, ale nudného malého právníka sedícího teď u stolu vedle ní. Byl to typ člověka, který jí jistě nebude do ničeho v životě zasahovat.

A k tomu měli úplně obyčejný pokojíček, za který platili šedesát dolarů denně. Nábytek připomínal to nejlepší z Brooklynu a chlupy ve vaně byly evidentně z přirození. Její snoubenec se rád, svým způsobem, předváděl v županu a spát chodil s hodinkami. Pane Bože, slituj se nade mnou, pomyslela si Ráchel.

Kam jsem se to zase dostala?

Moshevsky se vynořil u jejího stolu jako velryba u přídi lodi. Už dopředu si připravil, co řekne. Nejlepší bude, když začne nějak žoviálně.

"Dobrý den, paní doktorko, já vás nevidím jinak, než ve společnosti. Pamatujete si ještě šedesátý sedmý rok v Izraeli? Moshevsky jméno mé. Mohli bychom si promluvit?"

"Prosím?"

To byl celý on. Vždycky, když si připravil něco dopředu, tak to takhle dopadlo. Na chvílku zaváhal, pak

se zase vzchopil, sklonil se nad Ráchel a zazubil se na ni. "Robert Moshevsky, Izrael, 1967. S majorem Kabakovem. Nemocnice a pak ten večírek, vzpomínáte si už?"

"Samozřejmě! Seržant Moshevsky. Já jsem vás v tom civilním oblečení a botkách nemohla poznat." Moshevsky se zarazil, byl na rozpacích. Špatně jí rozuměl a namísto 'botkách' slyšel 'spodkách', což bylo jedno z mála hovorových slov, které znal. Rychle se na své oblečení podíval. Všechno bylo v pořádku. Snoubenec Ráchel a ostatní u stolu ho udiveně pozorovali.

"To je Marc Taubman, pan Moshevsky, můj dobrý známý," vysvětlovala Ráchel svému kavalírovi.

"Prosím, posad'te se k nám, seržante."

"Samozřejmě, posad'te se," váhavě dodal Taubman.

"Co vy proboha...," Ráchel se zalekla, "David je v pořádku?"

"Skoro." Jistě by Kabakova nezabilo, kdyby se tu Moshevsky trochu zdržel. Ale v instrukcích nebylo, aby se tu posadil ke stolu a dobře se bavil. Co by tomu asi šéf řekl, kdyby ho tu takhle viděl?

Moshevsky se naklonil k Ráchel a zašeptal jí do ucha: "Musím s vámi mluvit o samotě, prosím vás," zamumlal. "Strašně to spěchá."

"Omluvte nás na chvíli," řekla Ráchel a položila ruku na rameno svému snoubenci, který se už začínal zvedat. "Nic se neděje, Marku. Za chvíli jsem zpátky."

Za pět minut se Ráchel vrátila ke stolu a požádala partnera, aby s ní šel na chvíli ven. Za chvíli se Marc do baru vracel sám a rukou si zamyšleně mnul bradu. Ráchel s Moshevským nasedli do auta a hnali se do New Yorku. Sněhové vločky dopadaly na přední sklo jako hvězdičky.

Poněkud jižněji, kde padal jen déšť se sněhem, odbočovala z dálnice Garden State na 70. silnici v Landerově stejnu Dahlia Iyadová. Po předním skle jí stékaly kapky mrznoucí břečky. Na dálnici byla námraza, ale silnice, na kterou odbočila západně od Lakehurstu, byla už jen mokrá. Byly tři hodiny ráno, když dorazila do Landerova domu.

Michael si zrovna naléval šálek kávy. Položila na kuchyňský stůl rozšířené vydání Daily News a rozevřela ho. Byla tam fotografie Kabakova na nosítkách, na níž byl velmi dobře k poznání. Dahlia se posadila a po šíji jí stékaly kapky vody, jak se jí na vlasech rozpouštěly vločky sněhu.

"No tak je to Kabakov, a co má bejt?" otázal se Lander.

"To je fakt, co má bejt," odvětil ironicky Fasil, který zrovna vcházel do kuchyně. "On totiž Kabakov moh' klid'áňko Muziho vyzpovídat a teď ví, jak vypadáte. Zřejmě na Muziho dostal hlášku od někoho z Leticie, takže teď má i můj popis. Sice nemusí ještě znát moje jméno, ale stačí už jen ten fakt, že o mně ví. To ostatní je maličkost. A Dahlíi by poznal taky. Prostě musí zmizet ze světa."

Lander práskl šálkem o stůl. "Neserte mě, Fasile! Kdyby úřady o nás něco věděly, byly by už dávno tady. Vy ho nechcete voddělat ze strachu před tím, že by nám hrozilo nebezpečí, vy ho chcete odpravit jenom proto, abyste se pomstili. Zabil vám šéfa, že? Vlétl do jeho pokoje a vodprásknul ho."

"Když spal, tak se tajně vplížil..."

"Vy dva mě opravdu dojmáte. Proto vám totiž Izraelci pravidelně vypalují rybník, protože myslíte jen na pomstu za něco, co se stalo minulej tejden, abyste si za to vybrali svoje odškodný. A teď jste zase ochotný ohrozit celý náš plán jenom proto, že se holt musíte pomstít."

"Kabakov zemře a hotovo," řekl důrazně Fasil a zvýšil hlas.

"Jistěže vám nejde jen o pomstu. Vy se totiž bojíte, že pokud ho nedostanete teď, když je hendikepovaněj svým zraněním, tak dřív nebo pozděj si temnou nocí přijde i pro vás."

To slovo 'bát se' stále mezi Fasilem a Landerem viselo ve vzduchu. Fasil měl co dělat, aby se udržel a nevybuchl vzteky. Arab dokáže strávit spíš ropuchu než urážku. Dahlia se rychle nahnula nad stůl pro konvici s kávou, aby jim na chvíli vstoupila do cesty a oni na sebe neviděli. Nalila si do šálku a pak se opřela o kuchyňskou linku, kde byly v zásuvkách uložené kuchyňské nože.

Když Fasil opět pokračoval v diskusi, bylo slyšet, že mu jaksi vyschlo v krku. "Kabakov je nejlepší člověk, kterého mají. Když zemře, tak ho samozřejmě nahradí někdo jiný, ale ten už nebude zdaleka tak dobrý. Dovolte mi zdůraznit, pane Landere, že Muzi zemřel kvůli vám, protože vás viděl. Viděl váš obličej a vaši...", Fasil měl sto chutí říct ruku, ale potom nechal jen dlouhou pauzu, aby si to Michael mohl domyslet, a pak k Landerovu překvapení zvolil taktní řešení, "...intonaci a akcent si mohl hravě

zapamatovat. Mimochodem, každý máme nějakou památku z bojů, ne?" provokoval Fasil a poklepal si na jizvu na tváři. Lander na to nic neřekl, a tak Fasil pokračoval dál. "Kabakov je člověk, který Dahlii viděl na vlastní oči. Jsou jisté instituce, kde by mohl získat její fotografii."

"Jaké instituce?"

"Mají mě v seznamu cizinců. Sice jsem tam dobře maskovaná, ale ještě jsem vyfotografována na školních ročenkách Americké univerzity v Bejrútu..."

"Školní ročenky? To mě podrž, vždyť on nikdy..."

"To bylo dávno předtím, Michael. Vědí, že se rekrutujeme odtamtud a z univerzity v Káhiře. Za tu dobu nás fotili několikrát a ročenky taky vycházely pravidelně. Teprve potom jsme se dostali do našeho hnutí. Kabakov bude určitě pátrat všude."

"Jestli Dahlii identifikuje, její obrázek bude kolovat po všech důležitých místech," snažil se doplnit Fasil.

"A až přijde den D, den naší akce, tak budou všude kolem stadionu tajný - pokud prezident na ten zápas vůbec přijde."

"Přijde, určitě přijde. Slíbil to."

"A s největší pravděpodobností se dostanou tajný i na letištní plochu ke vzducholodi. Pokud by viděli Dahliinu a moji fotku, a možná obdrželi i váš popis," pokračoval Fasil, "bylo by to všechno jenom kvůli Kabakovovi. Pokud ho necháme žít."

"Opravdu bych nerad riskoval, že budete s Dahlii zatčeni," mlaskl si pro sebe Lander. "Bylo by hloupý, kdybych do toho šel sám."

"Tohle myslím není podstatný," vmísila se do řeči Dahlia. "Šlo by to udělat i na dálku." Neříkala však pravdu.

Ve fakultní nemocnici v Long Islandu se Ráchel musela dvakrát legitimovat, než ji s Moshevským pustili na patro, kde byl Kabakovův pokoj.

Když se tiše otevřely dveře, Kabakov se probudil. Oči však neotevřel. Ráchel prošla tmavou místností, a když přistoupila k posteli, položila mu ruku na tvář. Ucítila, jak pohybuje řasami a poznala, že je vzhůru.

"Jsem tady Davide," řekla.

O šest hodin později přišel do nemocnice Corley. Právě začaly návštěvní hodiny a do budovy se hrnuly zástupy návštěvníků nesoucích květiny. Skupinky lidí se nejistě zastavovaly u dveří s nápisy 'Nevstupovat' a 'Zákaz kouření, pacient dostává kyslík'.

Corley našel před Kabakovovým pokojem sedět na lavičce Moshevského, který si pochutnával na Big Mac hamburgeru. Vedle něj seděla na vozíčku asi osmiletá dívka. Také jedla Big Mac.

"Kabakov spí?" zeptal se ho.

"Koupe se," odpověděl Moshevsky s plnou pusou.

"Dobrý den," pozdravila dívka.

"Dobrý den," odpověděl jí Corley. "Kdy bude hotov, Moshevsky?"

"Až ho sestřička dodrhne," vysvětlila dívka. "Je to docela sranda. Už vás někdy sestřička koupala?"

"Ne. Moshevsky, běžte jí říct, ať si pospíší. Já musím."

"Nechcete ochutnat?" zeptala se Corleye dívka. "My jsme si s panem Moshevským pro ně nechali poslat, protože tady vařej samý blafy. Panu Kabakovovi bychom to ale nenabídli. On se o hamburgerech vyjadřuje dost špatně."

"Aha," hlesl Corley a nervózně si okusoval nehty.

"Mám popáleniny jako pan Kabakov."

"To je mi líto."

Dívka se vyklonila z vozíčku a vzala si z kornoutku, který měl Moshevsky na klíně, několik bramborových hranolků. Corley otevřel dveře nemocničního pokoje, strčil hlavu do místnosti a prohodil několik slov se sestrou. Pak zase zavřel dveře. "Ještě jim zbejvá jedna noha," zabrumlal otráveně. "Ještě jedna noha."

"Vařila jsem večeri a převrhla jsem na sebe hrnec plný vařící vody."

"Cos to říkala?"

"Říkala jsem, že jsem si při vaření na sebe převrhla hrnec s vroucí vodou."

"No, to muselo být hrozný."

"Já jsem panu Kabakovovi říkala, jemu se totiž stalo to co mně, že nejvíc úrazů, které se přihodí v domácnosti, se stane v kuchyni."

"Ty jsi mluvila s panem Kabakovem?"

"Jasně. My jsme spolu koukali z okna na hřiště naproti, kde hráli kluci softbal. Hrajou ho tam vždycky ráno, ještě než začne škola. Já z okna svého pokoje koukám jen na cihlovou zeď. Pan Kabakov zná pár pěkných vtipů. Chcete, abych vám nějaký řekla?"

"Ne, děkuju. Já jich od něj už několik znám."

"Já jsem taky ležela v kyslíkovém stanu a..."

Sestra otevřela dveře a vyšla na chodbu. Nesla umyvadlo s vodou. "Už můžete dovnitř."

"Takže na shledanou," loučila se holčička.

"Ještě počkej, Dotty," promluvil Moshevsky, "neodcházej, ještě jsme nedojedli ty hranolky."

"No jo, pomfrity," usmála se dívka.

Corley našel Kabakova, jak sedí na posteli podepřený podpěrami. "Tak teď, když vás mám tak čistýho, řeknu vám, co mám zase já. Vydali jsme zatykač na Leticii. Tři členové posádky viděli ten motorový člun. Nikdo si nepamatuje, jaký měl číslo, ale to nás celkem netrápí, protože by stejně nejspíš bylo falešný. V laboratoři analyzují vzorek barvy, která zůstala na trupu lodi."

Na Kabakovovi bylo poznat, že všechna tato fakta ho evidentně nudí. Corley si toho ale nevšímal a pokračoval dál. "Naši technici si zašli za radarovým manipulátorem z hlídkového člunu. Mají totiž dojem, že člun byl dřevěný. Domníváme se, že měl dieselmotory přepřítované turbodmychadlem, protože tomu odpovídá popis zvuku. Všechno nasvědčuje tomu, že šlo o pašerácký člun, který dříve nebo později najdeme. Musel být postavený v nějakých dobrých loděnicích."

"A co ten Američan?"

"O něm nemáme nic. V tyhle zemi je totiž Američanů docela dost. Za pomoci jednoho námořníka z Leticie pracujeme na identikitě toho člověka, co se pak tý nákladní lodě zmocnil. Musíme k tomu ale mít tlumočníka, takže to jde strašně pomalu. Dostáváme popisy typu 'oči jako prase' a tak podobně. Pak byste se i vy mohl pokusit o identikit té ženské. V laboratoři rovněž analyzují tu plastickou sošku Panny Marie."

Kabakov přikyvoval.

"No, takže co se týká nás, my se teď musíme v jedenáct sbalit a jet do La Guardie na letiště, kde nás bude čekat vojenský vrtulník, objednaný na dvanáctou..."

"Můžu s vámi hovořit, pane Corleyi?" oslovila ho Rachel, která vešla do dveří. Nesla rentgenové snímky Kabakova s jeho lékařskými záznamy. Měla na sobě svůj nejnaškrobenější bílý plášť.

"Mohl jsem už být v byrokratických nikách," zažertoval Kabakov. "Tam byste už na mě nemohla. Běžte si s ní promluvit, Corleyi."

O půl hodiny později hovořil Corley s vedoucím nemocniční správy, který dal instrukce kanceláři pro všeobecné informace, jejíž pracovník se chystal ten den jít co nejdříve domů. Písemnou zprávu pro tisk položil k telefonu a už se neobtěžoval, aby doplnil záznamy o pacientovi i v nemocniční knize.

Když televizní stanice sbíraly materiál pro své zpravodajství vysílané v šest hodin večer, začaly kolem poledne obvolávat svoje zdroje. Když v nemocnici zjišťovaly zdravotní stav pana 'Kabova', úředník, který měl před sebou písemnou zprávu z informační kanceláře, řekl, že pan Kabov byl převezen do Brookovy vojenské nemocnice. Toho dne však bylo televizní zpravodajství tak nabitě katastrofickými zprávami, že informace o Kabovi nebyla odvysílána.

Noviny The New York Times, svědomité jako vždycky, si připravily krátkou zprávu o tom, že Kabova převezli jinam. Times zavolaly do nemocnice jako poslední. Úředník pak písemnou zprávu vyhodil. Toto vydání novin se však na ulici neobjeví dříve než o půl jedenácté večer. To už bylo pozdě. Dahlia byla na cestě.

VLAKOVÁ SOUPRAVA metra s duněním podjížděla East River a zastavila ve stanici Boro Hall poblíž fakultní nemocnice v Long Islandu. Z vlaku vystoupilo jedenáct sester, což byl správný počet pro noční směnu, která začínala o půl dvanácté v noci. Když však vyšly po schodech z metra, bylo jich už celkem dvanáct. Držely se v jednom hloučku, a když procházely tmavými brooklynskými ulicemi, byly stále ve střehu, jako všechny ženy pohybující se v noci městem. Jediný, na koho narazily, byl notorický opilec motající se po chodníku. Ženy zhodnotily situaci, kabelky si přehodily na vnitřní rameno a přikryly je paží. Vyhnuly se opilci a pokračovaly dál. Ve vzduchu za sebou zanechaly příjemnou vůni svých parfémů a laků na vlasy, což opilec asi nemohl vnímat, protože ve svém stavu nic takového jeho nos neregistroval. Ve většině oken nemocnice byla tma. Sanitky houkaly zas a znova, tentokrát snad ještě hlasitěji než jindy.

"Hrají tu naši," prohodila jedna sestřička odevzdaně.

Zívající vrátný otevřel skleněné dveře. "Prosil bych vaše průkazy, dámy."

Ženy si pro sebe začaly brblat a lovit v kabelkách své světle zelené průkazy, které obdrží zdravotní sestry po absolvování státní univerzity v New Yorku pro soukromou praxi. Toto byla jediná identifikace, kterou sestry procházely.

Vrátný si průkazky ani pořádně neprohlížel, choval se, jako kdyby šlo jen o další čárku za splnění povinnosti a ne o bezpečnostní opatření. Pokynul jim na rozloučenou a sestřičky se rozprchly po celé budově do svých oddělení. Jedna z nich zašla na dámské toalety, které byly v přízemí naproti výtahu. Nikdo tam nebyl. Situace se vyvinula přesně tak, jak očekávala.

Rozsvítila si a podívala se do zrcadla. Blond'atá paruka jí padla dokonale a odbarvení obočí nemělo žádnou chybu. Práce, kterou si dala s převlekem, opravdu stála za to. Tváře si nacpala buničitou vatou a na nos si nasadila brýle s fádními obroučkami, čímž si celkový vzhled obličeje změnila natolik, že by v ní potom těžko někdo poznal Dahlii Iyadovou.

V kabině na záchodě si pověsila kabát na háček a vyndala z kapsy malý podnos. Na něj dala dvě lahvičky, teploměr, umělohmotnou ústní lžici a papírový kelímek s tabletkou. Všechno přikryla plátným ubrouskem. Podnos a jeho obsah byl jen podřadná rekvizita. To hlavní měla v kapse svého sesterského oblečení. Byla to injekční stříkačka pro podkožní injekce, ve které bylo tolik chloridu draselného, že by to zabilo slona.

Na hlavu si nasadila sesterský čepec a pevně si jej několika sponkami připevnila k vlasům. Nakonec se ještě podívala do zrcadla, jestli je opravdu všechno v pořádku. Záměrně si oblékla větší oblečení, aby v něm nijak nevynikala její postava a aby v něm bez problémů mohla dobře schovat revolver Beretta, který si připevnila nahoře na punčocháčích.

V přízemí, kde byly jen administrativní místnosti, bylo pusto a prázdno. Světla byla stažena na minimum, aby se zbytečně neplýtvalo elektřinou. Když procházela chodbou, přelétávala očima nápisy na dveřích kanceláří. Účetní evidence, Kartotéka, a tady je to, Všeobecné informace. Za okénkem s kulatým otvorem byla tma.

Dveře nebyly zamčené, ale na vnější straně byly opatřené koulí. Jen třicet sekund trvalo Dahlii, než lžičkou zatlačila závoru zámku a dveře se otevřely dokořán. Zkontrolovala, jestli je opravdu v místnosti sama, a i když chtěla být co nejméně viděna, rozsvítila světlo, aby nemusela hledat s baterkou. Postupně se rozsvítily všechny zářivky a vydávaly charakteristický bzučivý zvuk.

Popadla velkou knihu, která ležela na stole, a rychle ji rozevřela. Pod písmenem K žádný Kabakov nebyl. Pro Krista Pána, to aby teď šla od jedné dveří ke druhým, vlezla do každé sesterny, nahlédla tam do soupisu pacientů a stále sledovala, jestli ji tam někdo náhodou nepřistihne. Musela by riskovat, že ji odhalí. Moment. V televizním zpravodajství hovořili o Kabovi. Noviny také psaly Kabov, ne Kabakov. Znovu se vrátila ke K. Aha, tady to je, adresa není uvedena. S dotazy se obračejte na vedoucího nemocniční správy, a pokud jde o osobní návštěvy, pak všechny musí schválit FBI. Pacient leží na pokoji číslo 327.

Dahlia se s úlevou zhluboka nadechla a pak zavřela knihu.

"Jak jste se sem dostala?"

Skoro nadskočila leknutím, které však navenek nedala vůbec znát, a s chladnou hlavou se ohlédla k okénku, jehož kulatým otvorem na ni hleděl noční vrátný. "Pane vrátný, jestli mi chcete nějak pomoci,"

obrátila se na něj nevinně Dahlia, "vezměte, prosím vás, tuhle knihu nahoru noční službě, ušetříte mi spoustu času a námahy, než bych vyšlapala všechny ty schody. Váží to snad pět kilo."

"Jak jste se sem dostala?"

"Noční služba mi dala klíče." Kdyby ji požádal, aby mu je ukázala, zabila by ho.

"Tady v noci nemá nikdo co dělat."

"Koukněte, jestli chcete, tak nahoru zavolejte a řekněte jim, že se příště mají nejdřív zeptat vás, než někoho pošlou sem dolů, já proti tomu nic mít nebudu. Mně akorát řekli, abych jim odsud přinesla tu knihu." Kdyby si chtěl nahoru zavolat, taky by ho zabila. "Takže co, mám se u vás příště ohlásit, až mě zase pro něco pošlou dolů? Bývala bych to udělala i tentokrát, ale nevěděla jsem to."

"Já za to tady zodpovídám, víte? Musím přesně vědět, kdo tu je. Uviděl jsem světlo, tak jsem se šel podívat. Kvůli vám jsem opustil vrátnici. Co když si to někdo vyčíhnul, a jakmile jsem se vydal za várna, otevřel dveře a vešel dovnitř? Kdyby se něco stalo, tak mě uškrtěj, protože jsem nechal vrátnici bez dozoru. Až příště zase půjdete pro něco sem dolů, stavte se u mě na vrátnici, jo?"

"Jistě, jistě. Pro tentokrát se omlouvám."

"Nezapomeňte zamknout a zhasnout světla."

"Bez obav."

Vrátný pokýval hlavou a pomalu odkráčel k vrátnici.

V pokoji číslo 327 bylo ticho a tma. Pouze světlo z pouličních lamp prostupovalo žaluziemi a vytvářelo na stropě místnosti světlé pruhy. Oči, které již chvíli pobýly ve tmě a zvykly si na ni, by v pokoji rozeznaly obrysy nemocniční postele s hliníkovou konstrukcí na upevnění příkrývek. Dětským nevinným spánkem v ní pochrupávala Dotty Hirschburgová. Palcem ruky se dotýkala úst a ostatní prsty měla položené na polštáři. Celé odpoledne sledovala z okna svého nového pokojíčku hry na školním hřišti, což ji velice vyčerpalo. Protože byla uvyklá nemocničnímu provozu, na časté noční příchody sester už nereagovala, ani když slyšela pomalu otvírat dveře. Pruh světla se na protější stěně pokoje rozšířil, pak se v něm objevil stín postavy. Ten postupně zmizel, jak se dveře opět zavřely.

Dahlia Iyadová stála chvíli zády opřená o dveře a počkala, až se její oči přizpůsobily tmě. Proužek světla pod dveřmi jí pomohl zjistit, že je v pokoji s pacientem sama. Polštář na židli byl ještě vysezený, jak Moshevsky nepřetržitě hlídkoval. Dahlia pootevřela ústa a snažila se neslyšně dýchat. V tichu místnosti byl patrný i dech spícího pacienta. Po chvíli bylo slyšet kroky zdravotní sestry, která šla chodbou k pokoji číslo 327. Pak se zastavila a po chvílce vešla do protějších dveří.

Dahlia se potichoučku blížila k nemocniční posteli, která svým tvarem připomínala stan. Podnos si položila na pojízdný stoleček u postele a z kapsy vyndala stříkačku. Z dlouhé jehly odstranila kryt, zmáčkla píst injekce a hmatem se na jehle přesvědčila, že z ní vystříklo pár kapek.

Bylo jedno, kam injekci píchne. Nejlepší bude krční tepna. To bude velmi rychlé. Přistoupila k posteli a opatrně nahmatala krk, pak vlasy. Připadalo jí všechno nějak hebké. Kde je puls? Tady. Taky nějaký slabý. Rukou objala celý krk. Cože, tak malý? Vlasy hebké, pokožka jemná, krk malinký. Injekci dala zase zpátky do kapsy a rozsvítila si tužkovou kapesní baterku.

"Dobrý večer," oslovila ji Dotty Hirschburgová a zamrkala do světla baterky. Dahlia úplně ztuhla a ruku, kterou měla položenou na krku dívky, ani nestáhla.

"Ahoj," odpověděla.

"To světlo mi vadí. Mám dostat injekci?" optala se úzkostlivě dívka a podívala se Dahlii do obličeje osvětleného ze zdola baterkou. Rukou si zakryla oči.

"Ne, to ne, žádnou injekci dostat nemáš. Jsi v pořádku? Nepotřebuješ něco?"

"Takže vy jenom obcházíte pokoje a kontrolujete, jestli všichni spí?"

"Ano."

"A proč je teda budíte?"

"Abych se ujistila, že je všechno v pořádku. Lehni si a zase pěkně spinkej dál."

"To mně připadá hrozně hloupý, budit lidi proto, abych se přesvědčila, že spí."

"Kdy tě dali na tenhle pokoj?"

"Dneska. Přede mnou ho měl pan Kabakov. Moje maminka je požádala, aby mě přemístili sem, abych viděla na dětské hřiště."

"Kde je pan Kabakov teď?"

"Odvezli ho."

"A byl vážně nemocný, vezli ho pod plachtou?"

"Vy jako myslíte, jestli umřel? To určitě ne, jenom byl ostříhanej dohola. My jsme totiž spolu koukali z okna na hřiště a pak přišla jedna paní doktorka a někam ho odvezla. Nejspíš domů."

Dahlia se na chodbě zamyslela. Věděla, že se teď nesmí unáhlit. Měla by opustit nemocnici. Jenomže to by znamenalo, že neuspěla. Unáhlila se. Chvilí postála u přístroje na výrobu ledu, který byl za sesternou, a dávala si do kelímku kostky ledu. Vrchní sestra, celá naškrobená, s brýlemi a šedivými vlasy, vedla s nějakou mladou sestřičkou jednu z těch nudných konverzací, které nikam nevedou a nic nového nikomu neřeknou. Pak vstala od stolu a odběhla za jinou sestrou, která jí zatelefonovala z přízemí.

Dahlia se hned vrhla k jejímu stolu a jela prstem po abecedním seznamu. Žádného Kabakova ani Kabova tam nenašla. Sledovala ji přitom jedna ošetřovatelka. Dahlia se otočila.

"Co se stalo s pacientem z třistadvacetsedmičky?"

"S kým?"

"S tím, co ležel na třistadvacetsedmičce."

"To není moje starost. Ale vás, myslím, neznám."

"Já jsem totiž dřív dělala v St. Vincentské nemocnici na Manhattanu." Jméno nemocnice si nevymyslela, protože doklady ukradla právě tam, když se během odpoledne střídaly služby. Teď už neměla na vybranou, musela to rychle ukončit, i když vycítila, že ošetřovatelka něco tuší. "Kdyby ho někam převezli, tak by to sem snad napsali, ne?"

"Záznam bude dole v přízemí, ale tam je asi zamčeno. Jestli není v seznamu, tak nebude ani na patře, a jestli není na patře, tak nejspíš nebude ani v týchle budově."

"Děvčata mi říkala, že od té doby, co ho sem přivezli, tak tu máte pěkněj zmatek."

"Ale tady je zmatek pořád, děvenko. Včera kolem třetí ráno sem přišla jedna doktorka a chtěla vidět jeho rentgenové snímky. A tak jsem musela jít s ní až nahoru a otevřít jí laboratoř. Museli ho převézt někdy během dne, když už mi skončila služba."

"Co to bylo za doktorku?"

"To nevím. Já s ní šla akorát pro ty rentgeny."

"Podepsala se tam?"

"Nahore na rentgenu se musí každéj podepsat. Určitě se podepsala."

To už přicházela vrchní sestra. Teď. Rychle. "Rentgen je na třetím?"

"Na čtvrtém."

Když Dahlia čekala u výtahu, ošetřovatelka informovala vrchní sestru o zvědavosti nové kolegyně. Dveře výtahu se za Dahlií zavřely. Neviděla už, jak ošetřovatelka pohodila hlavou směrem k výtahu a jak se změnil výraz v obličeji vrchní sestry, která si vzpomněla, jaké dostala instrukce. Okamžitě sáhla po telefonu.

V ambulanci začala policistovi Johnnymu Sullivanovi za opaskem pípat vysílačka. "Teď drž hubu!" upozornil Sullivan zakrváceného opilce, který seděl vedle něj a nadával. Zapnul vysílačku a ohlásil se. "Vrchní sestra Emma Ryanová z druhého patra nám hlásí, že se tady pohybuje podezřelá osoba, blond'atá běloška, asi sto sedmdesát centimetrů vysoká, něco přes dvacet roků, oblečená jako zdravotní sestra. Nejspíš teď bude v rentgenu na čtvrtém patře," oznámil Sullivanovi dispečer z místní policejní stanice. "Vrátný na vás bude čekat u výtahu. Jednotka sedm-jedna je už na cestě."

"Deset-čtyři," odpověděl do vysílačky Sullivan a vypnul ji. "Jacku, hod' toho blbce na lavičku a sleduj schody, dokud nepřijde sedm-jedna. Jdu nahoru."

Vrátný čekal na určeném místě a zvonil svazkem klíčů.

"Všechny výtahy kromě prvního zastavte," nařídil mu Sullivan. "Jdeme."

Dahlia opět bez problémů otevřela zámek rentgenové laboratoře. Zavřela za sebou dveře. Nejdřív prošla kolem vertikální desky prosvěcovací rentgenové aparatury. Potom odsunula jeden z těžkých olověných rentgenových štítů, který byl před matnými skleněnými dveřmi, a rozsvítila si baterku. Její světelný paprsek přešel nejprve po stočené baryové hadici, pak ochranných brýlích a nakonec po rukavicích, které visely u aparatury. Najednou z dálky uslyšela sirénu. Nejspíš záchranka. Nebo policie? Rychle se

kolem sebe rozhlédla. Tyto dveře vedly do místnosti, kde byla tma. Výklenek, tam byla kartotéka. Hlomozíci kovové zásuvky, v nichž byly v obálkách rentgenové snímky. A tady malá kancelář, stůl a na něm kniha. Kroky z chodby. Proužek světla z její baterky jezdil po stránkách. Rychle, musí sebou hodit. Včerejší datum. Stránka s podpisy a s čísly snímků. Hledala ženské jméno. Sledovala levý sloupec uvádějící časové údaje. Čtyři hodiny ráno, číslo snímku, beze jména, podepsána dr. Ráchel Baumanová. Jinde její jméno už nefigurovalo.

Kroky se zastavily přede dveřmi. Zvonění klíčů. První klíč nebyl ten pravý. Dahlia odhodila paruku a brýle do prostoru pro převlékání. Dveře se otevřely a bouchly do oloveného štítu. Dovnitř vešel statný policista s vrátným.

Dahlia Iyadová stála před rozsvícenou prohlížečkou. Na osvětlené ploše měla připevněný rentgenový snímek hrudníku. Světlo z prohlížečky jí promítlo světlé a tmavé proužky na oblečení. Stíny jí přejely přes obličej, když se otočila ke dveřím. Policista na ni mířil revolverem.

"Dobrý večer, strážníku," oslovila Sullivana udiveným tónem a zaujala pózu, jako by pistoli viděla poprvé v životě. "Stalo se něco, proboha?"

"Ani hnout, dámo." Druhou rukou, ve které neměl pistoli, začal Sullivan pátrat po vypínači, aby rozsvítil. Dahlia se po osvětlené místnosti také rozhlédla, protože jí ve tmě unikla spousta věcí. Policista očima místnost jen v rychlosti přelétl.

"Co tady děláte?"

"Studuji rentgenové snímky, jak vidíte."

"Jste tu sama?"

"Ted' už ano. Před chvílí tady byla ještě sestra."

"Jak vypadala? Byla blond a velká asi jako vy?"

"Ano, myslím, že ano."

"Kam šla?"

"To nevím. Co se děje?"

"To právě chceme zjistit."

Vrátný nahlížel i do ostatních prostor, které patřily k rentgenové laboratoři, a kroutil hlavou na znamení, že nikde nic zvláštního nezjistil. Policista po celou dobu nespustil z Dahlie oči. Něco se mu na ní nelíbilo, ale nedokázal říct, co to bylo. Měl by ji prohledat, jestli náhodou něco u sebe nemá, a předvést ji vrchní sestře, aby prověřil její totožnost. Měl by zabezpečit celé patro, aby nemohla uniknout. Měl by vzít vysílačku a přesně informovat svého kolegu dole. Lékaři a sestry však kolem sebe vytvářejí jakousi atmosféru nedotknutelnosti. Bude to nejspíš tím bílým pláštěm. Nenašel sílu, aby s ní zacházel jako se zajatcem. Nechtěl si připadat jako hrubián, který nasazuje želízka člověku s ušlechtilým posláním.

"Půjдете na chvíli s námi. Musíme se vás na něco důležitého zeptat."

Dahlia souhlasila. Sullivan schoval pistoli do pouzdra, ale řemínek na něm nezapnul. Přikázal vrátnému, aby prohlédl všechny místnosti na patře. Potom použil vysílačku.

"Šest-pět, šest-pět."

"Slyším tě, Johne," ozvalo se z vysílačky.

"V laboratoři jsme přistihli jednu ženu. Tvrdí, že tam ta podezřelá osoba byla, ale někam odešla."

"Oba východy jsou obklíčeny. Mám jít nahoru? Ted' hlídám ve druhém patře."

"Já tam s ní k tobě sjedu. Přikaz vrchní sestře, ať nikam neodchází."

"Johne, vrchní sestra tvrdí, že je to nesmysl, aby někdo byl touhle dobou na rentgenu."

"Dobře. Dyt' ji stejně vedu dolů. Nikam neodcházej."

"Kdo řekl, že v laboratoři nemá touhle dobou nikdo být?" zeptala se rozčileně Dahlia. "Ona - to jsem si mohla myslet."

"Jdeme," cestou k výtahu šel Sullivan za Dahlií, stále ji pozoroval a palec měl ležerně zavěšený za opaskem. Nastoupili do výtahu, Dahlia se zastavila u ovládacího panelu. Dveře se zavřely.

"Do druhýho?" optala se zdvořile.

"Nechte to, já si to zmáčknu sám." Sullivan již opět držel v ruce pistoli.

Dahlia se kradmo snažila dosáhnout na vypínač světla. Tma. Pak šoupání nohou, dření pouzdra na pistoli o stěnu výtahu. Sípání, projevy bolesti, nadávky, mlácení rukou kolem sebe a lapání po dechu. Ve tmě

výtahu problikávaly na displeji čísla jednotlivých pater.

Sullivanův kolega stál ve druhém patře u výtahu a sledoval, jakým podlažím právě projíždí. Druhé patro. Nic. Kabina pokračovala dál. Jak to? První patro. Výtah v něm zastavil.

Policista z toho byl zmatený a přiskočil k tlačítku se šipkou nahoru a zmáčkl ho. Počkal, až výtah vyjede zpět. Stál u jeho dveří. Ty se otevřely.

"Johne? Proboha, John!"

Policista Sullivan seděl na zemi opřený o zadní stěnu výtahu. Ústa i oči měl široce otevřené a z krku mu visela injekční stříkačka jako přísátá pijavice.

Dahlia běžela chodbou, která se před ní rozprostírala jako běžecká dráha, a světla na stropě splývala v jednu světelnou čáru. Proběhla jako vítr kolem vylekaného sanitáře, zahrnula za roh a vběhla do prázdného skladu s prádlem. Tam vklouzla do světlezeleného chirurgického pláště. Na hlavu si nasadila chirurgickou čapku a kolem krku si pověsila roušku. Seběhla po schodech do přízemí, kde byla ambulance. V tu chvíli už se pohybovala pomalu a rozvážně. Sledovala policisty, obezřetné jako hlídací psi. Na židlích kolem seděli pacienti a jejich ustarané doprovody. Do toho vykřikoval nadávky jeden opilec s bodnou ranou.

Malá Portoričanka seděla na lavici a vzlykala s hlavou v dlaních. Dahlia k ní přistoupila, sedla si vedle ní a vzala ji kolem ramen. "No tenga miedo," oslovila ji.

Žena zvedla hlavu a zazubila se na ni svými zlatými zuby. "Julio?"

"Určitě bude v pořádku. Nebojte se. Pojd'te se mnou, pojd'te. Půjdeme se nadýchat trochu čerstvého vzduchu. Uvidíte, že vám to pomůže."

"Ale..."

"Pst, poslechněte mě a pojd'te."

Dahlia jí pomohla vstát a podpírala ji přímo s mateřským citem. Žena byla shrbená, ochablá a na nohou měla roztrhané boty.

"Říkala jsem mu to, desetkrát jsem mu to říkala..."

"Už se tím netrapte."

Dahlia ji vedla k vedlejšímu východu z ambulantní čekárny. U dveří stál policista. Měl statnou postavu a značně se ve své modré uniformě potil.

"To dycky dělá chytrýho, ale aby přišel za mámou, to ne. Proč se musí všude prát?"

"Tak už se tím netrapte. Nechtěla byste se pomodlit?"

Žena si pro sebe něco zašeptala. Policista je mlčky pozoroval. Dahlia se mu zadívala do očí.

"Pane strážníku, tahle paní nutně potřebuje trochu na vzduch. Mohl byste s ní jít na chvíli ven?"

Žena měla stále skloněnou hlavu a odříkávala si pro sebe modlitby. Celou místností začaly pípat vysílačky. Za chvíli bude poplach. Nalezli mrtvého policistu.

"Já se teď nesmím odtud hnout, paninko. Odteďka jsou dveře pro každého zavřené."

"Mě byste snad mohl pustit, abych tuto ženu vyvedla trochu na vzduch. Obávám se, že každou chvíli omdlí."

Žena si pro sebe stále něco brumlala a v rukou svírala růženec. Policista zvedl obočí, zkřivil ústa a podrbal se vzadu na krku. Široký obličej měl samou jizvu. Žena klopýtla a Dahlia ji musela pevněji chytit.

"No jo, no. Jak se jmenujete?"

"Doktorka Vizziniová."

"No tak běžte, paní doktorko." Policista se přestal opírat celou vahou o dveře a uvolnil jim cestu.

Všechny osvěžil závan čerstvého vzduchu. Ulice už byla celá obsazená policejními vozy. Nebylo úniku. Všude problikávala červená světla na střechách policejních aut.

"Dýchejte zhluboka," obrátila se Dahlia ke staré ženě. Ta střídavě zvedala a skláněla hlavu, jak se snažila zhluboka nadechovat. Před nemocniční budovou zastavil žlutý taxík a z něj vystoupil ordinář. Dahlia dala taxíkáři znamení, aby na ni počkal, a oslovila ordináře.

"Jdete dovnitř?"

"Jistě."

"Byl byste tak laskav a doprovodil tuto ženu zpátky? Děkuji vám."

O několik domovních bloků dál se taxík hnál po Gowanuské dálnici. Dahlia se opírala o zadní sedadlo,

zakláněla hlavu dozadu a kroutila jí ze strany na stranu. Oči měla zavřené a mluvila si pro sebe. "Mám o tu paní velkou starost, víte?"

Policista Sullivan mrtvý nebyl, alespoň zatím ne, ale bylo to s ním velmi vážné. Jeho kolega si k němu ve výtahu kleknul a přiložil mu ucho na hrudník. Pod hrudním košem bylo slyšet šelest. Policista položil Sullivana na záda. Dveře výtahu se chtěly zavřít, ale policista jim v tom nohou zabránil. Ukázalo se, že vrchní sestra Emma Ryanová je velmi duchapřítomná žena. Svou pihovitou rukou bouchla do tlačítka na přivolání výtahu a dveře hned zůstaly otevřené. Znovu hlasitě přivolávala něčí pomoc z ambulance. Pak si klekla k Sullivanovi. Nejprve si ho prohlédla svýma šedýma očima a pak mu začala dávat srdeční masáž. Její kulatá záda se přitom rytmicky nadzvedávala a klesala. Sullivanův kolega pomáhal tím, že dával umělé dýchání z úst do úst. Pak ho přiběhla vystřídat sestřička, a tak mohl vysílačkou oznámit, co se stalo, a vyhlásit poplach. Ztratil však drahocenné vteřiny, které Dahlii Iyadovou zachránily.

Mezitím přijela sestřička s pojízdným lehátkem. Společně zvedli Sullivana a položili ho na lehátko. Emma Ryanová se projevila jako velmi silná žena. Pak mu vytrhla z krku visící injekční stříkačku a podala ji sestře. Jehla projela pod kůží a o kousek dál vyšla ven, takže teď na krku zůstaly dvě červené dírký jako po kousnutí hadem. Část dávky vystříkla na výtahovou stěnu a stekla na podlahu, kde vytvořila malou kaluž. "Sežeňte doktora Fielda a dejte mu tuhle injekci," poručila úsečně sestra. "Až pacienta povežeme, odeberte mu vzorek krve. Jedem," přikázala druhé sestře.

Za čtvrt hodiny byl už Sullivan napojen na přístroje pro udržení srdeční činnosti a dýchání na oddělení intenzivní péče. Tam se nad ním skláněl doktor Field. Už znal výsledky krevních testů a moči a s pomocí přístrojů bojoval o Sullivanův život. Měl by přežít. Lékaři ho k tomu jistě donutí.

13. kapitola

POKUSIT SE ZABÍT v New Yorku policistu je stejně odvážné a nebezpečné jako se dotknout zapálenou cigaretou anakondy. Ve chvíli, kdy je v tomto městě zavražděn policista nebo je vážně ohrožen jeho život, zvedne se vlna obrovského hněvu. Kdyby se Dahlii bývalo podařilo zabít Kabakova, kromě toho, že by to v diplomatických kruzích vyvolalo negativní odezvu a na ministerstvu spravedlnosti by měli plné ruce práce, výsledkem by byly jen tiskové konference se starostou a policejním šéfem, odsouzení tohoto činu, veřejné projevy pořádané brooklynským policejním velitelstvím a nepřetržitá práce dvaceti až třiceti detektivů. Jenomže injekce byla vpíchnuta do krku policistovi Johnu Sullivanovi. Více než třicet tisíc policistů z pěti správních newyorských obvodů teď vzalo případ do svých rukou.

I když Rachel byla proti tomu, aby Kabakov vstával z lůžka, které mu nechala v pokoji svého bytu speciálně nainstalovat, šel major v poledne následujícího dne navštívit Sullivana do nemocnice. Kabakov byl vzteky bez sebe a snažil se potlačit zoufalství. Sullivanův zdravotní stav se už značně zlepšil. Byl dokonce schopen pomáhat při sestavování identikitu Dahlie Iyadové, který pak díky jemu byl velmi věrohodný, protože Sullivan měl dost času si ji dobře prohlédnout ze všech stran. Pomáhali i Kabakov s vrátným z nemocnice. Konečný výsledek byl velice přesný a Dahlia se bez problémů dala z obrázku poznat. Ve tři hodiny odpoledne, když se na policii vystřídaly směny, obdržel každý policista kopii jejího identikitu. Ještě téhož dne přinesly její portrét i noviny Daily News, a to hned na druhé straně.

Každý z šesti policistů identifikačního oddělení a čtyř úředníků z oddělení pro emigraci a naturalizaci obdrželi kopii jejího portréту a vrhli se na seznam nenaturalizovaných Arabů.

Fakt, že napadení policisty Sullivana a pokus o jeho zavraždění mělo spojitost s Kabakovem, byl zatím znám pouze vrchní sestře Emmě Ryanové, agentům FBI pracujícím na případu a nejvyšší složce newyorské policie. Věděli, že Emma Ryanová si to jistě nechá pro sebe.

Washington nechtěl, aby se teroristé příliš zalekli nebo aby se v případě angažovaly zpravodajské služby. Také neměl zájem na tom, aby se touto událostí příliš zabývaly sdělovací prostředky. Policie stále zdůrazňovala, že pachateli šlo zřejmě o narkotika a radioaktivní prvky, a proto se rozhodl vloupat do nemocnice, protože předpokládal, že zde tyto věci najde. Tisk se s takovým vysvětlením pochopitelně nesmířil, ale protože novinek s obdobnou problematikou bylo v tomto městě víc než dost, nemohl se

pořád zabývat jednou událostí. Úřady doufaly, že zájem sdělovacích prostředků o případ brzy opadne. Také Dahlia v to doufala. Hlavně proto, aby přešel Landera ten bezmezný vztek. Málem vyletěl z kůže, když uviděl její portrét v novinách a dověděl se, co udělala. V jednu chvíli Dahlia dostala opravdový strach, že ji Michael zabije. Pokorně přislíbila, že ji už nikdy nenapadne, aby proti Kabakovovi něco podnikla. Fasil ze svého pokoje dva dny vůbec nevyšel.

To, že si Ráchel vzala Kabakova k sobě na zotavenou, byla pro ni příjemná změna a neobvyklá zkušenost. Než se major s Moshevským k ní nastěhovali, měla doma čisto, klid a pořádek. Jejich přítomnost byla pro její domácnost něco jako návrat mrzutého kocoura z deštivého počasí. Měla takový zvláštní dojem, že se s příchodem těchto dvou obrovitých mužů rozšířily i rozměry místnosti a nábytku. Na druhou stranu, zase vzhledem ke svým proporcím, nenadělali až tolik hluku. Nejdřív to Ráchel uvítala, ale pak ji to začalo poněkud znepokojoval. Obři a ticho, to nějak nešlo dohromady. Taková nepřírozená kombinace vždycky předznamenává cosi nezdravého a zhoubného.

Moshevsky se snažil v bytě moc nepřekážet. Poté, co Ráchel několikrát vystrašil tím, že se znenadání objeví v kuchyni, kam přišel vrátit nádoby, začal na svou přítomnost upozorňovat dopředu zakašláním. Její přátelé, bydlící přes chodbu, odjeli na dovolenou na Bahamy a nechali Ráchel klíče. Ta tam nyní na čas ubytovala Moshevského, neboť se nemohla vyrovnat s jeho chrápáním. Kabakov ji ve všem, co se týkalo jeho zotavování a zdravotního stavu, vzorně poslouchal a přesně dodržoval její pokyny. Jenom jednou ji nerespektoval, a to tehdy, když se rozhodl, že navštíví Sullivana v nemocnici. Ráchel toho zpočátku s Kabakovem moc nenamluvila, prakticky si spolu nepovídali vůbec. Vytušila, že major je myšlenkami někde úplně jinde, a nechtěla ho vyrušovat a vytrhovat z jeho soustředění.

Od dob šestidenní války se Ráchel změnila. Hlavně v tom, že už nebyla tak upjatá jako předtím. Měla spoustu práce a vedla spořádaný život. Za ta léta vystřídala několik mužů a byla dvakrát zasnoubená. Na večere chodila do příjemného prostředí klidných restaurací, kde nikdy nebylo moc lidí a kde šéfkuchaři nezdobili jídla moc okázale. Nikdy se jí nestalo, aby o svém příteli horoucně snila. Muže, kteří by jí byli schopni zamotat hlavu, si vůbec nepřipouštěla k tělu a rázně je odmítala. K životu jí stačil pracovitý, spolehlivý člověk. V tom se nezměnila. Hlásila se často jako dobrovolník na humanitární akce, při nichž mohla pomoci jako lékařka, a často vedla terapeutická sezení s bývalými narkomany, propuštěnými vězni a narušenými dětmi. Během války Jom Kippur v roce 1973 mívala v newyorské Mt. Sinajské nemocnici dvě směny po sobě proto, aby její kolega, který měl tehdy za sebou více praxe na operačním sále, mohl odjet pomáhat do Izraele.

Co se týče jejího zevnějšku, nosila oblečení, jež zdůrazňovalo její postavu. Obchody s módou, jaké představoval Bloomingdal a Bonwit, Lord Taylor či Saks, byly základními kameny jejich sobotních vycházek. Bývala by vypadala báječně jako nejelegantnější židovské paničky, jen nepatrně se vymykající módě, kdyby to vždycky nepokazila něčím, co zavánělo trochu lehčím ražením. Jednu dobu připomínala třicátnici, která zoufale bojuje s věkem tím způsobem, že se obléká jako její dcera. Pak jí zase pro změnu vůbec nezáleželo na tom, co má na sobě, a vklouzla do svého pracovního pláště, protože v něm nemusela o módě přemýšlet. V práci zůstávala stále déle a déle a přitom v bytě měla stále uklizeno a čisto. Platila si uklízečku, která byla schopná vždycky vracet věci na místo, odkud je majitelka vzala. Ted' tu měla Kabakova, jenž se probíral jednou poličkou s knihami za druhou a ukusoval z šišky salámu. Přesvědčila se, že Kabakov hrozně rád po něčem pátrá, zvědavě všechno prohlíží a zkoumá, jenomže nikdy nic nevrací na své místo. Po bytě chodil bez bačkor a nikdy si nezapínal kabátek od pyžama. Ráchel se na něj snažila nedívat.

Strach z případných následků po otřesu mozku už neměla. A major se tím už vůbec netrápil. Když ho závratě už téměř přešly a všechno trápení se zmírilo, změnil se i vztah mezi ním a Ráchel. Odměřený vztah lékaře a pacienta, který se Ráchel stále snažila udržovat, se čím dál více měnil v něco osobního. Kabakov zjistil, že její společnost je pro něho přínosem. Všechny rozhovory, které spolu vedli, byly do značné míry filozofického rázu, protože oba rádi přemýšleli. Zjistil, že v její přítomnosti formuluje názory, na které by třeba ani sám nepřišel, a hlavně o kterých ani nevěděl, že v něm dřímou. Rád se na ni díval. Měla dlouhé nohy, a i když si byla vědoma jejich půvabů, jako by je chtěla skrýt odměřenou a strnulou chůzí. Kabakov se rozhodl, že jí o svém úkolu ve Spojených státech řekne, ale protože ji měl rád, moc

se mu s tím ven nechtělo. Po léta si musel dávat pozor na jazyk. Věděl o sobě, že snadno podlehně ženám a že samota, kterou s sebou nese jeho zaměstnání, způsobovala to, že měl chuť se rozpovídat o svých problémech a přijmout slova útěchy z náručí půvabné ženy. Ráchel mu pomohla, když to opravdu potřeboval, a to okamžitě a bez zbytečného vyptávání. Tím však byla do případu zatažena a hrozilo jí stejné nebezpečí jako jemu, protože úkladný vrah nešel do rentgenové laboratoře jen kvůli němu. Přestože by o tom měla právo vědět, nebyl tento důvod hlavním motivem k tomu, aby se jí se svým úkolem svěřil, nebyla v tom žádná pohnutka smyslu pro spravedlnost. Kabakov uvažoval praktičtěji. Ráchel byla neobvykle chytrá žena a takovou teď potřeboval. Je dost pravděpodobné, že jedním z organizátorů masového zločinu, který ve Spojených státech Arabové chystali, byl Abu Ali - psycholog. Ráchel byla psychiatricka. Jedním z teroristů byla žena. Ráchel byla také žena. Vyznala se v odchylkách lidského chování a ještě k tomu všemu byla Američanka. To všechno by ji mohlo přivést na zajímavé myšlenky, které by mohly být Kabakovovi velmi užitečné. Kabakov věřil, že je schopen myslet jako Arab, ale nebyl schopen se plně vžít do myšlení Američana. Existoval vůbec nějaký způsob, jakým by se mohl vcítit do jejich způsobu uvažování? Byl přesvědčen, že Američané jsou bytostí rozporuplné a nestálé ve svých názorech. Někdy se domníval, že kdyby Američané měli delší historii, možná by našli způsob, jak nad vším důkladněji přemýšlet.

Když jednoho dne seděli s Ráchel u okna osvětleného slunečními paprsky, popisoval jí celou situaci, zatímco Ráchel mu ošetřovala popáleninu. Svůj výklad začal tím, že kdesi na severovýchodě Spojených států by mělo mít Černé záři členy organizace, kteří mají v plánu někde na území USA zaútočit na obrovské množství lidí s pomocí asi půl tuny nebo možná i většího množství plastické trhaviny. Ze svého pohledu obyvatele Izraele a Žida se jí snažil vysvětlit, jak je nezbytně nutné jim v tom zabránit, a neopomenul kvapem dodat i humánní pohnutky. Když mu nakonec ránu obvázála, posadila se na kobereček, dala si nohu přes nohu a poslouchala dál. Příležitostně zvedla hlavu a na něco se ho zeptala. Jinak celou dobu seděla jakoby schoulená do klubička, hlavu skloněnou do země a Kabakov při svém vyprávění pozoroval její pěšinku ve vlasech. Byl zvědav, jak se k tomu postaví. Nedokázal vůbec odhadnout, co si o tom myslí - kdysi byla svědkem krveprolití na Středním východě, ale teď se vlastně obdobná hrozba přenesla do pro ni bezpečného místa její vlasti.

Na druhé straně si Ráchel oddychla, že to s Kabakovem nebude tak zlé. Vždy potřebovala znát všechno naprosto přesně. Do detailu, kdo, co a za jakých okolností pronesl - zejména se soustředila na podrobnosti, když jí Kabakov vyprávěl o výbuchu v Muziho bytě. Moc ráda slyšela, že jí odpovídá na všechny dotazy okamžitě a jednoznačně. Když se ho totiž vyptávala v nemocnici, jeho reakce byly nejasné a zmatené, jako kdyby nechápal, co po něm chtějí. Ráchel v té době ještě nevěděla, jestli je to záměrné, nebo jestli Kabakov není schopen se pořádně soustředit následkem otřesu mozku. Takže do chvíle, než se jí Kabakov se vším svěřil, byla hendikepována neznalostí a nemohla přesně stanovit diagnózu, protože sama se zdráhala být indiskrétní a zjišťovat přesné informace. Když se ho teď chvíli vyptávala, dělala to ze dvou důvodů. Jednak potřebovala vědět, jestli mu může nějak pomoci, a jednak chtěla pozorovat jeho reakce na otázky. Dávala dobrý pozor, jestli se u něj neprojeví Korakoffův syndrom, který způsobuje podrážděnost a přílišnou povídavost, což se po otřesu mozku může vyskytnout.

Byla nesmírně spokojená, když zjistila, že odpovídá s naprostou trpělivostí, jasně a zřetelně a mohla se pak už jen soustředit na obsahovou stránku. Kabakov byl pro ni něco víc než pacient a ona mu byla více než partnerem ve chvíli, kdy věděla všechno, co věděl i on. Rozmluvu uzavřel otázkami, které ho stále užíraly. Kdo byl ten Američan? Kde se teroristé chystají zaútočit? A když skončil, měl pocit zvláštního ostychu, jako by ho Ráchel přistihla v slzách.

"Kolik bylo Muzimu?" otázala se tiše.

"Padesát šest."

"A jeho poslední slova byla: „Nejdřív to byl ten Američan“?"

"Přesně tak." Kabakov by rád věděl, co tím Ráchel sleduje. Už si toho přece řekli dost.

"Chceš slyšet můj názor?"

Kabakov přitakal.

"Je dosti pravděpodobné, že ten tvůj Američan bude běloch, nebude to Semita a s největší

pravděpodobností mu bude asi kolem třiceti let."

"Z čeho tak usuzuješ?"

"Přece z toho, co jsem od tebe slyšela. Říkal jsi, že Muzimu bylo přes padesát. To, jak jsem ti podle svého úsudku toho Američana popsala, vycházelo z předpokladu, co si pod pojmem Američan takový padesátník a cizinec představuje. Kdyby to byl černoch, určitě by to Muzi nějak specifikoval. Určitě by neřekl jenom Američan. A celou tu dobu jste se bavili jenom anglicky?"

"Ano."

"Kdyby ten Američan byla žena, určitě by řekl buď 'ta žena' nebo 'ta Američanka', takže ani sebelíp maskovaná žena to být nemohla. V tomto případě tě Muzi jistě neměl důvod napínat, aby tě nakonec překvapil sdělením, že šlo o ženu. Budeme-li vycházet z Muziho věku a jeho etnického prostředí, můžeme klidně vyloučit, že ten Američan by mohl být arabského původu, nebo dokonce Žid. V takovém případě by totiž Muzi nezůstal jen u označení 'Američan'. Stejný postup se dá předpokládat rovněž u španělsky mluvících přistěhovalců, i tady by výraz 'Američan' sloužil jako slovo doplňující hlavní sdělení. Jako základní označení by ho použil jen v případě, že by šlo o člověka, jakého jsem ti popsala. Třeba se ti zdá, že to není žádný objev, ale na tvém místě bych považovala také za důležité vědět, mezi jakými lidmi ho hledat."

Když se Kabakov radil telefonicky s Corleyem, zmínil se mu rovněž o tom, na co ho upozornila Ráchel.

"No to je dobrý. To nám zbejvá hledat jen mezi čtyřiceti miliony lidí," řekl ironicky Corley.

"Prokristapána, snad každá dobrá úvaha nám pomáhá, ne?" ohradil se Kabakov.

Corleyova zpráva o tom, jak postupuje pátrání po motorovém člunu, nebyla zrovna povzbuzující. Celníci a policie města New Yorku prověřili všechny loděnice na výrobu menších člunů a lodí na City Island.

Policie z Nassau a Suffolku zkontrolovala každý soukromý přístav pro plachetnice, jachty a motorové čluny na Long Islandu. Státní policie z New Jersey vyslýchala každého vlastníka úschoven a půjčoven lodí na celém pobřeží státu. Agenti FBI zašli za nejznámějšími loďaři - za nejlepšími výrobci svého oboru - jako jsou Rybovich, Trumpy a Huckins. Nevynechali ani jejich méně věhlasné kolegy, kteří příležitostně stavěli kvalitní dřevěné čluny. Nikomu z nich popis hledané lodi nebyl povědomý.

"Lodě, lodě, lodě," opakovala si pro sebe Ráchel.

Kabakov se zahleděl do okna, za kterým padal sníh. Ráchel zatím připravovala večeři. Snažil se vzpomenout si na jednu věc, ale k tomu si musel připomínat spoustu vedlejších okolností, jež by ho mohly dovést k výsledku. Šel na to obdobně, jako by chtěl použít periferního vidění. Nedal mu totiž spát způsob, jakým byla u Muziho nastražena trhavina. Kde, proboha, už o této variantě četl? V jedné z tisíce zpráv, které prošly jeho rukama za posledních pět šest let, byla zmínka o bombě zabudované v lednici. Vzpomněl si, že zpráva, v níž se toto sdělení vyskytlo, byla uložena ve stylových deskách, napsána na manilovém papíře a svázána. Takže to muselo být z let před rokem 1972, kdy Mossad změnil způsob vazby svých zpráv pro ulehčení práce s mikrofilmy. Ještě na něco si Kabakov vzpomněl. Na spis, který obsahoval techniku nastraženého výbuchu a který byl před lety vydán jednotkám komanda na jeho příkaz. Ve spisu byly popsány a vysvětleny principy rtuťových vypínačů, jež byly tehdy mezi fidáji v módě, a uveden doplněk o jejich zapojení na elektrické spotřebiče.

Když si Kabakov koncipoval telegram pro ústředí Mossadu, uvedl v něm všechny zlomky informací, na které si vzpomněl ve vztahu k svému nynějšímu případu. Sýrie 1971. Agent Mossadu zahynul při explozi v jednom domě v Damašku. Nálož nebyla veliká, ale v domě byla nalezena roztržštěná lednička. Že by jenom náhoda? Kabakov zavolal na izraelský konzulát a nadiktoval službu konajícímu úředníkovi telegram. Úředník ho upozornil, že teď jsou v Tel Avivu teprve čtyři hodiny ráno.

"To je od 0200 příslušníka kmene Zulu, který může volat z kteréhokoliv konce světa," vysvětloval Kabakov. "My pracujeme nonstop. Jen ten telegram odešlete."

Moshevsky už byl celý vymrzlý, když jednoho deštivého prosincového dne čekal na rohu ulice a chytal taxíka. Tři taxíky Dodge musel nechat přejet, protože vyhlížel jiný typ. Nakonec jel kolem ten, který potřeboval - velký Checker, jenž se proplétal v ranní špičce kolonami aut. Chtěl, aby Kabakov měl v taxíku pohodlí a nemusel se se svou postiženou nohou v malém autě krčit. Moshevsky ho zastavil, nasedl dozadu a řekl řidiči, aby zaparkoval přímo před bytem doktorky Baumanové. Kabakov vyhopsal ven a

nasedl dovnitř vedle Moshevského. Řidiči udal adresu izraelského konzulátu.

Kabakov dodržel klid na lůžku tak dlouho, jak mu to Ráchel předepsala. Teď už je čas se do toho zase pustit. Mohl vyslanci Tellovi zatelefonovat z jejího bytu, ale ve svém povolání používal zásadně ty nejjistější aparáty - ty se zabudovaným šifrováním telefonního rozhovoru. Rozhodl se, že se Tel Avivu zeptá, jestli se může obrátit na ministerstvo zahraničních věcí Spojených států s prosbou, aby si USA od Ruska vyžádaly určité informace, které by jim ve společném pátrání mohly pomoci. Kabakov to musel uskutečnit přes velvyslance Tella. Z pohledu své profesionální hrdosti neměl moc velkou radost z toho, že se budou muset obrátit na Rusko, jenže v té chvíli musel na svou hrdost zapomenout. Věděl to a také se podle toho choval, i když tím zrovna nadšen nebyl.

Od jara 1971 měl sovětský Komitét gosudarstvennoj bezopasnosti, proslulé KGB, speciální útvar, který poskytoval technickou pomoc Černému září prostřednictvím zpravodajské služby Al Fatah. To byl zdroj na který bylo třeba se napojit.

Věděl, že Rusko by Izraeli nikdy nepomohlo, a proto to musely být Spojené státy, které by o spolupráci požádaly. Vycházel z toho, že se mezinárodní napětí mezi Východem a Západem značně zmírnilo, takže by Rusko mohlo prosbě vyhovět. Ale Kabakov nemohl s USA jednat na vlastní pěst. Potřeboval k tomu souhlas Tel Avivu. Z duše nerad o něco žádal a nejraději by řešil všechno sám, ale tentokrát to jinak nešlo.

Kabakov se rozhodl, že bude přísahat na to, že trhavina pocházela z Ruska, ať už to je pravda nebo není. Možná že Američané na to budou přísahat taky. To by se pak vina vlastně svalovala na Rusko. K čemu tolik trhaviny? Je to snad proto, že by v této zemi měli Arabové tak nevšední příležitost k útoku? V tom by informace od KGB mohly pomoci.

Buňka Černého září v Americe se určitě stáhla do své ulity, stejně jako vedení celé organizace v Bejrútu. To bude přetěžká práce je najít. Rozruch vyvolaný zveřejněním portréту té ženy jistě donutil teroristy zalézt hlouběji do svého doupěte. Teď se určitě drží při sobě, vědí, že akce v nemocnici byla unáhlená. Prokletý Corley, že do nemocnice nepřidělil policisty hned od začátku. Ten prokletý čubčí syn s dýmkou. Co všechno ústředí Černého září v Bejrútu naplánovalo a kdo všechno v tom měl figurovat? Najeer je mrtev. Ta žena se někde schovává. Ali Abu je také mrtev. Nedá se s určitostí tvrdit, že jedním z organizátorů byl i Abu Ali, ale je velmi pravděpodobné, že tomu tak bylo, protože on byl jedním z mála lidí, kterým Najeer opravdu věřil. Ali byl psycholog. Pak by byl tedy užitečný z mnoha hledisek. Na co mohli potřebovat psychologa? Ali by nikdy nebyl schopen cokoliv prozradit.

Kdo byl ten Američan? Kdo byl ten Libanonec, který zajistil, že trhavina se přes všechny potíže dostala do rukou teroristů? Kdo měl zájem na tom, aby Muzi vyletěl do povětří? Byla to ta žena, kterou Kabakov viděl v Najeerově pokoji v Bejrútu? Žena, která se dostala do nemocnice, kde chtěla Kabakova zabít?

Taxikář hnál svůj velký vůz tak rychle, jak to jen mokrá silnice dovoľovala. Auto nadskakovalo na nerovnostech vozovky a projíždělo díry nezmenšenou rychlostí. Na červenou řidič brzdil tak, že si Kabakov s Moshevským vždy málem rozbili nosy o přepážku, která je oddělovala od řidiče. Moshevsky při čekání na jedné křižovatce vylezl z auta s výrazem oddaného pasažéra a přesedl si dopředu vedle řidiče. "Žádný spěch. Není třeba projíždět všema dírama a zběsile šlapat na brzdy," upozornil taktně taxikáře.

"Proč?" otázal se provokativně řidič. "Čas jsou pro mě peníze, kamaráde."

Moshevsky se k němu důvěrně naklonil: "Třeba proto, abych ti nezlomil tvůj zsranej vaz. Jasný?"

Kabakov se nepřítomně díval na davy spěchající kolem po chodníku. Odpoledne bylo teprve ve své polovině a už se stmívalo. To je ale místečko. Tady je víc Židů než v Tel Avivu. Rád bych věděl, jaký to byl pro židovské emigranty pocit, když se mačkali na přeplněných lodích, houfovali se na Ellis Islandu a někteří z nich přišli i o svá pravá jména, když pologramotní úředníci na úřadech pro emigraci načmárali na jejich vstupní doklady jména jako 'Smith' nebo 'Jones'. A teď se z Ellis Islandu rozprchl v pochmurném mrazivém odpoledni do těchto míst, kde nic nebylo zadarmo, kromě toho, co si dali jeden druhému.

Rozvrácené rodiny, osamělí muži.

Co se asi stalo s člověkem, který sem přijel sám a zemřel dřív, než mohl poslat pro svou rodinu a vybudovat zde pro ni nový domov? Když byl úplně sám?

Umělohmotná soška Panenky Marie, kterou měl řidič zavěšenou na palubní desce, Kabakovovi zase připomněla jeho problémy, které ho mořily a ke kterým se provinile musel myšlenkami opět vrátit. Zavřel oči, jež sledovaly dění chladného odpoledne, a začal si znovu všechno srovnávat v hlavě. Pěkně po pořádku a úplně od začátku, od chvíle, kdy vtrhl v noci do Bejrútu, což vlastně mělo za následek, že je teď tady.

Pár hodin před útokem v Bejrútu ještě odpovídal Mossadu na několik dotazů. Izraelci věděli, že Najeer bude ve svém bytě společně s Abu Alim a možná i s dalšími členy Černého září. Kabakov si předtím prostudoval celou sbírku dokumentů o této odbojové organizaci a jejích vůdcích, o nichž věděl, že budou v Libanonu, aniž vůbec tušil, jakou akci připravují. Když nyní zavřel oči, uviděl před sebou všechny ty šanony, které měl na stole vzorně srovnané podle abecedy.

Nejdřív spis o Abu Alim. Asi už byl doplněn údajem, že zemřel v Bejrútu při jednom nočním přepadení. Neměl žádné příbuzné ani děti. Byl ženatý a jeho manželka zemřela zároveň s ním. On byl ten případ osamělého muže! Než pokračoval dál v řazení svých myšlenek a vynořujících se faktů, zat'ukal Kabakov na plexisklové okénko, které ho oddělovalo od řidiče. Moshevsky mu ho pootevřel.

"Řekněte mu, Moshevsky, ať na to šlápne."

"Takže teď zase chcete, abych přidal, co?" řekl rozčileně taxikář přes rameno.

Moshevsky se na něj zazubil.

"Dyť jo, já na to šlápnu," neodporoval dále řidič.

Izraelský konzulát a diplomatická mise Organizace spojených národů mají společné sídlo v bílé cihlové budově na Second Avenue 800 na Manhattanu. Zabezpečovací zařízení je v celé budově na nejvyšší úrovni. Kabakov si v předsáli zakouřil a pak šel přímo do telekomunikační centrály. Příjem jeho kódovaného telegramu do Tel Avivu, ve kterém psal o Abu Alim, byl během minuty potvrzen. Tak rychle dovedou pracovat tato delikátní zařízení. Během patnácti minut opouštěl ústředí Mossadu podsaditý mladý muž a měl namířeno na Lodské letiště. Poletí do Nikósie, na Kypr. Tam si vymění doklady a nejbližším spojem se dostane do Bejrútu. Jeho prvním úkolem v hlavním městě Libanonu bude nejdříve si pochutnat na kávě v malé kavárnice, z níž je nádherný výhled na ústřední bejrútskou policejní stanici. Tam, alespoň v to doufal, je v policejní rekvizitárně na dobu stanovenou zákonem uložena očíslovaná krabice s osobními věcmi Abu Aliho. Teď tu byl někdo, kdo si pro ně přijel.

Kabakov s Tellem obsadili telefon s šifrovacím zařízením na půl hodiny. Velvyslanec Tell se vůbec nedivil, když mu Kabakov řekl o svém návrhu nepřímě vyzískat informace z Ruska. Yoachim Tell udělal na Kabakova dojem tím, že se snad nikdy ve svém životě ničemu nedivil. Když se spolu loučili, major měl dojem, že velvyslancův tón je více než přátelský. Že by sympatie z jeho strany? Kabakov spokojeně odkráčel ke dvěřím telekomunikačního centra. V rohu místnosti drnčel dálnopis a úředník na Kabakova zavolal, aby počkal, protože přicházela odpověď na jeho dotaz ohledně výbuchu v Sýrii v roce 1971. K výbuchu došlo 15. srpna, uvádělo se v dálnopisu. Stalo se to v době, kdy se Al Fatah snažil posílit své pozice v Sýrii. Víme, že v té době se v Damašku nacházeli tři teroristé:

Fakhri al-Amari, velitel oddílu, jenž úkladně zavraždil jordánského ministerského předsedu Wasfi el-Tela a potom se napil jeho krve. Teď by Amari měl být v Alžíru. Tento fakt se ověřuje.

Abdel Kadir, který jednou vystřelil pancéřovou pěst na autobus plný izraelských školáků, byl zabit, když jeho továrna poblíž Cheikh Saad, v níž se vyráběly bomby, vylétěla v roce 1973 do povětří. K tomu byla v dálnopise ještě poznámka, že určitě není třeba uvádět další podrobnosti ohledně Kadirovy smrti, protože jí přece byl Kabakov osgbně přítomen.

Muhammad Fasil, alias Yusuf Halef, alias Sammar Tufiq. S největší pravděpodobností autor mnichovského krveprolití a jeden z těch, po kterých Mossad nejvíce prahne. Z nejnovějších zpráv vyplývá, že posledním místem jeho působení byla Sýrie. V době, kdy byl Kabakov v Bejrútu a zabil Najeera, byl Fasil v Damašku. S největší pravděpodobností je Fasil v posledních třech týdnech v Bejrútu, ale tato informace není potvrzená. Izraelská výzvědná služba dělá teď všechno proto, aby její agenti tuto nebo jinou informaci o Fasilovi co nejdříve potvrdili.

Fotografie el-Amariho a Fasila byly odeslány satelitem na izraelské velvyslanectví ve Washingtonu a

odtud budou předány Kabakovovi. Pak je budou následovat negativy. To Kabakova zarazilo, jestliže posílají i negativy, tak asi fotografie moc kvalitní nebudou. Určitě nebudou tak zřetelné, jako kdyby byly odeslány elektronicky. Kéž by ještě mohl počkat, aby se mohl zeptat na rozhodnutí o žádosti Rusům. "Muhammad Fasil," mumlal si pro sebe major. "Ano. To je totiž tvůj způsob, Fasile. Doufám, že tentokrát přijdeš osobně."

Kabakov si vyrazil do mokrých ulic Brooklynu na malou procházku. Moshevsky ještě spolu se třemi ostrými izraelskými hochy pročesával všechny bary, rychlá občerstvení a herny a hledal nějaké stopy, které by ho přivedly k Muziho řeckému pomocníkovi. Možná že ten Řek viděl i toho Američana. Kabakov věděl, že FBI má všechna tato místa taky podchycená, ale jeho hoši nevypadají ani trochu jako policisté, rychle mezi takovou společností zapadnou a třeba něco zjistí. Dokonce rozumí i několika jazykům. Kabakov si zašel do Muziho kanceláře a tam se dal do listování neuvěřitelnou záplavou papírů, které po Muzim zbyly, a doufal, že alespoň zlomek některého faktu ho dovede zas o kousek dál v pátrání po onom Američanovi nebo že ho alespoň přivede na stopu Muziho kontaktů na Středním východě. Bylo by dobré znát jméno, místo, cokoliv. Kdyby našel jméno alespoň jediné osoby, nacházející se někde v pásmu od Istanbulu až po Adenský záliv, možná by ho přivedlo k podstatě akce, ke které se Černé září v USA chystá. Kvečeru objevil tři sady účetních knih, ale nic důležitého se zase nedozvěděl. Zpátky k Ráchel se vrátil velice unavený.

Ta už na něj čekala. Vypadala nějak jinak, a když se na ni pozorněji zadíval, únava ho rázem přešla. Celý den se neviděli a teď jako by si pohledem přiznali, že jeden druhému chyběl.

Svůj milenecký vztah si hýčkali. Chovali se k sobě velice něžně, aby neporušili citový obal, který si kolem svého vztahu vytvořili.

"Připadám si praštěná," řekla jednou Ráchel, když ležela vedle Kabakova. "Ale je mi to jedno."

"Mně je to taky úplně jedno," dodal Kabakov. "Nemáš chuť na doutník?"

V sedm ráno, když se major sprchoval, volal velvyslanec Tell. Ráchel šla pro Kabakova do koupelny a ve dveřích, ze kterých se vyhmula pára, na něj zavolala, že má na drátě Tella. Kabakov vyhopsal z koupelny tak rychle, že Ráchel málem nestačila uhnout. V běhu si kolem sebe ovazoval ručník a hnal se k telefonu. Ráchel si začala netečně dělat manikúru.

Kabakov vypadal znepokojeně. Kdyby už měl velvyslanec pro něj nějakou zprávu ohledně Ruska, určitě by k jejímu doručení nepoužil tento telefon. Tell hovořil velice pomalu a odměřeně.

"Majore, píše se o vás v Timesech. Také se vyskytly ještě nějaké nesrovnalosti ohledně toho, co se stalo na Leticii. Potřeboval bych, abyste sem přišel. Budu mít čas po třetí hodině. Hodí se vám to?"

"Jistě, ve tři jsem u vás."

Na rohožce u dveří Rachelina bytu našel Timesy. Na první straně byl titulek: IZRAELSKÝ MINISTR ZAHRANIČÍ SE VE WASHINGTONU CHYSTÁ K ROZHOVORŮM O STŘEDNÍM VÝCHODĚ. To si přečtu až později. ŽIVOTNÍ NÁKLADY. GM OPĚT S NÁKLADNÍMI AUTOMOBILY. Na straně dvě, aha, tady je to: IZRAELŠTÍ AGENTI MUČILI ARABSKÉHO NÁMOŘNÍKA, JAK VYPOVÍDÁ KONZUL - článek psaný Margaretou Leeds Finchovou: Libanonský námořník byl minulý týden pod nátlakem izraelských agentů vyslýchán na palubě libyjské obchodní nákladní lodi, která kotví v newyorském přístavu. Poté byl námořník zajat americkými celníky pro obvinění z pašování. To byla slova, která v úterý večer pronesl libanonský konzul.

Ve svém projevu konzul Yusuf el-Amedi silnými slovy odsoudil ministerstvo zahraničí Spojených států a řekl, že první lodní důstojník Mustafa Fawzi z nákladní lodi Leticia byl fyzicky napaden a pak vystaven ekktrickým šokům. Přepadení provedli dva muži, kteří se představili jako Izraelci. Řekl, že vůbec neví, co po něm vlastně chtěli, a odmítl odpovědět, když byl tázan na obvinění z konspirace a údajného pašování, kvůli kterému na něj byla uvalena vazba.

Izraelský tiskový mluvčí důrazně popřel tato neopodstatněná tvrzení a řekl, že toto obvinění byl ,netaktní pokus rozdmýchávat protiizraelské vášně'.

Soudní lékař Carl Gillette, který Fawziho vyšetřoval v budově Federálního soudního lékařství na West Street, prohlásil, že žádné stopy násilí na Fawziho těle neshledal.

Konzul Amedi tvrdil, že Fawziho napadl osobně major David Kabakov z izraelských ozbrojených sil

společně s dalším mužem, jehož jméno není známo. Kabakov je nyní přidělen na izraelské velvyslanectví ve Washingtonu.

Nákladní loď Leticia byla držena....

Zbytek článku Kabakov jen v rychlosti přelétl očima. Celníci o důvodech a samotném prohledávání Leticie neřekli ani slovo, takže tisk si bohudíky Muziho s tímto případem dohromady dávat nebude.

"Mám zde příkaz, že se máte vrátit domů," oznámil Kabakovovi velvyslanec Tell.

Kabakov strnul. Cítil se, jako by dostal pěstí do břicha.

Tell špičkou pera postrkával noviny po svém stole. "Zatčení Mustafy Fawziho bylo samozřejmě hned oznámeno libanonskému konzulovi, protože Fawzi je občan Libanonu. Konzulát mu najal právníka, který ovšem postupoval evidentně podle příkazů z Bejrútu a s Fawzim si vyloženě jenom pohrával. Libyjci o tom museli být informováni rovněž, už z toho důvodu, že nákladní loď představuje jejich území. Jelikož v této záležitosti figuruje vaše jméno, nebudu se divit, když to Al Fatah i plukovníka Kaddáfího vyburcuje k nejvyšší bdělosti. Neviděl jsem písemné svědectví, o kterém tvrdí, že ho napsal Fawzi, ale věřte, že je tam vše dost barvitě vylíčeno. Velmi živě a názorně. Vy jste ho opravdu napadl?"

"Ne, nebylo to třeba."

"Libanonci budou společně s Libyjci pokračovat v protestech, dokud nebudete odvolán. Možná že se přidá i Sýrie. Kaddáfí má k dispozici více než jen jednoho arabského diplomata. A já se domnívám, že všem, kromě Kaddáfího, je jasný pravý důvod, proč tu jste."

"Jak na to reagovalo ministerstvo zahraničních věcí USA?" otázal se Kabakov, otrávený a zklamáný.

"Nechtějí vyvolávat v diplomatických kruzích nevoli. Chtějí všechno anulovat. Oficiálně vzato, jako izraelský voják tu už nejste vítán."

"Držky vyžraný! Zasloužili by..." Kabakov znenadání přestal a uklidnil se.

"Jak víte, majore, Organizace spojených národů projednává v tomto týdnu návrh Spojených arabských emirátů na blokádu Izraele jako následek akce, kterou Izrael podnikl proti táborům fidájů minulý měsíc v Sýrii. Nebylo by dobré to v této souvislosti ztěžovat izraelské straně ještě vaší záležitostí."

"Co by se stalo, kdybych se oficiálně vzdal svého úkolu a zůstal tady na normální pas? Pak by se ke mně Tel Aviv nemusel znát, kdyby to bylo potřeba."

Velvyslanec Tell ho neposlouchal. "Teď mě v této souvislosti napadá, že kdyby se Arabům jejich plán zdařil, tak ať mi Bůh odpustí, pohár trpělivosti Američanů by přetekl a pak by podporu Izraeli zněkolikanásobili," začal přemítat Tell. "Oba dobře víme, že žádnou pohromu nepřivoluji. Avšak do nebe volající fakt je ten, že ohrožení nastalo jenom proto, že Spojené státy Izraeli dlouho pomáhají. Protože se ho zastaly v mnoha prokletých místních konfliktech. Většina světa jenom přihlíží, Francie se od nás po šestidenní válce spíše distancuje, ale já bych se vůbec nedivil, kdyby Al Fatah něco vyvedl v Paříži, jestli nám Francie zase prodá letouny typu Mirage."

"A stejně, pokud se Arabům jejich teroristický útok podaří, arabské vlády zase jen tisíckrát veřejně Al Fatah odsoudí a Kaddáfí mu daruje miliony dolarů. Mezi námi, Spojené státy si nemohou dovolit se zcela s Araby rozejít. Zní to strašně, ale ony budou muset odsoudit taky jenom Al Fatah. Na to, aby odsoudily Araby jako celek, mají až moc velkou spotřebu nafty."

"Pokud se to Arabům tady podaří a Američané o nás budou vědět, že jsme se snažili jim v tom zabránit, nebude to pro nás tak špatná situace. I kdybychom to tady na žádost ministerstva zahraničí zabalili a nechali v tom Američany samotný."

"A mezi námi, Američané kvůli žádné zpravodajské službě ze Středního východu Rusko o pomoc nepožádají. Ministerstvo zahraničí zastává názor, že Střední východ představuje 'sféru pokračujícího napětí mezi Východem a Západem', a takovéto žádosti o pomoc Ruska nevyhoví. Nechtějí připustit, aby si Rusové mysleli, že CIA na to sama nestačí. Ale jinak to nebyl špatný nápad, Davide. Za pokus to stálo."

"A pak tady mám ještě tohle," Tell podával Kabakovovi telegram z ústředí Mossadu. "Ta informace se totiž v New Yorku trochu opozdila."

V telegramu stálo, že Muhammad Fasil byl spatřen v Bejrútu den poté, co tam Kabakov se svým týmem přepadl Najeerův dům. Na tváři měl jizvu podobnou té, kterou popsal první lodní důstojník Mustafa

Fawzi z Leticie.

"Muhammad Fasil," zašeptal potichu Tell, "ten nejhorší zabiják ze všech. Já nebudu... Počkejte, Davide, počkejte. Ted' si musíme nalít čistého vína. Víte o někom, ať už z Mossadu anebo z jiné zpravodajské služby, kdo by se víc hodil pro tenhle případ než vy?"

"Ne, pane." Kabakov měl sto chutí říct, že kdyby nevzal ten pásek v Bejrútu, kdyby nevyzpovídal Fawziho, kdyby neprohledal kajutu na lodi, kdyby neprostudoval všechny lodní knihy, kdyby nevyslídil Muziho a nevyužil moment překvapení, nevěděli by vůbec nic. Jediné, co velvyslanci odpověděl, bylo:

"Ne, pane."

"My jsme téhož názoru." Tellovi na stole zazvonil telefon. "Prosím? Za pět minut, samozřejmě." Tell se obrátil na Kabakova. "Majore, máte se dostavit do konferenční místnosti v prvním patře. A utáhněte si kravatu."

Kabakov měl těsný límeček, který ho, pokud si ho zapnul, stále škrtil. Před konferenční místností se na chvíli zastavil, aby se zkoncentroval. Možná, že se mu vojenský atašé chystal přečíst příkaz k jeho návratu domů. Ničeho by nedosáhl, kdyby se spolu poškorpili. A vůbec, co ten Tell říkal o tom, že jsou téhož názoru? Kdyby se musel vrátit do Izraele, asi by to bylo proto, že by si to Bůh přál, a naopak teroristům v Sýrii a Libanonu by se hodilo, aby zůstal ve Státech.

Kabakov otevřel dveře. Štíhlý muž stojící u okna se k němu otočil.

"Pojďte dál, majore Kabakove," pobídl ho ministr zahraničních věcí Izraele.

Během patnácti minut Kabakov místnost opustil a až na chodbě mohl přestat potlačovat úsměv, který se mu dral na rty. Auto izraelského velvyslanectví ho odvezlo na letiště. U odletů společnosti El Al na Kennedyho mezinárodním letišti byl dvacet minut před odletem linky 601 do Tel Avivu. Novinářka Margareta Leeds Finchová z Timesů číhala za rohem. Přidala se k němu v okamžiku, kdy šel k odbavovacímu okénku, a zaplavila ho otázkami. Prošla s ním i detektorem. Kabakov odpovídal stále jen zdvořilými jednoslabičnými slovy. Pronásledovala ho až k východu na letištní plochu, na úředníky mávala svým novinářským průkazem a držela se ho až ke schůdkům letadla. Až ode dveří stroje byla nekompromisně poslána pryč bezpečnostní službou společnosti El Al.

Kabakov prošel úsekem první třídy, pak turistickým oddělením a pak vešel do kuchyňky, kam se právě nakládala teplá jídla pro cestující. Příjemně se usmál na letušku a vykročil otevřenými dveřmi ven na zvýšenou plošinu zásobovacího nákladáku. Plošina klesla dolů a nákladák odjel zpět do garáží. Tam z něj Kabakov vylezl a nastoupil do vozu, ve kterém už na něj čekal Moshevsky s Corleyem.

Kabakov oficiálně opustil Spojené státy. Neoficiálně se vrátil.

Ted' musí být nanejvýš obezřetný. Kdyby to pokazil, Izrael by do značné míry ztratil svou tvář. Major by rád věděl, co si asi povídali oba rezortní ministři u oběda pořádaného na ministerstvu zahraničních věcí Spojených států. Podrobnosti by se stejně nedozvěděl, ale určitě celou situaci s teroristickým útokem do jisté míry prodiskutovali. Měl ted' instrukce stejné jako předtím. Překazit Arabům jejich plán. Jeho tým byl odvolán zpět do Izraele s výjimkou Moshevského. Kabakov měl být pro Američany poradce ex offo. Věděl přesně, že poslední věta jeho instrukcí by u oběda jistě nezazněla, kdyby bylo nevyhnutelně nutné udělat něco víc než radit a kdyby bylo třeba zbavit se všech nepohodlných svědků.

Cestou zpět na Manhattan bylo v autě napjaté ticho, které přerušil Corley: "Omlouvám se za to, co se stalo, kamaráde."

"Já nejsem žádnéj tvůj kamarád, kamaráde," šuškal si Kabakov.

"Celníci přišli na kousek tý trhaviny, začali bláznit a vehementně se domáhali skandálu a zatčení všech na palubě lodi. Museli jsme jejich vášně utiřit."

"To je v pořádku, Corleyi. Jsem tady proto, abych vám pomáhal, kamaráde. Hele, podívejte na tohleto." Kabakov podával Corleyovi jednu z fotografií, které obdržel na izraelském velvyslanectví. Fotografie nebyla ještě ani suchá.

"Kdo je to?"

"Muhammad Fasil. A tady si ještě něco přečtete."

Corley hvízdal překvapením. "Mnichov! Jak si můžete bejt tak jistý, že je to jeden z těch, co jsou tady? Posádka z Leticie bude určitě tvrdit, že ho nezná. Poradí jí to konzul, na to můžete vzít jed."

"Tvrzení posádky k tomu nepotřebujeme. Čtěte dál. Fasil byl viděn v Bejrútu den poté, co jsem tam dělal čistku. Mohli jsme dostat i jeho, ale bohužel jsme netušili, že tam je. Jedna kulka mu jenom proletěla kolem hlavy a škrtila mu o tvář. Ten Libanonec, co nám ho popsal Fawzi, měl prý také šrám na tváři." Ta fotografie byla pořízena v jedné kavárně v Damašku. Nebylo tam dost světla, takže obrázek nebyl zrovna nejkvalitnější.

"Jestli se vám do rukou dostanou ty negativy, můžeme je dát do počítače NASA," nabídl se Corley. "Oni si s tím poradí způsobem, jakým zkrášlují fotografie pro svoje účely." Corley se na moment odmlčel.

"Hovořil s vámi někdo z ministerstva?"

"Ne."

"Ale vaši lidi o tom s vámi mluvili, ne?"

"Corleyi, naši lidé se mnou vždycky o všem mluví."

"O tom, jak si představujeme tu spolupráci? Určitě vám řekli, že nám musíte pomáhat s rozmyslem a o všem nás informovat, je to tak?"

"Přesně tak, na to můžeš vzít jed, kamaráde."

Auto zastavilo před budovou izraelské diplomatické mise, kde Kabakov s Moshevskym vystoupili.

Počkali si, až vůz zmizel z dohledu, vzali si taxíka a odjeli rovnou do bytu Ráchel.

"Corley přece stejně ví, kde jsme, ne?" otázal se nechápavě Moshevsky.

"Jistě, ale já nechci, aby si ten mrzák myslel, že se tam může stavět, kdy se mu zachce," odpověděl Kabakov. Když to řekl, neměl ve své podstatě na mysli ani tak Corleye. Myslel jen na jedno - na Fasila, Fasila a zase Fasila.

Také Muhammad Fasil byl v Landerově domě, ve svém pokoji v přízemí, který byl původně určen pro hosty, pohroužen do svých myšlenek. Zbožňoval švýcarské čokolády a teď si právě na jedné pochutnával. V boji se spokojil s nechutnými jídly pro fíďaje, ale v soukromí se rád patlal se švýcarskými čokoládami, které si vždycky nechal v dlaních rozpustit a pak je slízal z prstů. Když byl sám, vyžíval se v několika libůstkách podobného druhu.

Měl určité množství povrchních vášní, které neskrýval, a řadu emocí, kterých bylo sice dost, ale nešlo o nijak hluboké city. Avšak vypěstoval v sobě i naprostou nečitelnost, chladnou, vědomou, která v sobě obsahovala slepé bestiální choutky, jež se navzájem - puštěny ze řetězu - užíraly. Uměl ovládat sebe i druhé a kdysi o tom přesvědčil i své spolubojovníky, ale nakonec zůstal raději sám. Měl úžasné reflexy a nezdolnou sílu. Nevěděl, co je to strach či slitování. Jediné, co v sobě živil, byla nenávist. Fasil byl živoucím důkazem toho, že fyziognomie je falešná věda. Byl štíhlý a velice pohledný. A přece to byla stvůra.

Bylo zajímavé, že jenom ti nejprimitivnější a nejoddanější ho prokoukli a odhalili. Fíďajové ho obdivovali, i když si od něj udržovali určitý odstup, a když na bojišti vychvalovali jeho chování, nevěděli, že jeho chladnokrevnost je něco jiného než odvaha. Fasil si však nemohl dovolit spolčovat se s úplně negramotnými zaostalci z řad fíďajů. S těmi, kteří se u ohně s chutí zakousli do skopového a házeli do sebe čizmy. Tito poverčiví muži měli na Fasila zvláštní čich. Brzy se jim v jeho společnosti nelíbilo a při první příležitosti hned někam zmizeli. Kdyby jim někdy měl velet, pak by to musel nějak řešit.

Totéž bylo s Abu Alim. Byl to malý, chytrý mužíček, psycholog, kterému také trvalo dlouho, než se vyznal sám v sobě. Stálo ho to rovněž nemalé úsilí. I on Fasila prokoukl. Jednoho dne, když spolu seděli u kávy, si Ali vzpomněl na jeden výjev z raného dětství - na ovečku, která se procházela u nich doma. Pak se zeptal Fasila, jestli i on by si nevzpomněl na nějakou příhodu z doby, kdy byl ještě malý. Fasil odpověděl, že si pamatuje na to, jak jeho matka zabíjela kuře tím způsobem, že mu přidržela hlavu v ohni. Když to Fasil dopověděl, uvědomil si, že to nebyla planá, bezdůvodná konverzace. Abu Ali nebyl naštěstí schopen v očích Hafeze Najeera Fasilovi ublížit, protože Najeer byl sám o sobě divný až úchylný.

Smrt Najeera a Aliho zanechala ve vedení Černého září mezeru, kterou měl Fasil v úmyslu zaplnit svou osobou. Z tohoto důvodu dychtil po tom, aby se v pořádku vrátil do Libanonu. V bratrovražedných jatcích politiky fíďajů se klidně mohlo stát, že by tam někdo Fasilovi v době jeho nepřítomnosti přerostl přes hlavu. Po mnichovském masakru se Fasil uvnitř Al Fatahu těšil obrovskému obdivu. A že tenkrát

Kaddáfí po návratu vražedného komanda z Mnichova do Tripolisu neuváděl Fasila jako hrdinu číslo jedna? Fasil se stále domníval, že hlava libyjského státu sice oslavovala ty, kteří teroristický čin v Mnichově vykonali, více než samotného Fasila, který to celé připravil, ale Kaddáfí byl opravdu nadšen. A což potom nedal celé organizaci Al Fatah pět milionů dolarů jako odměnu? To byl další výsledek Fasilova snažení. Kdyby se při zápase o Super Bowl Arabům ten hrůzný čin podařilo uskutečnit, prestiž Fasila by vzrostla natolik, že by snad předčila i slávu kubánského idealistického revolucionáře Guevary. Fasil věřil, že pokud by se chtěl stát šéfem Černého září, mohl by spoléhat na podporu Kaddáfího a libyjskou pokladnu. Dokonce si někdy v myšlenkách brousil zuby i na místo samotného Jásira Arafata, vůdce celého Al Fatahu. Zároveň si však byl moc dobře vědom, že všichni ti, kdož měli někdy zásluku nahradit Arafata, už jsou mrtví. Čas ale pracoval pro něj a on si potřeboval vybudovat základnu, protože ve chvíli, kdy se rozhodne převzít do svých rukou celý Al Fatah, dostanou příslušné pokyny Arafatovi úkladní vrazi.

Všechny jeho plány by se samozřejmě zhroutily, pokud by ho v New Orleansu zabili. Původně se akce osobně zúčastnit vůbec nechtěl. Řekl si, že ani tentokrát, stejně jako při mnichovském masakru, nepůjde přímo do akce nasazovat svůj život. Ne snad proto, že by se bál, ale z toho důvodu, že se neustále zaobíral myšlenkou, co by za svého života ještě mohl dokázat. Kdyby nedošlo k těm problémům na Letici, byl by zůstal v Libanonu.

Fasil si uvědomoval, že pokud se do akce zapojí podle momentálně platného plánu, má jen malou naději, že se z New Orleansu vrátí do Libanonu živý. Měl totiž za úkol nejen osobně pomáhat při montáži bomby na vzducholod', ale předtím ještě založit krycí požár na neworleanské letištní ploše v Lakefortu, aby se při vzniklém zmatku mohla nálož bez problémů připevnit na určené místo. Nebylo možné to provést někde jinde, protože přece jen šlo o objemnou věc a pracnou záležitost. Jak kotevní stožár, tak pracovní síly byly k tomu nepostradatelné, protože vzducholod' musela být při montáži bomby v naprostém klidu.

Lander by se jistě mohl pokusit zaměstnance letiště obalamutit tvrzením, že na kabinu vzducholodi montuje speciální televizní aparaturu, avšak tato lest by nemusela dlouho vydržet. I na letištní ploše, kde by Fasil po startu vzducholodi zůstal nutně sám, by mohlo dojít k nepříjemným dotazům ze strany personálu a Fasil by byl vystaven nebezpečí, že se objeví policie. Byl přesvědčen, že tento úkol, který mu připadl jenom proto, že Ali Hasan, jenž byl pro tuto práci původně určen, zemřel nešťastně na Letici, se nehodí pro člověka s jeho schopnostmi. To nebyla práce, za kterou by bylo hodno nasazovat život takového experta, jakým byl Muhammad Fasil.

Snad nejlepší způsob, jak vyváznout z letištní plochy se zdravou kůží a dostat se pryč, by byl únos letadla do některé ze spřátelených zemí. Jenomže z letiště v Lakefortu, pouhého soukromého letiště na pobřeží Lake Pontchartrain, nic na dlouhé vzdálenosti přes oceán nelétalo. Jedinou možností představovala trasa na Kubu, ovšem příliš výhodné místo to nebylo. Kuba by totiž nemusela být zárukou spolehlivého úkrytu. Fidel Castro odsuzoval únosy letadel a tváří tvář rozčilené Americe by mohl Fasila vydat úřadům USA. A soukromé letadlo představovalo ještě jednu nevýhodu. Bylo by v něm málo cestujících a tedy málo rukojmích. Kromě toho není problém takové letadlo dostihnout vojenskými stroji z pobřežních základen, které by propátraly oblohu rychleji, než si člověk mohl přát.

Ne, to by opravdu nechtěl, aby se zřítíl do Mexického zálivu v hořící rakvi, a jakmile by se za ním zavřely vody oceánu, skončila by i poslední kapitola jeho života. To by bylo opravdu hloupé. Fasil byl natolik fanatikem, že by umřel rád, ale musel by si být vědom ceny, za kterou umírá. Za nic na světě by se neobětoval pro nějakou banální záležitost.

I kdyby se mu podařilo dostat přes město na mezinárodní letiště v New Orleansu, řešení to stejně nepředstavuje, protože ani odtamtud nestartuje žádné letadlo, které by nemělo na trase alespoň jedno mezipřistání kvůli doplnění paliva. Vyhledky, že by mezipřistání dopadlo pro případného únosce dobře, byly mizivé.

Ministerstvo obrany by se rozčililo snad nejvíce od dob Pearl Harboru. Fasil si vzpomněl na slova jednoho japonského admirála, který po útoku na tento přístav prohlásil: "Obávám se, že jsme probudili ze spánku obra a vyprovokovali ho tím k hroznému chování."

Určitě by ho dostali při mezipřistání, pokud by letadlo vůbec odstartovalo. S největší pravděpodobností

by letecká doprava byla během několika minut po výbuchu na stadionu zastavena.

Fasilovi bylo jasné, že jeho místo je v Bejrútu, kde by měl vést v místních bojích novou armádu, jež by ho v případě vítězství oslavovala. Byla by to medvědí služba jeho hnutí, kdyby kvůli takovému vcelku nicotnému úkolu, jaký ho čekal v New Orleansu, mělo přijít o člověka jeho kvality.

Navíc Lander po technické stránce jistě všechno dovede do zdárného konce. Když ho Fasil pozoroval, byl přesvědčen, že to Američan dělá opravdu proto, že sám chce. U Dahlie si byl jist tím, že má nad ním kontrolu, byl tu však jeden problém - kdo půjde pomoci na letištní plochu místo něho? Měl by za sebe najít náhradu. A pak by mohl odletět do Bejrútu a tam v klidu čekat s mikrofonem v ruce. Satelitní spojení s New Yorkem by ho během pár minut dostalo na obrazovku s připraveným projevem, který by byl jistě vysílán do celého světa. Pak by mohl Fasil uspořádat tiskovou konferenci. Tímto teroristickým útokem by se stal nejezypomenutelnějším Arabem na světě.

Na neworleanské letiště by to chtělo dostat dvojici dobře trénovaných zabijáků, kteří by tam byli dopraveni na poslední chvíli a Dahlia by si je sama řídila. O ničem by nevěděli až do okamžiku, než by to bylo potřeba. To by mohlo jít uskutečnit bez problémů. Takže Fasil se už rozhodl. Dohlížel by pouze na to, jak probíhá stavba přídatné gondoly až do jejího dokončení. Ještě by mohl počkat, až by se v pořádku dostala do New Orleansu. Potom by odletěl.

Fasila znervózňovalo, jak pomalu šla Landerovi od ruky práce na té obrovské bombě.

Michael žádal o náboje a maximální množství trhaviny, které byla vzducholod' schopna unést za ideálních podmínek. Ve skutečnosti nečekal, že opravdu obdrží tak velké množství. Když už ho ale měl, chtěl ho co nejefektivněji využít. Otázkou stále zůstávala hmotnost zátěže ve vztahu k počasí. Jak se asi vydaří 12. leden v New Orleansu? Pokud budou klimatické podmínky takové, že půjde hrát fotbal, bude moci letět i vzducholod'. Problémem by byl déšť, neboť by představoval zátěž navíc. V New Orleansu za poslední rok spadlo 77 palců srážek, což je vysoce nadprůměrná hodnota v porovnání s ostatními státy. Dokonce i rosa, která by pokrývala obrovskou plochu pláště vzducholodi, by vážila tři sta kilo. Tím by se značně snížila vznosná síla, kterou Lander velice pečlivě propočítával, neboť chtěl vzducholod' donutit k jejímu maximálnímu výkonu, až ponese jeho smrtící vejce.

Kdyby jim počasí přálo a svítilo slunce, mohl by se spoléhat na jistou pomoc 'zahřívacího' efektu, což by umožnilo zvětšit zatížení, neboť helium, kterým je vzducholod' naplněná, by se zahřálo natolik, že by v okolním chladném vzduchu nadstandardně nadlehčilo létajícího obra. Ale pokud by se Lander nepřipravil pečlivě na všechny alternativy, mohl by i prostý déšť všechno zmařit. V době, kdy vzducholod' bude připravena k odletu, by už určitě měli být někteří členové pozemního personálu mrtví, takže by jim nikdo neměl bránit v odletu. Vzducholod' musí odletět bez problémů, o tom není pochyb. A protože musela být vzata v úvahu alternativa deštivého počasí, bylo nutné gondolu rozdělit na dva díly a v případě nepříznivého počasí jeden díl s sebou prostě nebrat. Lander si pro sebe posteskl, jaká je to škoda, že Aldrichova společnost nepoužívá tak velké typy vzducholodí, jako mělo válečné námořnictvo. Vzpomněl si, že když s nimi ještě létal, nesl kdysi náklad šesti tun ledu v podobě námrazy. Ta pak, když se dostal do míst s teplejším vzduchem, odpadávala v obrovských kusech a třpytivě klesala k zemi jako proud vodopádu. Ty staré vzducholodě však byly osmkrát větší než Aldrichovy.

Vyvážení nákladu musí být dokonalé, ať už bude použita gondola jako celek, anebo jen její část. To znamenalo, že na rámu muselo být připraveno několik úchytlů, aby se dalo počítat s více možnostmi upevnění. Připravit to všechno ho stálo spoustu času, ale zase ne tolik, aby s tím Lander už dopředu nemohl počítat. Do zápasu o Super Bowl zbýval víc než měsíc. S posledními dvěma týdny však nemohl počítat, protože to už zase bude muset létat se vzducholodí nad stadiony. Spočítal si, že má na práci sedmáct dní a že si tím pádem může dovolit zhotovit ještě jedno vylepšení.

Na pracovní stůl si položil laminátovou desku o rozměrech 5 krát 7 palců a silnou 1,5 palce. Deska byla vyztužena pletivem a zahnutá na obou koncích tak, že vypadala jako kus slupky z melounu. Lander si pak nahřál kousek plastické trhaviny, rozmístil ji po jiné desce stejné velikosti a pečlivě vytvaroval tak, že její tloušťka od středu ke krajům svažité narůstala. Pak takto připravenou desku položil k vypouklé straně laminátové desky, takže jeho výrobek teď vypadal jako zdeformovaná kniha s obalem na jedné straně. Plochu s trhavinou obalil třemi vrstvami gumových pásů, které získal z potahů nemocničních matrací. Navrch dal kus tenké plachtoviny, která byla hustě posázena střelami ráže 177. Střely byly svým

plochým koncem přilepeny k látce a směřovaly ven svými ostrými hroty, takže celek připomínal fakířskou postel. Když takto upravenou plachtovinu položil Lander přes ohnuté konce laminátové desky a napjal ji, střely se od sebe trochu odchýlily. Toto odchýlení bylo nutné - právě kvůli němu byly konce laminátové desky ohnuté. Ohyb byl přesně vyměřen, aby se při výbuchu dosáhlo rozptylu, při němž se střely rozletí pod správným úhlem na všechny strany. Jejich tvar zajišťoval, aby byly při letu stabilní jako střely používané kdysi ve Vietnamu.

Lander pak přidal ještě další tři vrstvy stejně upraveného kusu plachtoviny. Tyto čtyři vrstvy obsahovaly dohromady devět set čtyřicet čtyři střely. Michael vypočítal, že ze vzdálenosti šedesáti yardů pokryjí náboje rozlohu jednoho tisíce čtverečních stop, přičemž na jednu střelu připadne plocha 1,7 čtvereční stopy. Vražděný kov poletí rychlostí vystřeleného náboje. V zóně, kterou zasáhne výbuch, nezůstane živá duše. A to šlo jen o malý testovací model. Ten skutečný, který bude připevněn ke vzducholodi, by měl být třístasedmnáctkrát větší a na každého z 80 985 lidí, což je maximální kapacita Tulanského stadionu, tedy připadne 3,5 střely.

Fasil přišel do dílny za Landerem. Ten zrovna přiděloval k testovacímu zařízení vnější kryt, což byla další laminátová deska stejné tloušťky jako podkladová a v tomto dokončovaném modelu představovala plášť gondoly.

Lander nechal Fasila bez povšimnutí.

Nejdřív se zdálo, že si Fasil té věcíčky na pracovním stole vůbec nevšiml. Brzy však pochopil, co to je, a byl skutečně ohromen. Chvilí se rozhlížel po garáži a dával pozor, aby se ničeho nedotýkal. Sám byl technicky založený a vyškolený v Německu a severním Vietnamu, a proto musel smeknout před tím, jak promyšleně a hospodárně byla závěsná gondola sestrojena.

"Tohle se musí obtížně svařovat," prohlásil uznale Fasil a tůukal přitom na Reynoldsovy roury. "Ale nevidím tady žádné vybavení na obloukové svařování v ochranné atmosféře hélia. Copak jste tu práci svěřil někomu jinému?"

"Půjčoval jsem si to zařízení na víkendy od Aldrichovy společnosti."

"Ten rám pohlcuje tlak. Tak to je fakt dobrý nápad, pane Lander." Fasil se chtěl Landerovi zavděčit a zároveň mu vyjádřit svůj obdiv nad jeho šikovností. Rozhodl se, že se teď bude snažit s Američanem dobře vycházet, aby později snáze dosáhl jeho souhlasu, až vyrukuje se svým návrhem.

"Je to nutné, protože kdyby se ten rám zdeformoval a následkem toho praskl laminátový obal, mohl by někdo uvidět střely, třeba až to budeme vyndávat z auta," poznamenal monotónním hlasem Lander.

"Myslel jsem si, že už budete balit tu trhavinu, když vám zbejvá necelej měsíc."

"To ještě může chvíli počkat. Nejdřív si musím ještě něco vyzkoušet."

"Rád bych vám s tím pomohl, kdybyste chtěl."

"Znáte výbušné ukazatele tohoto materiálu?"

Fasil smutně zavrtěl hlavou. "To už je novější typ."

"Viděl jste to někdy vybuchnout?"

"Ne. Slyšel jsem akorát, že je to mnohem účinnější než C-4. A nakonec jsme viděli, co to udělalo v Muziho bytě."

"Já osobně jsem viděl jen díru ve zdi a z toho se moc usuzovat nedá. Nejběžnější chyba, ke které dochází při použití obdobných zařízení proti lidem, je ta, že se šrapnel umístí moc blízko nálože. Tím při výbuchu ztrácí svou integritu. Zamyslete se nad tím, Fasile, a pokud jste to dřív nevěděl, teď byste už měl chápat, o co mi především jde. Přečtěte si tenhle manuál o pracích s trhavinou v terénu, v něm to všechno máte. To, co je velkými písmeny, je nejdůležitější. Nechci, aby se ty střely při výbuchu roztrhly. Nemám zájem na tom, abych hluchejma zaplnil sedmdesát pět ústavů. Nevím, kolik je třeba dát tlumicího média mezi střely a trhavinu."

"Tak se podíváme, jak je to u typu Claymore a..."

"To nechci! To mi nepomůže. Já potřebuju znát účinek na daleko větší vzdálenost a při nepochybně větším množství trhaviny. Nikdo v životě nesestrojil nic tak rozměrného. Claymore má velikost školní učebnice. Já jsem vyrobil tříštivou bombu, co je velká jak záchranný člun."

"Kde se bude nacházet vzducholod', až to vybuchne?"

"Poletí ve výšce přesně sto stop nad stadionem. Tvar gondoly bude stejnej jako ovál stadionu."

"Takže..."

"Takže, Fasile, já potřebuju mít stoprocentní jistotu, že se střely rozletí pod správným úhlem. Vím, že můžu připustit určitou toleranci. Můžu zvětšit nebo zmenšit poloměr zaoblení, když to bude nutný. Takže až vybuchne tenhle testovací vzorek, budu přesně znát, kolik tlumicího média použít a jaký úhel nastavit na rozlet střel," řekl důrazně Lander a ukazoval na testovací zařízení na svém stole.

"V tomhle máte aspoň půl kila trhaviny."

"Ano."

"To se určitě ten výbuch neobejde bez toho, aby nevzbudil pozornost úřadů."

"Ale obejde."

"Nebudete mít ani čas zjistit, co potřebujete, protože tam hned na vás někdo přijde."

"Ale budu."

"To, co chcete udělat je..." Fasil měl na jazyku slovo šílenství, ale včas se zarazil, "...je velice unáhlené."

"Nedělejte si starosti, Arabášku."

"Můžu se podívat na ty vaše výpočty?" Fasil doufal, že přijde na nějaký fakt, kterým by tomu pokusnému výbuchu mohl zabránit.

"Jen račte. A nezapomeňte, že je to přesný model stěny gondoly. Obsahuje to jen dvě sdržené křivky pro rozptýl střel."

"Nezapomenu, pane Lander."

Fasil vyšel za Dahlií, když vynášela odpadky, protože s ní chtěl mluvit o samotě. "Musíš mu to rozmluvit," řekl jí arabsky. "My oba přece víme, že není potřeba nic zkoušet. To je nepřipustitelné riziko. Ztratíme tím úplně všechno."

"Možná že by to jinak nebylo naprosto perfektní," odpověděla mu Dahlia anglicky. "Nesmí to mít prostě vůbec žádné kaz."

"Dyť to přeci nemusí bejt až tak perfektní."

"Pro něj jo a pro mě taky."

"Ale pro naše účely, pro to, proč jsme se do toho pustili, bude přece stačit exploze nálože v dosavadní podobě."

"Soudruhu Fasile, až Lander 12. ledna zmáčkne v kabině knoflík, bude to poslední čin v jeho životě. On sám už neuvidí, co se dál bude dít. A ani já ne, pokud projeví přání, abych letěla s ním. My teď prostě musíme vědět, co bude následovat. Rozumíte tomu?"

"Mně se zdá, že začínám rozumět tomu, že vaše věty znějí jako výroky toho Američana a ne slova frontové bojovnice."

"Pak jste neinteligentní omezenec."

"Kdybychom byli v Libanonu, tak bych vás za to mohl nechat zabít."

"Jenže my nejsme v Libanonu a ani jeden z nás nemá záruku, že se tam někdy vrátí, soudruhu Fasile. Kdyby se nám to snad podařilo, pak si dělejte, co chcete."

14. kapitola

DR. RÁCHEL BAUMANOVÁ ze státu Maryland seděla za stolem v protidrogové poradně v Halfway House v jižním Bronxu a čekala na jednoho muže. K této poradně se vážala spousta jejích vzpomínek. Rozhlížela se teď po světlé místnosti, která byla amatérsky vymalovaná a provizorně zařízená, a vzpomněla si přitom na některé z těch zoufalých lidí, jimž se snažila pomoci a kterým naslouchala, kdykoli to potřebovali. Tohle bývala také jedna z jejích dobrovolných charitativních činností. Z těchto důvodů si vybrala právě toto místo k setkání s Eddie Stilesem.

Někdo tiše zaťukal na dveře. Pak vstoupil Stiles. Byl to hubený, shrbený muž, který se rychlými, trhavými pohledy rozhlížel po místnosti. Kvůli tomuto setkání se oholil, a protože se přitom řízl, měl teď čerstvou ranku na tváři přelepenou náplastí. Nuceně se usmál a nervózně si pohrával se svou čepicí.

"Posaďte se, Eddie. Vypadáte dobře."

"Nikdy jsem se necítil líp, paní doktorko."

"Tak co dělají remorkéry?"

"Abych řekl pravdu, nic moc. Ale jinak se mi to zamlouvá, fakt, moc se mi to líbí, věřte mi," zbrkle dodával Eddie. "Strašně jste mi pomohla, když jste mi tu práci sehnala."

"To jsem nebyla já, Eddie. Já jsem se akorát toho člověka zeptala, jestli by se vám po něčem neporozhlédl."

"No dobře, ale bez vás bych to místo nikdy neměl. A jak se daří vám? Připadáte mi nějaká jiná. Mám tím na mysli, že vypadáte velice spokojeně. Ježíši, co to povídám, od toho jste tady vy." Eddie byl celý na rozpacích a ostýchavě se usmál.

Ráchel si všimla, že přibral. Když se s ním setkala při terapii před třemi lety, zrovna ho zavřeli pro pašování cigaret z Norfolkku na sever. Převážel je na čtyřicet stop dlouhé rybářské lodi, aby za to získal svých 75 dolarů za den, které potřeboval ke koupi své pravidelné dávky heroinu. Eddie strávil v Halfway House spoustu měsíců a mnohokrát s Ráchel hovořil. Vzala ho vždycky na kus řeči, když dostal záchvat a dal se do křiku.

"Proč jste mě sem pozvala, paní doktorko? Já vás samozřejmě rád vidím, a pokud máte pochyby o tom, jestli ještě fetuju..."

"Já vím, že už drogy neberete, Eddie. Potřebovala bych od vás jednu informaci." Nikdy se v práci k pacientům nechovala příliš důvěrně, takže teď byla trochu na rozpacích. Stiles to okamžitě zaznamenal. Jeho vrozená obezřetnost soupeřila s respektem, který k Ráchel choval.

"S vaší osobou to nemá nic společného," upozornila ho Ráchel. "Já vám teď po pravdě vyložím, o co jde, a vy mi pak zkuste říct, jestli mi můžete pomoci."

Stiles se uklidnil. Byl rád, že ho nenutí k okamžité reakci a odpovědi.

"Potřebuji najít jeden člun, Eddie. Jistý člun. Takový, na kterém se provozují ty různé podezřelé obchůdky."

Jeho výraz obličej se nezměnil. "Řekl jsem vám, že dělám s remorkérama, a to je všechno. Do ničeho jiného se nepletu a vy to přece víte."

"Ano, to vím. Ale znáte spoustu lidí, Eddie. Já neznám nikoho, kdo někdy na lodích cokoli pašoval nebo pašuje. Potřebuju, abyste mi pomohl."

"To, o čem si teď povídáme, zůstane zase jen mezi náma jako vždycky v minulosti?"

"Ano."

"Nikdy jste nikomu nic nevyzradila z toho, co jsme si řekli?"

"Samozřejmě že ne."

"Dobře. Tak se tedy ptejte, ale řekněte mi, pro koho to chcete vědět?"

Ráchel zaváhala. Když pravdu, tak pravdu. Nic jiného se v této chvíli nedalo dělat. Řekla mu to.

"Na to se mě už ptali taky chlupatý," odpověděl jí Stiles, když se ho Ráchel začala vyptávat. "Jeden z nich přišel za každým z nás a za mnou vlezl přímo na palubu, což nikdo zrovna moc rád nemá. Víím, že se vyptávali i jinde - tam, kde mám známý."

"A vy jste jim řekl starou belu."

Stiles se usmál a začervenal se. "Já jsem jim neměl co říct, víte? Abych vám řekl pravdu, moc jsem se na ně nesoustředil. A pochybuju, že jim vůbec někdo něco řekl. Slýchám od známejch, že poldové ještě nic nemaj."

Ráchel na něj nespíchala, chtěla totiž, aby se sdělením, které potřebovala, přišel sám. Stiles si upravil límeček u košile, vystrčil dopředu bradu a záměrně si položil ruce do klína.

"Vy zřejmě chcete hovořit s chlápem, kterej vlastní ten člun, co hledaj poldové, že jo? Nemyslím tím, že jako vy osobně, to by samozřejmě nešlo, že jo, ale někdo z vašich přátel."

"Přesně tak."

"Jenom hovořit?"

"Jenom hovořit."

"Za peníze? Nemyslím tím pro mě, paní doktorko. Já jsem vám ještě stále za moc věcí zavázanej. O někom bych věděl, jenomže od něj se toho zadarmo moc nedovím. Já teda ještě mám pár stovek, ale obávám se, že by to..."

"S penězi si nedělejte starosti," uklidnila ho Ráchel.

"Tak mi ještě jednou řekněte, odkud vyjížděla ta pobřežní hlídka, v jakých místech zpozorovala ten člun a co kdo dělal."

Stiles poslouchal, přitakával a sem tam se na něco zeptal. "Upřímně řečeno, je možný, že nikoho nenajdu, paní doktorko," snažil se ji radši dopředu varovat Stiles. "Ale tu a tam se mi leccos donese."

Budu mít nastražený uši."

"Ale opravdu nastražený."

"Nato se spolehněte."

15. kapitola

HARRY LOGAN jel ve svém nabouraném pickupu podél oploceného území, které patřilo společnosti United Coal a na kterém se nacházely těžké mechanismy a další důlní vybavení. Objížděl takto celý objekt každou hodinu a sledoval řady buldozerů a špinavých nákladních aut, jestli jsou v pořádku. Náplní jeho práce bylo celý objekt hlídat, aby tam nikdo nic neukradl nebo aby něco případně neprovedli sabotážníci. Tentokrát byl klid. Všechno bylo tak, jak mělo být a Logan se mohl klidně vrátit zpátky.

Otočil se s autem směrem k rozryté cestě, která navazovala na obří rýhu, vyhlodanou stroji do pennsylvánských kopců. Za autem se zvedal červený prach. Rýha byla osm mil dlouhá a dvě míle široká a stále se zvětšovala, jak se obrovské stroje na přemísťování zeminy zakusovaly dál a hlouběji do země. Dvacet čtyři hodiny denně, šest dní v týdnu otvíraly stroje, které patřily k největším na světě, své tlamy a zakusovaly se do zeminy jako hyeny do kořisti. Pracovaly nepřetržitě kromě nedělí, neboť prezident této společnosti byl silně věřící člověk.

Dnes byla neděle a kromě větrem zvěřeného písku se v těchto pustinách nic nepohnulo. Právě o nedělích si Harry Logan přivydělával. Původně byl metařem a pracoval v oblasti, která měla být zanedlouho pohlcena touto uhelnou společností. Ted' však každou neděli opouštěl své místo hlídače u ohrazeného prostoru a vydával se cestou vyrytou stroji, směrem k malé opuštěné vesnici nahoře na kopci.

Prázdné, chátrající domy byly načichlé močí vandalů, kteří dávno porozbíjeli okna, aby se dostali dovnitř. Jejich původní obyvatelé si odvezli všechno, co potřebovali a považovali za nutné, a zbytek věcí v domech nechali. To bylo něco pro Logana. Byl to opravdový metař. Vymetl stavení do posledního šroubku. Hodilo se mu všechno - okapy, instalační trubky, sprchy, měděné dráty a spousta dalších věcí. Všechno to prodával svému zeti do bazaru. Tentokrát si řekl, že si odveze pořádnou kořist, protože vesnici dělila od rozryté země už jen osmina míle zalesněné plochy. Do dvou týdnů by měla být vesnice srovnaná se zemí.

Logan nacouval svým autem do garáže jednoho domu. Když vypnul motor, panovalo kolem naprosté ticho. Slyšet byl jenom vítr, který se proháněl uvnitř osamocených domů bez oken. Zrovna když Logan nakládal do vozu hromadu obkladaček, uslyšel nad hlavou letadlo.

Červené letadélko typu Cessna pro čtyři osoby proletělo dvakrát nízko nad vesnicí. Když se Logan podíval skrze stromy dolů z kopce, uviděl, že stroj přistál na špinavé cestě, rozryté důlními mechanismy. Pokud by býval dokázal ocenit výkon, jakým bylo špičkové přistání při bočním větru, jak to předvedl pilot tohoto letadla, bývala by to pro něj byla lahůdka. Sklouznutí po křídle, postupné snižování strmosti dráhy letu a pak už jen hladké usednutí na zem. Vítr se do letadla opíral z jedné strany.

Logan se příkrčil, aby lépe viděl. Co tady asi chtějí? Že by to byla inspekce od uhelné společnosti? No, tak jim řekne, že to kontroloval i tady. Letadlo pak zajelo za hustý lesík, takže mu zmizelo z dohledu.

Logan se opatrně proplétal mezi stromy. Když letadlo opět uviděl, už v něm nikdo nebyl. Mezi stromy po levici uslyšel hlasy. Šel potichu tím směrem. Byla tam prázdná stodola, vedle které byla tři akry velká výkrmna. Logan dobře věděl, že odtamtud se už nic ukrást nedá. A tak z okraje lesa sledoval, co se bude dít. Zahlédl dva muže a jednu ženu, jak zašli do výkrmny.

Jeden z mužů byl vysoký, na očích měl sluneční brýle a na sobě leteckou bundu. Druhý muž byl snědý a na tváři měl ošklivou jizvu. Muži rozmotali dlouhý kabel a změřili vzdálenost od stodoly až po konec výkrmny. Než snědý muž udělal na stěně stodoly barvou značku, žena zatím osadila na zem stojánek s teodolitem a vysoký muž se jím pečlivě podíval. Všichni tři se shromáždili u psací desky, na níž byl

klipsem upevněn nějaký papír, a při rozmluvě vzrušeně gestikulovali rukama.

Logan vyšel z lesíka. Snědý muž ho z trojice uviděl jako první a něco svým průvodcům říkal, ale to Logan neslyšel.

"Copak tu děláte, lidičky?"

"Dobrý den," pozdravila ho žena a usmála se na něj.

"Máte průkazy uhelné společnosti?"

"My nejsme od ní," odpověděl vysoký muž.

"Tohle je soukromý majetek. Tady nemáte co dělat. Já to tady hlídám a nesmím sem nikoho pustit."

"Chtěli jsme si nerušeně udělat jen pár fotek," řekl vysoký muž.

"Tady nic k focení není," namítal Logan, kterému se to celé přestávalo líbit.

"Ale je," převezla ho žena. "Já." A olízla si rty.

"Potřebujeme udělat fotky na titulní stranu jednoho časopisu, takovýho... jak se říká - pro soukromé chvílky, takový ty odvážný fotky, víte?"

"Jo, vy máte na mysli takové ty nahotinky?"

"No, my tomu odborné říkáme umělecké akty," vysvětloval vysoký muž. "Takový fotky se nedají dělat ledaskde."

"Ještě by mě mohli zavřít," řekla žena a rozesmála se. Byla to opravdová fešanda.

"Na takový fotky je už teď trochu zima, ne?" zeptal se podezřívavě Logan.

"My to totiž hodláme nazvat ‚Prsa s husí kůží‘."

Mezitím ten snědý muž odvíjel z cívky drát a natáhl ho od trojnožky až k lesíku.

"Helejte, nedělejte si ze mě srandu, jo! Mě tyhle vaše blbiny vůbec nezajímají. Já mám prostě zakázáno sem kohokoli pouštět. Takže jděte zase pěkně tam, odkud jste přišli."

"Nechcete snadno přijít k padesáti dolarům? Pomozte nám teď trochu a my budem za půl hodinky hotový. Pak hned zmizíme," nabídl vysoký muž.

Logan se na chvíli zamyslel. "Dobře, ale já se slíkat nebudu."

"To po vás chtít nebudeme. Je tady ještě někdo kromě vás?"

"Ne, na míle daleko tu není živá duše."

"Tak to půjde rychle." Vysoký muž mu podával padesátidolarovou bankovku. "Štítíte se mé ruky?"

"Ne, ne."

"Tak proč na ni tak civíte?" Žena, která stála vedle něj nervózně přešlapovala.

"Já nevím, ani jsem si to nějak neuvědomil," zblekotal Logan a viděl, jak se v brýlích vysokého muže odráží jeho obličej.

"Vy dva běžte do letadla pro ten velkej foťák a my to tady zatím s tím džentlmenem všechno připravíme."

Žena se snědým mužem zmizeli v lesíku.

"Jak se jmenujete?"

"Logan."

"Takže, pane Logan, kdybyste byl tak hodnej a přines' pár prkýnek, který pak položte na zem přibližně v polovině tyhle zdi, aby nám dáma nestála na zemi."

"Cože mám udělat?"

"Dojít pro pár prkýnek a dát je sem doprostřed. Od země nejvíc táhne a taky chceme, aby na obrázku byla i její chodidla. Někomu se chodidla líbí."

Zatímco Logan sháněl prkýnka, vysoký muž sundal z trojnožky teodolit a připevnil na ni neobvyklý, podivně zohýbaný předmět. Pak se otočil k Loganovi a zavolal na něj. "Ne, tak ne. Musíte je klást přes sebe." Potom oběma palci a ukazováčky vytvořil obdélníkové okénko, skrze které se díval a mhouřil oči.

"Tak, teď se mi tam na to postavte a já si zkouknu, jestli je to dobrý. Zůstaňte tak, nehejbejte se. Á, už mi konečně nesou hledáček." Vysoký muž zmizel v lesíku.

Logan se rozpačitě poškrábal na hlavě. Na vteřinu zaregistroval oslňující záblesk, ale hřmot už neslyšel. Dvacet střel ho rozcupovalo na kousky a tlaková vlna ho prudce odhodila na stěnu stodoly, u které stál. Lander, Fasil a Dahlia se rozeběhli do kouřové clony.

"Pěkná sekaná," komentoval mrtvé Loganovo tělo Fasil. Bezvhládný trup převrátil na druhou stranu, aby viděli, jak vypadá zezadu. Rychle si udělali několik snímků stodoly. Stěna se sesouvala a vypadala jako

obrovský cedník. Lander vešel dovnitř. Stovkami malých děr ve zdi prostupovalo do stodoly světlo, které ho poselo pihami, zatímco fotoaparát stále cvakal a zvěčňoval další záběry.

"Moc pěkná práce," okomentoval to Fasil.

Mrtvé Loganovo tělo vtáhli do budovy a polili je benzínem, stejně jako suché dřevo, které položili kolem něj. Pak polili ještě celý kus země až k vratům a od nich cestu v délce dvaceti yardů. Oheň prudce vzplanul a postupoval dál po kalužkách benzínu, přičemž zachvacoval jednu po druhé jako svou kořist. Každé vzplanutí vydechlo horký opar, který zahřál obličej přítomné trojice.

Ze stodoly vycházel černý kouř. Malé letadlo se vzneslo do výše a zmizelo z dohledu.

"Jak jste na to místo přišel?" zeptal se Fasil Landera a nakláněl se přitom ze zadního sedadla dopředu, aby ho pilot v hluku motoru vůbec slyšel.

"Loni v létě jsem tady pátral po dynamitu," odpověděl.

"Myslíte, že to sem přijdou vyšetřovat?"

"O tom pochybuju, vodsud jsou totiž pořád slyšet nějaký rány."

16. kapitola

EDDIE STILES seděl u okna snack baru v newyorském Mořském akváriu a dělal si starosti. Od svého stolu sledoval doktorku Ráchel Baumanovou, která stála venku ve vzdálenosti asi třiceti metrů. Opírala se o zábradlí ohrady s tučňáky. Starosti mu nedělala ani tak Ráchel Baumanová jako ti dva muži, kteří tam stáli s ní. Stilesovi se ani trochu nezamlouvali. Muž nalézající se po její levici vypadal jako golem a ten druhý byl jen trochu menší, ale na Stilese působil dokonce ještě horším dojmem. Pohyboval se velice pomalu a úsporně, způsobem, který Eddieho znervózňoval. Takovou chůzi měli bezohlední kruťasové, se kterými se ve svém životě setkal. Ti, kteří rozuměli jen penězům. Tito dva muži byli úplně jiní než běžné typy, které zaměstnávali lichváři - a než jim podobní hoši, jejichž přednost rozhodně nepředstavovaly mozkové závity.

Eddiemu se také nelíbil způsob, jakým ten menší přejížděl očima všechno, co měl nad hlavou. Střechu pavilónu se žraloky, živé ploty na písečných přesypech mezi Mořským akváriem a promenádou na pláži Coney Islandu. Nejdřív pohledem zavadil o nějaký objekt a potom očima studoval zemi pod nohama, dělal pomalé kroky, souměrné jako pěchota, a po celou dobu přejížděl prstem nad hlavou tučňáka a nutil ho vyskakovat.

Eddie teď litoval toho, že si k setkání vybral právě toto místo. Přes týden sem chodilo málo lidí a on tím pádem neměl onen potřebný a pro něj příjemný pocit anonymity.

Doktorka Baumanová mu dala své slovo na to, že on do případu zatažen nebude. Nikdy mu nelhala. Jeho život, ten život, který se snažil budovat, byl založen na tom, co se naučil o sobě znát z rozhovorů, jež vedl s Ráchel Baumanovou. Kdyby to nebyla pravda, pak už není pravdou nic na světě. Dopil kávu a sešel rychle po schodech dolů k nádrži s velrybou. Ještě než se k bazénu přiblížil, slyšel, jak vypustila vzduch. Byla to čtyřicet stop dlouhá samice kosatky dravé, která se majestátně pohybovala, jako by si uvědomovala svůj půvab znásobený černobíle skvrnitou kůží. Zrovna probíhalo představení. Na můstku nad vodou stál mladý muž a v ruce držel rybu, která se třpytila v zimní, bledé sluneční záři. Najednou se vylila vlna z bazénu do hlediště a nad hladinu se jako černá lokomotiva vynořila mohutná velryba.

Vyrazila prudce vzhůru a návštěvníkům předvedla své mohutné tělo, když se vrhla pro rybku a popadla ji svou trojúhelníkovou tlamou.

Eddie scházel dolů do chodby, kde bylo možné obrovskými prosklenými okny velrybu pozorovat pod vodou. Místnost byla jen slabě osvětlená a vlhká. Světlo slunce se tam dostávalo průzračnou, modrou vodou bazénu. Eddie se na velrybu pozorně zadíval. Odpočívala na dně, po kterém se pomalinku přemísťovala dopředu a spokojeně přežvykovala kořist. Dovnitř přišly tři rodiny s dětmi, které byly hodně hlučné.

"Tati, já nic nevidím."

Otec vyzvedl chlapce a posadil si ho na krk. Chlapec se při tom uhodil hlavou o strop a začal brečet. Tatínek s ním zase vyšel ven.

"Ahoj, Eddie," oslovila ho Ráchel.

Její dva společníci stáli opodál. To se Eddiemu zamlouvalo. Kdyby to byli najatí zabijáci nebo policisté, stoupli by si vedle ní, každý z jedné strany. "Dobrý den, paní doktorko," pozdravil ji rozpačitě a očima stále pokukoval dozadu za její rameno.

"Eddie, tohle je David a tohle je Robert."

"Jsem rád, že vás poznávám," Eddie si s oběma potřásl pravicí. Přesně poznal, že ten větší něco schovával pod levou paží. U jeho společníka to nebylo tak zřejmé, protože mu asi lépe padl oblek. Ten první, David, měl na ruku na prvních dvou prstech zvětšené klouby. Hrana jeho dlaně byla jako rašple. Doktorka Baumanová byla velice moudrá žena, která měla pro všechno porozumění, avšak některé věci jako by záměrně unikaly její pozornosti, pomyslel si Eddie. "Paní doktorko, já bych potřeboval s vámi na vteřinku mluvit jaksi o samotě, jestli by to šlo."

Popošli spolu na druhý konec chodby a Eddie jí začal do ucha něco povídat. Křik dětí přehlušil jeho hlas. "Paní doktorko, chtěl jsem se jen zeptat, jestli ty chlapíky opravdu znáte? Já vím, vy si myslíte, že jo, ale já mám na mysli, jestli jste je opravdu poznala nějak blíže? Paní doktorko, tohle jsou typy děsně tvrdých hochů. Víte, jsou tvrdý hoši a tvrdý hoši. Vo tomhleto já náhodou něco vím. Tohle jsou ti nejtvrďší z nejtvrďších, ještě horší než gangsteři, jestli mi dobře rozumíte. Nedělej na mě dobrej dojem. A vás si neumím k nim nějak připisovat. Pokud by to nebyli zrovna vaši příbuzný nebo tak, s čímž by se samozřejmě nedalo nic dělat."

Ráchel mu položila ruku na rameno. "Díky, Eddie. Já vím, co máte namysli. Já už ty dva znám opravdu hodně dlouho. Jsou to moji přátelé."

Do bazénu k velrybě vpustili sviňuchu, což je druh delfína, aby jí dělala společnost. Sviňucha zaměřila svou pozornost na zbytky ryby na dně bazénu a cvičitel zatím rozptyloval velrybu, která pak zajela pod vodu a plných deset minut míjela prosklený úsek u dna, ve kterém se na ni dole na chodbě dívali návštěvníci a ona svým malinkým očkem pozorovala zase je.

"Doneslo se mi něco vo chlápku, kterej se jmenuje Jerry Sapp a kterej měl před lety něco na Kubě," rozhovořil se Stiles před Kabakovem. "Na Kubě! Dostal se do pásma pobřežního radaru poblíž Puerta Cabanas. Měl s sebou pár Kubánců a vyjížděl z Miami." Stiles se podíval na Ráchel a potom se opět pohledem vrátil ke Kabakovovi. "Na Miami měli nějaký obchody a z pásma se dostali na jednom z nafukovacích člunů. Nevím, co to bylo za obchody, ale fakt je, že na Floridu už se pak nevrátil. Z Bahia Hondy ho pronásledovala kubánská patrolka a on jí zmizel směrem na Yucatan. Na přední palubě měl velkou nádrž."

Kabakov ho poslouchal a přitom poklepal rukou do zábradlí. Velryba teď odpočívala a nechala se unášet vodou na hladině. Zvedla ocasní ploutev a mrskla s ní o vodu, přičemž ploutev zajela do třímetrové hloubky.

"Ty děti mě připraví vo rozum," řekl nervózní Eddie. "Pojďme někam jinam."

Zašli do tmavé chodby vedoucí k bazénu se žraloky a sledovali tam jejich šedivé tvary, jak nepřetržitě krouží vodou, v níž sebou mrskala malá rybka.

"Vždycky mě zajímalo, jak se mohli dostat tak blízko ke Kubě. Protože v Zátocě sviní mají takový radary, že byste tomu ani nevěřili. Vy jste říkali, že ten, co ho hledáte, taky unikl radarům pobřežní hlídky. Takže to samý. Proto jsem se trochu na toho Sappa pozeptal. Před dvěma tejdny ho viděli v podniku u Sweeneyho v Asbury Parku. Ale od ty doby ho nikdo nespátlil. Vlastní třicet osm stop dlouhou sportovní rybářskou loď, kterou vyrobil Shing Lu. Takovýhle věci vyrábějí v Hongkongu, mám tím na mysli stavěj. Protože ta jeho loď je celá ze dřeva."

"A kde ji má schovanou?" otázal se Kabakov.

"To nevím. Zdá se, že to neví nikdo. Tedy, člověk se nemůže tak nápadně vyptávat, víte? Ale u toho barmana od Sweeneyho mu lidi nechávají vzkazy, takže si myslím, že by se s ním dalo nějak spojit.

Pokud by šlo o obchod."

"Na jaký obchod by se dal nalákat?"

"Záleží na tom. Musí si bejt jistej, že mu to vynese pěkněj balík. Když do toho půjde sám, bude mu jasný, že si určitě namastí kapsu. Kdybyste chtěl něco jinýho, třeba půjčit člun, pak by celou dobu poslouchal frekvenci pobřežní hlídky. Co vy na to?"

"Jak byste se choval vy, kdybyste byl na jeho místě?"

"Kdybych byl na jeho místě, sledoval bych člun celý den potom, co by se vrátil, abych se ujistil, že ho nepozoruje patrolka. A kdybych měl nějaký vhodný místočko, kde bych si ji mohl natřít barvou, přetřel bych ji, dal bych na ni patřičný číslo a trochu ji pozměnil - připojil bych k ní třeba vlečňák na tuňáky. Pak bych si počkal na spolek Gold Platerů, který by se proháněl jižními vodami nedaleko Floridy podél kanálu, a tam bych se k nim přidal - teda k těm jachtařům, který by směřovali dolů podél Intracoastal Waterway," vysvětloval Eddie. "Tihle bohatí chlápkové nikdy nejezdí sami."

"Na jaký druh zboží by mi ten člověk určitě zabral? Muselo by to samozřejmě být mimo pevninu, aby k tomu potřeboval ten svůj člun," zajímal se Kabakov.

"Jedině na tvrdý," odpověděl Eddie a provinile se podíval na Ráchel. "Na heroin. Mexiko, no řekněme po Corpus Christi, anebo Aransas Pass na texaském pobřeží. Na to by mohl zabrat. Bude ale chtít velkou zálohu. A skontaktovat ho bude potřeba velice opatrně. Mohl by se snadno polekat."

"Tak o tom navázání kontaktu ještě popřemýšlejte, Eddie. A děkuju vám," rozloučil se s ním Kabakov.

"Udělal jsem to jenom pro paní doktorku." Žraloci se v nádrži pohybovali velice klidně. Celý bazén byl prozářen slunečním světlem. "Takže já vás teď opustím, už jsem se tady ty zvířeny nabažil dost."

"Sejdeme se ve městě, Davide," řekla Ráchel.

Kabakova překvapilo, s jakým odporem se na něj podívala. Odešla společně s Eddiem, oba měli skloněné hlavy a povídali si. Ráchel ho držela kolem ramen.

Kabakov by nejraději o tomhle neřekl Corleyovi ani slovo. Až doposud o Jerry Sappovi, jeho obchodech a člunu nevěděli agenti FBI vůbec nic. Major potřeboval v této záležitosti pokračovat sám. Nejdříve musel hovořit se Sappem, který by mohl beze stopy někam zmizet.

Kabakovovi nevadilo, že porušuje lidská práva, ponižuje lidskou důstojnost a narušuje osobnost, pokud mu bylo zřejmé, že jeho postupy přinesou okamžitý úspěch. Samotná skutečnost, že takto zacházel s lidmi, mu vůbec nedělala těžkou hlavu, ale znepokojovalo ho jádro této skutečnosti, které skrýval jen uvnitř svých úvah a které bylo tlumeno úspěchem užívané taktiky.

Měl pocit, že začal pocítovat pohrdavý postoj k síti opatření mezi občanem a vhodnými prostředky vyšetřování. Neobtěžoval se tím, aby si rozumově zdůvodňoval své činy prázdnými frázemi - jako třeba "větší dobro", protože nebyl z těch, kteří by nad tím hloubali.

I když byl přesvědčen, že jeho metody jsou nezbytné a přesvědčil se o tom, že fungují, obával se, že mentalita, kterou by si člověk tímto způsobem jednající mohl vypěstovat, byla zlá a nebezpečná věc, která pro něj měla i svou podobu. Podobu Hitlera.

Kabakov si uvědomil, že akce, kterých se zúčastnil, poznamenaly jak jeho psychiku, tak jeho fyziognomii. Chtěl si myslet, že jeho vzrůstající netrpělivost k omezením daných zákonem byla pouze a jenom následkem jeho zkušeností a že jeho vztah k těmto překážkám byl stejně hmatatelný jako nepříjemný pocit, který míval v zimě po ránu ze starých jizev.

Ale nebyla to všechno úplně pravda. Jádro svých postojů měl už v povaze. Na to přišel před lety nedaleko Tiberiasu v Galilei.

Jednou jel kontrolovat jisté pozice na syrských hranicích, když zastavil svůj džíp nedaleko studny na horském svahu. Starý větrný mlýn americké výroby pumpoval studenou vodu ze skály. V pravidelných intervalech vrzal, jak se jeho lopatky pomalu otáčely. Skřípot mlýnského kola byl jediný zvuk, který bylo za jasného dne široko daleko slyšet. Kabakov se opřel o svůj džíp a voda nacákaná na obličej ho příjemně chladila. Pozoroval stádo ovcí, které se páslo na svahu. Najednou ho přepadl nezvyklý pocit osamocení a uvědomil si svou vlastní osobu v kontrastu s nespoutanou přírodou. Pak zahlédl orla, jak z výšky slétá dolů po svahu. Peří na křídlech měl roztažené jako prsty ruky. Jeho stín se rychle přehnal přes skály. Tentokrát orel nešel po ovcích, protože to bylo v zimě a nebylo mezi nimi žádné jehně. Ale kroužil nad nimi, ony si ho všimly a začaly hlasitě bečet. Kabakov sledoval orla s nadšením, pozoroval, jak dravec vládne celému svahu, až z toho měl málem závrať. Přistihl se, že se přidržuje džípu, aby nespadl.

Pak si uvědomil, že je mu orel daleko bližší než ovečky a že vlastně vždycky byl a vždycky bude dravcem. Věděl, že už z toho důvodu nemůže být v očích Boha dokonalý.

Kabakov byl rád, že nikdy nebude mít v rukou opravdovou moc.

Ted' seděl v manhattanském bytě a přemýšlel, jak se nejlépe spojit s Jerryem Sappem. Kdyby ho chtěl sledovat sám, musel by ho skontaktovat Eddie Stiles. Byl to totiž jediný člověk, který měl známosti mezi pobřežním podsvětím. Bez něj by Kabakov byl nucen jít za Corleyem. Stiles by to určitě pro Ráchel udělal.

"Ne," odpověděla rázně na tuto myšlenku Ráchel u snídaně.

"Udělal by to, kdybys ho o to požádala. Celou dobu bychom ho kryli a..."

"On to nebude, s tím vůbec nepočítej."

Těžko se dalo uvěřit tomu, že před dvaceti minutami ho hřála svým po ránu svěžím tělem a rozprostírala mu přes jeho hrud' a obličej své vlasy.

"Já vím, že se ti nechce ho využívat, ale proboha..."

"Nechce se mi využívat jeho a nelíbí se mi, jak využíváš mě. Já tě taky využívám, ale jinak a vlastně ani zatím nevím jak. Dobrá, využívej ty mě a já tebe. Nás přece jenom spojuje ještě něco navíc. Ale na Eddieho zapomeň."

Byla úchvatná, pomyslel si Kabakov, když se celá začala červenat od hlavy až k patě.

"Já to udělat nemůžu. Já to prostě neudělám," rozhodla Ráchel. "Dáš si ještě trochu pomerančového džusu?"

"Dám, díky."

Kabakov tedy šel za Corleyem, ale udělal to strašně nerad. Řekl mu všechno, co věděl o Jerryem Sappovi. Ale nesdělil mu, od koho to ví.

Corley celé dva dny spolupracoval s Úřadem pro boj proti narkotikům a nebezpečným drogám a snažil se něco na Sappa vymyslet a zjistit. Hodinu telefonoval s Mexico City. Potom se v manhattanském úřadu FBI znovu sešel s Kabakovem.

"Víte už něco o tom Řekovi?"

"Ještě nic," odpověděl Kabakov. "Moshevsky stále prolézá bary. Řekněte mi raději, co jste zjistil o Sappovi."

"Úřad pro boj s narkotiky na něj nic nemá," začal Corley. Ať už je to kdokoli, rejstřík pod tím jménem je naprosto čistý. Ani pobřežní hlídka neregistruje na toto jméno jediný záznam. Bohužel v jejich záznamech nejsou vedeny odkazy na typy lodí do takových detailů, jak bychom potřebovali. Vzorek barvy, který máme, nám poslouží jen k porovnání, ale my potřebujeme jít po stopách původního laku, a to je něco úplně jiného. To nebyla lodní barva. Podklad byl přemalován pololesklým nátěrem, který je všude k dostání."

"Corleyi, já chci slyšet něco o těch drogách."

"Vždyť už se k tomu dostávám. Tady je záznam. Neslyšel jste náhodou někdy něco o případu Krapf-Mendoza ve městě Chihuahua? Abych se přiznal, my to taky neznáme do detailu. Od roku 1970 až do roku 1973 se jim odtamtud podařilo do Států přivést šedesát kilo heroinu. Přímo do Bostonu. Měli to dobře vymyšlené. Nejdřív si najali nějakého amerického občana, kterého poslali do Mexika. Někdy to byl muž, jindy žena, ale vždycky to byl člověk, který žil osaměle a neměl blízké příbuzné. Tahleta jejich loutka letěla na turistické vízum do Mexika a za pár dní nešťastnou náhodou zemřela. Mrtvé tělo poslali lodí domů. Břicho bylo vždycky napěchované heroinem. Pak doma vystrojili pohřeb. Mimochodem, vám už docela narostly vlasy."

"Nechte toho a pokračujte."

"Z toho jsme vyzískali dvě věci. Jistý finančník z Bostonu má mezi mafií stále dobrý jméno, ale pomáhá nám, protože jinak mu hrozí doživotí v base. Mexické úřady nechaly jednoho z téhle bandy na ulici na ostrůvku Cozumel. Lepší ani nemyslet na to, co mu hrozí."

"Takže jestli ten váš člověk pustí do jejich informačního kanálu slovo o tom, že hledá nějakého spolehlivého člověka s lodí, která by odvezla zboží z Cozumelu do Texasu, bude to znít rozumně, protože stará metoda už je prozrazena a nepoužitelná," uvažoval Kabakov. "A když Sapp tomu vašemu člověku zavolá, může se pak váš chlapík zmínit o chystané akci jak v Mexiku, tak v Bostonu."

"Jo. Tenhle Sapp by si to všechno nejdřív pěkně ověřil, než by se nám ukázal. A na to, aby se k němu dostala vůbec nějaká zpráva, bude potřeba zapojit několik spojek. To je to, co mě znepokojuje, a až ho

najdem, nemáme na něj vlastně nic. Můžeme sice tvrdit takovou kravinu, že jsme ho zabásli za spiknutí, ve kterém sehrála značnou úlohu jeho loď, ale to je slabé a na dlouhé lokte. Nemáme nic, čím bychom ho zastrašili."

Ale máme, máme, pomyslel si Kabakov.

Corley si ten den odpoledne zašel na okresní soud v Newarku a požádal o povolení odposlouchávat dva telefony ve Sweeneyho baru v Asbury Parku. Ve čtyři hodiny odpoledne byla jeho žádost zamítnuta. Soudce ve svém zdůvodnění vysvětlil, že Corley nepodal žádný pádný důkaz o tom, že by se u Sweeneyho děly nějaké nepravosti, a že o povolení odposlechu požaduje jen na základě jakýchsi anonymních tvrzení, která jsou značně pochybná. Na závěr ještě uvedl omluvné fráze.

V deset hodin dopoledne následujícího dne zajela na parkoviště obchodního domu sousedícího se Sweeneyho barem modrá dodávka. Za volantem seděla postarší žena. Parkoviště bylo plné, žena jela pomalu a evidentně hledala, kde by zaparkovala. V jiném autě, které stálo u telefonního sloupu vzdáleného třicet stop od Sweeneyho baru, dřímал muž.

"To snad není možný, von chmní," řekla postarší žena a očividně hovořila do výstřihu.

Vtom se muž vzbudil, protože mu u ucha zapraskala vysílačka. Ještě celý rozespalý vycouval z místa, kam okamžitě zajela modrá dodávka. Několik lidí, kteří nakoupili v obchodním domě, přicházelo ke svým autům s nákupními vozíky. Muž, který pustil modrou dodávku na své místo, vystoupil z vozu.

"Paní, myslím, že jste píchla."

"Opravdu?"

Muž zašel k zadním kolům dodávky, jež zastavila těsně u telefonního sloupu. Dva tenké dráty, stejné hnědé barvy jako sloup, vedly od telefonního kabelu k zemi, kde končily ve svorce. Muž ji zasunul do zásuvky pod blatníkem dodávky.

"Ne, pneumatika není píchlá, jenom by to chtělo ji víc nafouknout. Ale ještě s ní něco ujedete." Pak muž odjel.

Vzadu v dodávce si pohodlně seděl Kabakov s rukama za hlavou. Na uších měl sluchátka a kouřil doutník.

"Nemusíte poslouchat celou dobu," řekl plešatící mladý muž sedící vedle něj na sedadle. Měl u sebe miniaturní telefonní centrálu.

"Povídám, že to nemusíte mít pořád na uších. Až bude někdo telefonovat nebo až barman sám zvedne sluchátko, začne nám to tady svítit a uslyšíme bzučák. Chcete kafe? Tady ho máte." Pak se nahnul těsně k přepážce kabiny řidiče. "Haló, mami, chceš kafe?"

"Ne," ozvalo se zepředu. "A nech na pokoji ten hrách. Víš, že tě to nafukuje." Matka Bernie Binera si přesedla z místa řidiče na vedlejší sedadlo. Pletla barevnou vlněnou příkrývkou. Jako matka nejlepšího elektrikáře na volné noze pomáhala synovi tím, že mu dělala řidiče. Snažila se vypadat nenápadně a hlídala, jestli není nablízku policie.

"Dávám jí jedenáct dolarů a čtyřicet centů na hodinu a ještě k tomu mám domácí stravu," chlubil se Biner. Ozval se bzučák a Bernie rychle zapnul magnetofon. Spolu s Kabakovem si nasadili sluchátka. Slyšeli, jak v baru vyzvání telefon.

"Dobrý den, bar Sweeney."

"To jsi ty, Freddie?" ozval se ženský hlas na druhém konci. "Lásko moje, já dneska nemůžu přijít."

"No do prdele, Francis, co je to za móresy, to už je podruhý za posledních čtrnáct dní."

"Nezlob se, Freddie. Mám děsný krámy."

"Každej tejden máš krámy? To aby ses dala vyšetřit, ne? Co Arlene?"

"Volala jsem jí, ale není doma."

"No tak si někoho za sebe sežeň. Já mám dost svý honičky u baru, ještě abych si sám sháněl děvky."

"Pokusím se, Freddie."

Slyšeli ještě, jak barman zavěsil a že se žena na druhém konci zasmála. Pak si sluchátka opět sundali. Kabakov vyfoukl kouřový kroužek a řekl si, že musí být trpělivý.

Corleyova spojka předala před půl hodinou u Sweeneyho, zrovna když otvíral, naléhavou zprávu pro Sappa. Corleyův člověk dal barmanovi padesát dolarů, aby ten vzkaz co nejrychleji předal. Na papírku

stálo velice jednoduché sdělení, že se rysuje možnost dobrého obchodu a aby Sapp zavolal na uvedené manhattanské číslo, na němž se dozví bližší informace. Toto číslo bylo určeno pouze pro Sappa. Kdyby se Sapp ozval, Corley by se ho snažil obalamutit tím, že by si s ním dal někde schůzku. To Kabakova neuspokojovalo. Proto si najal Bineru, který už dostal svou první zálohu za to, že zkontroloval, zda nejsou telefony izraelské mise odposlouchávány. Tuto záležitost ale Kabakov s Corleyem neprobíral. Na Binerově centrále zase zasvítla kontrolka, která oznamovala další, v pořadí druhý skutečný telefonát.

Ve sluchátkách bylo slyšet vytáčení desetimístního čísla. Tentokrát se volalo z baru. Telefon vyzváněl a na druhém konci to nikdo nebral. Bernie přetočil magnetofonový pásek, na kterém bylo nahrané vytáčení čísla, a pak si záznam přehrál zpomaleně a počítal, kolikrát každé vytočení zacvakalo. "Tři, nula, pět, to je volačka Floridy. A teď přijde číslo. Osm, čtyři, čtyři, šest, nula, šest, devět. Vydržte chvíli." Biner se podíval do tlustého seznamu. "Bude to někde ve West Palm Beach."

Uplynula další půlhodina, než na centrále opět zasvítla kontrolka. Opět šlo o telefonát z baru. A opět bylo vytáčeno desetimístné číslo.

"Klub Glamareef."

"Dobrý den, potřeboval bych u vás nechat vzkaz pro pana Sappa. Říkal mi, že když to bude potřeba, mám mu nechat vzkaz na tomto čísle."

"A kdože jste vy?"

"Freddie Hodges ze Sweeney baru. On už bude vědět."

"Dobře. A co pro něj máte za vzkaz?"

"Potřebuju, aby mě zavolal."

"Já ale nevím, jestli ho po telefonu zastihnu. Říkáte Freddie Hodges?"

"Ano. On moje číslo zná. Je to hrozně důležitý a řekněte mu, že to spěchá. Jde o obchod."

"Helejte, on se tady většinou objevuje kolem pátý šestý odpoledne. Jestli dneska přijde, tak mu to vyřídím."

"A nezapomeňte mu říct, že je to důležitý a že volal Freddie Hodges."

"Jistě, jistě. Všechno vyřídím."

Oba zavěsili.

Bernie Biner zavolal do West Palm Beach na informace o telefonních číslech, kde mu potvrdili, že dané číslo je opravdu telefon Glamareef klubu.

Kabakov si s požitkem pochutnával na svém doutníku. Domníval se, že Sapp použije telefonního prostředníka, člověka, který by neznal jeho totožnost a kterému by volal pod smluveným jménem, aby si vyzvedl vzkazy. A namísto toho byl teď svědkem banální situace. Nechávali mu vzkazy u barmana. Takže teď vůbec nebude potřeba chystat nějaké léčky, aby se Kabakov mohl se Sappem sejít.

"Bernie, odposlouchávejte teď úplně všechno, dokud sem Sapp nezavolá. Až se tak stane, dejte mi hned vědět."

"Kde budete?"

"Na Floridě. Až tam dorazím, ohlásím vám číslo, na kterém mě zastihnete." Kabakov se podíval na hodinky. Chtěl být v Glamareef klubu v pět hodin odpoledne. Měl na to šest hodin.

Glamareef klub ve West Palm Beach je obyčejná budova, postavená na písčitém pozemku. Jako většina podobných podniků na jihu USA, které byly vybudované v době, kdy byla v módě klimatizace, nemá tato budova okna. Původně to byl bar, kde byl kulečník, výčep a kde vyhrával jukebox. Jmenoval se Shangala, měl hlučnou klimatizaci a na záchodě kostky ledu. Teď byl větší a vylepšený pro rozmařilejší zákazníky. Jeho šmajchkabinety a bar v přítomnosti přitahovaly hlavně dva druhy lidí - playboye platící šeky a movité jachtaře, kteří si rádi zašpásovali. Glamareef, původně Shangala, bylo to pravé místo, kde byly k nalezení mladé ženy, které měly problémy v manželství. A zároveň i vhodné místo pro starší bohaté paničky, které dychtily po pěkně stavěném muži, který nikdy neušpinil hedvábné prostěradlo.

Kabakov se posadil do rohu na konci baru a popíjel pivo. Spolu s Moshevským si najali na letišti auto. Pak ve spěchu projeli kolem čtyř okolních soukromých přístavů. Ten počet je znechutil. Celé město bylo plné lodí a většina z nich byly sportovní rybářské čluny. Nejdříve musí najít Sappa, pak loď.

Kabakov byl usazen v baru Glamareef téměř hodinu, když do dveří vešel podsaditý muž, jemuž mohlo být asi tak pětatřicet let. Major si objednal další pivo. Nově příchozího stále sledoval ve skle automatu na cigarety. Byl středně velký, do bronzova opálený, a protože měl na sobě sportovní polokošili, bylo patrné, že je i svalnatý. Barman mu přinesl objednanou sklenku a k tomu přidal lísteček.

Muž svůj nápoj vypil několika velkými hlty a odebral se k telefonní budce v rohu místnosti. Potom zazvonil telefon na barmanově stole. Barman ho zvedl až po druhém zazvonění. Zakryl rukou mluvítko: "Je tady někde Shirley Tatumová? Má hovor," zakřičel přes celou místnost a rozhlížel se, jestli se žena odněkud ozve. "Je mi líto, není tu," řekl a zavěsil.

To volal Moshevsky z telefonního automatu venku, aby tak předal Kabakovovi upozornění od Bernie Binera z Asbury Parku. Člověk, kterého sledoval Kabakov v telefonní budce v Glamareefu, hovořil s někým ze Sweeneyho baru a tento telefonát odposlouchával Bernie. Člověk v budce se jmenoval Jerry Sapp.

Kabakov si rozdělil drobné na hromádky podle velikosti mincí a půl hodiny před setměním šel telefonovat do budky u silnice. Vytočil číslo Ráchel.

"Prosím."

"Ráchel, na večeri mě dneska nečekej. Jsem totiž na Floridě."

"Tys našel tu loď?"

"Našel. Nejdřív jsem našel Sappa a teď už i vím, kde hledat loď. Ještě jsem na ní nebyl. Ani jsem ještě nemluvil se Sappem. Poslyš, potřebuji, abys zítra ráno zavolala Corleyovi. Řekni mu, že Sapp i loď se nacházejí v přístavišti v Clear Springs nedaleko West Palm Beach. Máš to? Ta loď je teď zelená. Má číslo FL 4040 AL. Zavolej mu až tak kolem desáté dopoledne, dřív ne."

"Já tomu rozumím, ty si půjdeš tu loď teď večer prohlídnout a ráno, pokud budeš ještě naživu, mi zatelefonuješ a řekneš, že sis to rozmyslel a že Corleyovi nic říkat nemám, je to tak?"

"Jo." Následovalo dlouhé ticho. Kabakov ho musel přerušit. "To přístaviště je soukromé, velice exkluzivní. Tady měl před lety člun i Lucky Luciano a jiní lotři nad lotry. To mi řekl chlap v akvaristické prodejně. Musel jsem si kvůli tomu koupit kyblík návnady na ryby."

"Proč tam nejdeš s Corleyem a s příkazem k prohlídce?"

"Židy tam nepouštějí."

"Moshevského si ale bereš sebou, že jo?"

"Jistě. Bude stále se mnou."

"Davide?"

"Hm."

"Mám tě ráda, svým způsobem."

"Děkuju, Ráchel," odpověděl tiše a pak hned zavěsil.

Už jí však neřekl, že to přístaviště je odříznuté od okolí a že jeho strana, obrácená k pevnině, je obklopena dvanáct stop vysokou bariérou a osvětlená světlometem. Anebo to, že dva vysocí muži s krátkými brokovnicemi mají obsazený vchod a střezí přístavní mola.

Kabakov odjel půl míle k místu, kde se silnice zatáčela a kde byl keřovitý porost, kterým projel. Za autem měl přívěs, na němž poskakovala vypůjčená loďka. Vůz nechal stát v houští a vyšplhal se na malý kopec, ze kterého Moshevsky, vyzbrojený dalekohledy, sledoval přístaviště.

"Stále je na loďce," oznámil Kabakovovi. "V tom prokletém písku jsou snad blechy,"

Kabakov si vzal dalekohled a zaměřil se na tři dlouhá mola, vyčnívající do jezera Worth. Na tom nejvzdálenějším hlídal muž, rozvážně a pomalu se procházel a klobouk měl nasazen hodně dozadu, aby měl stále dobrý přehled. Celé přístaviště vyhlíželo pochmurně, jako by ve vzduchu nad ním visely nečisté transakce. Kabakov si dokázal dobře představit, co by se stalo, kdyby u brány ukázali příkaz k prohlídce. Všude, kde by bylo nelegální zboží, by to okamžitě věděli a kontraband by šel přes palubu.

Klíč k rozřešení záhady s trhavinou bude určitě v Sappově lodi. Anebo alespoň v Sappově hlavě.

Kabakov teď určitě přijde na něco, co ho dovede k těm Arabům.

"Už jde ven," hlásil Moshevsky.

Major si zaostřil na zelenou loď, která byla s řadou dalších člunů uvázaná zádi k prostřednímu molu.

Sapp vylezl poklopem na příď a zamkl ho za sebou. Byl společensky oblečen. Sestoupil z lodi do

nafukovacího člunu a vesloval k prázdnému místu u mola, kde vystoupil.

"Proč nevyšel na molo normálně přes zád?" brumlal si Moshevsky a odložil dalekohled, aby si promnul oči.

"Protože ta prokletá věčička je napojená na elektřinu," vysvětlil mu unavený Kabakov. "Jdem na to."

Kabakov plaval pomalu pod molem v naprosté tmě, takže musel poslepu nahmatávat pilíře. Z trámů pod molem visely pavučiny, které se mu zachytávaly na obličejích. Cítil zápach zahnívající ryby někde poblíž. Zachytil se jednoho pilíře a kolem nohou se mu namotávaly různé nánosy a vodní rostliny, jež obepínaly kůl a vytvářely nevábný škraloup. Pod okraj dlouhého mola zabloudilo trochu světla a Kabakov uviděl tmavé hranaté tvary motorových jachet, které byly uvázané záděmi k dřevěné konstrukci můstku.

Odpočítal sedmý člun zprava. Ještě jich měl před sebou šest. Asi čtyřicet centimetrů nad hlavou čněly z prken pod molo hřebíky. Kdyby byl příliv, odnesla by to těžce jeho hlava. Na krku se mu usadil pavouk. Potopil se, aby se ho zbavil. Voda chutnala jako palivo do dieselu.

Kabakov zaslechl ženský smích a zacinkání sklenek. Svou tašku s potřebným vybavením si posunul více na záda a plaval dál. To by měla být ona. Prodral se změtí rezavých kabelů s zastavil se těsně pod okrajem mola, nad kterým se zvedala černá zád' lodi. Tady se už dýchalo lépe, a tak zhluboka nabral vzduch do plic a podíval se na osvětlený ciferník svých hodinek. Uběhlo patnáct minut od chvíle, co Moshevsky vyrazil s lodí a objel stranu přístaviště směřující k volnému moři a dostal se na břeh. Doufal, že se Sapp na pevnině ještě zdrží.

Sapp měl na lodi určitě zabudované poplašné zařízení. Buď to bylo čidlo v rohožce před otevřeným kokpitem na zádi, citlivé na tlak, nebo něco ještě záluďnějšího. Kabakov plaval podle zádi, až objevil kabel pro napětí 110 voltů, kterým se na loď přiváděl elektrický proud z pevniny. Vytáhl zástrčku ze zdířky. Kdyby byl poplašný systém napojen na proud z pevniny, nebyl by od této chvíle funkční. Uslyšel nad sebou kroky a schoval se pod molo. Někdo přešel těžkými kroky nad jeho hlavou a z prken mu do obličeje napadal písek.

Ne, řekl si rozhodně Kabakov, kdybych byl na jeho místě, určitě bych si alarm nezapojil na proud z pevniny. Ne, nepůjdu přes zád'. Půjdu přesně stejnou cestou, jakou odcházel Sapp.

Kabakov plaval ve tmě podél trupu lodi, až se dostal pod pohupující se příď, která byla po obou stranách připevněna k pilířům mola dvěma lany, dostatečně volnými na to, aby vyhovovala odlivu i přílivu. Major ručkoval nahoru a pak se zachytil sloupku zábradlí na přídi. Spatřil, co se děje v kajutě sousední lodi. Na pohovce seděl muž se ženou. Viděl jejich hlavy zezadu. Objímali se. Hlava ženy klesla na pohovku. Kabakov se vyšplhal na palubu a na přídi si lehl před čelní sklo vchodu do kajuty, která ho kryla. Čelní sklo bylo pevně zavřené a nedalo se s ním nic dělat. Byl zde i větrací otvor do nákladového prostoru.

Kabakov vyndal šroubovák a odmontoval malé okénko z tlustého plexiskla uvnitř poklopu. Otvorem pak protáhl ruku, nahmatal zarážku a otevřel ji. Jel rukou po vnitřních okrajích poklopu a hledal napojení na poplašný senzor proti zlodějům. Jezdil prsty po drátech a v hlavě si utvářel představu, na jakém principu asi funguje. Vypínač byl na roubení otvoru a rozpojoval se magnetem na poklopu. Bylo třeba uvolnit magnet a pak ho přidržovat u vypínače. Nepustit! Pomalinku otevřít poklop. Nehoukej, prevíte, nehoukej. Nehoukej!

Kabakov vklouzl do tmavého prostoru příďové kajuty, zavřel za sebou poklop a dal zpátky okénko a magnet.

Měl z tohoto začátku dobrý pocit. Trochu mu to zvedlo náladu po neúspěchu v Muziho domě. Pomocí baterky našel centrálu poplašného zařízení a odpojil ji od monočlánek představujících zdroj elektřiny. Sapp si na poplašném systému dal opravdu záležet.

Ted' se mohl Kabakov po lodi volně pohybovat. Nejdříve se porozhlédl v kajutě na přídi, ale nenašel tam nic zajímavého, kromě jedné unce vysoce kvalitního krystalického kokainu. Ležela u něj lžička na šňupání.

Zhasl baterku a otevřel si dvířka, která vedla do hlavní kajuty. Světla z loděnice prosvěcovala i přístaviště a částečně osvětlila i hlavní kajutu. Najednou Kabakov vytáhl svůj revolver, odjistil ho a byl připraven stisknout spoušť.

Něco se v kajutě pohnulo. Byly to pomalé, opakující se pohyby, které vytvářely malé stíny. Kabakov si lehl u kajutních schůdků, aby mu světlo zvenčí pomohlo lépe vidět. Potom se usmál. Šlo jen o další překvapeníčko od Sappa pro každého vetřelce, který by se dostal na palubu. Představoval je nový a drahý typ elektronického snímače, nepřetržitě snímajícího kokpit a stále připraveného vyvolat poplach. Kabakov se k němu zezadu přiblížil a vypnul ho.

Celou hodinu prohledával loď. V zamaskovaném prostoru blízko kormidla našel belgický samopal FN a revolver. Avšak žádný pádný důkaz o tom, že by Sapp nebo loď byli zainteresováni na přepravě plastické trhaviny, tam nenašel.

Až nakonec v přihrádce na mapy objevil, co hledal.

Najednou ho vyrušil náraz do přídě. Nafukovací člun. Sapp se vracel. Kabakov se rychle přesunul do příďové kajuty a zalezl co nejdále do špičky lodi.

Poklop nad ním se otevřel. Nejdříve se objevila chodidla a pak nohy. Sapp měl ještě hlavu venku nad poklopem, když ho Kabakov tupým koncem pažby udeřil do bránice.

Když Sapp přišel zase k sobě, měl ruce a nohy přivázané k jednomu ze dvou pevně zabudovaných lůžek, které byly v místnosti. V ústech měl roubík. Lucerna, která visela nad ním ze stropu, ozařovala kajutu jasným světlem. Místnost byla silně načichlá petrolejem. Kabakov si sedl na kóji naproti Sappovi, kouřil doutník a čistil si nehty Sappovým sekáčkem na led.

"Dobrý večer, pane Sappe. Jste schopen mě vnímat, nebo vás mám polít studenou vodou? Nemusím? Dobře. Dvanáctého listopadu jste vyzvedl náklad plastické trhaviny z nákladní lodi nedaleko od newjersejského pobřeží. Chci vědět, kdo tam byl s vámi a kde je ta trhavina. Nic jiného mě nezajímá. Jestli mi to v klidu povíte, nic se vám nestane. Jestli nepovíte, budete na tom hůř, než kdybyste byl mrtvý. Budete slepý, němý a zmrzačený. Mám s tím začít hned, abych vás přesvědčil o tom, že to myslím naprosto vážně? Doufám, že to nebude třeba. Teď vám z pusy vyndám roubík. Jestli začnete rvát, dostanete okamžitě svůj díl, abyste měl k řvaní důvod. Rozumíme si?"

Sapp přitakal. Odplivl vlákno roubíku. "Co jste sakra zač?"

"To není vaše starost. Řekněte mi, kde je ta trhavina."

"Vo žádný trhavině nic nevím. Nic na mě nemáte."

"Buďte tak hodnej a zapomeňte na všechna pravidla. Vy přede mnou žádným zákonem chráněný nejste. Ta trhavina nemá vůbec nic společného s vaší mafiánskou bandou, to snad víte. Takže nevidím žádný důvod, proč byste se měl bát mluvit."

Sapp na to nic neřekl.

"FBI na vás má zatykač pro pašování. Brzy vám k tomu přičtou ještě masovou vraždu. Jde o pěknou hromádku trhaviny, Sappe. Pokud mi hned neřeknete, kde to je, přijdou o život tisíce lidí. Koukejte se mi laskavě do očí, když s vámi mluvím!"

"Polib mi prdel."

Kabakov vstal a vrazil znovu Sappovi do úst roubík. Popadl ho za vlasy a opřel zezadu hlavou o lodní přepážku. Ostrou špičku sekáčku na led mu přiložil k oku. Sapp vyděšeně koulel očima. Kabakov si něco vztekle zabručel a pak napráhl ruku se sekáčkem a probodl jím Sappovi ucho a nechal ho připíchnuté k přepážce. Sapp zbledl jako stěna a kajutou se začal šířit odporný pach.

"Musíš se mi prostě koukat do očí, když s tebou mluvím. Tak co, budeš ještě dělat drahoty? Jestli ne, mrkni. Jestli jo, chcípneš."

Sapp přivřel víčka a Kabakov mu vyndal roubík.

"Já jsem nic nevyzvedával. Vůbec jsem nevěděl, že to byla trhavina."

Kabakov mu docela věřil. V tomhle mohl mít pravdu. Sapp byl menší než muž, kterého popsal první lodní důstojník z Leticie. "Ale loď jste na to půjčil?"

"To jo. Nevím, kdo v ní byl. Fakt to nevím! Věřte mi! Já se nikdy nestarám o toho, komu půjčuju loď. To není moje věc. Ani tenkrát jsem to vědět nechtěl."

"Jak na vás přišli?"

"Poslední týden v říjnu mi volal něj akej chlápek. Chtěl, aby v týdnu od osmýho listopadu byla loď připravená někde nablízku v pohotovosti a mohla kdykoliv vyjet. Nepředstavil se a já se neptal, jak se jmenuje." Sapp se ušklíbl bolestí. "Měl jen pár dotazů ohledně motoru a jestli tam mám nějakou novou

elektroniku."

"Novou elektroniku?"

"Jo. Řek' jsem mu, že už se nenaviguje podle signálů rozhlasových vysílačů - pro Krista Pána, vyndejte mi to z toho ucha!"

"Dobře. Probodnu ti i druhý, jestli se mi bude zdát, že lžeš. Ten člověk, co volal, tu vaši loď znal?"

"Au!" Sapp zakroutil hlavou z jedné strany na druhou a pak si málem vykroutil oči, když se chtěl podívat, jak to vypadá s jeho uchem. "Asi o ní už něco věděl, vypadalo to tak. Nabídl mi dokonce tisíc dolarů za to, že mu jí budu rezervovat, a to mělo jít jen o zálohu. Ty peníze jsem dostal poštou o dva dny později do Sweeneyho baru v Asbury Parku."

"Máte ještě tu obálku?"

"Už jsem ji vyhodil, ale byla to úplně normální obálka s razítkem z New Yorku."

"A pak vám volal znovu."

"Jo. Kolem desátýho listopadu. Řekl, že tu loď bude potřebovat dvanáctýho, což bylo úterý. Ještě ten večer jsem dostal peníze. Zase ke Sweeneymu."

"Kolik?"

"Dva tisíce za půjčení a šedesát pět tisíc jako zástavu. Všechno v hotovejch. Taxík je přivezl v košíku s jídlem. Peníze byly pod ním. Za chvíli v baru zazvonil telefon. Byl to ten chlápek. Ptal se, kdy si může loď vyzvednout. To je všechno, co o tom vím."

"A vy jste nebyl u toho, když si pro ni přišel anebo když ji vracel?"

"Ne." Pak ještě Sapp Kabakovi popsal, jak vypadá kůlna v Toms River.

Major vyndal z nepropustného gumového obalu fotografii Fasila a identikit Dahlie. Sapp zakroutil hlavou, že ani jednoho z nich nezná.

"Jestli mi stále nevěříte, že jsem v tom člunu nebyl, tak mám na ten den alibi. Zubař v Asbury Parku mi spravoval zuby. Mám na to potvrzení."

"No to je moc dobře," reagoval Kabakov. "Jak dlouho už máte tu loď?"

"Dlouho. Osm let."

"Měl ji někdo před vámi?"

"Nechal jsem si ji postavit."

"Jak jste vrátil peníze, které jste obdržel jako zástavu?"

"Dal jsem je do toho samýho koše s jídlem, kterej jsem uložil do kufru mýho auta, nechal ho stát na parkovišti u obchodáku a klíč vod kufru jsem strčil do auta pod koberec. Pak si pro to někdo přišel."

Na plánu newjerseyského pobřeží, který Kabakov našel v přihrádce na mapy, byla tenkou černou čarou vyznačena linie cesty k místu setkání s Leticií, čas vyplutí a časové údaje na několika kontrolních bodech vyznačené dráhy. Tužkou byly zaneseny údaje o dvou polohách zjištěných radiolokátorem. U každé polohy byly celkem tři údaje, tedy každá z těch poloh byla třikrát zaměřená.

Kabakov přiložil mapku Sappovi k očím. "Tohle jste do ní zapisoval vy?"

"Ne. Ani jsem nevěděl, že je taková mapa na lodi, jinak bych ji vyhodil."

Kabakov vyndal z poličky jinou mapu. Zobrazovala pobřeží Floridy.

"A tady tohle je vaše písmo?"

"Ano."

Kabakov porovnal údaje zanesené do obou map. Záznamy na Sappově mapě byly trochu jiné.

Koordináty o rádiovém zaměření byly u každé polohy jen dva a časové údaje byly poznamenány v čase východního pásma USA. Na mapě New Jersey byl časový údaj o setkání člunu s Leticií uveden jako čtvrt na deset večer. To Kabakovovi nešlo do hlavy. Vždyť přece člun pobřežní hlídky teroristy spatřil u nákladní lodi v pět hodin odpoledne východního času. A museli tam být už nějakou dobu předtím, protože nakládali trhavinu. Takže schůzka s Leticií se musela konat někdy mezi čtvrt na pět a půl pátou východního času. Záznamy na mapě však jsou o pět hodin posunuty. Proč? Doba, kdy člun vyplul z Toms River, a všechny ostatní časové záznamy na kontrolních bodech byly o pět hodin posunuty proti skutečnosti. Nedávalo to smysl. Ale ano, dávalo to smysl - ten člověk, po kterém Kabakov pídil, nepoužíval čas východního pásma USA, ale středoevropský čas - čas Zulu - čas, který používají piloti! "Znáte nějaké piloty?" dotazoval se Kabakov. "Mám na mysli profesionální."

"Nemůžu si na nikoho vzpomenout," zamyslel se Sapp.

"Tak se hodně snažte."

"No, věděl bych o jednom chlápku z Jamajky, ale ten je od ty doby, co mu poldové prolezli úložný prostor, v base. To je jedinej profesionální pilot, kterýho znám. Jsem si tím jistej."

"Žádné piloty neznáte. Nevíte, kdo jel tehdy ve vašem člunu. Nějak toho víte moc málo, pane Sappe."

"Já opravdu nikoho takovýho neznám. Heleďte, i kdybyste mě rozčtvrtil, což možná stejně uděláte, stejně vám nic víc neřeknu, protože nic víc nevím."

Kabakov přemýšlel, co se Sappem provede. Možná by bylo dobré vyzkoušet na něm nějaké mučící metody, ale už z té představy se mu dělalo zle od žaludku. Dokázal by to v případě, že by si byl jist, že to přinese kýžený výsledek. Ne. Sapp jistě nebyl žádným z hlavních protagonistů celého spiknutí. Hrozilo mu pronásledování, bál se, že i on může být jednou z obětí exploze trhaviny, takže neměl důvod mlčet. Určitě se snažil si vzpomenout na všechny detaily, které by mohly napomoci k nalezení toho muže, který si od něj vypůjčil loď. Nejlepší bude, když zatím nechá Sappa v klidu.

Ted' by měl následovat intenzivní výslech Sappa o veškeré jeho nezákonné činnosti, prověření jeho známých a podrobná laboratorní analýza mapy newjerseyského pobřeží. FBI na to byla lépe vybavená. Kabakov už mu věnoval mnoho úsilí a téměř nic se nedozvěděl.

Sapp Kabakovovi vědomě nelhal, ale jednou se opravdu spletl. Tehdy, když si nevzpomněl na žádného profesionálního pilota. Celkem pochopitelně na něj zapomněl, protože to bylo před mnoha lety, kdy se naposledy sešel s Michaellem Landerem. Ani se neupamatoval, jak se setkali poprvé. Tenkrát byl Sapp jednou nohou téměř ve vězení.

Plavil se tehdy, jako ostatně každou sezónu, na sever, když mu volně plovoucí dřevěný trám těžce poškodil oba lodní šrouby nedaleko Manasquanu v New Jersey. Byl nucen zastavit motory. Sapp byl sice silný a schopný, ale v téhle situaci si poradit sám nemohl. Nestačil by na opravu zablokovaného a zdeformovaného šroubu na otevřeném moři, kde loď nezůstala ani chvíli v klidu. Nechal se tedy pomalu unášet ke břehu. Pobřežní hlídku na pomoc zavolat nemohl, protože její členové by ucítili tentýž zápach, který cítil i Sapp a ze kterého se mu zvedal žaludek, když sešel dolů do podpalubí. Byl to zápach krokodýlí kůže, koupené na černém trhu od pytláka z Floridy a mající hodnotu pět a půl tisíce dolarů. Měla být přepravena do New Yorku. Když se Sapp opět vrátil na palubu, všiml si, že se k němu blíží nějaká loď.

Michael Lander byl zrovna na výletě se svou rodinou na cestovní motorové jachtě. Hodil Sappovi lano a odtáhl ho do chráněné zátoky. Sapp, který tam nechtěl zůstat trčet s nepojízdnou lodí s nežádoucím nákladem v podpalubí, požádal Landera o pomoc. Nasadili si dýchací trubice a potápěčské ploutve, chvíli pracovali pod vodou a společnými silami se jim podařilo uvolnit jeden šroub a vyměnit ho za náhradní. Sapp se potom dostal jakž takž domů.

"Omlouvám se za ten zápach," řekl rozpačitě Landerovi, když se na chvíli posadili na zád' a odpočívali. Třebaže byl Lander většinou pod vodou a opravoval vrtuli, nemohlo mu při nejlepší vůli uniknout, jaké zboží Sapp převáží.

"To není moje věc," konstatoval Lander.

Touto příhodou se mezi nimi začalo rozvíjet příležitostné přátelství, které skončilo v době, kdy Lander narukoval do Vietnamu. Sapp udržoval s Margaretou Landerovou kontakt ještě několik měsíců po jeho odjezdu. Když si někdy vzpomněl na manžele Landerovy, vybavovala se mu spíš Margareta než její manžel - pilot.

17. kapitola

PRVNÍHO PROSINCE oznámil prezident Spojených států šéfovi své ochranky, že každopádně navštíví fotbalový zápas o Super Bowl v New Orleansu, ať už budou Washington Redskins hrát nebo ne.

"Sakra," řekl Earl Biggs, agent pro zvláštní úkoly zpravodajské služby Bílého domu. Řekl si to velice potichu a pro sebe. Vlastně ho prezidentovo rozhodnutí ani nepřekvapilo - už dříve naznačil, že by se rád

šel na ten zápas podívat. Biggs však stále doufal, že z prezidentovy účasti sejde.

Byl si vědom toho, že pro to měl udělat víc, než jen doufat. Prezidentovy líbánky s americkým národem končily a blížil se čas voleb, na které se první muž ve státě začal připravovat. Byl si jist, že ho na jihu uvítají ovacemi, které bude sledovat celý svět.

Biggs vytočil číslo sekce zpravodajské služby pro zajištění prezidentovy bezpečnosti. "Dvanáctého ledna. New Orleans," oznámil do telefonu. "Jděte na to."

Tato bezpečnostní sekce vede třístupňovou kartotéku. V jejím prvním stupni jsou shromažďována fakta o všeobecných výhrůžkách, které byly za posledních čtyřicet let učiněny vůči prezidentům telefonicky, poštou nebo oznámenými výroky. Osoby, které se tímto způsobem vícekrát vůči prezidentům projeví, anebo ty, které byly považovány za potenciálně nebezpečné, jsou převedeny do "živé" kartotéky.

Tato živá kartotéka se každých šest měsíců kontroluje. Sledují se změny adres, postavení v zaměstnání a vycestování mimo stát, v němž mají sledované osoby trvalé bydliště. V současnosti je v této kartotéce zapsáno osm set čtyřicet jmen.

Z tohoto počtu je tři sta dvacet pět osob považováno za nejnebezpečnější. Tito lidé jsou uváděni v kartotéce prezidentských cest a jsou rozděleni do skupin podle místa bydliště. Dříve než prezident někam vyjede, jsou vždy tyto osoby, žijící v okruhu plánované cesty, předem vyšetřovány.

Agenti této sekce mají čtyřicet tři dny na to, aby k prezidentově návštěvě v New Orleansu bylo po bezpečnostní stránce všechno zajištěno.

Lee Harvey Oswald nikdy v kartotéce zařazen nebyl. Nenacházel se v ní ani Michael Lander.

Třetího prosince byli ze zvláštní skupiny zpravodajské služby Bílého domu posláni do New Orleansu tři agenti, aby se postarali o bezpečnostní opatření. Časový úsek čtyřiceti dní a tříčlenný tým bezpečnostních agentů byla od roku 1963 běžná praxe. Již sedmého prosince poslal Jack Renfro, velitel tohoto tříčlenného týmu, předběžnou zprávu Earlu Biggsovi do Bílého domu.

Renfro neměl Tulanský stadion rád. Kdykoli se prezident objevil na veřejnosti, Renfro pociťoval nebezpečí na vlastní kůži. Tulanský stadion, známý sportovními událostmi jako Tulane's Green Wave, zápasy v Sugar Bowl Classic a týmem New Orleans Saints, je největším ocelovým stadionem na světě.

Střídá se v něm rezavě šedivá a bronzově hnědá barva. Celá plocha pod tribunami je jedním velkým propletením nosníků a trámů. Jen z pomýšlení, že je třeba všechno prohledat šel všem zasvěceným mráz po zádech. Renfro společně s oběma ostatními agenty svého týmu strávil dva dny tím, že procházel stadion skrz naskrz. Když sešel dolů na hrací plochu, obešla ho hrůza z každého z 80 985 sedadel.

Prosklená lóže, určená pro důležité osoby, se nacházela na západní straně stadionu, na konci řady určené pro sdělovací prostředky. Renfro věděl, že tuto lóži prezidentovi přenechat nemohou. Věděl, že by k tomu prezident nikdy nedal souhlas, i kdyby bylo počasí sebehorší. Nikdo by tam na něj neviděl. Musí sedět v jiné lóži pro důležité osoby, která se nachází v padesáté řadě západní tribuny. Renfro se do ní posadil a strávil tam celé hodiny. Potom tam místo sebe posadil policistu z neworleanského oddělení na celý den, protože musel se svými druhy zkontrolovat ze všech úhlů řady, z nichž bylo dobře vidět do lóže. Osobně prověřil výkvet komanda pro zvláštní události, spadajícího pod místní policii - muže, kteří měli být přiděleni k službě přímo na stadionu.

Projel celou cestu vedoucí z mezinárodního letiště až k tomuto sportovnímu stánku. Nejdříve jel státní silnicí US 61, pak po neworleanské dálnici 3046 a nakonec po silnici vedoucí do ulice Claiborne Avenue, což byla odbočka ze státní silnice US 90. Všechny mu připadaly nekonečně dlouhé, zejména ho trápilo pomýšlení, že v okolí stadionu bude činit potíže dopravní zácpa.

V předběžné zprávě o hodnocení situace, kterou Renfro poslal Biggsovi do Bílého domu, kromě jiného stálo:

V návrhu uved'te, že výslovně doporučujeme, aby byl prezident dopraven z mezinárodního letiště v New Orleansu na stadion helikoptérou podle následujícího postupu:

1. Kolona aut dostane za úkol stát u letiště a bude využita pouze méně důležitými členy prezidentova doprovodu.
2. Na stadionu nesmí být plocha pro přistání helikoptéry vyznačena předem. Až prezidentova helikoptéra

odstartuje, teprve pak může být na jižním konci vnitřního hřiště umístěno přenosné přístávací návěstidlo, ke kterému by měla helikoptéra přiletět od severozápadního rohu stadionu (viz příloha A-1). V tomto směru nejsou žádné sloupy s vysokým napětím a plocha hřiště poskytuje ideální možnost k přistání. Na zmíněné přiletové trase se po obou stranách budou nacházet tři vysoké standarty, neuvedené na mapách New Orleansu ani na zvláštní mapě pro vizuální let. O nich se piloti dozví až na briefingu.

3. Helikoptéra přistane u vchodu č. 19, což je přesně sto kroků od lóže (viz přiložená fotografie A2). Zažádali jsme o odstranění popelnice, na níž na stěně stadionu upozorňuje šipka. Do návrhu uveďte, že agenti, kteří budou asistovat u přistání, musí prověřit křoviny v rohu stadionu minutu před přistáním helikoptéry.

Přistávací plocha musí být střežena ze zadní části nejvyšších pater pěti domů na Audubon Boulevard. Jde o čísla 49, 55, 65, 71 a 73. Předběžnou kontrolou jsme zjistili, že všechny tyto domy jsou obývány lidmi, kteří nepředstavují z bezpečnostního hlediska žádnou hrozbu. I tak je nutné sledovat střechy a okna těchto domů po dobu prezidentského přistání.

Až bude prezident přijíždět, budou u vchodu č. 19 davu lidí, kteří si tam budou u pokladny kupovat lístky. Bylo by možné použít i vchod č. 18 nebo vchod pro zásobování, ale tato varianta nepředstavuje nejlepší řešení, protože by prezident musel vykonat část cesty pod tribunou.

Od vchodu č. 19 to je 75 kroků, k postranní čáře brankoviště.

Prezident bude sedět ve zdvojené lóži č. 40 v padesáté řadě (viz přiložený náčrt A3). Pozor zepředu i zezadu na zábradlí! Tam by byly možné případné přístupové cesty. Dále připomínám, že zadní místa k sezení v této lóži jsou na dvacet centimetrovém stupínku, takže když tam posadíme vysoké agenty, budou do značné míry zakrývat zadní přístupovou cestu. Lóže pro tajné agenty budou mít čísla 13 a 14 a budou po pravé a levé straně před prezidentskou lóží. Ještě musí být alespoň po jednom agentu v lóžích číslo 71, 70, 69 a 68, abychom měli kompletně zajištěnou zadní část.

Zábradlí v této lóži je vyrobené z železných trubek s uzavřenými konci. Před prezidentským příjezdem bude třeba všechny otevřít, neboť víčka jsou vyjímatelná, a celé zábradlí prošetřit.

V lóži je zaveden telefon. Navrhuji, aby byl napojen na zvláštní oddělení Spojovacího armádního sboru (viz stručná zpráva o tomto sboru). Na diagramu A4 je znázorněn celkový pohled na stadion a rozmístění sedadel a je na něm vyznačeno, kam bude třeba agenty posadit a jaké úseky je nutné ostrážitě hlídat. Naše rádiová frekvence je čistá.

Informace o organizaci prezidentského odchodu podáme až poté, co zjistíme, jak to bude vypadat s odchodem davu diváků 31. prosince, po skončení zápasu o Sugar Bowl.

Jack Renfro byl pečlivý a svědomitý muž a své řemeslo ovládal dokonale. Stadion znal nazpaměť. Vzal na vědomí všechny druhy nebezpečí až na jeden. Zapomněl se podívat do oblak.

18. kapitola

LANDER BOMBU dokončil dva dny po Štědrém dni. Povrch měla lesklý, byla tmavomodrá a na plášti měla zářící nápis "Televizní a rozhlasové vysílání". Ostrá světla v garáži ji osvětlovala tak, že to vypadalo, jako by ležela v kolébce. Úchyty, kterými se měla připevnit ke gondole vzducholodi, visely z horní hrany dolů a připomínaly rozevřené dlaně. Elektrické přípojky a rezervní pojistka byly v úhledných cívkách připevněny nahoře lepicí páskou. Uvnitř pod obalem se skrývalo pět set devadesát devět kilogramů plastické trhaviny, rozmístěné na dvou velkých deskách potřebné tloušťky. Desky, které se na okrajích zvedaly nahoru, zakrývaly vrstvy naježených střel. Rozbušky byly zabaleny zvlášť, aby byly hned po ruce, až je bude potřeba zapojit.

Lander se posadil a díval se na svou obrovskou bombu. Po stranách jejího lesknoucího se obalu viděl svůj poněkud zdeformovaný obraz jako v zrcadle. Pomyslel si, jak rád by si teď na tu bombu sedl, zapojil rozbušky, chytil dráty jako uzdu koně, vsunul je do baterie a letěl na svém ohnivém koni vstříc Pánu Bohu. Do toho okamžiku zbývalo ještě šestnáct dní.

Telefon několikrát zazvonil, než ho Lander zvedl. Volala Dahlia z New Orleansu.

"Už jsem to dokončil," pochlubil se.

"Michaele, tys udělal takovej kus práce. Jsem šťastná, že můžu být u toho."

"Máš tu garáž?"

"Mám. Je to blízko přístaviště v Galvezské ulici. Dvacet minut z neworleanského letiště v Lakefrontu. Celou trasu jsem si dvakrát projela."

"Jsi si jistá, že je dostatečně velká?"

"Je dost velká. Je to přeplázená část skladu. Koupila jsem visací zámky a namontovala je tam. Už se můžu k tobě vrátit, Michaele?"

"Je všechno podle tvých představ?"

"Je."

"I letiště pro vzducholod?"

"Taky. Nebyl žádný problém dostat se dovnitř. V ten den tam budu moct dokonce zajet nákladákem."

"Tak se vrať domů."

"Takže nashle večer."

Udělala kus dobré práce, pomyslel si, když položil sluchátko. Přece jenom by si to nejraději býval všechno v New Orleansu zařídil sám, ale neměl na to už dost času. Musel ještě pracovně letět se vzducholodí nad stadionem, kde se odehrával rozhodující zápas o Sugar Bowl, po kterém bude v lednu následovat finále. Do té doby byl plně vytížen.

Způsob, jakým měla být jeho bomba dopravena do New Orleansu, mu stále dělal starosti. Dospěl k řešení, které nebylo zrovna ideální. Vypůjčil si nákladní auto o nosnosti dvě a půl tuny a zaparkoval ho před garáží. Najal si dva profesionální řidiče, které si pojistil vysokou odměnou. Měli by vyrazit do New Orleansu už zítra. Nákladní prostor auta by měl být zapečetěn, ale i kdyby řidiči náklad viděli, nemohli by ani trochu tušit, o co se jedná.

Lander neměl žádnou radost z toho, že musí bombu svěřit do rukou dvěma cizím osobám. Ale nedalo se nic jiného dělat. Fasil ani Dahlia nákladní auto řídit nemohli. Lander byl přesvědčen, že úřady na severovýchodě daly sdělovacím prostředkům k dispozici jejich popisy. Fasilův padělaný mezinárodní řidičský průkaz by jistě policii, pokud by ho zastavila, velice zajímal. A Dahlia by byla za volantem velkého nákladního auta příliš nápadná. Provokovala by muže ke zvýšenému zájmu. Kromě toho ji Lander chtěl mít u sebe.

Kdyby důvěřoval Fasilovi, mohl teď být v New Orleansu on a Dahlia mohla zůstat tady s ním, posteskl si Lander. Od chvíle, kdy ten Arab prohlásil, že sám se na místě akce nacházet nebude, mu Lander nevěřil ani slovo. Měl radost z toho, když viděl, jak se na něj Dahlia opovržlivě podívala. Fasil se totiž snažil najít za sebe k práci na letištní ploše náhradu, která by tam splnila jeho úkol a nasadila za něj svůj život. Měl štěstí, že Dahlia dohlédla na to, aby Lander nezůstal nikdy doma jen s ním.

Na seznamu potřebného materiálu Landerovi zůstala ještě jedna položka - pořádná nepromokavá plachta, kterou by přehodil přes bombu, až ji bude nakládat do auta. Bylo tři čtvrtě na pět odpoledne. Obchody byly ještě otevřené. Měl čas, a tak se rozhodl, že ji půjde koupit.

O dvacet minut později zaparkovala Margareta Feldmanová, dříve Landerová, svého stejšna vedle Landerova nákladního auta před garáží. Chvilí zůstala ve voze sedět a dívala se na dům.

Byla to její první návštěva od doby, co se rozvedla a znovu vdala. Měla určité zábrany jít do Landerova domu, ale dětský kočárek a proutěný koš byly po právu její a za pár měsíců je bude potřebovat; proto se rozhodla, že si pro ně zajede. Nejdřív zatelefonovala, aby se přesvědčila, že Michael není doma. Nechtěla, aby na ni zase křičel. Býval to silný a pyšný muž, než mu osud ublížil. Vždycky když si vzpomněla na dobu, kdy se choval normálně, bylo jí trochu líto, že to takhle dopadlo. Snažila se zapomenout na chvíle, kdy se k ní choval velice špatně a ubližoval jí. Ale o tom ubohém koťátku se jí zdálo pořád, stále ve snech slyšela, jak zoufale mňouká.

Zahloubaná do svých myšlenek nahlédla Margareta do zrcátka na pudřence, upravila si vlasy a zkontrolovala, jestli nemá na rtech rozmazanou rtěnku. Pak vystoupila z auta. Kontrola jejího zevnějšku před vystoupením z auta už byla stejná rutina jako vypnutí zapalování. Doufala, že se moc nezašpiní, až bude nakládat koš a kočárek do auta. Je to pravda, Roger měl jet také. Ale jemu se nechtělo do

Landerova domu, když jeho majitel nebyl přítomen.

Roger to nikdy tak osobně nebral, posteskla si Margareta. Proč se vždycky Michael chtěl prát? Vždyť už to bylo všechno dávno pryč.

Opatrně našlapovala po tenké vrstvě sněhu až ke garáži. Tam zjistila, že Lander u ní vyměnil zámek a dal tam daleko větší a pevnější. Rozhodla se, že se dostane do garáže domem a otevře si ji zevnitř.

Vchodové dveře do domu měly stále stejný zámek. Původně do domu vůbec nechtěla vstoupit, ale když už tam byla, nedalo jí to, aby se trochu neporozhlédla.

V obývacím pokoji na koberci před televizí byla známá skvrna, pozůstatek rozšlápnutých škvarků, které měly děti tak rády. Nikdy se jí to nepodařilo vyčistit. Ale bylo zde uklizeno, stejně jako v kuchyni.

Margareta očekávala, že v odpadkovém koši budou plechovky od piva a zmačkané papírové talířky od večere. Namísto toho bylo všude čisto a koš byl prázdný.

Necítila se tam najednou dobře, protože měla pocit, že svou přítomností narušila něčí soukromí. Zejména když se jednalo o tak blízkého člověka. Z toho, jak teď celý dům vypadal, se dalo lecos usuzovat a čím dál více to napovídalo tomu, že je zde patrně stálá ženská ruka. Tím lépe. Margareta se šla podívat nahoru.

Jejich bývalá ložnice první dojem jen dotvrzovala. Landerovy bačkory byly srovnané u postele, prach byl utřený. Stála tam, pozorovala postel a usmála se pro sebe. Roger by se jistě zlobil, kdyby věděl, na co teď myslí a na co občas myslela, i když byla s ním.

Koupelna. Dva zubní kartáčky. Margareta zvedla obočí jako projev pochopení situace. Koupací čepice. Krémy na ruce, tělové mléko, pěna do koupele. Ano, ano. Teď byla ráda, že takhle Landerovi nahlédla do soukromí. Ráda by věděla, jak ta žena vypadá. Chtěla vidět ještě zbytek jejích věcí.

Vešla proto do druhé ložnice a do dětského pokoje. Tam stála ve dveřích a nemohla věřit svým očím. Udiveně hleděla na lihovou lampu, závěsy, svícný a obrovskou postel. Přistoupila k posteli a sáhla si na polštář. Byl hedvábný. Ojjoj, řekla si pro sebe.

"Ahoj Margareto," pozdravil ji mužský hlas.

Prudce se otočila, až se zajíkla. Ve dveřích stál Lander, jednu ruku měl na klíce a druhou v kapse. Byl celý bledý.

"Já jsem jenom..."

"Moc ti to sluší." Byla to pravda. Vypadala skvěle. Několikrát si ji takhle v této místnosti představoval.

Že se ho dotýká jako Dahlia, že vykřikuje jako Dahlia. Lander měl pocit, že má srdce až v krku. Moc si přál, aby tady byla Dahlia. Když se podíval na svou bývalou ženu, snažil se v ní vidět Dahlii, potřeboval ji vidět. Ale viděl Margaretu. Ona rozjasnila prostor kolem sebe.

"Ty taky vypadáš dobře - myslím i vzhledově, Michaele. Já já, musím říct, že jsem tohle nečekala," ukázala rukou po místnosti.

"A cos čekala?" Landerovi na obličeji vyrazil pot. Och, Margareta se tolik lišila od všech věcí, které ji tady nyní obklopovaly.

"Michaele, já bych si potřebovala odvézt dětské věci. Proutěný koš a kočárek."

"Vidím, že tě Roger zbouchnul. V případě pochybnosti samozřejmě svědčím ve tvůj prospěch."

Margareta se zasmála, aniž přemýšlela o tom, jak ji teď slovně napadl, a snažila se smazat ten moment a odvrátit pozornost. Lander však její úsměv pochopil po svém, jako výsměch manželské nevěře, jako by se zasmála dobrému vtipu o ní. To ovšem Landera našťvalo a bylo to, jako když se píchne do vosího hnízda.

"Já si pro ně dojdou do garáže." Margareta se už snažila vyjít ze dveří.

"Už jsi je tam hledala?" Ukaž jí to. Ukaž jí to a pak ji hned zab!

"Ne, jenom jsem chtěla..."

"Koš s kočárkem tam nejsou. Dal jsem je do úschovny. Vrabci si v garáži udělali hnízdo a všechno ozobávali. Já ti je pošlu." Ne! Vem ji do garáže a ukaž jí to. Pak ji zab!

"Děkuju, Michaele. To bys byl moc hodný."

"Jak se mají děti?" Jemu samotnému se jeho hlas nějak nelíbil.

"Dobře, měly pěkné Vánoce."

"Mají Rogera rády?"

"Mají. Je na ně hodný. Rády by tě někdy viděly. Ptají se na tebe. Ty se stěhuješ? Viděla jsem, že máš před garáží nákladák a myslela jsem si..."

"Má ho Roger většího než já?"

"Cože?"

Ted' už nemohl přestat. "Ty proklatá čubko." Lander popošel směrem k ní. Musím přestat.

"Sbohem, Michaela," Margareta se snažila projít kolem něho ke dveřím.

Lander to svádělo vyndat pistoli z kapsy. Musím toho nechat. Všechno bych tím pokazil. Dahlia říkala, že je šťastná, že může být při tom. Dahlia říkala, Michaela, tys byl dneska tak silný. Dahlia říkala, já to pro tebe moc ráda udělám. Byl jsem tvůj první muž, Margareto. Ne. Guma od kalhotek jí udělala červenou čaru na hýždích. Nemysli na to, Dahlia se už brzy vrátí, vrátí, vrátí. Nesmíš... Cvak.

"Moc se omlouvám, nechtěl jsem to říct, Margareto. Neměl jsem to říkat. Není to pravda. Omlouvám se."

Margareta byla stále vyděšená. Chtěla odejít.

Lander ji potřeboval ještě chvíli zdržet. "Margareto, já už ti hodně dlouho chci něco poslat. Tobě a Rogerovi. Počkej, počkej. Choval jsem se jako idiot. Nechci, aby ses zlobila. Je to pro mě důležité. Budu celý bez sebe vzteky, jestli se budeš zlobit."

"Já se nezlobím Michaela. Už musím jít. Chodíš na prohlídky?"

"Jo. Jistě, chodím. Já jsem naprosto v pořádku, byl to pro mě prostě strašnej šok, když jsem tě tady uviděl." Měl potíže s tím, aby následující slova vůbec vyslovil. "Moc jsi mi chyběla, a tak jsem nevěděl, jak se mám chovat. To je všechno. Počkej ještě chvílku." Rychle šel k psacímu stolu do svého pokoje, a když se vrátil, Margareta už byla skoro na schodech. "Něco tady pro tebe mám. Vem si to, prosím tě. Vem si to, dobře se bav a už se na mě nezlob."

"Tak děkuju, Michaela. Sbohem." Vzala si od něj malou obálku.

Když sešla ke dveřím, zastavila se a otočila se k Landerovi. Měla pocit, že musí ještě něco říct.

Nevěděla proč. Ale on by to měl vědět. "Michaela, je mi upřímně líto toho, co se stalo s Jergensem."

"Co se stalo s Jergensem?"

"No, je to ten, co ti uprostřed noci volával, ne?"

"Je. A co se stalo?"

"Zabil se. Tys nečetl noviny? Psali v nich, že to byla první sebevražda z řad bývalých válečných zajatců. Vzal si nějaké prášky a přetáhl si přes hlavu igelitovou tašku," oznámila mu Margareta. "Je mi to opravdu líto. Pamatuju si, jak jste spolu mluvili po telefonu, když nemohl spát. Tak sbohem, Michaela." Byla zmatená, když mu to říkala, ale teď měla pocit, jako by ze sebe shodila nějaké těžké břemeno. I když nevěděla proč.

Když byla o tři bloky dále a čekala na křižovatce na zelenou, otevřela obálku, kterou jí Michael dal. Byly v ní dva lístky na finále o Super Bowl.

Jakmile Margareta odešla, běžel Lander do garáže. Byl rád, že už jí předal ty lístky. Pustil se rychle do práce a odháněl od sebe myšlenky, které se mu jako vody přílivu hromadily v hlavě. Opatrně zajel s vypůjčeným vysokozdvizným vozíkem do garáže a zasunul vidlici pod podpěrnou konstrukci, na níž spočívala bomba. Vypnul motor a vystoupil. Soustředil se na vozík. Snažil se myslet na všechny obdobné vozíky, které kdy viděl ve skladech či loděnicích. Přemýšlel o principech působení hydrauliky. Vyšel ven z garáže a otevřel zadní dveře nákladního auta. K otevřené ložné ploše přistavil kovovou plošinu. Myslel na vylodovací plavidla a na způsob, jakým byly zavěšeny jejich rampy. Zoufale přemýšlel o vylodovacích rampách, nevěda proč. Rozhlédl se kolem sebe. Nikdo se nedíval. A i kdyby, bylo to jedno. Opět nastartoval vozík a nadzvedl ze země bombu. Ted' pomalu a opatrně. Jen aby se mu to povedlo. Musel se soustředit. Musel dávat velký pozor. Jel s vozíkem k přistavené šikmé rampě a vyjel po ní až do nákladního prostoru. Podvozek nákladáku pod tou tíhou zaskřípal. Spustil vidlici vozíku, zabrzdil a ještě podložil kola. Nakonec zajistil bombu těžkým lanem. Přemýšlel o uzlech - jaký uzel by bylo nejlépe udělat. Znal jich spoustu a všechny uměl uvázat. Nesmí taky zapomenout na ostrý nůž, který uloží dozadu do auta. S ním pak Dahlia přeřízne lana, až přijde čas. Určitě nebude mít náladu přemýšlet o tom, jaký druh uzlu na laně Lander uvázal. Ach, Dahlia. Vrat' se už, jsem úplně na dně. Zasunul do auta ještě

nájezdovou rampu a přidal tašku se zbraněmi. Pak zavřel zadní dveře auta a zamkl je. Hotovo. Vrátil se do garáže. Nesmíš na to myslet. Pak se najednou zvedl a šel si do pokoje pro láhev vodky. Nejdřív se mu po ní zvedl žaludek. Po druhém loku si však zvykl. Vyndal z kapsy pistoli a hodil ji za kamna, kam na ni nemohl dosáhnout. Pak si otevřel další láhev. Půlku vypil a druhou půlku si při pití vyil na košili. Pak následovala další láhev. Hlava se mu už motala. Nesmím se vzdát. Musím se držet. Rozbrečel se. Vodka ho zbavila všech smyslů. Sesunul se v kuchyni na podlahu. Ještě dva týdny a budu mrtvej. Ó Bože, děkuju ti, že už budu mrtvej. A se mnou spousta dalších. Budeme tam, kde je naprostý klid. Kde nic není. Ó Bože, už to trvá moc dlouho. Už moc dlouho. Čekám na to, až budu mrtvej. Jergensi, Jergensi, tys to udělal správně, že ses zabil. Jergensi! Lander začal nahlas řvát. Zvedl se, zavrával a motal se ke dveřím zadního vchodu. Křičel ze dveří. Studený déšť mu omýval obličej a Lander stále něco vykřikoval na dvůr. Jergensi, tys to vyřešil správně! Na schodech zakopl a skutálel se do trávy, na které namrzal déšť. Otočil se na záda. Poslední myšlenka, kterou si uvědomil předtím, než úplně ztratil vědomí. Voda mi příjemně chladí rozpálené tělo, jak miliony požárních stříkaček hasí déšť můj vnitřní oheň. Mé studené srdce leží na zemi.

Bylo už hodně pozdě, když Dahlia položila svůj kufr na zem v obývacím pokoji a zavolala na Landera. Podívala se do dílny a pak vyšla po schodech nahoru. "Michaele." V domě se svítilo a byla tam zima. To se Dahlii vůbec nelíbilo. "Michaele." Šla do kuchyně. Dveře od zadního vchodu byly otevřené. Běžela k nim. Když ho uviděla, myslela, že je mrtvý. Byl bílý jako stěna a obličej měl až promodralý. Mokrý vlasy měl spleené mrznoucím deštěm. Klekla si k němu a sáhla rukou pod promočenou košili, aby nahmatala srdce. Ještě bilo. Skopla z nohou své boty na vysokém podpatku a táhla Landera ke dveřím. Přes punčochy cítila, jak mrzne. Hekala námahou, když ho vlekla po schodech. V pokoji pro hosty shodila z postele přikrývky, rozprostřela je vedle Landera, ze kterého zatím strhala všechno oblečení a zabalila ho. Vlasy a obličej mu vysušila ručníkem a pak zavolala sanitku. Druhý den ráno měl teplotu 42. Dostal zápal plic.

19. kapitola

PROUDOVÉ LETADLO přeletělo nad jezerem Pontchartrain ještě v dosti velké výšce a pak, když bylo nad mezinárodním letištěm v New Orleansu, slétlo střemhlav na letištní plochu. Z takového přistání se Muhammadu Fasilovi udělalo špatně od žaludku a pro sebe si zaklel.

Zápal plic! Dahliin mazlíček se zřídil pod obraz a uložil se k odpočinku venku v mrznoucím dešti. Ten šílenec se málem upil k smrti, je slabý jako kotě a Dahlia teď sedí vedle něj v nemocnici a s pláčem mu vyjadřuje slova lítosti. Alespoň snad dohlédne na to, aby v horečce nic neprozradil o naší akci. Naděje, že Lander bude schopen letět za patnáct dní s bombou nad stadion, je téměř nulová, pomyslel si Fasil. Až se o tom ta tvrdohlavá ženská konečně přesvědčí a uvidí, že Lander není schopen ničeho kromě zvracení, slíbí Fasilovi, že pokud se jeho stav rapidně nezlepší, zabije ho a přijede do New Orleansu za ním.

Fasil byl zoufalý. Auto s bombou vyjelo na svou trasu přesně podle plánu. Ted' měli bombu, ale neměli způsob, jak ji dopravit nad stadion. Fasil musí vypracovat náhradní plán, najít místo, kam bombu umístit, kde by ji bylo možné přivést s patřičným efektem k výbuchu. Hafez Najeer udělal velikou chybu, že tuto akci svěřil do rukou Dahlie Iyadové, říkal si pro sebe už nejméně posté Fasil. Ale teď to vzal do rukou on. Nový plán bude uskutečněn pod jeho velením.

Letiště bylo přeplněno fanoušky, kteří přijížděli na utkání Sugar Bowl Classic, zahajovací zápas univerzitních týmů, který by se měl na Tulanském stadionu hrát za tři dny. Fasil obtelefonoval osm hotelů. Všude bylo obsazeno. Musel se ubytovat v prostorách Mládežnické křesťanské asociace. Stísněná místnůstka působila uklidňujícím dojmem, na rozdíl od místa, kde strávil minulou noc. Bylo to v hotelu Plaza v New Yorku, kde se usídlil, když ještě o žádných potížích nevěděl. Před hotelem visely státní vlajky zahraničních delegací. V hotelu byla samozřejmě telefonní centrála, ze které bylo možné si objednat mezistátní hovory.

Vlajky Saudské Arábie, Íránu a Turecka vlály mezi ostatními vlajkami účastníků, kteří se dostavili na zasedání Organizace spojených národů. V této době byla v hotelu objednána spousta mezinárodních hovorů na Střední východ. Toho chtěl využít i Muhammad Fasil a chystal se telefonovat do Bejrútu, aby za ním do New Orleansu poslali tým zabijáků. Když dokončil zašifrování své zprávy a chystal se hovor objednat, vyrušil ho telefonát od Dahlie, která mu oznámila, co Lander provedl. Fasil zuřivě roztrhal zašifrovanou zprávu a spláchl ji do elegantního hotelového záchodu. Nebylo divu, že se mu v hotelu přestalo líbit.

Ted' se Fasil mačkal v malé místnosti v New Orleansu a myslel na to, co bude s jejich plány, které jsou nyní v troskách. Bylo na čase jít si prohlédnout Tulanský stadion. Fasil ho v životě neviděl. Všechno totiž zařizoval Lander. Naplněn hořkostí vyšel ven z ubytovny a mávl na taxi.

Jak ted' skuteční výbuch? Nákladák by měl. Bombu taky. Ještě stále mohl požádat o tým zabijáků. I Dahlia Iyadová byla k dispozici, i když ten její neznaboh ted' nebyl ničeho schopen. Ačkoliv byl Fasil ateista, považoval Landera za neznaboha, a jak si zamumlal jeho jméno, odplivl si přitom.

Taxi jelo po státní dálnici č. 90 nad centrem New Orleans a směřovalo jihozápadním směrem, vyhříváno odpoledním sluncem. Řidič Fasilovi stále něco vykládal, ale protože mluvil jakýmsi místním dialektem, Fasil mu sotva rozuměl.

"Těm lenochům se dneska zas nechce makat. Chtěj mít všechno zadarmo," promluvil zase řidič. "Kluk mý sestry se mnou dělal, když jsem byl ještě instalatér. Tý práce jsem pak musel nechat, protože jsem si vodrovnal záda. Stávalo se mi furt, že jsem ho třeba půl dne neviděl. A instalatér bejt sám nemůže. To furt potřebujete nějaký náradí, musíte zpod něčeho vylejzat stokrát za hodinu, když nemáte nikoho, kdo by vám ho podal. Proto mám záda v prdeli, protože jsem nedělal nic jinýho, než pořád pod něco lez a hned zas vylejzal."

Fasil si nepřál nic jiného, než aby řidič už konečně skončil, ale ten to neměl zdaleka v úmyslu.

"Vemte si tady stadion Superdome. Já osobně si myslím, že ho nikdy nedokončej. Nejdřív kecali, že přej to bude stát sto šedesát milionů, ted' zase, že už je to aspoň za dvě stě milionů. Říká se, že to koupil Howard Hughes. To je cvokárna. Dělníci se ze všeho nejdřív projdou, pak teprve..."

Fasil se zahleděl na ty mohutné obrysy stadionu, zdvihající se do výšky. Dělníci byli v plné práci.

Pracovalo se i o víkendech. Lidičky, kteří se pohybovali na obrovské ploše stadionu, působili jako panáčci ze hry Člověče, nezlob se. Na počátku svého plánu se Arabové obávali, že než se bude hrát finále Super Bowl, bude střecha tohoto stadionu dokončena a vzducholoď jim nebude k ničemu, protože se zápas bude odehrávat tady. Ale střecha měla naštěstí ke svému dokončení ještě daleko. Ted', když Lander všechno zkomplikoval, to bylo vlastně jedno, pomyslel si vztekle Fasil.

Řekl si, že si musí zapamatovat myšlenku, která mu bleskla hlavou. Musí zjistit možnost využití jedovatých plynů v uzavřených stadionech. Možná, že by se mu tento způsob mohl ještě někdy v budoucnu hodit.

Taxikář zajel do nejrychlejšího pruhu a stále něco přes rameno povídal. "Voni totiž původně chtěli, aby se Super Bowl hrál tady. Ted' zase pěkně překročili rozpočet, protože museli dvaapůlkrát zvýšit dělníkům platy, aby pracovali i o svátcích a co nejdřív to dokončili. Lidi si totiž stěžují, že to takhle hyzdí město a že by bylo načase to konečně dodělat. Podle mého názoru budou rádi, když to bude hotový na jaře. Mně samotnému by nějaký ten přesčas nevadil."

Fasil už chtěl řidiči říct, aby zmlkl. Pak si to ale rozmyslel. Kdyby byl nerudný, řidič by si ho zapamatoval.

"Pamatujete si, co se přihodilo na stadionu Astrodome v Houstonu? Nepohodli se s týmem Oilers a ten ted' hraje svý zápasy v Rice. Takže voni nechtěj, aby se i tady stalo něco podobnýho. Voni kluky ze Saintsů potřebujou, víte? Takže chtěj, aby každě viděl, jak se snažej, hlavně aby si toho všimla národní fotbalová liga a všichni kolem toho, proto makaj i o svátcích. Už vidím, jak dělám na Štědrej den a na Novej rok za dvouapůlnásobek platu! Celej žhavez! Už vidím starou, jak sedí sama u stromku."

Taxi odbočilo z Devadesáté silnice na severozápad a řidič si sklopil stínítko, aby ho neoslňovalo slunce. Blížili se k Tulanské univerzitě. "Tadyhle po levé straně máte koleje. Z jaký strany stadionu chcete zastavit? Z Willovský ulice?"

"Ano."

Fasil byl pohledem na obří bronzově šedivý stadion přímo unesen. Hlavou se mu honil filmový dokument o olympiádě v Mnichově.

I tamní stadion byl obrovský. Připomnělo mu to okamžik, kdy poprvé v životě viděl mateřskou letadlovou loď - také tribuny stadionu stoupaly do neuvěřitelné výšky. Fasil vylezl z auta, kolem krku se mu pohupoval fotoaparát.

Jihovýchodní vchod byl otevřený. Údržbáři chodili sem a tam a dávali do pořádku před nadcházejícím zápasem každou maličkost. Fasil měl s sebou novinářský průkaz a ostatní doklady, které měl u sebe i na Azorských ostrovech. Nikdo ho však nelegitimoval. Rozhlédl se po celé ploše pod tribunami, které představovaly změť železných tyčí, a vešel na hrací plochu.

Ta rozloha byla úžasná. Byl unesen. Umělý trávník byl nový a bílá čísla se dobře vyjímal na zelené barvě. Když na něj šlápl, málem uskočil zpět. Měl pocit jako by šlápl na maso. Při přechodu přes hřiště si uvědomil existenci nekonečné řady sedadel. Když člověk prochází středem stadionu, má stále pocit, že ho sledují oči diváků, i když jsou tribuny úplně prázdné. Nasadil rychlý krok směrem k západní straně a šel nahoru k řadám, kde byly vyhrazené lóže pro sdělovací prostředky.

Když se svrchu díval na hrací plochu, objížděl očima křivku stadionu a vzpomněl si při tom, jak vypadá Landerova bomba. Ačkoli mu to bylo krajně nepříjemné, musel si přiznat, že Lander je ve svém oboru geniální.

Stadion, který svým tvarem jakoby vítal nebe s otevřenou náručí, byl tichý a čekal, až se obsadí fotbalovými fanoušky. Fasilova myšlenka, že se tato sedadla naplní osmdesáti tisíci lidmi, kteří se budou vrtět na svých místech a halekat na své týmy, neměla daleko od smyslnosti. Už brzy se všechny tyto řady naplní davy lidí, dychtících po dalším fotbalovém zážitku.

"Quss ummak," vyslovil Fasil se sykotem. Znamenalo to staroarabský vulgarismus ,kurva'.

Fasil si promýšlel různé možnosti, jak uskutečnit Landerův plán. Jakýkoli výbuch uvnitř stadionu nebo nedaleko něj by mu jistě rezervoval titulní stránky novin. Otázka průchodnosti vchodů nebyla příliš důležitá. Nákladní auto by se mohlo prodat jedním z hlavních vchodů a dostat se na hřiště, kde by mohla být bomba odpálena. Určitě by byla spousta mrtvých, ale na druhé straně by bylo škoda, že značná síla výbuchu by se projevila pouze vytvořením obrovského kráteru v zemi. Taky dopravní zácpy, které na přístupových cestách ke stadionu budou jistě obrovské, by situaci ztížily. Co když budou u vchodů zaparkovaná auta záchranné služby? Jestli zápas navštíví prezident, budou jistě u každého vchodu ozbrojené hlídky. Co když řidiče zabijí dřív, než se mu podaří odpálit bombu? A vůbec, kdo bude auto řídit? Fasil rozhodně ne. Musela by to být Dahlia. Ta to dokáže bez mrknutí oka, o tom není pochyb. A potom jí Fasil udělí posmrtné vyznamenání, o kterém se zmíní na tiskové konferenci uspořádané v Libanonu.

Možná že kdyby se jednalo o auto záchranné služby, byla by šance větší. Na střechu by se dala siréna, ta by se zapnula a auto by na hřiště vjelo bez problémů.

Jenomže bomba by se do takového auta nevešla. Nákladní auto, které ji teď přepravovalo, nevypadalo ani trochu jako záchranka. Snad by mohlo vypadat jako auto vezoucí televizní techniku. Ale stejně, záchranná služba by byla věrohodnější. Třeba by se dala sehnat dodávka velikosti a typu těch vozů, co vozí mléko nebo chleba. Natřela by se na bílo a pak by se označila červeným křížem.

Ať už ale vymyslí cokoli, musí si pospíšet. Má na to už jen čtrnáct dní.

Fasil stál nahoře na tribuně a vítr mu přimačkával límec na krk. Hořce si uvědomil, že nejvhodnějším místem k útoku by přece jen byla obloha. Dostat bombu do letadla a pak ho unést, to je nesmysl. Kdyby se i nějakým způsobem dostali do úložného prostoru letadla, neměli jistotu, že se Dahlia podaří donutit pilota k snížení výšky až těsně nad stadionem, i kdyby mu ke spánku přiložila revolver.

Fasil se rozhlédl kolem sebe a zadíval se severovýchodním směrem: stadion Superdome byl dvě míle daleko, za ním byl hotel Marriot a Mezinárodní obchodní středisko. Za tímto obzorem se nacházelo neworleanské letiště, vzdálené osm mil. Mohutná vzducholod', která poletí nad stadionem při finále Super Bowl 12. ledna, bude neškodná, zatímco Fasil, ve srovnání s ní malý jako mraveneček, zaútočí sám na obří stadion. Ztracený Lander, ať jde do prčic i se všemi svými potomky až do desátého kolena. Fasil byl pohroužen do vidiny toho, jak by býval výbuch mohl dopadnout, kdyby k němu došlo ze vzducholodi. Ke stadionu by se přiblížila stříbrně zářící vzducholod', jež by nad ním začala klesat.

Nejprve by si jí všimlo jen pár lidí, protože většina by ještě stále sledovala fotbal a soustředila se na dění na hřišti. Čím by však klesala níž, přibližovala se k divákům a stávala se v jejich očích větší, až neuvěřitelně veliká, snad nikdo z nich by už neodolal a všichni by upřeli svůj zrak jenom na ni.

Vzducholoď by se nad nimi vznášela, vrhla by na ně svůj stín - a pak by najednou vybuchla. Jako slunce by se pak nad stadionem rozlila záře, tribuny by vyletěly do vzduchu a rozbité kusy konstrukce by se smíchaly s šesti miliony kil roztrhaného lidského masa. Tlaková vlna by poškodila domy do vzdálenosti dvaceti mil. V domech by se vysypaly skleněné výplně oken a lidé by z hluku téměř ohluchli. Lodě na blízké mořské hladině by byly hnány vzduchovou masou jako při monzunu. Vítr, který by odtud zavál, by až do budovy válečného námořnictva v Bejrútu donesl s sebou hvizd znějící jako F a s e e e e e ! To byla neuvěřitelně krásná představa. Fasil si na to musel sednout. Celý se třásl. Musel se však vrátit zpět do skutečnosti. Snažil se zapomenout na to, jak Lander všechno pokazil. Když se opět uklidnil, byl naplněn pýchou, že je tak silný a že se dokáže ovládat tváří v tvář sebevětší smůle. Jmenoval se přece Fasil. Udělá všechno, co bude v jeho silách.

Při cestě zpátky do centra New Orleansu soustředil své myšlenky na nákladní auta a barvy. Možná, že tak to bude i lepší. Vždycky měl strach, že to ten Američan nějak pokazí. Ted' by měl mít všechno v rukou on sám. Výbuch by nebyl sice tak okázalý, neměl by maximální účinek, jak by tomu bylo při útoku ze vzduchu, ale stejně by mu to vyneslo obrovskou slávu - a jeho hnutí by bylo opět zvýrazněno a posíleno, pomyslel si ještě na závěr.

Ted' měl po pravé ruce rozestavěný stadion, na jehož kovové střeše se odrážela sluneční záře. Co se to za ním zvedalo? No ne - helikoptéra. Nesla pořádné břemeno, nejspíš nějaký stroj. Ted' se s ním ocitla nad střechou stadionu. U velkého otvoru ve střeše stála skupinka dělníků. Stín helikoptéry sklouzl po střeše dolů a helikoptéra zastínila dělníky. Pomalu a velmi opatrně směřovala s nákladem do nezakrytého otvoru. Vítr způsobený helikoptérou odnesl jednomu muži klobouk a ten se skutálel přes okraj střechy na zem, kde si s ním vítr dál pohrával. Helikoptéra se znovu zvedla, odlehčená od břemene, a zmizela někde v dáli za nedokončeným stadionem.

V tu chvíli Fasil úplně zapomněl na nákladní auta. Takové auto může sehnat kdykoli a bez větších problémů. Na obličej mu vyrazil pot. Rád by věděl, jestli helikoptéry létají i v neděli, když se na stadionu pracuje. Poklepal řidiči na rameno a řekl mu, ať zajede ke stavbě.

O dvě hodiny později byl Fasil ve veřejné knihovně, kde si prostudoval knihu "O letadlech z celého světa". Z knihovny šel do hotelu Monteleone, tam si opsal číslo telefonního přístroje v budce vestibulu, pak si opsal ještě jedno číslo z veřejného telefonu na nádraží a nakonec zamířil na poštu. Tady vyplnil blanket telegramu a pečlivě promyslel, jak bude text znít. Často nahlížel do kartičky, na níž měl různá čísla a kterou měl přilepenou uvnitř pouzdra fotoaparátu. Za několik minut jeho zpráva dorazila do Bengházi v Libyi.

Druhý den v devět hodin ráno byl Fasil opět na nádraží. Z veřejného automatu poblíž východu z budovy sundal žlutou cedulku s oznámením, že telefon nefunguje, a umístil ji na přístroj, který si vybral mezi budkami na konci řady. Podíval se na hodinky. Měl ještě půl hodiny čas. Posadil se na lavičku u telefonu a četl si noviny.

Fasil nikdy předtím nevyužíval konexí, které měl Najeer v Libyi. A ani teď by si to nedovolil, kdyby Najeer žil.

Kdysi v Bengházi vyzvedával plastickou trhavinu přesně podle instrukcí, které mu tehdy Najeer sdělil. Kód 'Sofia', jenž mu pro tehdejší akci Najeer sdělil jako svůj kontakt v Libyi, použil Fasil poprvé ve chvíli, kdy to nutně potřeboval. Zařadil tento kód do telegramu a doufal, že to pomůže.

Bylo pět minut po půl desáté ráno, když zazvonil telefon. Fasil ho zvedl až na druhé zazvonění. "Prosím." "Potřeboval bych hovořit s paní Yusufovou." Ačkoli bylo telefonické spojení velice špatné, Fasil po hlase poznal jednoho libyjského důstojníka, který měl na starosti spolupráci s Al Fatahem.

"Vy zřejmě hledáte paní Sofii Yusufovou?"

"Poslouchám."

Fasil se snažil vyložit všechno velice rychle. Věděl, že Libyjec nebude na telefonu dlouho. "Potřebuji schopného pilota, který by uměl zacházet se Sikorského vrtulníkem S-58, zatíženým slušným nákladem. Jde o životně důležitou věc. Musím ho mít v New Orleansu do šesti dnů. Musí jít o člověka, který může

být obětován." Fasil si byl moc dobře vědom toho, že žádá něco, co je prakticky nemožné. Na druhou stranu si však uvědomoval, že v Benghází či v Tripolisu měl Al Fatah obrovské možnosti a pevné zázemí. Rychle ještě uvedl své poslední požadavky, aby muž u druhého aparátu neměl čas celou věc zpochybnit. "Šlo by o typ vrtulníku podobného ruským, co pracovaly na Asuánské přehradě. Posuzujte tuto žádost jako životně důležitou. Závisí na tom hrozně moc. Hovořím za osobu jedenáct." Jedenáct bylo krycí číslo Hafeze Najeera.

Muže na druhém konci linky nebylo téměř slyšet, jako by do telefonu jen šeptal. "Takového člověka sehnat tak rychle je nad lidské síly."

"Jestli ho nebudu mít do šesti dnů, pak už ho nebudu potřebovat vůbec. Ztratíme hrozně moc. Já ho prostě mít musím. Zavolejte mi za čtyřadvacet hodin na to druhé číslo. Je to životně důležité."

"Rozumím," řekl muž, který byl od Fasila vzdálen šest tisíc mil. Oba zavěsili.

Fasil vyšel z nádraží rychlým krokem. Telefonovat na Blízký východ bylo velice nebezpečné, ale Fasilovi jeho napád za to riziko stál. Sehnat takového pilota bylo na dlouhé lokte. Mezi fidáji nikdo takový nebyl. Letět s helikoptérou, která nese nebezpečný a těžký náklad, vyžaduje vynikajícího pilota. Takových pilotů není moc. Ale Libyjci už jednou Černé září dostali z bryndy. Cožpak jim plukovník Kaddáfí tenkrát nepomohl s útokem v Chartúmu? Zbraně, jimiž byli zabiti američtí diplomaté, byly propašovány do Súdánu v libyjském diplomatickém zavazadle. Každý rok teče z libyjské pokladnice třicet milionů dolarů do rukou Al Fatahu. Na kolik by mohl přijít takový pilot? Fasil doufal, že to vyjde. Kéž by jednoho našli a netrvalo to dlouho.

Fasil při telefonátu uvedl, že pilota potřebuje do šesti dnů, což samozřejmě nebyla pravda, protože do finále Super Bowl zbývaly dva týdny. Musel však počítat i s tím, že si spolu budou muset všechno vyzkoušet. Třeba upevnění bomby a další podrobnosti.

Fasil zvážil všechna pro a proti, než zažádal o pilota. Domníval se, že výsledek bude tak úchvatný, že za podstoupené riziko stojí.

Co když se náhodou ten telegram, který sice vypadal velice nevinně, dostane do rukou americkým úřadům? Co když se číselný kód podaří Židu Kabakovovi rozšifrovat? Bylo to velmi nepravděpodobné, ale přesto byl Fasil nespokojen. Úřady stále intenzivně hledaly plastickou trhavinu, ale nemohly přece vědět, co je podstatou celé akce. Nic nenasevřelo tomu, že by se pátrání mělo zaměřit zrovna na New Orleans.

Fasil by rád věděl, jestli Lander v horečkách blouzní. Snad to nepředstavovalo vážné ohrožení.

Takového člověka by nikdo nebral vážně. Ale blázni někdy mluví z cesty, ať už mají teplotu nebo ne. Kdyby Lander začal moc povídat, Dahlia by ho zabila.

V Izraeli se tou dobou odehrávaly věci, které, třebaže probíhaly na izraelské straně, Fasilovi pomohly vyřešit situaci. Na startovní dráze nedaleko Jaffy nastupovalo do pilotních kabin sedmi letounů Fantom F-4 čtrnáct špičkových izraelských letců. Letadla pojížděla po rolovací dráze a proud palivových zplodin rozvínoval okolní vzduch. Letouny ve dvojici pojížděly po asfaltu a pak se najednou prudce zvedly do výšky a letěly nadzvukovou rychlostí nad Středozemním mořem na západ k Tobruku, do Libye.

Šlo o odvetnou akci. V Rosh Pině vycházel z trosek jednoho domu ještě kouř. Dům zasáhly ruské rakety Kat'uš, které fidájům dodala Libye. Tentokrát nebyla odvetná akce namířena proti jejich základnám v Libanonu či Sýrii. Tentokrát to odnese dodavatel ruských raket.

Od startu Fantomů uplynulo třicet devět minut. Velitel eskadry zaznamenal přítomnost libyjské nákladní lodi. Plula přesně v místech, které Mossad určil. Nacházela se osmnáct mil od Tobruku a směřovala na východ. Byla plně vytížena zbrojním materiálem pro palestinské odbojové hnutí. Ale velitel se nejprve musí ujistit, že je to opravdu ona. Čtyři letouny zůstaly v patřičné výšce, aby poskytovaly ochranu ostatním před arabskými letadly. Ostatní tři Fantomy sletěly dolů. Ten, který byl v čele, snížil rychlost a přeletěl loď ve výšce sto osmdesáti metrů. Nemýlili se. Byla to ona. Všechny tři letouny se pak s kvílením spustily ještě níž a shodily na loď bomby. Potom se rychle vznesly a vyrazily zpátky do oblak. Piloti se ve svých kabinách nijak neradovali, i když viděli, jak se loď proměnila v ohnivou kouli. Na cestě zpět do Izraele sledovali s napětím oblohu. Bylo jim divné, že nevidí žádné Migy.

Po izraelském útoku zachvátil Libyjskou revoluční radu vztek. Ten, kdo v radě věděl o připravovaném

útoku Al Fatahu ve Spojených státech, nikdy nebude přesně určen. Ale někde v místnostech v Benghází, kde působila vlna nenávisti, se otočil zub kola.

Izraelci vedli protiútok letadly, které jim dodali Američané, a před tímto útokem si řekli: 'Tentokrát to odnesou dodavatelé'.

Tak budiž, Libyjci se zachovají stejně.

20. kapitola

"ŘÍKAL JSEM MU, že může jít spát, ale on tvrdil, že má příkaz předat vám do vlastních rukou tu krabici," sdělil plukovník Weisman, vojenský atašé, Kabakovovi, když jejich kroky směřovaly ke konferenční místnosti izraelského velvyslanectví.

Mladý kapitán klimbal na židli, ale když Kabakov otevřel dveře místnosti, důstojník ihned vyskočil ze židle a při pozdravu srazil paty.

"Majore Kabakove, jmenuji se kapitán Reik. Mám pro vás balíček z Bejrútu, pane."

Kabakov přemohl nutkání popadnout krabici a okamžitě ji rozbalit. Reik měl za sebou dlouhou cestu a těžký úkol. "Pamatuji si na vás, pane kapitáne. Vedl jste houfnicovou baterii v Qanaabe." Podali si ruce.

Mladý kapitán byl evidentně potěšen.

Kabakov se otočil ke stolu, na kterém ležela krabice z dřevovláknitých desek. Byla velická dvacet krát třicet centimetrů a asi třicet centimetrů vysoká. Převázaná byla motouzem. Na jejím víku byl v arabštině načmáraný nápis: "Osobní věci zemřelého Abu Aliho, bytem Rue Verdun 18. Registrační číslo 186047. Držet v evidenci do 23. února". V rohu krabice byla díra. Byl to průstřel od náboje.

"Služba v Tel Avivu se už na to podívala," vysvětloval Reik. "Krabice byla celá zaprášená. Domnívají se, že to dlouho nikdo neotvíral."

Kabakov ji otevřel a obsah vyložil na stůl. Budík s rozbitým sklíčkem. Dvě ampulky s léky. Vkladní knížka. Zásobník do samopalu Llama (Kabakov si byl jist, že zbraň už někdo ukradl). Dále prázdná krabice na manžetové knoflíčky, jedny ohnuté brýle a pár časopisů. Policie nepochybně vybrala všechno, co mělo nějakou hodnotu, a to, co tam zůstalo, ještě probral a roztřídil Al Fatah. Major byl hořce zklamán. Původně doufal, že alespoň jednou nedodrží Černé září diskrétní postup a udělá něco proti zásadám své teroristické organizace tím, že úkol pročistit věci Abu Aliho uloží někomu, kdo nebude schopen rozlišit, co je ve věcech neškodné a co může Al Fatah ohrozit a opomine nějakou klíčovou věc. Kabakov zvedl oči a podíval se na Reika. "Co to stálo?"

"Yoffee měl hlubokou ránu ve stehně. Poslal vám zprávu, pane..." Kapitán se styděl větu dokončit a zadržoval při tom.

"Jen pokračujte."

"Řekl, že mu dlužíte láhev Remy Martinu a... a ne zase nějaký chcanky, jako jste objednal v Kuneitře, pane."

"Aha." Kabakov se nuceně zazubil. Alespoň, že si ta krabice harampádí nevyžádala žádné lidské životy.

"Yoffee šel dovnitř," Reik začal popisovat, jak to všechno probíhalo. "Měl u sebe divné doklady jakési advokátní kanceláře ze Saudské Arábie. Rozhodl se, že všechno provede najednou a nepokoušel se předem s nikým jednat, prostě chtěl, aby neměli čas moc si všímat té krabice a aby jim někdo nemohl prodat místo toho třeba krabici se smetím. Dal úředníkovi na policejní stanici tři libanonské libry a požádal o tu krabici. Úředník ji přinesl, ale položil ji na pult a řekl, že chce vidět povolení od důstojníka, který má službu. Normálně by to znamenalo, že vlastně chce další peníze, ale Yoffee nedůvěřoval těm svým dokladům a bál se, že je s nimi něco v nepořádku. Úředníka postřelil a popadl krabici. Před budovou měl zaparkované auto a všechno šlo hladce až do chvíle, kdy ho dva vozy s rádiovým spojením zablokovaly v Rue Unesco. On je samozřejmě objel po chodníku, ale jim se podařilo několikrát jeho auto zasáhnout. V Ramlet el Baida měl náskok pěti domovních bloků. Jacoby pilotoval vrtulník a letěl se mnou pro Yoffeeho. Ten za jízdy vylezl z auta otevřeným střešním okénkem a my ho vytáhli nahoru. Vraceli jsme se za tmy ve výšce třiceti metrů. Vrtulník byl vybaven novým, terén kopírujícím autopilotem, takže stačí jen nastavit patřičnou výšku letu."

"Vy jste byl taky ve vrtulníku?"

"Ano, pane. Yoffee mi dluží peníze."

Kabakov si dokázal živě představit, jak se černý vrtulník hned vznášel a hned zase klesal, když ve tmě přelétával přes kopce. "To se divím, že jste uletěli tak velkou vzdálenost."

"Museli jsme přistát v Gesher Havizu."

"Vystartovala nějaká libanonská letadla?"

"Ano, pane. Ke konci akce. Chvilí to trvalo, než se jim to doneslo. Byli jsme zpátky v Izraeli za dvacet čtyři minuty od chvíle, kdy policie spatřila náš vrtulník."

Kabakov nemohl dát najevo, že je zklamán obsahem zasilky, když pro ni tři muži nasazovali své životy. Tel Aviv si o něm musí myslet, že je blázen.

"Děkuji vám, pane Reiku, vykonal jste úžasný kus práce. Vyříd'te to ode mě i Yoffeemu a Jacobymu. A teď běžte spát. Je to rozkaz."

Kabakov seděl s Weismanem u stolu a před sebou měli Abu Aliho věci. Weisman taktně mlčel. Nebyly tam žádné osobní dokumenty, dokonce ani výtisk všudypřítomné příručky Al Fatahu 'Politický a ozbrojený boj'. Vyčistili to dokonale. Kabakov se začal probírat alespoň těmi časopisy. Byly mezi nimi dva výtisky Al-Tali'ahu, egyptského měsíčníku. V jednom interview bylo něco podtrženo. "...není pravda, když se o izraelské zpravodajské službě tvrdí, že je nejsilnější a nejlepší. Ani ona není až tak dokonalá."

Kabakov si odfrkl. Abu Ali se mu vysmíval z hrobu.

Pak tam bylo několik starých výtisků bejrútských novin Al-Hawade a časopis Sports Illustrated z 21. ledna 1974. Major se zamračil. Vzal ho do ruky. Byl to jediný časopis v angličtině, který se v krabici nacházel. Na titulní stránce byla tmavá skvrna, asi od kávy. Kabakov si ho prolistoval jednou a pak ještě jednou. Číslo bylo věnováno hlavně fotbalu. Arabové sledují fotbal, ale nejdůležitější článek byl o...

Kabakovovi se začaly v hlavě honit myšlenky jedna za druhou. Fasil. Mnichov. Sportovní události. Na magnetofonovém pásku bylo 'začít nový rok krveprolitím'.

Weisman hned zvedl oči a podíval se na Kabakova, který mu dal okamžitě najevo, že ho něco napadlo. "Plukovníku Weismane, co víte o Super Bowl?"

Ředitel FBI John Barker sundal brýle a mnul si nos. "To je domněnka velkého dosahu, pánové." Corley se zavrtěl na židli. Kabakov neměl náladu před Bakerem, jenž měl na tváři rozpačitý výraz, svou domněnku obhajovat a byl otrávený z toho, jak Corley svému šéfovi opatrně předkládal své argumenty.

"Je to přece jenom víc než domněnka. Podívejte se na fakta..."

"Já vím, já vím, majore. Všechno jste mi to velice jasně vysvětlil. Vy se domníváte, že cílem útoku je stadion, kde se bude hrát Super Bowl. A domníváte se tak proto, že muž jménem Fasil - je to tak? - organizoval za Černé září také útok na olympijskou vesnici a že z magnetofonového pásku, kterého jste se zmocnil v Bejrútu, vyplývá, že teroristický akt by měl být proveden někdy začátkem roku, a v neposlední řadě, že zápas chce navštívit náš prezident." Kabakov už jenom čekal, kdy začne Baker vyjmenovávat slovní druhy.

"A protože bude zápas přenášen televizí do celého světa, takže výbuch by mohl vidět na vlastní oči pomalu celý svět," dodal Corley.

"Celá tato řada vašich argumentů vychází jen z jednoho jediného faktu, a to z toho, že jste v Aliho věcech našli časopis Sports Illustrated. Vždyť ani nevíte, jestli s tím měl Ali vůbec něco společného." Baker se zahleděl z okna do šedivého odpoledne, jako kdyby chtěl odpověď na to, co vyslovil, najít ve washingtonských ulicích.

Měl na svém psacím stole Corleyovu zprávu číslo 302 čerstvý spis, týkající se tohoto případu. Kabakov by rád věděl, proč si ho Baker pozval. Pak si uvědomil, že Baker, jakožto profesionálně poznamenaná osoba, si chtěl Kabakova prohlédnout. Potřeboval vystavit zdroj informací v osobě Kabakova svému vlastnímu policejnímu instinktu. Major brzy správně odhadl, jak přetěžkou situaci teď ješitný Baker řeší. Baker ví, že musí něco udělat. A potřebuje mě k tomu, aby se se mnou mohl hádat. Nemá totiž rád, když se vyskytne někdo, kdo mu určuje, co má dělat. On sám chce pozorovat, co se o celé věci povídá. Musí teď nějak reagovat. Jen ať se v tom chvíli podusí, pomyslel si Kabakov. Teď bude řada na Bakerovi. Nahlas však pronesl:

"Děkuji vám, že jste se mnou ztratil tolik drahocenného času, pane Bakere," loučil se Kabakov a zvedal se ze židle.

"Počkejte ještě chvíli, majore. Buďte tak laskav, posaďte se ještě na moment. Vy už se v tom vyznáte, tak zkuste odhadnout, jak to chtějí provést. Myslíte, že chtějí tu trhavinu umístit na stadionu a potom, až se tam nahnou davy, začnou vyhrožovat, že vyhodí celý objekt do povětří, pokud jim nesplníme jejich požadavky - například propuštění Sirhan Sirhana nebo že už nebudeme pomáhat Izraeli; předpokládáte, že by to mohlo být něco takového?"

"Nebudou požadovat vůbec nic. Prostě vyhodí stadion do povětří a budou se radovat z úspěchu své akce."

"Proč si myslíte, že by to mělo být právě takhle?"

"A co byste jim mohl nabídnout? Vždyť většina teroristů, které jste zajali při únosech letadel, je už propuštěna. Ty, co byli dopadeni v Mnichově, jste taky propustili, protože jste tím museli zachránit pasažéry letadla, které tehdy Arabové unesli souběžně s celou akcí, aby měli rukojmí. Lelia Khaled byla propuštěna stejným způsobem. Zabili vám diplomaty v Chartúmu a súdánská vláda teroristy taky propustila. Všichni jsou na svobodě, pane Bakere.

A přestat pomáhat Izraeli? I kdybyste jim to slíbili, kde mají záruku, že to dodržíte? Přece nejsou tak hloupí, že si nechají slíbit něco, co samozřejmě nebude splněno, protože ke slibu z vaší strany dojde pod nátlakem a hrozbou násilí. A kromě toho, abyste mohl použít rukojmí, na to byste taky musel nějaké mít. To by se na stadionu nedalo praktikovat. Vznikla by tam hrozná panika, lidi by se začali hrnout k bránám a východům a tisíce by jich bylo ušlapáno. Ne, prostě ho celý chtějí vyhodit do povětří."

"Jak?"

"To nevím. K dispozici mají půl tuny plastické trhaviny. A aby účinek stál za to, museli by nálože umístit na více místech a pak je najednou odpálit. To by nebylo jednoduché. Fasil není idiot. Určitě by k odpálení nepoužil elektronické dálkové ovládání, protože si dobře uvědomuje, že u takové události je spousta rádiových vysílačů. A rozmístění náloží na více místech je taky velice riskantní, protože se tím zvyšuje pravděpodobnost, že na to někdo přijde."

"Zajistíme předúkladnou prohlídku celého stadionu," řekl Corley. "Bude to ztracená práce, ale my to svedeme."

"Prezidentova bezpečnostní služba si do toho nebude chtít nechat zasahovat. Ta si to bude chtít zajistit na místě sama. Ale zřejmě požádá o posily," připustil Baker.

"Prověříme všechny zaměstnance, kteří budou při Super Bowl na stadionu, zkontrolujeme všechny stánky s občerstvením, párkaře, prodavače nápojů a taky zakážeme brát dovnitř větší zavazadla," pokračoval Baker. "Mohli bychom ještě zajistit výcvik psů speciálně na tu trhavinu a prolézt pak s nimi celý objekt."

"A na oblohu nad stadionem jste myslel?" otázal se Kabakov.

"Vy máte jistě na mysli lety podle rozvrhu," zapojil se ředitel FBI. "Myslím, že nebude problém požádat o přerušení všech soukromých letů v New Orleansu po celou dobu zápasu. Zařídíme to u Federální letecké společnosti. Hned dnes odpoledne obvoláme všechny agentury, kterých by se to týkalo. Pak budeme moudřejší."

"O tom pochybuji," namítl Kabakov.

21. kapitola

NEUSTÁLÉ PŘECHÁZENÍ Ábela Awada po cele sem a tam velice znervózňovalo dozorce na chodbě. Proto odsunul kryt okénka ve dveřích jeho cely a přes mříže Awadovi vynadal. Pak se ale zastyděl, že to udělal, protože si uvědomil, že vězeň má právo na to, aby chodil. Znovu tedy odklopil kryt na dveřích cely a nabídl Awadovi cigaretu, ale upozornil ho, že ji musí okamžitě uhasit a schovat, kdyby uslyšel na chodbě kroky.

Awad byl totiž stále ve střehu, jestli nezaregistruje, že někdo jde. Někdy - dnes večer, zítra či další den - si pro něj přijdou a useknou mu obě ruce.

Awad byl bývalým důstojníkem libyjského letectva. Byl obviněn z krádeže a pašování narkotik. Původně byl odsouzen k trestu smrti. Tento trest však byl změněn na amputaci rukou, a to proto, že až do svého zatčení věrně sloužil vlasti. Useknutí rukou, jak to předepisoval korán, byl trest, který dlouhou dobu nebyl v této zemi užíván. Když se dostal k moci plukovník Kaddáfí, znovu ho obnovil. Musí se však přiznat, že v souladu se svou politikou modernizace změnil Kaddáfí místo a nástroj výkonu trestu - nahradil náměstí a sekeru antiseptickými podmínkami a chirurgickými nástroji nemocnice v Benghází. Awad se snažil své myšlenky utřídit, snažil se napsat svému otci a omluvit se mu za to, že rodině ublížil, ale stále nemohl najít ta pravá slova. Také se bál, že si pro něj přijdou ve chvíli, kdy bude mít hotovou jen polovinu dopisu a že ho bude muset odeslat nedokončený. Nebo ho dokončit s tužkou v zubech. Awad by rád věděl, jestli trest povoluje aspoň místní znečistlivění.

Přemýšlel o tom, jestli by šlo zavěsit jednu nohavici za mříž dveří a druhou si ovázat kolem krku a vsedě se oběsit. Už týden, od doby, co mu byl přečten rozsudek, se zabýval obdobnými myšlenkami. Všechno by snášel přece jen lépe, kdyby mu řekli, kdy dojde k vykonání trestu. Možná, že neznalost tohoto termínu byla součástí odpykání viny.

Dozorci opět nahlédli do cely. "Típněte to, rychle," zasyčel na Awada, který vyděšeně odhodil cigaretu, zašlápl ji a kopl pod kavalec. Slyšel, jak cvakají závory zámku. Hleděl do dveří s rukama za zády a nehty si zaryl do dlaní.

Jsem muž a dobrý důstojník, ujišťoval se Awad. Nemohli mi to popřít ani u soudu. Přece si neudělám ostudu.

Do cely vstoupil malý, elegantně oblečený muž. Něco brumlal pod vousy, ale bylo to určeno Awadovi: "...slyšel jste mě, poručíku Awade? Ještě nepřišel váš čas na... ještě nepřišel čas pro vykonání rozsudku. Ale teď si musíme vážně promluvit. Mluvte anglicky, prosím vás. Posad'te se na židli. Já si sednu na kavalec." Malý muž mluvil velice tiše a po celou dobu se díval Awadovi přímo do očí.

Awad měl citlivé ruce, ruce pilota vrtulníku. Když mu nabídli, že mu je neamputují, že dostane milost, Awad okamžitě souhlasil se všemi podmínkami.

Odvedli ho z bengházského vězení do vojenské posádky v Ajdabujah, kde si pod přísnou bezpečnostní kontrolou chtěli ověřit, jestli umí zacházet s ruským vrtulníkem MI-6, určeným pro velké zátěže a nesoucím krycí název vojenského paktu NATO - Háč. Byl jedním ze tří vrtulníků, které vlastnily libyjské ozbrojené síly. Awad tento typ dobře znal, i když větší zkušenosti měl s menšími stroji. Zkoušku zvládl dobře. Sice typ MI-6 nebyl jako Sikorského S-58, ale pro daný účel stačil. Večer byl Awad zabrán do letecké příručky o Sikorského vrtulníku, kterou mu sehnali v Egyptě. Pokud bude mít řízení pevně v rukou, stačí sledovat indikátory výšky a nespustit oči z manometru, bude všechno v pořádku s ním i s úkolem, který mu svěří.

Kaddáfího vláda je moralistická a je upevňována hroznými tresty. Výsledkem této politiky je fakt, že určité zločiny se v Libyi podařilo vymýtit. Padělatelům v této zemi pšenice nekvete, a tak bylo nezbytné napojit se na příslušné zdroje v Nikósii a opatřit Awadovi patřičné doklady.

Po Awadovi neměla zůstat jediná stopa - jeho osoba měla zmizet ze světa. Jedinou věcí, která teď byla nezbytná, bylo získání uspokojivých dokumentů, se kterými by Awad mohl překročit hranice Spojených států. Tuto zemi už s největší pravděpodobností nikdy opouštět nebude, neboť by se měl vypařit při explozi. Awad se však touto myšlenkou netrápil, protože mu bylo jen sděleno, aby se ohlásil u Muhammada Fasila a vyplnil jeho příkazy. Poručík byl přesvědčen, že se ze Států v pořádku vrátí. Nikdo mu tuto iluzi nechtěl brát, a proto dokonce obdržel plán, jak se zpáteční cesta uskuteční. Řekli mu, že včas obdrží dokumenty, které k tomu bude potřebovat.

Den po Awadově propuštění z vězení, 31. prosince, doručili jeho libyjský pas, několik fotografií z poslední doby a ukázky jeho rukopisu do jednoho obchodu s reprodukcemi a grafickými listy v Nikósii. Koncepce vytváření úplných 'kulis' - sady vzájemně se podporujících dokumentů, jako je pas, řidičský průkaz, nedávná patřičně orazítkovaná korespondence a pár stvrzenek - je na západě relativně nový způsob, používaný padělateli, který se uplatnil v širší praxi jen proto, že obchodníci s narkotiky byli ochotní za takto nadstandardní služby zaplatit. Padělatelé na Středním východě však podobné 'kulisy' vyráběli pro své zákazníky už po celé generace.

Padělatel, který pracoval pro Al Fatah v Nikósii, odvedl vynikající práci. Objednatelé však netušili, že

také dodává prázdné libanonské pasy Izraelcům, kteří si je sami doplňovali potřebnými údaji. Rovněž podával informace Mossadu.

To byl drahý obchod, který si Libyjci u něj objednali - dva pasy, jeden italský, ve kterém by už bylo jedno vstupní razítko do Spojených států, a jeden portugalský. Libyjci nedělali žádné okolky ohledně ceny. Co má cenu pro jednu stranu, má často význam i pro druhou stranu, pomyslel si padělatel, když si oblékal kabát.

Během hodiny vědělo ústředí Mossadu v Tel Avivu, kdo je Awad a za koho se bude vydávat. Soudnímu přelíčení s Awadem byla v Bengházi věnována značná pozornost, takže agentovi Mossadu, který se v tomto městě nacházel, stačilo se jen podívat do novin a hned věděl, jaká je Awadova specializace.

V Tel Avivu si hned dali všechno dohromady. Awad byl pilot vrtulníku, měl letět do Spojených států jako jedna osoba a vracet se jako někdo úplně jiný. Dálková linka do Washingtonu byla obsazená čtyřicet pět minut.

22. kapitola

V ODPOLEDNÍCH HODINÁCH 30. prosince začala rozsáhlá a důkladná prohlídka Tulanského stadionu v New Orleansu jako nedílná součást přípravy na zápas Sugar Bowl Classic, který se měl hrát na Silvestra. Podobné prohlídky byly naplánovány i na 31. prosince a týkaly se stadionů v Miami, Dallasu, Houstonu a Pasadeně - tedy míst, kde se měla na Nový rok odehrávat utkání předních vysokoškolských týmů.

Kabakov byl rád, že Američané nakonec přece jen své síly proti teroristům zmobilizovali. Na druhé straně byl pobaven tím, jakým způsobem všechno uskutečňovali. Byl to typický příklad byrokratického chování. Ředitel FBI John Baker svolal předcházející odpoledne schůzi na nejvyšší úrovni, na které byla přítomna FBI, Celostátní bezpečnostní agentura a zaměstnanci prezidentovy bezpečnostní služby. Schůze byla svolána hned po setkání Bakera s Corleyem a Kabakovem. Kabakov seděl v přední řadě a cítil, jak se oči shromážděných upírají na jeho záda, zatímco nadřízení zdůrazňovali povrchnost důkazů, které shromáždili ohledně smyslu a cíle teroristické akce Arabů - jeden jediný časopis, ničím neoznačený, ve kterém byl článek o fotbalovém utkání Super Bowl.

Zdálo se, že všechny těžké váhy z FBI a Celostátní bezpečnostní agentury jsou rozhodnuty nepřijmout už žádný další argument, naopak spíše všechny uvedené zpochybnit ve chvíli, kdy Corley začal podrobně nastiňovat svou teorii o útoku teroristů při zápase o Super Bowl na stadionu v New Orleansu.

Pouze zástupci prezidentovy bezpečnostní služby Earl Biggs a Jack Renfro neříkali nic. Kabakov si pomyslel, že tito agenti jsou jedni z mála lidí na světě, kteří berou všechno naprosto vážně. Bylo to pochopitelné, protože vzhledem ke své práci se s důvody pro lehkovážnost či smích často nesetkávali. Kabakov věděl, že muži, kteří jsou přítomni na této schůzi, nejsou hloupí. Každý z nich by byl sebeneobvyklejší myslence daleko více přístupný, pokud by mu byla předložena v soukromí. Když však byli obklopeni rovnocennými partnery, projevila se u většiny z nich dvojí reakce - jednak reakce opravdová, jednak předstíraná, dávána najevo tak, aby byli vysoce ohodnoceni ostatními kolegy. Hned od počátku schůzky nastoupili všichni cestu nedůvěřivosti, a když už takto začali, pokračovali v tom i při Corleyově zprávě.

Všechno se začalo ubírat jiným směrem, jakmile se slova ujal Kabakov. Když vyjmenoval manévry Černého září, které předcházely útoku v Mnichově, a když se zmínil ještě o jejich nezdařeném pokusu zaútočit při fotbalovém zápase o Světový pohár před šesti měsíci, zasel Kabakov mezi přítomné sémě strachu a obav. "Je snad teroristický útok u příležitosti Super Bowl méně hodnověrný než akce v olympijské vesnici?" otázal se major.

"Ale tady nebudou hrát Židé," opáčil jeden z přítomných. Nikdo se však tomu nezasmál. Když se Kabakov znovu rozhovořil, počal jednoho muže za druhým obcházet strach a projevoval se neklidnými pohyby na židlích a jistou nesoustředěností všech přítomných. Většina si začala nervózně hrát s rukama a mnout si obličej. Kabakov si během své řeči všiml, jak se mu ti lidé před očima proměňují. Vzpomněl si, že se mu dříve dařilo vyvést z rovnováhy policisty, dokonce izraelské policisty. Tehdy to připisoval tomu,

že s nimi neměl trpělivost, ale bylo v tom něco jiného. Major měl v sobě něco, co působilo na okolí jako pižmový pach, který nese vítr kolem smečky psů shromážděných u ohně a nutí je před pachem ustupovat a proti jejich vůli stále se přibližovat ohni. Fakt je, že tady je cosi, co překonává strach z ohně. Co číhá, ale nebojí se.

Časopis jakožto usvědčující materiál doplněný dřívějšími Fasilovými činy se začal jevit v nadživotní velikosti a vznášet se v místnosti jako přízrak. Jestliže jednou tuto možnost ohrožení připustili, předháněli se přítomní muži v bezpečnostních opatřeních. Proč bychom měli uvažovat o tom, že musí jít jen o Super Bowl? Časopis nás upozorňuje na zaplněný stadion - mohlo by se jednat o jakýkoliv fotbalový zápas, při kterém je hlediště zaplněno. Proboha, vždyť zápas o Sugar Bowl se koná už pozítří, na Silvestra, a na Nový rok se bude hrát po celé zemi řada fotbalových zápasů. Je potřeba prohledat všechny stadiony. Když konečně všichni situaci pochopili se vši vážností, začali se ze strachu chovat nepřátelsky. Najednou si Kabakov jasně uvědomil, že je cizinec, a ještě k tomu Žid. Okamžitě mu bylo jasné, že značná část mužů shromážděných v místnosti se na něho začala jako na Žida dívat. S tím samozřejmě počítal. Vůbec ho nepřekvapilo, když se v kudrnatých hlavách přítomných mužů, absolventů právnických fakult, začala honit myšlenka, že major je jednou z příčin samotného problému, který teď hrozil, a ne ten, kdo ho řeší. Hrozbu přece představovala skupina cizinců a on byl jedním z nich. Nikdo se vůči němu nebo vůči Židům ani jedním slovem zle nevysslovil, ale ve vzduchu ten postoj cítit byl.

"Děkuji vám, přátelé," řekl Kabakov a posadil se. Člověk nikdy neví, co může od cizince očekávat, vid'te, přátelé, pomyslel si. Uvidíme dvanáctého ledna.

Kabakov nevěřil, že by si Černé září zvolilo jako místo útoku ledajaký stadion, když mělo možnost vybrat si ten, kde byl při zápase přítomen i prezident. Major trval na své verzi - že útok je plánován při finále Super Bowl.

Třicátého prosince odpoledne přijel Kabakov do New Orleansu. Prohlídka Tulanského stadionu v předvečer zápasu Sugar Bowl byla už v plném proudu. Mělo ji na starosti padesát mužů. Byli to jak členové FBI a policejního oddělení specializovaného na odhalování náloží, tak i policejní detektivové a dva policisté z Federálního leteckého úřadu se cvičenými psy, vytrénovanými na vyhledávání trhavin, a ještě dva technici z armády Spojených států s 'elektronickým čenichem', který byl seřízen speciálně na trhavinu objevenou na Leticii.

Prohlídková akce v New Orleansu byla ojedinělá svého druhu, a sice v tom smyslu, že příslušníci prezidentovy bezpečnostní služby byli nuceni tuto prohlídku dělat dvakrát po sobě - dnes, v předvečer utkání o Sugar Bowl, a 11. ledna před finálem Super Bowl. Muži svou práci odváděli nenápadně, takže údržbáři, kteří dávali stadionu konečný vzhled, si jich vůbec nevšimli.

Kabakova tahle prohlídka objektu nijak zvlášť nezajímala. Neočekával, že by něco našli. O co se však velice zajímal, byli jednotliví zaměstnanci Tulanského stadionu. Vzpomněl si, jak Fasil půl roku před olympiádou v Mnichově poslal do olympijské vesnice své teroristy, aby se tam nechali zaměstnat.

Kabakov věděl, že neworleanská policie pečlivě prostudovala všechny údaje o zaměstnancích, ale přesto si každého pořádně prohlédl, protože spoléhal na to, že mu instinkt napoví, pokud by narazil na teroristu. Za celou dobu však nenašel na nikom nic podezřelého. Výsledky policejního šetření odhalily jen jednoho bigamistu, který je stíhán v Mississippi v kraji Coahoma.

Na Silvestra prohráli v zápase Sugar Bowl Classic Tigers ze státní univerzity v Lousianě s týmem Nebrasky 7:13. Kabakov byl zápasu přítomen.

Nikdy předtím žádný zápas amerického fotbalu neviděl a ani tentokrát z toho moc neměl. Po celé utkání slídl s Moshevským pod tribunami a u všech vchodů a východů, aniž to četní agenti FBI a policisté střežící stadion zaregistrovali. Kabakov chtěl hlavně vědět, jak dobře jsou zajištěné všechny přístupové cesty na stadion, když se tribuny zaplní diváky.

Veškerá veřejná vystoupení Kabakova vždy rozčilovala a tentokrát ho průvod mažoretok, předvádějících se s vlajkami klubů za doprovodu orchestru, vyloženě provokoval k agresivitě.

Pochodující kapela na něj působila vždycky směšně. Jediným příjemným osvěžením za celé odpoledne byla chvíle, kdy o polovici přeletěla přes stadion letka proudových letadel amerického námořnictva, Modří andělé, která ve velké výšce nad nízkou se vznášející vzducholodí předvedla krásný výkřut.

Kabakov věděl, že v pohotovosti jsou i jiná proudová letadla - stíhací stroje vojenského letectva, které

nehybně stály na nedaleké startovací dráze připraveny pro situaci, že by došlo k nepravděpodobné události a nějaké neznámé letadlo se přiblížilo k New Orleansu v době fotbalového utkání.

Po hrací ploše se už široce rozprostíraly stíny, když z utkání odcházely poslední hloučky diváků.

Kabakov si připadal jako ochromený, když po několika hodinách nelidského hluku nastalo konečně ticho. Při svém pátrání stále poslouchal probíhající konverzaci mezi diváky a byl vzteky bez sebe, když si musel přiznat, že jejich angličtině téměř nerozuměl. Corley za ním přišel, když se major zastavil na okraji běžecké dráhy.

"Tak se nekonala žádná rána," prohlásil Corley.

Kabakov se podíval, jestli ve výrazu jeho tváře rozpozná spokojený škleb. Uměl si dost dobře představit, jak se na ostatních stadionech tváří unavení a otrávení muži, kteří je kvůli zápasům hraným následujícího dne prohledávali. Určitě neustále prohlašovali, že je to všechno kachna a že zase nic nenajdou. Věděl, co si asi povídají. Ale on přece nikdy netvrdil, že cílem teroristického útoku může být kterýkoli význačnější zápas vysokoškolských týmů, jenomže kdo si na to teď vzpomene? Bylo to stejně jedno. Prošli s Corleyem prázdným stadionem a zamířili na parkoviště. Ráchel by ho měla čekat v Royal Orleans.

"Majore Kabakove!"

Kabakov se začal rozhlížet kolem sebe, než si uvědomil, že hlas, který ho oslovil, zazněl z vysílačky v jeho kapse. "Kabakov, slyším."

"Máte na velitelském stanovišti telefonní hovor, pane."

"Děkuju jdu tam."

Velitelské stanoviště FBI bylo umístěno v informační kanceláři pod tribunami. Agent v polokošili podával Kabakovovi sluchátko.

Telefonoval Weisman z izraelského velvyslanectví.

Corley se snažil vytušit z Kabakovových krátkých odpovědí, o co se jedná.

"Půjdeme ven," řekl major, když agentovi vracel sluchátko. Nelíbilo se mu, jak se všichni muži na stanovišti záměrně vyhýbali jeho pohledům, protože se jim zdálo, že vynaložili své úsilí zbytečně.

Kabakov se s Corleyem zastavil na postranní čáře a zahleděl se do vlajek plápolajících ve větru nahoře na tribunách. "Posílají sem pilota vrtulníku. Nevíme, jestli má něco společného s připravovanou akcí, ale chystá se sem. Z Libye. A docela s tím pospíchají."

Chvilí bylo ticho, než Corley tuto informaci strávil.

"Kolik toho o něm máte?"

"Pasy, fotky, všechno. Naše velvyslanectví vám všechno doručí do vaší kanceláře ve Washingtonu. Za půl hodiny to tam může být. A za chvíli vám zřejmě budou volat."

"Kde je teď?"

"Ještě pořád za louží, ale kde přesně, to nevíme. Zítra si ti, co pro něj objednali padělané doklady, pro ně přijdou do Nikósie."

"Nebudete zasahovat..."

"Přirozeně že ne. Zatím věcem necháme volný průběh, dokud jsou aktéři mimo americký kontinent. Veškeré dění budeme samozřejmě sledovat. Budeme mít pod kontrolou jak místo, kam si v Nikósii půjdou vyzvednout ty doklady, tak i letiště. To je všechno."

"Takže útok z letadla! Tady, anebo někde jinde. Takže celou dobu se připravovali na tenhle způsob provedení."

"Je to možné," odvětil Kabakov. "Taky je ale možné, že je to od Fasila kamufláž. Záleží na tom, nakolik je informován, co víme my. Jestli má pod kontrolou tenhle nebo některý jiný stadion, je mu teď jasné, že toho víme dost."

V neworleanské kanceláři FBI Kabakov s Corleyem pečlivě studovali zprávu o libyjském pilotovi. Corley klepal prstem do žlutého papíru telexu. "Přijede sem na portugalský pas a odjede na italský, ve kterém už bude mít razítko o vstupu do země. Jakmile se někde na celní a pasové kontrole objeví portugalský pas, budeme to vědět během deseti minut. Je-li tenhle člověk jedním článkem arabského projektu, dostaneme je, Davide. Dovede nás k bombě, Fasilovi i té ženě."

"Snad."

"Ale odkud pro něj chtějí sehnat helikoptéru? Jestliže je terčem útoku Super Bowl, pak to přece musí být odněkud z okolí."

"Ano. Asi z blízkého. A tady není zrovna největší výběr." Kabakov rozřízl obrovskou obálku červenožlutého odstínu. V ní bylo sto fotografií Fasila zepředu i z obou profilů a sto identikitů té ženy. Každý agent na stadionu obdrží tyto obrázky.

"NASA se opravdu vytáhla. Ty fotky jsou vynikající," vyjádřil se Kabakov, když si prohlédl Fasilovy snímky, které vypadaly jak od fotografa. I jízva na jeho tváři byla jako opravdová.

"Rozdáme je místnímu letectvu, námořnickým stanovištím, prostě všem, kdo přicházejí do styku s vrtulníky," navrhl Corley. "Co je s vámi?"

"Proč by posílali pilota tak pozdě? Všechno je perfektní až právě na tenhle detail. Velká bomba. Útok ze vzduchu. Ale proč sem pilota dopravují tak pozdě? První věc, která mě přivedla na myšlenku, že jedním z nich je taky pilot, byla mapa, kterou jsem našel na Sappově člunu. Ale pokud to byl pilot, kdo si dělal na mapě ty poznámky, pak už tady přece musí být."

"Námořnické mapy jsou k dostání po celém světě, Davide. To všechno mohlo být klidně připraveno někde u nich na Středním východě. Jednoduše pro jistotu, kdyby snad nastal případ, že to budou muset tímto způsobem řešit. Tu mapu sem s sebou mohla přivést ta ženská. No, a protože došlo k tomu, že přestali věřit Muzimu, prostě realizovali variantu s předem připraveným setkáním na moři."

"Ale stejně mi ještě nesedí to, že mu shání doklady na poslední chvíli. Kdyby byli dávno dopředu počítali s tím libyjským pilotem, měli by pro něj taky už předem připravené všechny průkazy."

"Čím později ho sem dopraví, tím méně riskují, že se na něj přijde."

"Ne," namítal Kabakov a vrtěl hlavou. "Honit papíry na poslední chvíli, to není Fasilův styl. Sám přece víte, s jakým předstihem měl všechno zařízené v Mnichově."

"Tak jako tak, je to důležitý zvrat. Pošlu maníky na letiště a dám jim tyhle fotky. To bude první věc, kterou zítra udělám," rozhodl se Corley. "Většinu letecké dopravy na Nový rok omezíme. Asi to chvíli potrvá, než to se všemi probereme."

Kabakov nastoupil v hotelu Royal Orleans do výtahu. Jel společně s dvěma páry, které se hlasitě smály. Ženy měly vysoko vyčesané drdoly. Chvilí je poslouchal a pak si řekl, že nevádí, když jim moc nerozumí, protože i kdyby jim rozuměl, vyšlo by to nastejno, vždyť jejich konverzace nedávala žádný smysl.

Našel příslušné číslo pokoje a zaklepal. Všechny hotelové dveře působí odcizeně. Nepřipouštějí, že je za nimi někdo, koho máte rádi. Uvnitř byla Ráchel, která Kabakova krátce objala, aniž by cokoli řekla.

"To jsem ráda, že ti ten platfusácký polda vyřídil můj vzkaz. Mohli jsme se setkat už tam, víš."

"Musel jsem tam být až do konce."

"Připadáš mi jako robot," ohodnotila Kabakova Ráchel, když ho pustila. "Co to máš pod kabátem?"

"Samopal."

"Tak ho odlož a pojď se napít."

"Prosím tě, jak jsi tak rychle dokázala sehnat tak pěkný pokoj? Vždyť i Corley se musel ubytovat doma u místního agenta FBI."

"Mám známé v hotelu Plaza v New Yorku a ti vlastní i tenhle hotel. Líbí se ti tady?"

"Moc, vždyť je to menší luxusní apartmá."

"Nezlob se, ale pro Moshevského to zařídit nešlo."

"Čeká venku za dveřmi. Mohl by se vyspat třeba tady na pohovce. Ne, dělám si legraci. Ten teď spokojeně spí na konzulátě."

"Poslala jsem pro jídlo."

Kabakov ji neposlouchal.

"Říkám, že nám přinesou večeři. A la Chateaubriand."

"Přemýšlím o tom, že sem posílají pilota." Kabakov jí celou situaci podrobně vyložil.

"Jestliže vás ten pilot dovede k ostatním, tak potom už není co řešit," odvětila Ráchel.

"Jestli zajistíme trhavinu a všechny teroristy, tak skutečně není," připustil.

Ráchel se chtěla ještě na něco zeptat, ale pak to vzdala.

"Jak dlouho tady budeš moci zůstat?" zeptal se jí.

"Čtyři pět dní. Když ti to pomůže, tak i déle. Myslela jsem, že bych se třeba ještě vrátila do New Yorku, kde bych si dokončila jednu práci. Vrátila bych se pak, řekněme, desátého nebo jedenáctého - pokud bys chtěl."

"Samozřejmě že chci. Až bude po všem, tak si spolu New Orleans pořádně prohlédneme. Zdá se, že je to pěkné město."

"Och, Davide. Teprve uvidíš, co je to za město."

"Ještě o jednu věc tě chci požádat. Nepřeji si, abys šla na ten Super Bowl. Zůstaň ve městě, dělej si, co chceš, ale v okolí stadionu tě nesmím vidět."

"Jestli to není bezpečné místo pro mě, pak není bezpečné pro nikoho. V tom případě byste měli varovat všechny lidi."

"To je totéž, co říkal prezident lidem z FBI a své bezpečnostní služby. Jestli se Super Bowl uskuteční, pak tam bude i on."

"Snad by se to utkání dalo zrušit, ne?"

"Prezident si zavolal Bakera a Biggse a řekl jim, že pokud nejsou schopni patřičně stadion ochránit, samozřejmě včetně něho, tak zápas osobně odvolá a oznámí proč. Baker mu slíbil, že FBI se jistě o patřičnou ochranu a bezpečnost všech postará."

"A co řekla bezpečnostní služba?"

"Biggs nedává pošetilé sliby. Čeká, co se vyklube z toho pilota. Na zápas nezve jedinou duši a já taky ne. Slib mi, že tam nepůjdeš."

"Dobře, slibuji ti to."

Kabakov se usmál. "A teď mi teda řekni něco o New Orleansu."

Večeře byla velice dobrá. Nechali si prostřít u okna a Kabakov poprvé po několika dnech vychutnával odpočinek. Venku se od hladiny řeky odrážela světla New Orleansu, uvnitř seděla Ráchel, jejíž přítomnost vytvářela se světlem svíček poklidnou atmosféru. Vyprávěla, jak se dostala ještě jako dítě do New Orleansu se svým otcem a že se cítila jako velká dáma, když ji tatínek vzal do restaurace Antoine's, kde jí číšník taktně položil na židli polštářek, když je viděl přicházet.

Ráchel i David si naplánovali, že 12. ledna (nebo jindy, až Kabakov skončí svůj případ) půjdou k Antoine's na velkolepou večeři. Naplnění představami o Beaujolais a se spoustou plánů ulehli do velké postele a bylo jim spolu dobře. Ráchel usnula s úsměvem na tváři.

Někdy po půlnoci se probudila a viděla, jak se Kabakov hlavou opírá o zadní čelo postele. Když se chtěla k němu přitulit, pohládl ji nepřítomně po vlasech a ona věděla, že myslí na něco jiného.

Nákladní auto vezoucí bombu dorazilo do New Orleansu 30. prosince v jedenáct hodin večer. Řidič jel po státní silnici č. 10 kolem stadionu Superdome až ke křižovatce se silnicí č. 90 a pak zabočil na jih. Zastavil nedaleko nábřeží u Thalia Street pod mostem přes Mississippi, v místech, kde bylo pusto a prázdno.

"Tady je to," obrátil se ke spolujezdci. "Ať se propadnu, jestli tu uvidíme živáčka. Celý nábřeží je uzavřený."

Polekal se málem k smrti, když mu někdo promluvil do ucha. "Ano, jste tu správně," prohlásil Fasil, když se vyšplhal na stupačku auta. "Tady jsou doklady. Stvrzenku jsem vám podepsal." Zatímco si muž za volantem prohlížel ve světle baterky dokumenty, Fasil se šel podívat na plomby ložného prostoru. Byly neporušené.

"Kamaráde, hod'te nás na letiště. Ted'ka letí poslední spoj do Newarku a my bysme ho rádi stihli."

"Je mi líto, pánové, ale to nepůjde. Ale vezmu vás někam, kde chytnete taxíka," omluvil se Fasil.

"Prokristapána, to nás bude stát aspoň deset dolarů!"

Fasil si nechtěl komplikovat život. Dal mužům deset dolarů a vysadil je nedaleko stanoviště taxi. Usmíval se a tiše si skrz zuby pohvizdoval, když se blížil ke garáži, kterou obstarala Dahlia.

Úsměv na tváři se mu držel celý den, protože se z ranního telefonního rozhovoru v hotelu Monteleone dozvěděl, že mu posílají pilota. Měl hlavu plnou plánů a musel se hodně kontrolovat, aby se soustředil na řízení.

Jeho hlavním úkolem teď bude dostat toho člověka, toho Awada, úplně pod svou kontrolu. Awad se ho

bude muset bát a bude muset mít před ním respekt. To by se Fasilovi mělo bez problémů podařit. Potom bude muset Awada stručně informovat o vzniklé situaci a nesmí zapomenout na důvěryhodné vyličení způsobu, jak se z místa výbuchu dostanou pryč.

Fasilův plán samotného útoku byl z většiny založen na tom, co viděl u stadionu Superdome. Vrtulník S-58, jenž ho zaujal, byl úctyhodný stroj, který západoněmecká armáda prodávala jako přebytek. Měl nosnost dva a půl tisíce kilogramů, a i když se nemohl srovnávat s novými typy, Fasilovi k jeho účelům bohatě stačil.

Na připevnění nákladu k vrtulníku byly třeba tři osoby - pilot, obsluha závěsného zařízení ve vrtulníku a člověk zodpovědný za náklad - přesně tuto sestavu Fasil u Superdome vypožadoval. Pilot se vznášel s helikoptérou nad nákladem. Naviguje ho ten, který leží na konci trupu na břiše a pozoruje otvorem náklad. Na hlavě má sluchátka a mikrotelefonem hovoří s pilotem.

Muž zodpovědný za náklad stojí na zemi. Připevňuje hák k nákladu. Osádka ve vrtulníku nemůže břemeno sama připevnit. To musí být provedeno někým ze země. V naléhavém případě se může pilot nákladu okamžitě zbavit zmáčknutím bezpečnostního knoflíku. Fasil se to dozvěděl z rozhovoru s pilotem, když si muži na staveništi udělali krátkou přestávku. Pilot byl velice ochotný a laskavý člověk - byl to černoch, měl daleko od sebe posazené jasné oči a schovával je za slunečními brýlemi. Kdyby tomuto muži byl představen kolega pilot, jistě by se nezdřáhal vzít ho k sobě do kabiny. Awad by se tak mohl přiučit, jak vlastně nakládání probíhá. Fasil doufal, že Awad bude mít příjemný vzhled i chování. Až nastane neděle, kdy se bude hrát Super Bowl, Fasil černého pilota spolu s celým pozemním personálem, který bude na stanovišti přítomen, bez skrupulí zastřelí. Awad s Dahlií zaujmou svá místa v helikoptéře, zatímco Fasil bude na zemi řídit upevnění bomby. Dahlia pak nálož jednoduše odpálí. Fasil ani trochu nepochyboval o tom, že tento úkol bez zaváhání splní.

Stále ho však trápil onen červený bezpečnostní knoflík. Musí se postarat o to, aby nefungoval. Co kdyby se stalo, že Awad zazmatkuje, použije knoflík a bombu odhodí? Tím celý efekt přijde vniveč.

Bomba nebyla sestrojena k tomu, aby byla shozena. Možná to půjde zajistit tak, že se závěsný hák přiváže napevno lanem k trupu vrtulníku. To se musí provést na poslední chvíli, aby si Awad nestačil všimnout, co se pod vrtulníkem děje. Fasil si nemohl dovolit ten přepych, aby tak důležitý detail svěřil do rukou nějakého importovaného frontového bojovníka. Z tohoto důvodu musí na zemi upevnit náklad osobně.

Takové riziko bylo pro Fasila přijatelné. Pořád se nedalo srovnat s nebezpečím, které by podstoupil v případě, že by pomáhal na lakefrontském letišti u vzducholodě a každou chvíli by mu hrozila možnost ozbrojeného zásahu policie. Takhle měl před sebou pouze neozbrojené dělníky. Až dojde k explozi, podle plánu už bude Fasil na hranicích města a bude směřovat k Houstonu a pak dál do Mexika. Awad by však měl do poslední chvíle věřit tomu, že Fasil na něj bude čekat v autě v Audubonském parku za Tulanským stadionem.

Fasil se dostal ke garáži na konci ulice přesně podle Dahliiných dispozic. Když zajel dovnitř a zavřel za sebou vrata, zkontroloval nákladový prostor auta. Všechno bylo v pořádku. Vyzkoušel, zda funguje motor vysokozdvizného vozíku. Naskočil okamžitě. Vše šlo hladce. Až Awad dorazí do Spojených států a až s ním Fasil probere všechny náležitosti, bude na čase, aby Dahlia zabila toho Američana a přijela za nimi do New Orleansu.

23. kapitola

LANDER ZAÚPĚL a pohnul se na nemocniční posteli. Dahlia Iyadová odložila mapu New Orleansu, na níž studovala ulice tohoto města, a rychle se napřímila. Cítila se, jako by měla tělo celé rozlámané. Dobelhala se k Landerově posteli a položila mu ruku na čelo. Měl teplotu. Na hlavu a na tváře mu položila obklady namočené do studené vody. Jakmile začal pravidelné oddechovat, usadila se do své židle u stolní lampy.

Dahlia procházela podivnými změnami. Když seděla na židli a měla před sebou rozloženou mapu města New Orleans, o němž přemýšlela, dívala se na Landera chladnokrevně, pohledem neohrožené šelmy,

kteřá se může rozhodnout pro jednu z několika možností podle toho, co jí zrovna bude vyhovovat. Když se však přiblížila k Landerovu lůžku a posadila se k němu, hýčkala ho s nevýslovnou péčí. Obojí dělala opravdově. Žádný muž neměl nikdy tak starostlivou a milou ošetřovatelku, jakou byla Dahlia Iyadová Landerovi.

Už čtyři noci spala v nemocničním pokoji v New Jersey na skládacím lehátku. Nemohla Landera opustit, protože se bála, aby nevyzradil něco o jejich plánu, až bude blouznit. Lander blouznil často, ale jediné, o čem mluvil, byly zážitky z Vietnamu a zmínky o lidech, které Dahlia neznala. Také blouznil o Margaretě. Jednou celý večer opakoval dokola: "Jergensi, tys to vyřešil správně."

Dahlia nevěděla, jestli se Lander pomátl, nebo ne, bylo jí však jasné, že do uskutečnění jejich plánu zbývá už jen dvanáct dní. Jestli ho může zachránit, udělá to. Když se jí to nepodaří, pak Lander bude muset zemřít. První řešení pro něj nebylo o mnoho lepší než druhé.

Věděla, že Fasil má naspěch. Ale spěch je nebezpečný. Pokud Lander nebude schopen letět a Fasil by změnil plán tak, že by se to Dahlii nelíbilo, rozhodla se, že Fasila odstraní. Bomba představovala příliš velkou hodnotu, než aby ji vyplývali při úspěšně provedené operaci. Měla daleko větší cenu než Fasilův život. Dahlia by mu nikdy nemohla odpustit to, že se snažil vykroutit z přímé pomoci na lakefrontském letišti. Tato jeho snaha nebyla výsledkem selhání nervů, jako se to kdysi stalo tomu Japonci, kterého musela Dahlia zastřelit při výcviku před akcí, připravovanou pro letiště v Lod. U Fasila to byl výsledek osobních ambicí a o to to bylo horší.

"Snaž se, Michaela," prosila ho šeptem Dahlia. "Snaž se co nejvíc."

Brzy ráno prvního ledna byli agenti FBI a místní policisté rozmístěni po letištích, které se nacházely v okolí New Orleansu - Houma, Thibodaux, Slidell, Hammond, Greater St. Tammany, Gulfport, mezinárodní letiště Stennis a Bogalusa. Po celé dlouhé dopoledne chodily od nich do ústředí zprávy. Fasila ani tu ženu nikdo nezahlédl.

Corley, Kabakov a Moshevsky byli na mezinárodním neworleanském letišti a na letišti Lakefront. Bez úspěchu. Do města se vraceli unavení a zklamaní. Corley, kterému stále přicházely vysílačkou nové zprávy, se nedověděl nic nového ani od celníků, ani z Interpolu. Po libyjském pilotovi nebylo ani stopy. "Ten parchant se sem může dostat kdykoli," rozčilil se Corley, když na dálnici přidal plyn.

Kabakov hleděl zatřpkle z okna a nic neříkal. Pouze Moshevsky si problémy nijak nepřipouštěl. Poté, co předcházejícího dne navštívil noční představení v erotickém Hotsy-Totsy klubu na Bourbonské třídě, kde namísto odpočinku strávil celou noc, teď spokojeně spal na zadním sedadle.

Zabočili na Poydras směrem k federální budově, když se najednou jak velký pták ze svého hnízda odpoutal od země vrtulník a stoupal nad okolními budovami, aby nad stadion Superdome donesl další těžký čtvercový předmět, který se pohupoval těsně pod trupem vrtulníku.

"Hele, hele, Davide," zvolal Corley a nakláněl se nad volant, aby skrz přední sklo mohl pozorovat helikoptéru. Šlápl na brzdový pedál. Kola aut, která jela za nimi, zakvičela, řidiči na ně začali troubit, a když je objížděli, každý z nich pod ochranou své kabiny něco nelichotivého na jejich adresu pronesl. Kabakovovi srdce poskočilo leknutím a ještě stále mu silně tlouklo. Věděl, že na útok je ještě brzy a viděl, že předmět houpající se pod trupem helikoptéry je nějaký stroj, ale utvořená představa, kterou měl o bombě, až příliš odpovídala tomu, co viděl.

Přistávací plocha byla na východní straně stadionu. Corley zaparkoval auto o sto metrů dál, vedle hromady trámů.

"Jestli si to Fasil tady hlídá, bude lepší, když nás nepozná," prohlásil Corley. "Seženu nám ochranný přílby." Corley zmizel na staveništi a za pár minut se vrátil s třemi žlutými helmami a ochrannými brýlemi. "Nasaď si brýle a jdeme se podívat na ten vrtulník," přikázal Kabakov Moshevskému. "Nekoukej do slunce a sleduj všechno po cestě a opevnění tohoto staveniště."

Ještě než Kabakov domluvil, stál Moshevsky na nohou.

Pozemní personál posunoval k přistávací ploše náklad a mírně se pohupující vrtulník začal klesat.

Kabakov se schoval za okno provozní budovy, která se nacházela na konci přistávací plochy, a pozoroval výjev před sebou. Muž, který zodpovídal za náklad, si rukou zastínil oči proti slunci a dával pokyny do malé vysílačky. Vtom se k němu přiblížil Corley.

"Požádejte pilota, aby přistál, buďte tak hodný," řekl Corley. V pootevřené dlani svíral odznak tak, aby ho viděl jen muž, ke kterému hovořil. Ten pohlédl na odznak a potom se zadíval na Corleye.

"O co jde?"

"Byl byste tak laskav a řekl pilotovi, aby přistál?"

Muž přetlumočil Corleyovu prosbu vysílačkou pilotovi a zařval na pozemní personál, který přiběhl a odvezl z plochy velkou pumpu, která byla připravena k naložení. Muži odvraceli obličej od vrtulníku, jenž při přiblížení zvířil spoustu písku. Pracovník, u kterého stál Corley, dal rukou pokyn, že stroj může dosednout na zem a pilot má vypnout motor.

Pilot se vyhoupl z kabiny a jedním pohybem seskočil na zem. Měl na sobě leteckou kombinézu amerického námořnictva, hodně obnošenou, protože na kolenou a loktech se už objevovala bílá místa.

"Co se děje?"

"Tito pánové s tebou chtějí mluvit," řekl muž.

Pilot se zadíval na Corleyovu průkazku. Kabakov neobjevil ve výrazu jeho hnědého obličej žádné změny.

"Půjdeme do budovy, ne? Vy pojd'te taky, pane Maginty," požádal oba Corley.

"Dobře," souhlasil oslovený. "Jenom bych chtěl upozornit, že tenhle šlehač, mám na mysli vrtulník, stojí firmu pět set dolarů každou hodinu, takže to budeme muset co nejdříve zkrátit, jo?"

Když vešli do zchátralé provozní budovy, vyndal Corley fotografii Fasila. "Tohoto muže..."

"Nejdřív bychom se snad mohli představit," navrhl pilot. "Jednak je to slušnost a jednak Maginty přijde jen o dvanáct dolarů."

"Sam Corley."

"David Kabakov."

"Já jsem Lamar Jackson." Podali si ruce. Všichni měli pevný stisk.

"Je to záležitost státní bezpečnosti," začal Corley. Kabakov si všiml, že se výraz v obličej pilotu trochu změnil. Vypadal pobaveně. "Znáte toho člověka?" zeptal se Corley.

Jackson zvedl obočí, když se na fotografii podíval. "Ten tu byl tak před třemi čtyřmi dny, v době, kdy jste vy, Maginty, upravoval lanovou smyčku. A kdo to vůbec je?"

"Uprchlík. Jdeme po něm."

"No, tak to se radši odtud moc nevzdalujte, protože mi řekl, že ještě jednou přijde."

"To že řekl?"

"Jo. A jak jste vůbec přišli na to, že ho máte hledat právě tady?"

"Protože vy máte to, po čem on jde," vysvětloval Corley. "Máte helikoptéru."

"K čemu by mu byla?"

"K tomu, aby mohl zabít spoustu lidí. Kdy říkal, že sem přijde?"

"Neříkal kdy. Já jsem ho ani moc neposlouchal, abych řekl pravdu. Byl to takovej typ vlezlýho člověka, kterej se snažil bejt přátelskej. A co vlastně udělal? Já jen, že jste říkali, že ho stíháte..."

"Je to psychopat a zabiják, politickéj fanatik," odpověděl mu Kabakov. "Má na svědomí spoustu lidských životů. Měl určitě v plánu vás zabít, aby získal vrtulník, až ho bude potřebovat. Řekněte nám, co od vás chtěl."

"Ježíšikriste," domáhal se boží pomoci Maginty a otřel si obličej kapesníkem. "Tohleto já nemám rád."

Otočil se směrem ke dveřím, jako by čekal, že se tam ten maniak objeví.

Jackson potřásl hlavou jako člověk, který se chce ujistit, že se mu to nezdá a že je to skutečnost. Když pak ale hovořil, byl naprosto vyrovnaný. "Stál tady u přistávací plochy a oslovil mě, když jsem si šel dát kafe. Nijak zvlášť jsem ho nebral na vědomí, protože jsem na zájem čumilů zvyklý. Každou chvíli se mě něj akej zvědavce na něco ptá. On se začal vyptávat na to, co takový nakládání obnáší, co je to za typ vrtulníku a tak. Dovolil jsem mu, ať se podívá postranními dveřmi do trupu, ale nesměl mi tam na nic šáhnout."

"A šel se podívat?"

"Jo, šel... a počkejte, ptal se ještě, jak se leze ze zadní části vrtulníku, tam, kde je úložnej prostor, do kabiny pilota. Vzpomínám si, že mě tahle otázka zarazila. Lidí, co to tady vokukujou, se většinou ptají na takový věci, jako jestli se nebojím, že to upustím, anebo kolik to unese a tak. Řekl mi, že má bratra,

ktorej lítá s helikoptérou a že by si tuhle hrozně rád prohlíd."

"A ptal se vás taky, jestli děláte i v neděli?"

"K tomu jsem právě chtěl dojít. Ten frája se mě třikrát ptal, jestli budeme dělat i o víkendech, a já mu stále říkal jo, jo. Pak jsem se už musel vrátit k práci a on si se mnou až moc okatě potřásl rukou a choval se velice přátelsky."

"Ptal se vás, jak se jmenujete?" otázal se Kabakov.

"Jo."

"A taky odkud jste?"

"Ano, taky."

Kabakov si Jacksona instinktivně oblíbil. Vypadal jako člověk, který má dobré nervy. Ke své práci je určitě potřeboval. A také vypadal na to, že když je potřeba, dokáže zatnout zuby.

"Vy jste byl pilot u námořnictva?"

"Byl."

"A taky ve Vietnamu?"

"Udělal jsem osmatřicet letů. Pak mě trochu postřelili a zbytek války jsem trávil jako důchodce."

"Pane Jacksone, potřebujeme vaši pomoc."

"Při dopadení toho chlápka?"

"Ano," odpověděl Kabakov. "Než ho chytíme, potřebujeme ho nějakou dobu sledovat. Začneme ho sledovat od chvíle, kdy od vás bude po své příští návštěvě odcházet. Přijde za vámi společně se svým falešným bratrem. Budou si všechno prohlížet. Nesmějí nic poznat. Takže potřebujeme, abyste nám pomohl."

"Hmhm. Dobrá, možná, že mi to budete moct nějak vrátit. Ted' mi ale dovolte, abych si ověřil, že jste opravdu ten, za kterého se vydáváte, pane FBI." Díval se při tom na Kabakova, ale průkaz vyndal Corley. Pilot zvedl telefon.

"To číslo je..."

"Já si to číslo najdu sám, pane Corley."

"Zeptejte se..."

"Zeptám se, jestli bych mohl hovořit s největším zvířetem, co se tam vyskytuje," doplnil ho Jackson. Neworleanská kancelář FBI obratem potvrdila Corleyovu totožnost.

"Teda," pokračoval Jackson, když položil telefon, "ptali jste se mě taky na to, jestli ten šílenec chtěl vědět, kde bydlím. To znamená, pokud se nemýlím, že chtěl vědět, kde mám rodinu. Aby mě případně mohl k tomu, co chce udělat, donutit."

"Mohlo by to tak být, ano. Pokud by to považoval za nutné," prohlásil Kabakov.

"Dobrá. Tak ted' vám něco povím. Vy byste potřebovali, abych, až sem ten chlápek přijde, dělal jakoby nic, že?"

"Celou dobu vás budeme krýt. Chceme se na něj nalepit, až bude odtud odcházet," vysvětloval Corley.

"Jak víte, že sem vůbec přijde?"

"Protože nejdřív musí přijít s tím svým pilotem, aby si to tady dopředu obhlédl. My datum připravovaného útoku známe přesně."

"Hm, hm. Tak jo. Já to pro vás udělám. Ale během pěti minut budu volat ženě do Orlanda. Chci od ní slyšet, že u nás před domem zaparkovalo vládní auto a že v něm sedí čtyři nejkrutější chlápkové, které kdy v životě viděla. Rozumíte mi?"

"Můžu si od vás zavolat, pane Jacksone?" otázal se zdvořile Corley.

Čtyřicetihodinový dohled na přistávací ploše vrtulníku se protáhl na několik dní. Corley, Kabakov a Moshevsky tam hlídali v pracovní době. Jakmile dělníkům skončila pracovní doba, vystřídala je tříčlenná skupina agentů FBI. Fasil nepřišel.

Každý den přicházel Jackson do práce v dobré náladě a s pocitem, že jim pomůže, i když si stěžoval na dvojici agentů FBI, kteří ho střežili po celou dobu jeho pobytu doma. Řekl, že mu přistihávají křídýlka. Jednou večer Jackson popíjel s Kabakovem a Rachel v hotelu Royal Orleans a jeho dva tělesní strážci seděli u vedlejšího stolu, nic nepili a tvářili se zamračeně. Jackson procestoval kus světa a viděl spoustu

věcí a Kabakov si ho oblíbil skoro nejvíc ze všech Američanů.

Maginty byl úplně jiný. Kabakov si přál, aby Magintyho do té záležitosti nezatáhli. Byl očividně stále vyděšenější. Snadno se dal vylekat a rychle znervóznil.

Čtvrtého ledna ráno přišlo, což komplikovalo nakládání. Jackson si šel do budovy na kávu.

"Co to tam vzadu schováváte," zeptal se Jackson Moshevského.

"Samopal Galila." Moshevsky si nechal s Kabakovovým souhlasem poslat z Izraele úplně nový typ této zbraně. Odstranil zásobník a ostrý náboj z komory a samopal podal Jacksonovi. Upozornil ho, že se mu na zbrani moc nelíbí zabudovaný otvůrák.

"My jsme ve Vietnamu mívali AK-47," zavzpomínal Jackson. "Pak se to někomu nelíbilo a dali nám M-16, kterou jsem měl rád daleko míň."

Do budovy vešel Maginty, a když uviděl samopal, lekl se a obrátil se zase směrem ke dveřím. Kabakov přikázal Moshevskému, aby zbraň schoval. Nechtěl, aby Magintyho zbytečně strašil.

"Abych vám řekl pravdu, tohle já moc rád nemám," vyjádřil se k tomu Jackson. "Víte, spousta chlapů se může podělat z toho, že maj u sebe zbraň - tím samozřejmě nemyslím vás."

Najednou se ozvala vysílačka. "Sedmičko, tady sojka, Jepice přiletěla. Měla by k vám dozazit kolem půl jedné centrálního času."

Jepice byl krycí název pro Abela Awada.

"Sojka končí, sedmičko. Krucinál, Kabakove, tak von přece jen přijel. Dovede nás rovnou k Fasilovi, ty ženský a trhavíně."

Kabakov si oddychl. To byl první hmatatelný důkaz, že se nemýlil, když tvrdil, že terčem arabského útoku bude Super Bowl. "Doufejme, že je dostanem dřív než oni nás s trhavinou. Jinak by to asi bylo za velkého hluku."

"Takže přijdou dneska," obrátil se k nim Jackson. Na jeho hlase nebylo poznat, že by byl rozrušený. Vypadal naprosto klidně.

"Nevím," posuzoval situaci Kabakov. "Možná dneska, možná zítra. Zítra je neděle. Zítřek je pravděpodobnější, protože bude chtít vědět, jak probíhají práce v neděli. Uvidíme zítra."

O tři hodiny a čtyřicet pět minut později vystoupil Abdel Awad z tryskového letadla na mezinárodním neworleanském letišti. Měl s sebou malý kufík. V hloučku cestujících, kteří kráčeli za ním, byl i muž středního věku v šedivém obleku. V jednu chvíli se oči tohoto muže střetly s očima Corleye, který stál přes uličku. Velký muž v šedivém obleku se na moment podíval na vpředu kráčejícího Awada a pak se zase zahleděl jinam.

Corley se s kufrem připojil ke skupině cestujících, kteří se přibližovali k vestibulu. Nesledoval Awada, ale pozoroval hlouček lidí, kteří přišli na letiště uvítat své známé. Hledal Fasila nebo tu ženu.

Awad očividně nikoho nevyhlížel. Mířil přímo k pojízdným schodům, pak vyšel ven a chvíli postál u řady cestujících, kteří čekali na minibus.

Corley vklouzl do auta, ve kterém už seděli Kabakov s Moshevským.

Musí to být zážitek, pozorovat operaci, při které je někdo sledován. Taxi bylo doprovázeno třemi auty a dodávkou. Žádný z vozů nejel těsně za taxíkem déle než pár minut, třebaže cesta do města byla opravdu dlouhá. Když nebylo pochyb o tom, že taxi zastaví u hotelu Marriott, jeden z vozů, které ho sledovaly, rychle zabočil k vedlejšímu vchodu do hotelu. Z auta vyskočil agent, který byl u recepcie dříve než Awad, jenž si sem přišel potvrdit rezervaci svého pokoje.

Agent pak šel rychlým krokem k lavičce u výtahu. "Pět-jedenáct," řekl v chůzi, když míjel muže stojícího pod palmou. To byl další agent, jenž okamžitě nastoupil do výtahu a cecal v pátém patře na příchod Awada, který se objevil v doprovodu hotelového sluhy.

Během půl hodiny získal FBI sousední pokoj a měl agenta v telefonní centrále. Awadovi však nikdo netelefonoval a on sám pokoj rovněž neopustil. V osm večer si objednal na pokoj večeři. Jídlo mu přinesl další příslušník FBI, který od Awada obdržel spropitné čtvrt dolaru. Opatrně držel minci jen za okraj, a když sešel dolů ze schodů, předal ji k odebrání otisků prstů. Celou noc byli všichni agenti ve střehu.

V neděli dopoledne 5. ledna bylo chladno a sychravo. Moshevsky nalil Kabakovovi, Corleyovi a sobě šálek silné kávy. Skrz tenké stěny provozní budovy bylo slyšet listy rotoru velkého vrtulníku, jak

rozsekávají vzduch ve chvíli, kdy stroj znovu odlétal s dalším nákladem.

To, že Kabakov opustil hotel, kde bydlel Awad, bylo sice proti jeho zásadám, ale po rozumné úvaze usoudil, že by na něj měl čekat opravdu spíše u vrtulníku než v hotelu. Když se rozhodl, že si ho očihne zblízka, musel nést i možné riziko, že ho Awad nebo Fasil, pokud by se objevili, zahlédnou. Hlídky v hotelu, které řídil přímo neworleanský policejní velitel, odváděly vskutku profesionální práci. Kabakov byl spokojen. Ani na chvíli nezapochoyboval o tom, že se pilot s Fasilem dostaví na staveniště u stadionu dříve, než se půjdou podívat na Fasilovu bombu. Awad by mohl upravit náklad tak, aby vyhovoval vrtulníku, ale nemohl změnit vrtulník, aby vyhovoval nákladu - nejdříve se tedy půjdou podívat na vrtulník.

Toto místo představovalo v Kabakovově plánu největší riziko a nebezpečí. Arabové budou v této spleti stavebního materiálu stát na zemi, jednat s civilisty, z nichž dva budou vědět, že jsou nebezpeční. Naštěstí tu není Maginty, to je dobré znamení, pomyslel si Kabakov. Po dobu jejich šestidenního hlídkování na staveništi Maginty dvakrát do práce nepřišel, to prý byl nemocný, a dvakrát se opozdil.

V Corleyově vysílačce to zachřcelo. Corleyovi se nedařilo vyladit příjem.

"Jedničko, volá čtyřka." Čtyřka byla skupina agentů, kteří měli na starost páté patro hotelu Marriott.

"Mluvte, čtyřko."

"Jepice opustila pokoj a směřuje k výtahu."

"Čtyřka přepíná. Pětka, slyšíte nás?"

"Tady pětka, sledujeme ho." Uplynula minuta.

"Jedničko, tady pětka. Teď prochází vestibulem." Hlas ve vysílačce zněl tlumeně a Kabakov z toho usoudil, že agent ve vestibulu hovoří do mikrofону, který má umístěný v knoflíkové dírce.

Major hleděl na vysílačku a kroutil ústy v očekávání další zprávy. Pokud by si to Awad namířil jinam, než předpokládali, během několika minut by se Kabakov připojil k agentům, kteří cizince sledovali. Pak z vysílačky vyšel slabý zvuk otáčivých dveří a následovaly zvuky z ulice, jak agent sledoval Awada ven z hotelu.

"Jedničko, tady je pětka. Jde západním směrem na Decatur." Následovala delší pauza. "Jedničko, teď vchází do domu Bien ville."

"Trojko, kryjte je."

"Přepínám."

Uplynula hodina a Awad nevycházel. Kabakovovi se teď ve vzpomínkách vybavovaly všechny místnosti, ve kterých na Fasila čekal. Už téměř zapomněl na to, jak unaveně a zoufale se cítí člověk, který několik dní tráví v uzavřeném prostoru a vyčkává. Nikdo nic neříkal. Major se zamyšleně díval z okna. Corley nespustil z očí vysílačku. Moshevsky si velmi pozorně prohlížel to, co si před chvílí vydlobl z ucha.

"Jedničko, tady pětka. Vychází ven. Plotice je s ním." Kabakov se zhluboka nadechl a velmi pomalu vypouštěl vzduch z plic, jako by si chtěl vychutnat každý kousek úlevy, která s výdechem nastala.

"Plotice" byl Muhammad Fasil.

Pětka ještě pokračovala ve sledování. "Nasedají do taxíku. Vůz má číslo 4758. Státní poznávací značka je Louisiana, čtyři sedm, osm Jana Libor. Dvanáctko, v autě máš..." Větu přerušil jiný hlas. "Tady dvanáctka. Máme ho. Zatačí směrem na západ do ulice Magazine."

"Dvanáctko, přepni na jedničku."

Kabakov šel k oknu. Pozoroval pozemní personál, jak připravuje upínací lana pro příští várku. Jeden z mužů, zřejmě vedoucí, kontroloval upevnění nákladu.

"Jedničko, tady dvanáctka, taxi směřuje na sever na Poydras. Vypadá to, že jede k vám, sojko."

"Tady sojka, vše jsem slyšel, dvanáctko. Přepínám."

Trojice na staveništi zaujala své pozice. Corley zůstal uvnitř provozní budovy, Kabakov se schoval v zadní části dodávky za plachtou a Moshevsky se ukryl na dřevěném záchodě, odkud vykukoval otvorem ve dveřích. Tímto rozmístěním vytvořili kolem přistávací plochy na staveništi trojúhelník.

"Sojko, sojko, tady dvanáctka. Sledované osoby se teď nacházejí na Poydras a Rampart a pokračují na sever."

Corley si počkal, až Jackson helikoptéru nasměroval k přistání a klesal k zemi. Pak mu předal na příslušné frekvenci zprávu. "Budete mít společnost, Jacksone. Za pět minut si udělejte přestávku."

"Dobře, přepínám." Pilotův hlas byl vyrovnaný.

"Sojko, tady dvanáctka. Jsou teď na protější straně ulice, vystupují z taxíku."

"Rozumím, přepínám."

Kabakov nikdy předtím Fasila neviděl a teď ho pozoroval škvírou v plachtě. Díval se na něj, jako by to bylo nějaké exotické zvíře. Mnichovský netvor. Kabakov ho dostihl teprve tehdy, když za ním urazil šest tisíc mil cesty.

Případ s fotoaparátem, pomyslel si Kabakov. Tak odtamtud jsi střílel. Měl jsem tě dostat už v Bejrútu.

Fasil a Awad stáli vedle hromady beden na okraji přistávací plochy a sledovali vrtulník. Byli nejbližší Moshevskému, ale mimo jeho zorný úhel. Povídali si. Awad se k Fasilovi naklonil, něco mu řekl a Fasil přikývl. Awad se otočil a šel k záchodu, kde se skrýval Moshevsky. Dveře byly zavřené na háček.

Awad vešel do vedlejšího záchodu a po chvíli se vrátil k Fasilovi.

Když vrtulník dosedl na zem, oba se otočili, protože jim silný proud vzduchu foukal prach a písek do obličeje. Jackson vyskočil z pilotní kabiny a šel směrem ke kohoutku s pitnou vodou, určenému pro pozemní personál.

Kabakov měl z Jacksona radost, protože se pohyboval a choval naprosto přirozeně. Vzal si kelímek s vodou a pak předstíral, že si až teď všiml Fasila, a dal mu to najevo běžným mávnutím ruky.

Skvěle, řekl si Kabakov, skvěle.

Fasil s Awadem došli k Jacksonovi. Fasil mu Awada představil. Podali si ruce. Jackson přikyvoval. Vydali se směrem k vrtulníku, živě konverzovali a Awad rozhazoval rukama a gestikuloval, neboť se rozhovořil o problémech jejich společného zájmu - řízení helikoptér. Awad se naklonil ke dveřím za pilotní kabinou a rozhlédl se. Zeptal se na něco. Jackson předstíral, že si odpověď musí rozmyslet. Rozhlédl se kolem sebe, jestli náhodou nezahledne svého šéfa, a pak přikývl. Awad vlezl do pilotní kabiny.

Kabakov byl klidný, protože věděl, že Jackson má klíček od zapalování v kapse. Pilot nastoupil za Awadem do kabiny. Fasil se rozhlížel kolem sebe a byl stále ve střehu, i když vypadal spokojeně.

Uplynuly dvě minuty. Jackson s Awadem vylezli ven z kabiny. Jackson kroutil hlavou a ukazoval na hodinky.

Všechno probíhalo perfektně, pochvaloval si Kabakov. Odehrálo se to přesně tak, jak očekával. Awad poprosil Jacksona, jestli by si nemohl vrtulník vyzkoušet, ten mu však řekl, že to v pracovní době nejde z bezpečnostních důvodů, ale že se můžou dohodnout někdy v týdnu brzy ráno před prací, aby měli jistotu, že je neuvidí šéf.

Rozloučili se a podali si ruce. Teď by se teroristé měli jít podívat na trhavinu.

Zpoza provozní budovy se vynořil Maginty a hleděl do svého džbánu s pivem. Došel doprostřed přistávací plochy, když zpozoroval Fasila. Zůstal stát na místě.

Kabakov se pro sebe tiše modlil. Jen to ne. Jdi pryč, ty zkurvysynu.

Maginty zbledl a ústa měl otevřená. Fasil se na něj udiveně podíval. Jackson se široce usmál. Jackson to zachrání. Zachrání to, ujišťoval se Kabakov.

Pilot spustil nahlas, Moshevsky ho slyšel. "Promiňte, kamarádi. Hele, Maginty, tak jsi se nakonec rozhod, že se tu ukážeš, člověče. Už je na čase."

Maginty stál jako přikovaný.

"To se nedivím, že vypadáš tak blbě, když si dáváš hned po ránu tekutej chleba a po nocích vyvádíš."

Jackson ho otočil a chtěl ho nasměrovat k provozní budově. Maginty se však zcela srozumitelně zeptal: "Kde je policie?"

Fasil houkl na Awada a rozběhl se pryč. V ruce držel fotoaparát.

Corley zakřičel do vysílačky. "Chyťte je, krucifix, dělejte něco a chyťte je."

Kabakov rozhrnul plachtu. "Stůj, Fasile."

Fasil na něj v běhu vystřelil a střela z magnumu udělala v plachtě auta díru velkou jako pěst. Utíkal, jak nejrychleji mohl. Kličkoval mezi hromadami stavebního materiálu, které mu překážely. Kabakov měl na něj ztrátu dvaceti metrů.

Awad se pustil za Fasilem, ale vtom vyrazil ze svého úkrytu Moshevsky a chytil ho, aniž by k tomu musel vynaložit zvláštní úsilí. Srazil Awada na zem úderem na krk. Pak spěchal za Kabakovem a Fasilem.

Awad se snažil vstát, ale to už u něj byli Jackson a Corley.

Fasil mířil ke stadionu. Dvakrát se zastavil a vystřelil na Kabakova. Major cítil závan druhé střely, která proletěla kolem jeho obličeje, když se sehnul, aby ho nezasáhla.

Pak se Fasil rozběhl ještě rychleji, protože už měl volnou dráhu, neboť hromady materiálu byly rozmístěny jen po okrajích cesty.

Směřoval ke vstupu na stadion. Kabakov začal před sebe střílet do země ze samopalu. "Halt! Andek!"

Fasila zasáhl do nohou drobný štěrk, který z půdy vyrazily střely ze samopalu, avšak nezaváhal a zmizel v prostorách obrovské stavby.

Kabakov zaslechl slovní výzvu a pak i výstřel směrem od vchodu do stadionu. To z druhé strany přibíhali agenti FBI. Major jen doufal, že Fasila nezastřelí.

Sám proletěl vchodem dovnitř a přeskočil hromadu okenních rámců, které byly opřené o lavici. V horní části ochozů se mihotala světla, neboť se tam stále pracovalo. Kabakov si všiml, že muži ve žlutých helmách vykukují přes zábradlí dolů a sledují, co se děje. Stadionem zazněly tři výstřely. Pak se ozval daleko silnější výstřel, který bezpochyby vyšel z Fasilova magnumu. Kabakov přešel na druhý konec lavice.

Na druhé straně otevřeného patra se dva agenti FBI skrývali za velkým generátorem. O třicet metrů dál za nimi byly u stěny na sebe naskládané pytle cementu do výše hrudníku. Jeden z agentů tím směrem vystřelil a z pytlů se zvířil prach.

Kabakov se přikrčil a rozběhl se k agentům. Nejdříve se schoval za přepravní podlážku na cihly a pak vyrazil na druhou stranu, krčil se a v poslední fázi i kutálel, když vtom Fasil vypálil. To už byl ale major schovaný za generátorem. Na předloktí mu po kapkách prýštila krev v místě, kde ho zasáhl úlomek odštípnutého betonu.

"Dostal to?" zeptal se Kabakov jednoho agenta.

"Myslím si, že ne," odpověděl muž.

Fasil byl v dokonalém úkrytu. Cementová bariéra ho chránila zepředu a betonová zídka mu kryla záda. Třicet metrů zcela volného prostoru ho oddělovalo od Kabakova a agentů, kteří se společně skrývali za generátorem.

Fasil už neměl šanci utéct. Jejich cílem bylo dostat ho živého a donutit jej, aby řekl, kde má ukrytou trhavinu. Chytit ho živého ale bylo stejně nesnadné, jako snaha uchopit chřestýše za hlavu.

Fasil ještě jednou vystřelil. Náboj zasáhl chladič generátoru, ze kterého začal vytékat čurek vody.

Kabakov vypálil dokonce čtyřikrát, ale jen proto, aby dostatečně kryl Moshevského, který je teď doběhl a potřeboval se dostat k nim na druhou stranu.

"Corley šel pro plyn a kouřovou clonu," oznámil Moshevsky.

Za hromadou cementových pytlů se ozval hlas, který se zároveň vysmíval a provokoval. "Proč nejdeš sem za mnou a nesejmeš mě, majore Kabakove? Kolik z vás obětuje svůj život, abyste mě dostali živýho, co myslíš? Jenže to se vám nikdy nepodaří. Tak pojd', majore, jen pojd'. Něco pro tebe mám." Kabakov vykukoval škvírou ve stroji a snažil se uhodnout, kde teď Fasil zrovna je. Musel si pospíšet. Báł se, aby se terorista nezastřelil, než tady budou mít slzný plyn. Ted' mohla Kabakova zachránit jen jedna věc. Na stěně vedle místa, kde se Fasil schovával, byl připevněn velký hasicí přístroj. Fasil bude jen kousek od něj. Je to jasné. Udělej to tak. Neztrácej už ani vteřinu. Major rychle řekl Moshevskému, co má dělat, a gestem naznačil, že nechce slyšet žádné připomínky. Kabakov se za generátorem připravil k vyběhnutí jako sprinter na dráze.

Moshevsky zvedl nahoru svůj samopal a zahájil palbu ve výšce bariéry, za kterou se skrýval Fasil.

Kabakov, skloněný pod proudem střel z Moshevského samopalu, doběhl k hromadě pytlů cementu a krčil se na druhé straně bariéry, za níž se schovával Fasil. Připravil se, ani se na Moshevského neohlédl a mávl rukou. V tu chvíli vyšly z galila další výstřely, tentokrát nasměřované na hasicí přístroj, který se nárazem roztřhl a ze kterého začaly na Fasila stříkat proudy pěny. Kabakov přeskočil pytle s cementem a skočil do pěnové hory, která se na Fasilovi hromadila. Popadl teroristu, který měl obličej plný pěny a nic neviděl. Kolem majora praskaly ohlušující výstřely. Jednou rukou chytil Fasila za zápěstí ruky, v níž držel zbraň, pohazoval hlavou ze strany na stranu, aby mu Fasil nevypíchl oči, a druhou rukou mu zlomil obě klíční kosti. Fasil se začal zmítat bolestí, a když se snažil zvednout, Kabakov ho loktem přitlačil opět

k zemi.

To už příběhl Moshevsky, chytil Fasila za hlavu a natahoval mu bradu a jazyk dopředu, aby se neudusil. Had byl chycen.

Corley uslyšel střelbu, zrovna když vbíhal dovnitř stadionu se slzným plynem. Dál ho nasměroval hluk vycházející zpoza hromady pytlů s cementem, u níž nejspíše postávali dva agenti FBI, které pozoroval Moshevsky, zlostí celý bez sebe.

Corley našel Kabakova, jak sedí na Fasilovi a má obličej v bezprostřední blízkosti jeho tváře. "Kde je to, Fasile? Kde je to, Fasile?" Major mu přitom hýbal čerstvými zlomeninami, takže jeho zajatec vydával řev, který rval uši. "Kde je ta trhavina?"

Corley vyndal revolver a přiložil jeho ústí ke Kabakovovu nosu. "Nechte toho, majore. Sakra, nechte toho."

Kabakov se otočil. "Nezabíjejte ho, Moshevsky." Pak vzhlédl ke Corleyovi. "Tohle je jediná možnost, jak to z něj dostat. Jinak trhavinu nenajdeme. Nic na něj nemáte."

"Budeme ho vyslýchat. Dejte od něj ruce pryč."

Kabakov zaváhal a nakonec zareagoval popuzeně. "Tak jo. Tak si mu klidně přečtete, co máte na průkazce v náprsní kapse."

Pak se postavil. Podlamovaly se mu nohy, byl celý od pěny. Opřel se o pytle s cementem. Zvedl se mu žaludek. Když ho Corley pozoroval, měl taky chuť zvracet, vztek ho už přešel. Corleyovi se nelíbilo, jak se na něj Moshevsky díval. Konal svou povinnost. Vzal si od jednoho z agentů vysílačku. "Tady sojka. Pošlete sanitku k východnímu vchodu stadionu." Podíval se dolů na Fasila, který se svíjel na zemi a sténal, ale oči měl otevřené. "Jste zatčen. Vše, co od této chvíle řeknete, může být použito proti vám," oznámil mu přísně Corley.

Fasil byl zatčen za nelegální překročení hranic a za přípravu spiknutí, při jehož přípravě navíc překročil celní zákony. Awad byl obviněn z nelegálního vstupu do země. Velvyslanectví Spojených arabských emirátů oběma zajistilo právního zástupce z neworleanské advokátní agentury. Ani jeden z Arabů nikomu nic neřekl. Celou neděli večer se Corley ve vězeňské nemocnici snažil cokoli z Fasila dostat. Marně. Dočkal se jenom výsměšného pohledu. Fasilův právní zástupce se případu vzdal, když se dozvěděl, v čem spočívá jeho podstata. Nahradil ho advokát ex offio. Fasil však stejně nereagoval ani na jednoho z nich. Zdálo se, že je ochoten čekat.

Corley vysypal na psací stůl ve své kanceláři obsah červenožluté obálky. "To je všechno, co na Fasila máme."

Kabakov se začal těmi věcmi probírat. Byla tam peněženka, obálka, ve které bylo dva a půl tisíce dolarů na hotovosti, letenka do Mexika, Fasilovy falešné dokumenty a pas. Roztříděné drobné mince, klíče od pokoje v mládežnické ubytovně a od Bienville House a kromě toho ještě dva další klíče.

"V jeho pokoji jsme bohužel nic nenašli," řekl zklamaně Corley. "Jenom nějaký oblečení. Také Awadovo zavazadlo je čistý jako lilie. Snažíme se teď zjistit, odkud pochází Fasilova zbraň. Já se domnívám, že si ji sem už přivezl, protože jednu z děr po kulkách na Leticii způsobilo magnum."

"Řekl něco?"

"Nic." Corley si teď s Kabakovem shodně a tiše vzpomněli na konflikt, který spolu měli při zadržení Fasila na stadionu. Jinak se k tomuto incidentu nikdy předtím ani potom nevraceli.

"Pohrozil jste mu, že ho okamžitě předáte do Izraele, kde ho budou soudit za Mnichov, jestli nebude vypovídat?"

"Vyhrožoval jsem mu už vším."

"A co halucinogeny?"

"To nemůžu, Davide. Podívejte, já jsem dostal dobrý nápad, jak by nám snad mohla pomoci doktorka Baumanová. Hlavně čím. Proto jsem vás ještě k Fasilovi nepustil."

"To jste na špatné adrese. To pro vás neudělá. Žádnou drogu mu nepíchne."

"Já jsem myslel, že ji o to požádáte vy."

Kabakov neodpověděl.

"Tyhle klíče jsou od visacího zámku," začal Corley z jiného soudku. "Ani Fasil, ani Awad žádný takový

zámek na svých zavazadlech nemají. Fasil tím musel něco zamykat. Jestli je ta bomba veliká - a měla by být, pokud je jedna nebo jsou dvě, pak bude někde poblíž nějakého nákladního auta nebo přímo v něm. A to znamená garáž. Zamčenou garáž. Nechali jsme udělat pět set těchto klíčů. Dostanou je strážníci spolu s instrukcemi, že musí vyzkoušet každý zámek ve svém rajónu. Jakmile klíč do nějakýho zámku zapadne, strážník ho vyzkouší a okamžitě nám dá vědět."

Kabakov přikývl a dodal: "Vím, co vás trápí. Ke každému visacímu zámku patří dva klíče, je to tak?" "Je," přiznal Corley. "Takže existuje ještě někdo, kdo má druhou sadu těch dvou klíčů."

24. kapitola

"DAHLIO? Jsi tady?" V místnosti byla tma.

"Ano, Michaele, jsem tady." Dahlia mu položila ruku na rameno.

"Spal jsem?"

"Spal jsi dvě hodiny. Teď je jedna po půlnoci."

"Rozsviť, chci na tebe vidět."

"Dobře. Tady mě máš. Jsem stejná jako dřív."

Lander vzal Dahliinu hlavu do dlaní a palci ji hladil po tvářích. Už tři dny je bez teploty. Čtyřikrát denně dostával dvě stě padesát miligramů erytromycinu. Pomáhalo mu to, ale pomalu.

"Chci zkusit postavit se na nohy."

"Měl bys ještě počkat..."

"Chci vědět, jestli se už teď udržím na nohou. Pomož mi vstát."

Posadil se na kraj lůžka. "Tak a teď to zkusíme." Lander se Dahlie chytil jednou rukou kolem ramen, dívka ho přidržovala kolem pasu. Postavil se na nohy a udělal jeden nejistý krok.

"Mám závrať," řekl Lander, "ale jdeme dál."

Dahlia cítila, že se celý třese. "Michaele, pojď si už zase lehnout."

"Ne. Až dojdou k židli." Zapadl do židle a snažil se překonat pocity závratí a nutkání zvracet. Podíval se na Dahlii a vyčerpaně se na ni usmál. "To bylo osm kroků. Od auta ke kabině vzducholodi to bude víc než padesát pět. Máme pátýho ledna, vlastně šestýho, vždyť už je po půlnoci. Zbývá pět a půl dne. Dokážeme to."

"O tom jsem nikdy nepochybovala, Michaele."

"Ale pochybovala. I teď o tom pochybuješ. Byla bys blázen, kdybys nepochybovala. Pomož mi zpátky do postele."

Lander spal až do deseti hodin, pak byl schopen sám se nasnídat. Bylo na čase mu říct, jak se věci mají.

"Michaele, bojím se, že se něco stalo Fasilovi."

"Kdy jsi s ním mluvila naposledy?"

"V úterý. To bylo podruhé. Volal, aby mi řekl, že nákladák s bombou je v pořádku v garáži. Podle plánu se měl ozvat včera večer. Nezavolal." Dahlia se však ani slovem nezmínila o libyjském pilotovi. Nikdy by to neudělala.

"Ty si myslíš, že ho chytli, vid'?"

"Jinak by byl určitě volal. Fasil by nezapomněl. Pokud nezavolá do zítřka do večera, určitě ho dostali."

"Jestli ho chytili někde jinde než v garáži, pak by nám snad nemělo nic hrozit?"

"Ne. Nic. Jenom ty klíče. Stvrzenku jsem spálila hned, jak jsem ji dostala. Přece si ji nebudu nechávat. Ale Fasil nemá u sebe nic, co by poldy mohlo přivést na naši stopu. Pokud by u něj něco takového našli, určitě by už tady policie byla."

"A co telefonní číslo sem do nemocnice?"

"To nosí Fasil v hlavě. Sem vždycky volal z automatu, který si náhodně vybral."

"Tak potom nám nic nebrání v akci pokračovat. Sice bude obtížnější bombu naložit, když na to budeme jen dva, ale pokud si pospíšíme, taky to zvládneme. Už jsi objednala pokoj v hotelu?"

"No, ve Fairmontu. Ani jsem se nezeptala, jestli už tam je obsluha vzducholodi, bála jsem se..."

"Nic se neděje. Vždycky, když jsme měli v plánu New Orleans, byli jsme tam všichni včas a nocovali

jsme ve Fairmontu. Tentokrát to bude jistě taky tak. Ještě se zkusím trochu projít, pomoz mi, prosím tě." "Aldrichova společnost čeká na můj telefonát, mám jim sdělit, jak to s tebou vypadá." Když jim Dahlia volala poprvé a oznámila jim, že je Lander nemocný, představila se jako jeho sestra.

"Řekni jim, že mám pořádnou chřipku a že budu pryč ještě tak půl druhého týdne. Nechají na rozpisu Farleye jako prvního pilota a Simmonse jako jeho zástupce. Pamatuješ si ještě, jak Farley vypadá? Viděla jsi ho tenkrát, když jsme spolu poprvé letěli vzducholodí v noci přes Shea."

"Pamatuji si na něj."

"Mám ho někde doma na fotce, můžeš si ji prohlídnout, aby sis ho připomněla."

"Až zítra," řekla Dahlia. "Zajedu k tobě domů. Teď zařídím něco jiného. Už ti tohle oblečení musí lézt na nervy."

Dahlia v obchodě naproti nemocnici koupila Landerovi spodní prádlo a staré mu přeprala v koupelně. Na delší dobu ho stále ještě nechtěla opustit. Položila si hlavu na jeho hrudník. Lander se na ni usmál a pošimral ji vzadu na krku.

Neslyším žádný šelest, pomyslela si. Dech má čistý.

25. kapitola

PŘÍTOMNOST Fasila a Awada v New Orleansu už nenechala nikoho z FBI či prezidentovy bezpečnostní služby na pochybách, že Arabové mají v plánu vyhodit do povětří stadion při Super Bowl. Úřady věřily, že teď, když mají Fasila a Awada pod zámekem, je největší hrozba zažehnána, ale přesto si všichni byli vědomi toho, že stále čelí nebezpečné situaci.

Dvě osoby, které přinejmenším okrajově měly s případem určitě něco společného - ta žena a neznámý Američan, byly stále na svobodě. Nikdo ani jednoho z nich neviděl, i přesto, že všem policistům byla podobizna ženy rozdána. A k tomu ještě bylo někde schováno asi půl tuny plastické trhaviny, a to s největší pravděpodobností v okolí New Orleansu nebo přímo ve městě.

Když uplynulo několik prvních hodin po zatčení Fasila a Awada, Corley z padesáti procent věřil tomu, že buď někde ve městě něco vybuchne, anebo že se dočká výhrušného telefonátu, ve kterém bude vyděrač požadovat propuštění Fasila a bude za to ochoten přislíbit, že žádná bomba nevybuchne. Nic takového se však nestalo.

Duplikáty klíčů od visacích zámků byly rozdány mezi tisíc tři sta mužů policejního sboru, kteří ve skupinách prohledávali zámek po zámku ve svých rajónech, a protože v instrukcích stálo, že musí vyzkoušet nejen garáže, ale i sklady, bylo nemožné, aby to všechno zvládli. Město New Orleans bylo příliš velké na tak malý policejní sbor. Hledání pokračovalo celý týden uprostřed dryáčnických reklam a davů lidí, kteří se začali do města sjíždět, neboť velkolepý víkend se nezadržitelně blížil.

Návštěvníci, kteří přijížděli na Super Bowl, byli jiní, než ti, co město navštívili kvůli Sugar Bowl. Tito lidé pocházeli z vyšších sociálních vrstev, měli elegantnější oblečení. Chovali se více strojeně a měli větší požadavky na služby při návštěvách restaurací. Do New Orleansu vždycky přicházely peníze, ale při této události tekly přímo potoky peněz. Před restauracemi jako Antoine's či Galatoire's či Court of Two Sisters stály fronty táhnoucí se přes tři vchody sousedních domů a z podniku French Quarter zněla daleko do okolí hudba po celou noc.

Lístky ke stání byly už také vyprodány, což znamenalo, že stadion bude do posledního místa naplněn osmdesáti čtyřmi tisíci diváky. Spolu s fotbalovými fanoušky přicházeli do města i hazardní hráči, zloději a prostitutky. Policie měla plné ruce práce.

Kabakov se ve čtvrtek šel podívat na letiště, kam měli přiletět hráči týmů Washington Redskins a Miami Dolphins. Připojil se k davu lidí, kteří přijeli své favority uvítat, a byl nervózní, když si vzpomněl, jak zemřeli izraelští sportovci na mnichovském letišti, a tak přejížděl pohledem davy fanoušků a hráčů, kteří vystupovali z letadla a mávali. Jásajícímu davu moc velkou pozornost nevěnoval.

Jednou šel Kabakov navštívit do vojenské nemocnice Fasila.

Postavil se před jeho postelí a pět minut se na něj jenom díval. Byl tam s ním Corley a dva mohutní agenti FBI.

Nakonec Kabakov k Fasilovi promluvil. "Fasile, pokud budeš propuštěn ze zdejší vazby, jsi mrtvý člověk. Američané tě vydají Izraeli, kde budeš souzen za Mnichov a do týdne budeš viset. Na to bych se moc rád přišel podívat.

Když mi však řekneš, kde je ta trhavina, budeš sedět za pašování a získáš pár let života. Asi pět, možná i víc. Jsem si jist, že věříš tomu, že do té doby bude Izrael smeten z povrchu zemského a že ti pak už nic nebude z jeho strany hrozit. Samozřejmě se nic takového s Izraelem nestane, ale ty přece věříš opaku. Zamysli se nad tím."

Fasil přihmouřil oči, až z nich zůstaly jen tenké čárky, Škulbl hlavou dopředu a plivl na Kabakova, kterému slina stékala dolů po košili. Tento pohyb dopředu byl pro Fasila velmi bolestivý, protože vzhledem ke svým zlomeninám byl připoután k lůžku. Zašklebil se na majora a položil se opět na polštář. Corley popošel dopředu, ale Kabakov se ani nepohnul. Chvilí se na teroristu upřeně díval, pak se otočil a odešel.

V pátek o půlnoci přišlo z Bílého domu očekávané rozhodnutí. Super Bowl se bude hrát podle plánu.

V sobotu ráno 11. ledna uspořádali Earl Biggs a Jack Renfro z prezidentovy bezpečnostní služby poslední schůzi ohledně ochranných opatření při Super Bowl. Konala se v neworleanském ústředí FBI. Na schůzi bylo přítomno třicet agentů FBI a Kabakov.

Renfro se postavil před velký plán Tulanského stadionu. "Ještě dnes ve čtyři hodiny odpoledne proběhne poslední prohlídka celého stadionu," oznámil. "Skončí kolem půlnoci. Od té chvíle bude stadion uzavřen. Carstone, váš tým je na tento úkol připraven?" zeptal se, ale neznělo to jako otázka.

"Připraven."

"Budete mít k dispozici ještě šest mužů s přístroji na vyhledávání trhaviny, kteří znovu zítra ve tři čtvrtě na dvě naposled zkontrolují prezidentovu ložnici."

"Dobře. Budu je tom stručně informovat."

Renfro se vrátil k plánu stadionu visícímu za ním na zdi. "Jakmile se potvrdí, že na stadionu žádná trhavina není, pak může být útok uskutečněn jen dvěma způsoby. Buď budou Arabové chtít tu nálož přivést na stadion v autě, nebo se budou snažit přenést ji co největší množství pod oděvem. Nejdřív k těm autům."

Renfro si vzal do ruky ukazovátka. "Na následujících silnicích budou připraveny zátarasy - a sice na Willow Street z obou stran stadionu a potom na ulicích Jonsonské, Estherské, Barretské, Storyské a Delordské. Hickoryho třída bude přehrazena v místě, kde se kříží s Audubonskou. Tohle jsou důkladné zátarasy, které zastaví každé auto v jakékoli rychlosti. Nechci nikoho z vás vidět, jak někoho stavíte mávnutím. V momentě, kdy se stadion naplní, průjezd se definitivně uzavře."

Jeden z přítomných agentů zvedl ruku.

"Ano?"

"Televizáci si stěžují, že chceme o půlnoci uzavřít stadion a neumožnit jim tam přístup. Přenosové vozy sice zaparkují už dnes odpoledne, ale potřebovali by se k nim dostat i v noci."

"To je mi líto," odpověděl Renfro. "Ale musíte jim říct, že ani pro ně žádná výjimka neplatí. Po půlnoci nikdo na stadion nesmí. V neděli v deset hodin dopoledne mohou kameramani zaujmout svá místa. Žádná zavazadla ale s sebou tahat nebudou. Je tady někdo z federálního letectva?"

"Zde," ohlásil se mladý muž, který měl na svůj věk velmi málo vlasů. "Když vezmu v úvahu, že oba teroristé jsou stále ve vazbě, považuji za mizivě pravděpodobné, že by Arabové mohli zaútočit z letadla."

Muž hovořil plyně, jako kdyby četl předem napsanou zprávu. "Obě letiště jsme kvůli bombě důkladně prohledali." Mladý muž se na chvíli odmlčel, protože se rozhodoval, jestli na začátku další věty použije slovo „avšak“, nebo „přesto“. Nakonec si zvolil spojku avšak. "Avšak z mezinárodního neworleanského letiště, stejně jako z Lakefrontu, neodstartuje žádné soukromé letadlo po celou dobu zápasu, dokud nebude stadion zase prázdný, kromě speciálů a nákladních letadel, jež máme všechny podchycené. Reklamní lety zůstávají podle plánu nezměněny. Neworleanské policie bude mít po celou dobu zápasu na obou letištích své lidi, kteří budou sledovat, jestli se snad někdo nechce náhodou pokusit nějakého letounu zmocnit."

"V pořádku," reagoval spokojeně Renfro. "Vojenské letectvo se postará o to, aby se žádné neznámé letadlo v té době do New Orleansu nedostalo. Zaujmou stejné pozice, jak tomu bylo 31. prosince. A

samozřejmě budou kontrolovat i vzdušný prostor mimo město. Budou mít pod radarovým dohledem oblast v dosahu sto padesáti mil. My budeme okolí hlídat helikoptérou.

A teď k osobním prohlídkám jednotlivců. Dali jsme do hromadných sdělovacích prostředků zprávu, aby ti, kdož se chystají na zápas, přišli před stadion už hodinu dvě před začátkem," pokračoval Renfro.

"Někteří to tak udělají, někteří ne. Před vstupem do hlediště budou všichni procházet detektory, které nám dodají aerolinky. To bude vaše starost, Fullilove. Překontrolovali vaši lidé funkčnost toho zařízení?" "Všechno je připraveno."

"Ti, kteří naši výzvy neuposlechnou, budou pak vztekli, protože budou stát v dlouhých frontách, než na ně přijde řada u detektoru a přijdou o zahajovací výkop. Ale nedá se nic dělat. Majore Kabakove, máte k tomu nějakou připomínku?"

"Mám." Kabakov předstoupil před účastníky porady. ..Mám poznámku k těm osobním prohlídkám u detektorů. Žádný terorista si přece nepočká na to, až ho detektor odhalí, začne zvonit a vy si pro něj přijdete. Bude nutné sledovat frontu blízko přístroje. Protože ten, kdo u sebe bude něco mít, se pokusí objevit jinou cestu. Bude sledovat především policisty. Třeba nepohne ani hlavou, ale oči mu budou jistě jezdit ze strany na stranu. Pokud se vám někdo bude zdát podezřelý, popadněte ho okamžitě z obou stran. Bez jakéhokoli varování. Jakmile totiž dotyčný zjistí, že je s ním zle, bude se snažit zabít co nejvíc lidí." Kabakov si byl vědom toho, že mu možná přítomní agenti mají za zlé, když je upozorňuje na věci, které jsou jim dávno dobře známé. Vůbec mu to však nevadilo.

"Pokud by to šlo, bylo by dobré u každého vchodu zřídit granátovou jámu. Snad postačí navršit kruh z pytlů písku, ale samozřejmě díra v zemi a pytle písku kolem ní by byly lepší. Když se začne granát kutálet po zemi uprostřed davu, to se pak těžko něco dělá. A ještě hůře je ve chvíli, kdy se k němu nemůže nikdo dostat nebo pokud ho nemáte kam hodit, aby při explozi neublížil. Tříštivé ruční granáty, jež teroristi obvykle používají, mají pětisekundový zapalovač, který obvykle bývá připnutý špendlíkem k oblečení. Takže se jim nesnažte granáty brát násilím. Buď je nejdříve zabijte, nebo, pokud to situace dovolí, jim zablokujte ruce. A pak nespěchejte, až budete granáty odebírat.

Pokud bude útočník při zásahu zraněný, bude ležet na zemi a vy se k němu nebudete moci hned dostat a zkontrolovat mu ruce, raději ho zastřelte. Do hlavy. On by totiž mohl mít u s sebe nálož, kterou by odpálil, pokud mu svým chvilkovým váháním poskytnete čas." Kabakov si všiml, že obličeje některých přítomných jsou jeho slovy znechuceny. Nedbal na to.

"Střelba u jednoho vchodu nesmí odvrátit pozornost ostatních policistů u dalších vchodů. To je naopak ten pravý čas, kdy bude nutné být obezřetnější, protože jestli něco bouchne na jednom místě, pak to jistě bude mít odezvu i jinde. A ještě jedna věc. Jedním z teroristů je žena, jak sami dobře víte." Kabakov se na moment odmlčel, sklonil hlavu a odkašlal si. Když se zase ozval, mluvil hlasitěji.

"Tehdy v Bejrútu jsem se na ni díval spíš jako na ženu než jako na členku hnutí. To je taky jeden z důvodů, proč jsme se ocitli v této situaci. Neopakujte tutéž chybu."

Když Kabakov skončil a posadil se, bylo v místnosti naprosté ticho.

"Na každé straně stadionu bude v pohotovosti záložní tým," vzal si opět slovo Renfro. "Budou reagovat na každý poplach. Ale vy své pozice neopouštějte. Až skončíme, tak si nezapomeňte tady na stole vzít svoje identifikační štítky. Má někdo nějaký dotaz nebo připomínku?" Renfro se tázavě rozhlížel po místnosti, jestli se ještě někdo nepřihlásí o slovo. "Tak do práce, pánové."

Tulanský stadion byl v pozdních hodinách v předvečer Super Bowl osvětlený a tichý. Zdálo se, že jeho obrovské prostory pohltily tlumené zvuky, způsobované prohledávajícími týmy. Nad řekou Mississippi se převalovala mlha, ale o míli dále se rozplynula pod proudem světél velkoměsta.

Kabakov stál s Moshevskym nahoře na tribuně, kde v zastíněné lóži pro tisk probleskávala světélka jejich doutníků. Půl hodiny tam stáli mlčky.

"Stejně by sem mohli něco pronést," prolomil nakonec ticho Moshevsky. "Pod oblečením. Pokud nebudou mít s sebou baterii nebo ruční zbraň, detektor kovů nic nepozná."

"Nepozná."

"Dokonce i kdyby byli jenom dva, mohli by to tady pěkně zřídit."

Kabakov na to nic neřekl.

"Jenže proti tomu nemůžeme nic dělat," pokračoval dál Moshevsky. Kabakov několikrát vztekle potáhl. Doutník se jasně rozsvítil. Moshevsky zjistil, že bude lepší, když bude mlčet.

"Zítra budete se záložním týmem na západní straně," pronesl Kabakov. "Už jsme o tom s Renfrem mluvili. Budou vás očekávat."

"Ano, pane."

"Jestli si to Arabové přivezou v autě, musíte se co nejrychleji dostat dozadu a odpojit rozbušky. Každá zdejší parta na to sice má určeného člověka, ale já bych chtěl, abyste na to dohlédl radši vy sám."

"Jestli bude vzadu plachta, tak bych se asi měl dostat do auta bokem, protože k zadnímu čelu by mohl být drátem připojený granát."

Kabakov přitakal. "Řekněte to i veliteli týmu, jakmile se tam všichni sejdete. Ráchel popouští švy u vaší neprůstřelné vesty. Já je taky rád nemám, ale chci, abyste ji měl na sobě. Kdyby začali střílet, bylo by lepší, abyste vypadal jako ti, co zůstanou naživu."

"Ano, pane."

"Corley si vás vyzvedne ve tři čtvrtě na devět. Jestli ještě v jednu ráno budete v Hotsy-Totsy klubu, dozvím se to."

"Ano, pane."

O půlnoci prozařovala pouliční světla na Bourbonské třídě v New Orleansu mlhavou noc. Aldrichova vzducholod' se vznášela na mostem přes řeku Mississippi. Řídil ji Farley. Po stranách vzducholodi se jedno po druhém rozsvěcovala velká písmena nápisu: "Nezapomínejte na své mazlíčky, kupujte jim chutné balíčky."

V hotelu Fairmont, v pokoji o dvě patra nad Farleyem, sklepala Dahlia Iyadová teploměr a dala ho Landerovi do úst. Ten byl po cestě z New Jersey velmi zesláblý. Protože se museli vyhnout neworleanskému mezinárodnímu letišti, aby Dahlii někdo nepoznal, museli letět až do Baton Rouge, kde si půjčili auto, ve kterém se dostali do New Orleansu. Lander pohodlně ležel na zadním sedadle. Teď byl velmi bledý, ale oči měl jasné. Dahlia se podívala na teploměr. Horečku Lander neměl.

"Měla by ses jít podívat na ten nákladák," řekl.

"Jestli tam je, nebo není, Michael? Jestli chceš, abych to šla zkontrolovat, tak samozřejmě půjdu, ale čím méně se budu na ulici ukazovat..."

"Máš pravdu. Buď tam je, anebo není. Mám uniformu v pořádku?"

"Nechala jsem ji vyžehlit. Je jako lísteček."

Dahlia objednala u pokojské horké mléko, do něhož Landerovi přidala mírné sedativum. Během půl hodiny pacient tvrdě usnul. Dahlia nespala. Teď, když je Lander fyzicky zesláblý, musí s ním zítra letět, i kdyby nemohli s sebou vzít část k tomu uzpůsobené gondoly. Může mu pomoci s výškovým kormidlem a měla by se postarat o rozbušku. Jinak to nepůjde.

Protože věděla, že zítra zemře, asi půl hodiny tiše plakala sama nad sebou. A potom záměrně začala vzpomínat na všechno, co ji v životě postihlo a zle poznamenalo především v uprchlickém táboře. Vzpomněla si na chvíli, kdy se v roztrhaném stanu její matka, tehdy pětaticetiletá, zmítala bolestí ve smrtelné křeči. Tenkrát bylo Dahlii deset let. Nemohla jí nijak pomoci, jenom jí z obličeje odháněla mouchy. Tolik už toho prožila. Celý Dahliin život byl na nic, úplně na nic. Pak se opět uklidnila, ale usnout nemohla.

V hotelu Royal Orleans seděla u zrcadla Ráchel Baumanová a česala si vlasy. Kabakov ležel na posteli, kouřil doutník a pozoroval ji. Rád se na ni díval, když se jí ve vlasech, jak je pročesávala, odráželo světlo. Líbila se mu křivka jejího těla, jak se prohýbala v zádech, když si házela vlasy přes ramena.

"Jak dlouho tu pak ještě zůstaneš, Davide?" Při této otázce se na něj Ráchel dívala v zrcadle.

"Dokud nebudu mít tu trhavinu."

"A co ti dva - ten Američan a ta žena?"

"To nevím. Tu ženskou bychom snad nakonec měli dostat. Bez té trhaviny tu toho moc nenadělá. Až najdeme výbušninu, budu muset vzít Fasila s sebou a předat ho soudu, který ho odsoudí za ten Mnichov."

Ráchel se už na něho nedívala.

"Ráchel?"

"Ano."

"V Izraeli potřebujeme dobré psychiatry, víš to? Byla bys překvapená, kolik Židů potřebuje psychiatra. A v létě tam ke specialistovi chodí i křesťani. Znáš v Jeruzalémě jednoho Araba, který jim prodává kousky kříže, ke kterým přichází tak, že je násilím..."

"Promluvíme si o tom až jindy. Až nebudeš v takovém rozpoložení a až se budeš moci líp vyjádřit."

"Promluvíme si o tom zítra při večeři u Antoine's. Tak a teď konec řečí a česání - nebo jsem se zase nevyjádřil dost dobře?"

Ani v jednom z hotelových pokojů ve Fairmontu nebo Royal Orleansu se už nesvítilo. Oba hotely stály v centru města, které už léta s nimi prožívalo podobné tiché noční hodiny.

26. kapitola

V NEDĚLI dvanáctého ledna rozlilo červené vycházející slunce po neworleanské obloze ohnivou září. Michael Lander vstával brzy. Celou noc se mu zdálo o velrybách a na chvíli vůbec nevěděl, kde teď vlastně je. Pak se rychle na všechno upamatoval. Dahlia seděla na židli, hlavu měla zakloněnou dozadu a pozorovala ho mírně přihmouřenýma očima.

Lander rychle vstal a šel k oknu. Růžově zlaté pruhy sluneční záře lemovaly ulice na východě. Mlha se držela při zemi a obloha byla jasná. "Dneska bude pěkně," řekl spokojeně Lander. Vytočil číslo předpovědi počasí pro leteckou dopravu. Dozvěděl se, že bude vát severovýchodní vítr rychlostí patnáct uzlů a místy bude dosahovat až dvaceti. To byla dobrá zpráva. Takže z lakefrontského letiště bude mít Lander vítr v zádech. Vypadalo to, že bude moci ze vzducholodi dostat rychlost až šedesát uzlů.

"Nechceš ještě chvíli odpočívat, Michaele?"

Lander byl bledý. Dahlia věděla, že ještě moc sil nemá. Ale snad mu na dnešní velký den budou stačit. Alespoň hodinu před začátkem zápasu už musí být vzd'ucholod' zkušebně nad stadionem, aby televizní technici mohli provést poslední přípravy k přenosu a aby si jí všimli fanoušci, kteří se na utkání budou sjíždět. Lander musí vylétnout hodně dluho před zápasem, aby se ještě stačil vrátit pro bombu.

"Ještě si chvíli odpočinu," dal Dahlii za pravdu a šel si lehnout. "Obsluha mi nebude volat dřív než v poledne. A Farley, ten letěl včera večer, takže dneska bude vyspávat a dřív než na oběd se z pokoje určitě nevyhrabe."

"Já vím, Michaele. Já se o to postarám."

"Byl bych klidnější, kdybys u sebe měla zbraň." Nemohli si dovolit riziko a brát si střelné zbraně na letiště v Baton Rouge. Malé zbraně měli uložené ve vaku v nákladním autě společně s bombou.

"Není třeba. Já to zvládnou i tak. Můžeš si být jist."

"Já vím," řekl Lander. "Vím, že se na tebe můžu spolehnout."

Corley, Kabakov a Moshevsky vyrazili na stadion v devět hodin ráno. V ulicích kolem hotelu Royal Orleans byly davy lidí, kteří se v noci moc nevyspali, neboť oslavovali své týmy, a kteří se potulovali Francouzskou čtvrtí s vlajkami a všelijakými nesmyslnými malůvkami, jež měly dotvářet atmosféru nadcházejícího zápasu. Vítr s sebou nesl po Bourbonské třídě špinavé a zmačkané papírové kelímky a ubrousky.

Corley musel jet tímto úsekem velmi pomalu. Pak teprve mohl přidat plyn. Byl nervózní. Propásl dobu, kdy v hotelech bylo ještě možné si rezervovat pokoj, kdy ještě nebyly tolik vytížené, a tak teď musel přespávat v pokoji pro hosty u jednoho agenta FBI, kde se moc dobře nevyspal. Snídaně, kterou mu ráno připravila agentova žena, byla opravdu lehká. Na Kabakovovi bylo vidět, že se nejen velmi dobře vyspal, ale že i vydatně posnídal, což Corleye ještě více rozčilovalo. Jeho vnitřní zlost nabývala vrcholu ve chvíli, kdy si Moshevsky na zadním sedadle prostřel k snídani a začal si pochutnávat na ananasovém melounu.

Kabakov se na předním sedadle zavrtěl, přičemž čímsi kovovým zavadil o kliku dveří.

"Co to bylo za zvuk, sakra?"

"Uvolnila se mi zubní protéza," odpověděl Kabakov Corleyovi jízlivě.

"To je velká sranda."

Major si přes sedadlo přehodil kabát a tím poodhalil tlusté pouzdro samopalu Uzi, který měl pod paží.

"A Moshevsky má s sebou co? Bazuku?"

"Teď mám právě meloun," ozvalo se zezadu.

Corley pokrčil rameny. Moshevského angličtině nerozuměl občas ani ve chvíli, kdy se Moshevsky opravdu snažil, natož když na něj promluvil s plnými ústy.

Na stadion přijeli v půl desáté dopoledne. Ulice, po kterých se nebude jezdit, až se hlediště zaplní, byly připraveny k zablokování. Auta a bariéry, které po začátku zápasu odříznou stadion od přístupových cest, teď stály v trávě podél hlavních dopravních tepen. Poblíž jihovýchodní brány stadionu bylo zaparkováno deset sanitek. Blokádou budou propuštěny pouze vozy záchranné služby, které budou odjíždět směrem ze stadionu. Muži z prezidentovy bezpečnostní služby už zaujali své pozice na střechách domů podél Audubonské ulice a měli výborný výhled na plochu, kam přistane helikoptéra přivázející prezidenta.

Byli maximálně připraveni.

Byl to zvláštní pohled vidět pytle s pískem rozmístěné vedle klidných ulic. Některým z agentů FBI to připomnělo situaci z roku 1963, když byla volba královny krásy Ole Miss campus.

V devět hodin ráno si Dahlia Iyadová objednala do pokoje tři snídaně. Zatímco na ně čekala, vyndala z kabelky velké dlouhé nůžky a izolační pásku. Z nůžek vyšroubovala šroubek, který drží obě ramena při sobě, vzala jednu polovinu nůžek a do otvoru po šroubku zasunula tři palce dlouhý kolík, který upevnila izolační páskou. Pak izolační páskou omotala ještě držadlo nůžek a vložila je do kapsy.

Za deset minut půl desáté pokojská přinesla objednanou snídani.

"Ty se nasnídej, Michaele, dokud je to teplý," řekla Dahlia po jejím odchodu. "Já jsem za minutu zpátky."

Položila jednu snídani na podnos a odešla s ní k výtahu, který ji odvezl o dvě patra níž.

Zaklepala na dveře pokoje, za nimiž se ozval ospalý Farleyův hlas.

"Pane Farley?"

"Ano."

"Vaše snídaně."

"Já jsem si žádnou neobjednával."

"To je pozornost podniku. Celé posádka vzducholodi ji dostala. Jestli ji nechcete, odnesu ji pryč."

"Ne, ne, já si ji vezmu, moment."

Když šel Farley otevřít dveře, měl na sobě jen kalhoty a byl rozcuchaný. Kdyby byl někdo v té chvíli šel po chodbě, zaslechl by výkřik, ovšem hned v zárodku utlumený. O minutu později vyklouzla z pokoje Dahlia. Na kliku dveří pověsila cedulku "Nerušit" a vracela se po schodech nahoru do svého pokoje, kde na ni čekala její snídaně.

Ještě jednu záležitost potřebovala vyřídit. Počkala, až Lander dojedl. Pak si spolu lehli na postel. Dahlia držela Landera za jeho zmrzačenou ruku.

"Michaele, ty víš dobře, jak moc bych chtěla s tebou letět. Myslíš, že bys mě mohl vzít s sebou?"

"Zvládnou to sám. Není třeba, abys letěla."

"Já ti chci pomoci. Chci být s tebou. Chci to vidět."

"Tam bys už toho moc neviděla. A tu explozi uslyšíš kdekoli."

"Vždyť se ani z toho letiště se zdravou kůží nedostanu, Michaele. Víš, že moje váha za tohle počasi nerozhoduje. Venku je dvacet stupňů a vzducholod' je celé odpoledne na sluníčku. Ale jestli se domníváš, že bys ji nahoru nedostal, tak..."

"Ale dostanu. Máme rezervu z přehřátí."

"Takže budu moci letět, Michaele? Když jsme to všechno takhle spolu absolvovali."

Lander se otočil a podíval se jí do očí. Na tváři měl od polštáře otláčené červené skvrny. "Budeš muset z kabiny vzducholodi rychle vyndat ty pytle. Ty, co jsou pod zadním sedadlem. Až se odpoutáme od země, tak si to upravíme. Můžeš letět se mnou."

Dahlia Landera pevně objala a pak už nic neříkali.

O půl dvanácté Lander vstal a Dahlia mu pomohla se obléct. Měl úplně bílé tváře, a tak mu raději natřela obličej samoopalovacím krémem, čímž jeho bledost trochu zakryla. Za deset minut dvanáct vyndala ze své lékárničky injekci s novokainem. Vyhrnula Landerovi rukáv a umrtvila mu část předloktí. Pak vyndala další, menší injekční stříkačku z umělé hmoty, na které byla nasazená jehla. Ve stříkačce bylo třicet miligramů roztoku ritalinu.

"Možná že až si pichneš tuhle dávku, bude se ti zdát, že jsi moc upovídaný. V dobré náladě. Nepoužívej to dřív, než budeš cítit, že ti opravdu docházejí síly."

"Dobře, dej mi to tam."

Dahlia jehlu zasunula do místa, které předtím Landerovi znecitlivěla, a stříkačku mu upevnila náplastí k ruce. K injekci přiložila tužku, aby se obsah náhodným zmáčknutím nevystákl. "Až přijde čas, tak stačí, když si injekci nahmataš přes košili a palcem ji zmáčkneš."

"Já vím, já vím."

Dahlia ho políbila na čelo. "Kdybych se náhodou na letiště s nákladákem nedostala nebo kdyby na mě čekali..."

"Tak jednoduše shodím vzducholod' na stadion," přerušil ji Lander. "Sice by to zabilo jen pár lidí, ale já si myslím, že zbytečně uvažujeme o těch nejhorších alternativách. Doteďka se nám přece všechno dařilo, ne?"

"Protože jsi to všechno dobře vymyslel."

"Sejdeme se na letišti ve čtvrt na tři."

Dahlia ho doprovodila k výtahu, pak se vrátila do pokoje a sedla si na postel. Ještě měla chvíli čas, než se měla vypravit pro nákladní auto s bombou.

Když Lander sjel do hotelového vestibulu, všiml si posádky, jak stojí u recepcce. Byl tam Simmons, Farleyův druhý pilot a dva kameramani. Šel směrem k nim a snažil se nasadit švihácký krok.

Odpočinu si cestou v autobuse, řekl si Lander.

"Proboha, to je Mike," zděsil se Simmons. "Já myslel, že ses nemocnej. Kde je Farley? My jsme mu volali do pokoje. Už tady na něj čekáme."

"Farley měl v noci děsně hloupou nehodu. Jedna opilá holka mu vypíchla nehtem oko."

"Ježíši."

"Je celkem v pořádku, ale teď běhá po doktorech, aby se mu na to podívali. Takže dneska poletím já."

"Kdy jsi sem dorazil?"

"Dneska dopoledne. Ten zpropadenej Farley mě zavolal ve čtyři ráno. Pojd'me, stejně už máme zpoždění."

"Miku, ty ale nevypadáš moc dobře."

"Pořád líp než ty. Jdeme."

Při vjezdu na lakefrontské letiště všichni museli ukázat své průkazy. U brány byla zaparkovaná tři policejní auta.

Dvě stě dvacet pět stop dlouhá, stříbrně, rudě a modře zbarvená vzducholod' odpočívala na travnaté ploše mezi ranvejemi. Na rozdíl od letadel, která se uvelebila před hangáry, ze vzducholodi přece jen vyzařoval dojem, že se připravuje k letu. Nosem spočívala na jednom kole proti kotevnímu stožáru a směřovala severovýchodním směrem jako větrná korouhev. Poblíž stál velký autobus, který přivezl pozemní personál, a přívěs, ve kterém byly údržbářské potřeby. Vzhledem k tomu, že jak auta, tak lidé stáli v bezprostřední blízkosti vzducholodi, byli všichni ve srovnání s nimi jako trpaslíci.

Šéf pozemního personálu Vickers si utřel ruce do hadru. "To jsem rád, že vás vidím, kapitáne Landere. Máte ji připravenou."

"Děkuju." Lander si jako vždycky obešel celou vzducholod', aby se sám přesvědčil, jestli je všechno v pořádku. Bylo, Lander o tom ani nijak zvlášť nepochyboval. Vzducholod' byla jako ze škatulky. To byla jedna z věcí, které se Landerovi vždycky líbily. "Vy ostatní jste také připraveni?"

Lander se Simonsem v kabině prošli poslední stránky předletové přípravy.

Vickers spilal dvěma kameramanům. "Haló, videošéfe, byl byste tak laskav a spolu se svým asistentem usadil svůj zadek v kabině, abychom to mohli zvažít?"

Pozemní personál se rozestoupil kolem zábradlí gondoly a nasunul vzducholod' na přistávací kolo. Vickers dal na stranu dvanáctikilové pytle, které visely ze zábradlí a představovaly zátěž. Posádka si nastoupila.

"Jsme vo chlup pod limitem. Je to dobrý."

Vickers byl radši, když vzducholod' startovala těžší. Věděl, že díky spotřebě paliva se brzy značně odlehčí.

"Kde je kola? Máme tady vůbec nějaký pití?" zeptal se žíznlivý Simmons. Vzhledem k tomu, že jejich let bude trvat alespoň tři hodiny, nebo možná i déle, museli mít s sebou nějaké občerstvení. "Jistě, jsou tady."

"Na, Simmons, vezmi si," řekl Lander.

"Díky." Simmons vklouzl do pilotního sedadla po levé straně kabiny. Mávl rukou u předního skla na muže z obsluhy, kteří od kotevního stožáru odpoutávali vzducholod', a osm mužů natáčelo pomocí provazů její trup do správné polohy.

"Jdeme na to." Simmons otočil výškovým kormidlem, přidal plyn a obrovská vzducholod' zamířila do oblak.

Lander seděl na sedadle vedle pilota. Let ke stadionu by měl normálně trvat deset minut. Lander si spočítal, že pokud jim vydrží vítr v zádech, mohlo by se jim to podařit za sedm minut.

Dálnice pod nimi, která vedla k Tulanskému stadionu, byla úplně ucpaná auty.

"Někteří z těchhle v zácpě určitě přijdou o výkop," prohlásil Simmons.

"Vypadá to tak," přikyvoval Lander. Všichni by měli přijít o druhý poločas, pomyslel si Lander. Bylo deset minut po jedné hodině odpoledne. Landerovi zbývala necelá hodina.

Dahlia Iyadová vystoupila z taxíku nedaleko přístavní hráze u Galcez Street a opatrně zamířila ke garáži. Bud' tam bomba bude, nebo ne. Bud' tam bude čekat policie, nebo ne. Když šla touto cestou poprvé, nevšimla si, jak jsou zde chodníky rozpraskané a nerovné. Když tudy kráčela teď, neunikla jí snad jediná prasklina na chodníku. Skupina malých dětí si hrála s basketbalovým míčem. Chlapec, který míčem dribloval, nebyl větší než metr deset, ale na Dahlii zapískal, když procházela kolem.

Policejní auto projíždějící kolem rychlostí asi tak patnáct mil za hodinu skupinku dětí zahnal ze silnice na chodník a minulo Dahlii, která od něj odvrátila obličej a předstírala, že hledá jméno ulice.

Auto za následujícím blokem zahrulo za roh. Dahlia z kabelky vylovila klíče a zamířila přes park ke garáži. Odemkla oba zámky. Otevřela vrata a vklouzla dovnitř. Za sebou zase ihned zavřela. V garáži bylo pološero. Dírami ve zdech se dovnitř vloudilo pár slunečních paprsků. Auto bylo nedotčené.

Dahlia se vyšplhala dozadu a rozsvítila tlumené světlo. Na závěsné gondole byla tenká vrstva prachu. Všechno bylo v pořádku. Kdyby garáž měla pod dozorem policie, určitě by Dahlii nenechali dojít až k bombě. Převlékla se do kombinézy opatřené iniciálami televizní stanice a sundala z boků nákladáku vinylové výplně, díky čemuž se na stranách objevily emblémy televizní stanice, které zářily všemi barvami. Na gondole byl přilepen seznam, který Dahlia rychle přeběhla očima. Nejdřív rozbušky. Sundala z nich obal, dostala se na střed gondoly, rozložila je na několik míst a jednu umístila přesně doprostřed. Dráty vedoucí z rozbušek zasunula do svazku vodičů, který představoval přívod ke zdroji elektrického proudu ze vzducholodi. Teď byly jak pojistka, tak i rozbušky připraveny.

Dahlia přeřezala všechna uvazovací lana kromě dvou. Dále bylo zapotřebí zkontrolovat Landerovu tašku. Byl v ní revolver kalibru 38 s tlumičem, jedny nůžky na kabely, obě věci zabalené do papírového sáčku. Dahliin samopal Schmeisser s šesti zásobníky a puška AK-47 s příslušnou municí byly uloženy v tašce z měkké vlny.

Když se Dahlia připravovala k odjezdu z garáže, položila si svůj samopal na podlahu v řidičově kabině a přikryla ho dekou. Na sedadle byl prach. Dahlia vyndala z kabelky kapesník a pečlivě ho utřela. Vlasy si ukryla pod čepici.

Za deset minut dvě. Je čas vyjet. Dveře garáže se otevřely a Dahlia vyjela s autem do sluncem vyhřátého a rozjasněného dne. Když šla vrata zamknout, nechala motor běžet.

Jak se blížila k letišti, Dahlia prožívala záhadný pocit štěstí. Zdálo se jí, že je na počátku dráhy, ze které bude měkounce klesat stále níž a níž.

Kabakov sledoval z velitelského stanoviště na stadionu, jak se proudy lidí hrnou jihovýchodní branou dovnitř. Všichni byli pěkně oblečení a bylo vidět, že jsou i dobře naladěni, a nikdo z nich netušil, jaké starosti všichni do jednoho Kabakovovi svou přítomností způsobují.

Ve frontách, které se tvořily před detektory, lidé často nadávali. Někteří fanoušci si hlasitě stěžovali, když byli požádáni, aby na stůl vysypali obsah svých kapes. S Kabakovem na velitelském stanovišti bylo i desetičlenné profesionální komando, oblečené do neprůstřelných vest a dobře vyzbrojené. Major vyšel ven, aby se na chvíli oprostil od praskání vysílaček, a díval se, jak se tribuny zaplňují návštěvníky. Rámusící kapela už odpochoďovala z hrací plochy pryč, a zatímco se hudba ztrácela v dále, nahrazovaly ji čím dál více pronikavé hlasy a pokřiky fanoušků, ke kterým se přidávali další a další návštěvníci. Ve tři čtvrtě na dvě byl stadion z větší části zaplněný. Zátarasy na silnicích zablokovaly přístupové cesty.

Dvě stě čtyřicet metrů nad stadionem se televizní štáb ve vzducholodi domlouval s režisérem přenosu vysílačkou. Režisér seděl ve velkém autě, které patřilo televizní společnosti NBC a bylo zaparkované hned vedle tribun. Redakce sportovního vysílání této společnosti měla zahájit přímý přenos pohledem na stadion ze vzducholodi a přes tento obraz měly běžet titulky. Režisér sledoval různé záběry na dvanácti obrazovkách a nebyl spokojen.

"Haló, Simmonsi," zavolal na pilota kameraman, "rejža by to potřeboval z druhé strany, ze severu, abysme měli stadion vzadu, šlo by to?"

"Jasně, šéfe," vzducholod' se vznešeně vydala na sever.

"Prima, to je vono." Kameraman teď udělal krásný záběr na zelenou hrací plochu, obklopenou osmdesáti čtyřmi tisíci diváky a spoustou vlajek, kterými byl vyzdoben celý obvod stadionu a které plápolaly ve větru.

Lander sledoval policejní helikoptéru, jak krouží kolem stadionu jako vážka.

"Věž volá Noru jedna nula."

Simmons zvedl mikrofon. "Tady Nora jedna nula, slyším vás."

"Blíží se k vám helikoptéra, asi kilometr od vás severozápadním směrem," zaznělo z kontrolní věže.

"Udělejte jí trochu místa."

"Přepínám. Vidím ji. Nora jedna nula končí."

Simmons ukázal prstem a Lander zahlédl vojenskou helikoptéru, která byla už jenom dvě stě metrů vzdálená. "To je prezident. Sundej si klobouk," řekl Simmons a opustil se vzducholodí severní stranu stadionu.

Lander sledoval, jak na ploše určené k přistání začali rozmísťovat návěstidla.

"Rejža chce mít záběr na prezidentův přilet a přistání," oznámil asistent kameramana Simmonsovi.

"Můžeme se stočit bokem?"

"Takhle to stačí, díky," řekl kameraman. Prostřednictvím jeho kamery mohlo nyní osmdesát šest milionů lidí vidět, jak stroj přistál na hrací ploše. Prezident vystoupil z helikoptéry a rychlým krokem směřoval pod tribuny, kde už ho kamera z bočního úhlu neviděla.

Z auta, odkud režisér dával příkazy, nyní úsečně zaznělo: "Teď ho bude zabírat dvojka." Lidé nejen ze Spojených států, ale z celého světa mohli nyní sledovat, jak prezident kráčí podél postranní čáry hřiště ke své lóži.

Když se Lander naklonil dolů, měl možnost znovu zahlédnout statnou postavu blond'atého prezidenta, obklopeného osobní stráží. Prezident mával lidem a davy se zvedaly ze svých sedadel jako velká mořská vlna valící se směrem, kudy krácel.

Kabakov slyšel i na svém stanovišti hluk, jak lidé prezidenta vítali. On sám ho nikdy osobně neviděl a byl na něj zvědavý. Jenomže nemohl opustit stanoviště, kde musí být neustále ve střehu, aby předešel možným komplikacím.

"Já tě teď vystřídám, Simmonsi, ať nepřiđeš o výkop," nabídl se Lander. Simmons mu předal řízení. Pro Landera bylo ovládání výškového kormidla ještě dost vyčerpávající.

Na hřišti teprve pak proběhlo rozlosování, a to kvůli televizním divákům, kteří měli do této chvíle na obrazovce prezidenta. Oba týmy se nyní seřadily k výkopu.

Lander se podíval na Simmonse, který byl plně soustředěn na zahájení hry a díval se dolů na stadion. Lander se naklonil dopředu a stlačil páku seřizující palivovou směs levého motoru. Držel ji tak dlouho, dokud se motor nepřehřál.

Během několika minut byla ručička na ukazateli v červeném políčku. Lander pak vrátil páku do normální polohy. "Pánové, máme tady menší problém," oznámil a v tu chvíli se otočil i Simmons a šel se podívat k Landerovi. Lander mu prstem ukázal na ručičku teploměru.

"Co to má znamenat?" zakřičel Simmons. Přešel na druhý konec kabiny, aby přes ramena televizního štábu zkontroloval, co se stalo s motorem. "Žádný olej neteče."

"Cože?" zeptal se kameraman.

"Motor na přídi se přehřál. Pusťte mě tady kousek vedle." Lander se natáhl do zadní přihrádky a vyndal hasicí přístroj.

"Počkej, co to děláš, vždyť to nehoří, ne?" kameraman s asistentem byli dost vyděšení, s čímž Lander už dopředu počítal.

"Ne, proboha, ne," zděsil se Simmons. "Ale nejdřív ho musíme vytáhnout, to je úřední postup."

Lander si Simmonse nevšímal a postříkal motor. Směřovali pryč od stadionu, mířili severovýchodním směrem k přistávací ploše letiště. "Musí se na to podívat Vickers," prohlásil Lander.

"Už jsi mu volal?"

"Volal, když jsi byl vzadu." Lander vzal do ruky mikrofon, a když se na něj Simmons nedíval, něco do něj zamumlal, ale samozřejmě nezmáchl prepínač.

Vzducholod' letěla nad státní silnicí číslo 10, měla pod sebou po pravé straně stadion Superdome a po levé oválné prostory výstaviště. Let proti větru byl pro jeden motor velice obtížný, a proto se kupředu pracovali jen zvolna. To je jenom dobře, že se takhle vracíme zpátky, pomyslel si Lander. Pod nimi se zrovna rozprostíralo golfové hřiště Pontchartrain a před sebou už viděli rozsáhlou plochu letiště, ke kterému se blížilo nákladní auto. Dahlii se to podařilo.

Z kabiny auta Dahlia zahlédla, že se vzducholod' přibližuje podle plánu. Ona sama tu byla o několik minut dříve. U brány letiště stál policista. Dahlia vystrčila z auta ruku s modrou identifikační kartičkou. Policista jí pokynul, že může pokračovat. Pomalu popojížděla podél cesty, která lemovala přistávací plochu.

Pozemní personál zahlédl vzducholod' a všichni se seběhli k přívěsu s nářadím. Lander potřeboval, aby si pospíšili. Ze vzdálenosti devadesáti metrů se jim ozval vysílačkou. "Budu přistávat, udělejte mi místo."

"Noro nula jedna, co se děje? Proč jsi nám, Miku, neoznámil dřív, že sem letíš?" ptal se Vickers.

"Já jsem to hlásil," hájil se Lander. Jen ať se diví... Pozemní obsluha běžela na svá místa. "Přiletím ke stožáru po větru a potřebuju špalek pod kolo. Jenom ať se vzducholod' nehoupá ve větru, Vickersi. Měli jsme menší problém s motorem na přídi, nic vážného. O nic nejde, jenom je potřeba, abyste se na to dole pro jistotu podívali. Žádný zmatek. Rozumíte mi?"

Vickers rozuměl.

Dahlia Iyadová čekala před ranvejí, po které se každou chvíli musí dostat na druhou stranu. Z věže svítilo červené světlo. Dahlia sledovala, jak vzducholod' usedla na zem, poskočila a znovu dosedla. Okamžitě se seběhli muži z pozemního personálu a chopili se uvazovacích lan, která visela z nosu vzducholodi.

Všechno proběhlo dobře a vzducholod' byla bezpečně upoutána.

Na věži se rozsvítilo zelené světlo. Dahlia přejela ranvej a zaparkovala za přívěsem s nářadím, tím se pozemnímu personálu ztratila z dohledu. Pozemní personál se zatím seběhl ke vzducholodi. Dahlia během několika vteřin otevřela zadní dveře auta a spustila rampu. Popadla papírovou tašku, ve které byla zbraň a nůžky na kabely, a přeběhla zezadu kolem přívěsu ke vzducholodi. Personál si jí vůbec nevšímal.

Vickers sundal kapotu motoru. Dahlia Landerovi podala tašku oknem kabiny a hned běžela zpátky ke svému vozu.

Lander se obrátil ke kameramanovi a jeho asistentovi. "Jděte se na chvíli protáhnout, nebudeme tady dlouho."

Oba muži vylezli ven a Lander vyšel za nimi.

Okamžitě se vydal k autobusu, ale tam se hned obrátil zpátky ke vzducholodi, "Haló, Vickersi, volají tě z Lakehurstu."

"No doprčic - hele, Franku, počkej mi tady u toho, ale dokud se nevrátím, ať nikdo na nic nesáhá."

Vickers běžel klusem k autobusu, kam Lander vstoupil za ním. Vickers sotva stačil vzít do ruky vysílačku, než ho Lander střelil zezadu do hlavy. Ted' byl pozemní personál bez šéfa. Když Lander vystupoval ven z autobusu, zaslechl poskakování vysokozdvizného vozíku. Dahlia seděla za volantem a objížděla přívěs. Sotva se objevila před zraky pozemní obsluhy, zůstali všichni udiveně stát a hleděli na velikou gondolu. Bez jakékoli výzvy uhnuli vozíku z cesty. Dahlia zpomalila a nasměrovala gondolu pod kabinu vzducholodi. Vidlice se zvedla o dvacet centimetrů a všechno do sebe přesně zapadlo.

"Co se to děje, co to je?" otázal se muž, který stál u motoru. Dahlia ho ignorovala. Přehodila dva přední úchyty přes zábradlí. Ještě zbývaly čtyři.

"Vickers vám vzkazuje, abyste shodili dolů ty pytle," zakřičel na muže Lander.

"Co že řekl?"

"Shodit dolů zatěžovací pytle. Ale honem!"

"Co je to, Miku? To jsem v životě neviděl."

"Vickers ti to vysvětlí. Hele, televizní vysílání je děsně drahý. Minuta stojí sto sedmdesát pět tisíc dolarů, takže sebou pohni. NBC to chce, a hotovo." Dva muži z pozemního personálu sundali zatěžovací pytle a Dahlia mezitím dokončila upevňování gondoly. Odjela s vozíkem zpátky. Obsluha vůbec nevěděla, co se děje. Něco se jim však na tom nelíbilo. Takhle velikou gondolu s nápisy televizní společnosti nikdy na vzducholodi nezkoušeli.

Lander šel k motoru a podíval se, jestli s ním někdo něco neudělal. Všechno bylo na svém místě. Upevnil zpátky kapotu.

V tu chvíli přicházel kameraman. "NBC? Co to je? Dyť to není naše..."

"Rejža vám to vysvětlí, zavolejte si mu z autobusu." Lander si sedl na svoje místo a zapnul motory.

Personál se vyděsil a uskočil stranou. Dahlia už byla v kabině. V ruce měla nůžky na kabely. Nebyl čas na nějaké odpojování. Vybavení televize muselo jít pryč hned, aby se vzducholod' mohla hladce zvednout.

Kameraman viděl, jak Dahlia přestřihává a přeřezává kabely jejich přístrojů. "No počkejte, co to vyvádíte?" Rychle vletěl do kabiny. Lander se otočil na sedadle a střelil ho do zad. Ve dveřích celou scénu zděšeně pozoroval jeden člen pozemní obsluhy. Ostatní muži, kteří byli nablízku, ustupovali pozpátku pryč. Dahlia odpojila kameru.

"Ted' podstavec a stožár!" zakřičel Lander.

Dahlia seskočila na zem. V ruce měla svůj samopal. Členové obsluhy ustupovali stále dozadu, někteří se otočili a utíkali pryč. Dahlia dala pryč podstavec a uvolnila kolo, a protože se vzducholod' začala ve větru pohupovat, ihned běžela ke stožáru a odvázála ji.

Dále bylo potřeba dostat špičku nosu z jamky ve stožáru. Musí to jít. Vzducholod' to Dahlii ztěžovala tím, že se stále pohupovala. Vystrašení muži dávno pustili upoutávací lana. Vítr by měl Dahlii pomoci. Najednou za sebou uslyšela sirénu policejního vozu. Přes ranvej se řítilo policejní auto.

Nos se konečně uvolnil, ale vzducholod' byla přetížena tělem kameramana a televizní technikou. Dahlia rychle skočila zpět do kabiny. Nejdříve vyhodila snímač, pak kameru a všechno ostatní zařízení, které se pádem na zem rozbilo na kousky.

Policejní auto se blížilo zepředu, mělo rozsvícená světla. Lander stlačil dopředu regulátor motoru a vzducholod' se začala pohybovat. Dahlia však už neměla sílu zvednout mrtvé kameramanovo tělo a vyhodit ho ven. Nedařilo se jí to, protože kameraman měl jednu nohu zaklesnutou pod Landerovým sedadlem. Vzducholod' trochu poposkočila a znovu usedla na zem. Nakonec se vztyčila na kormidla jako prehistorické zvíře. Policejní auto bylo jen čtyřicet metrů daleko a policisté už otvírali dveře. Lander přidal co nejvíce plynu a vzducholod' se zvedla.

Dahlia se nahnula z kabiny a začala střílet ze svého samopalu na policejní auto. Na jeho předním skle se objevily hvězdčovitě průstřely, a zatímco se vzducholod' vznášela stále výš, vypadl z auta jeden policista se zakrvácenou košilí, natahoval kohoutek a díval se nahoru. Ve chvíli, kdy vzducholod' letěla nad policejním autem, zaznělo několik výstřelů ze samopalu, které policistu přibily k zemi. Dahlia pak skopla mrtvého kameramana z kabiny dolů. Tělo se rozpláclo na kapotě auta. Vzducholod' poposkočila výše. To už přijížděla další a další policejní auta, která se při pohledu ze vzdalující se vzducholodě neustále zmenšovala. Dahlia uslyšela, jak se střela odrazila od pláště trupu. Policisté na ně stříleli. Dahlia zamířila

samopalem na vůz, který jim byl nejbliž, a spustila palbu, která kolem auta rozvířila prach. Lander se snažil dostat z motorů plný výkon. Pak už byli natolik vysoko, že už je výstřely nemohly ohrozit. Pojistka a dráty! Dahlia si lehla na zakrvácenou podlahu kabiny a vyklonila se ven, aby mohla dosáhnout na dráty trčící z gondoly.

Lander u palubní desky už klimbal únavou a málem se zhroutil. Dahlia se k němu natáhla, sklonila se mu přes rameno a zmáčkla injekci, kterou měl pod rukávem. Lander se během několika vteřin vzpamatoval a zase měl hlavu vzpřímenou.

Zkontroloval vypínač elektrického okruhu. Byl vypnutý. "Napoj to."

Dahlia vypáčila kryt vypínače a zapojila dráty, které vedly k bombě. Roznětka, kterou by použili, kdyby selhal elektrický obvod, byla připravena za opěradlem Landerova sedadla, ale musela by se připojit na vývod v zadní části kabiny. Dahlia měla problém s připevněním koncovky pro tento detonátor, protože ji izolovaný drát prokluzoval v zakrvácených rukou.

Indikátor rychlosti ukazoval šedesát uzlů. Za šest minut by měli být nad stadionem.

Corley a Kabakov vyrazili k autu, když se k nim dostala první zmatená zpráva o střelbě na letišti. Hnali se k mezinárodní silnici číslo 10, odkud přicházely zprávy.

"Neznámé osoby střelily z Aldrichovy vzducholodi," zaznělo ve vysílačce. "Dva policisté jsou mrtví.

Pozemní personál tvrdí, že ke vzducholodi bylo připevněno neznámé zařízení."

"Dostali vzducholod'," zařval Corley a udeřil pěstí do sedadla vedle sebe. "To je ten váš druhý pilot."

Vzducholod' se už rýsovala na obzoru a každou vteřinou se přibližovala. Corley byl ve spojení se stadionem. "Odvezte ihned prezidenta pryč!" zakřičel do vysílačky.

Kabakov se snažil potlačit vztek a rozčilení, neboť stále nechtěl uvěřit tomu, že to, co se teď děje, je skutečnost. Seděl v autě na dálnici mezi stadionem a letištem a vypadalo to, že je úplně bezmocný. Musí přemýšlet. Musí vymyslet, co by se ještě dalo dělat. Vzducholod' teď mýjela stadion Superdome.

Kabakov chytil Corleye za rameno a začal s ním škubat. "Jackson," vykřikl Kabakov. "Lamar Jackson. Jeho helikoptéra. Vyráz z ty kraksny co nejvíc."

Stáli u výjezdu z dálnice. Pak Corley šlápl na plyn, až pneumatiky zakvílely, a zařadil se do nejrychlejšího pruhu. Při výjezdu zabočil do špatného směru. Najednou proti nim vyrazilo auto a Corley těsně před ním strhl řízení do strany, což je dostalo na svah, po němž sjeli na správnou silnici a pak přímo na Howard Avenue, což byla sousední ulice se stadionem Superdome. Za kvílení pneumatik objeli veliké staveniště a pak prudce zabrzdili. Kabakov se rozběhl k přistávací ploše vrtulníku a vylekal svým příchodem policejní hlídku, která tam měla dohled.

Jackson byl zrovna s helikoptérou ve střešním otvoru a klesal dolů pro náklad trubek. Kabakov běžel k muži odpovídajícímu za náklad, třebaže ho vůbec neznal. "Ať přistane, ať hned přistane!" Vzducholod' už byla skoro nad Superdomem, pak nad ním rychle přeletěla a zmizela jim z dohledu. Odsud to byly na Tulanský stadion ještě dva kilometry.

Corley přiběhl od auta. Kufr, ze kterého vyndal samopal M-16, nechal otevřený.

Helikoptéra dosedla na zem a Kabakov k ní utíkal v předklonu. Vyšplhal se k oknu pilotní kabiny.

Jackson si rukou nastavil ucho, neboť Kabakova téměř neslyšel.

"Dostali Aldrichovu vzducholod'," volal major a ukazoval prstem do oblak. "Musíme za nimi nahoru!"

Jackson vzhlédl ke vzducholodi. Pak polkl. Výraz v jeho obličeji prozrazoval, že si je vědom nebezpečnosti situace. "Takže mě tímto násilím unášíte?"

"Já vás žádám. Prosím vás."

Jackson na moment zavřel oči. "Tak si nastupte. A toho mého pomocníka raději vysaďte. Nechci za něj nést odpovědnost."

Kabakov s Corleyem vytáhli vyděšeného muže z helikoptéry a sami si nastoupili do nákladového prostoru. Stroj se vznesl do oblak za velkého hluku listů rotoru. Kabakov prolezl k Jacksonovi a posadil se dopředu na sedadlo vedle něj. "Můžeme..."

"Heleďte," přerušil ho Jackson. "Chcete je dostat, nebo s nima mluvit?"

"Dostat."

"Dobře. Tak jestli je doženeme, budu se muset vyšplhat nad ně, protože oni nahoru moc vidět nemůžou

přes ten velký balon. Chcete jim prostřelit plášť vzducholodě? To je zbytečný, protože by to stejně stihli."

Kabakov zakroutil hlavou. "Mohli by to spustit ve chvíli, kdyby zjistili, že klesají. Zkusíme zničit kabinu."

Jackson přikyvoval. "Až budu nad nima, tak mi řekněte, kdy budete připravený a já sestoupím k nim."

Stačí pětkrát trefit a je po kabině. Nasad'te si sluchátka a řekněte mi to vysílačkou."

Helikoptéra letěla rychlostí sto deset uzlů a ještě se snažila zrychlit, ale vzducholod' měla velký náskok.

Už by měla být docela blízko cíle.

"I když dostaneme pilota, tak ji vítr stejně donese až tam," prohlásil zklamaně Jackson.

"A co hák? Nešlo by ji za něj připojit a někam ji odtáhnout?"

"A za co ji chcete zachytit? Dyť ta prokletá potvora je jednoditá a má hladkej povrch. Můžeme se o to pokusit, jestli na to ještě bude čas. Hele, policajti."

Před nimi se zepředu ke vzducholodi blížila policejní helikoptéra.

"Ne zespodu," zakřičel zoufale Jackson. "Nesmíte se k nim přiblížit ze..." Ani to nestačil dopovědět a policejní helikoptéra se začala kymáčet a vrávorat, protože ji zasáhla dlouhá dávka ze samopalů. Pak se otočila na stranu, listy rotoru se začaly svévolně kroutit a helikoptéra padala střemhlav k zemi.

Jackson mohl pozorovat pohyby kormidla vzducholodi a úhel jeho vychýlení, protože měl pod sebou obrovskou kýlovou plochu. Byl teď nad jejím trupem a před nimi se již rýsoval stadion. Zbýval čas na jeden pokus. Kabakov a Corley napnuli všechny své síly. Byli připraveni ve dveřích helikoptéry.

Lander pocítil na balonu vzducholodi silný proud větru od rotoru a uslyšel motor. Poklepal Dahlii na ruku a ukázal palcem nahoru. "Počkej ještě dvacet vteřin," poprosil ji.

Dahlia si zatím zasadila do svého schmeisseru nový zásobník. Jackson řekl Kabakovovi do sluchátek:

"Ted' by to s tím hákem šlo."

Helikoptéra prudce klesla, až se z toho zvedal žaludek, a ocitla se na pravém boku vzducholodi.

Kabakov slyšel, jak první výstřely zasáhly dno helikoptéry a pak začal s Corleyem rovněž střílet, až se z kabiny vzducholodi na všechny strany rozletělo sklo. Kolem Kabakova zasvištěly další kulky.

Helikoptéra se prudce naklonila a stoupala nahoru. Corley byl zasažen do stehna a kalhotami mu prosakovala krev. Jackson měl poraněné čelo od rozbitého skla, které ho zasáhlo. Otřel si krev stékající mu do očí.

Všechna okna kabiny vzducholodi byla rozstřílená, bylo zasaženo i řízení a palubní deska, z které teď létaly jiskry. Dahlia ležela na zemi kabiny a nehýbala se. Lander měl zraněné rameno a nohu. Zpozoroval, že vzducholod' ztrácí výšku. Klesala, ale ke stadionu to byl už jenom malý kousek, takže tam mohla doletět. Už se k němu blížila, už ho měla pod sebou a desetitisíce diváků k ní vzhlížely docela přátelsky. Lander měl ruku na vypínači. Ted'. Stlačil ho. Nic. Zkusil to s rezervním vypínačem. Nic. Elektrické obvody byly zničené. Lander se vyvlekl z pilotního sedadla, vzal detonátor a pomocí zdravé ruky a nezraněné nohy se pokoušel doplazít k vývodu připravenému vzadu v kabině, dokud je vzducholod' ještě nad stadionem.

Hák se pohyboval na laně dlouhém devět metrů. Jackson klesal s helikoptérou tak dlouho, dokud se hák neoctl téměř pod balonem vzducholodi. Jediný otvor, za který by mohli těleso hákem zachytit, se nacházel mezi směrovým kormidlem a kýlovou plochou pod kormidlovou stěží. Kabakov navigoval Jacksona a stále více se přibližovali mezeři, až byli u ní, jenomže hák se do ní pro svou tloušťku nevešel. Jacksonova helikoptéra proháněla vzducholod' nad stadionem. Kabakov se zoufale rozhlédl kolem sebe a najednou si všiml, že na boku trupu je upevněno stočené nylonové lano, zabezpečené na obou koncích kovovou karabinou. Jakmile ho zahlédl, hned věděl, co bude muset udělat.

Ze stadionu všechno pozoroval Moshevsky, oči měl vykulené a pěsti zaťaté. Ve chvíli, kdy se pod vrtulníkem objevila postava, která se jako pavouček sesouvala po laně dolů, vytrhl agentovi stojícímu vedle dalekohled, i když by se jím ani nemusel dívat. Dopředu věděl, o koho se jedná. Byl to Kabakov. Moshevsky mohl jen přihlížet, jak vzdušný vír od rotoru s majorem hází do stran. Ten měl kolem pasu uvázané lano. Ted' zrovna přelétali nad Moshevským, který se co nejvíce zakláněl, aby mu neunikla ani sekunda vzdušného boje. Třebaže málem upadl na záda, Kabakova z očí nespustil.

Major už měl nohu na háku. Otvorem v podlaze helikoptéry bylo vidět Corleyovu hlavu. Hovořil do mikrofonu a na uších měl sluchátka. Hák sjel dolů a Kabakov se přiblížil ke kýlové ploše. Ne! Kýl se

zvedl, jak se vzducholod' houpala. Strčil do Kabakova a odhodil ho stranou. Major se zhoupł zpátky a míjel nylonové lano, upevněné mezi kormidlem a kýlem pod vrchem kormidlové stěžeje. Kabakov zachytil hákem lano za smyčku a jednou rukou mával kolem sebe. Helikoptéra sebou trhla směrem vzhůru, čímž se lano, které měl Kabakov omotané kolem pasu, napjalo a začalo ho škrtit.

Lander se snažil doplazit po kluzké zkrvavené podlaze dozadu do kabiny k vývodu pro detonátor, ale najednou se podlaha naklonila. Lander sklouzával zpátky. Honem hledal výstupek v podlaze, za který by se zachytil. Helikoptéra se rychle vznesla do výšky. Zád' vzducholodi byla najednou zvednuta v úhlu padesáti stupňů a příd' se málem dotýkala hrací plochy fotbalového hřiště. Diváci začali křičet a utíkali pryč. U východů se mačkali a hrnuli i se jeden přes druhého ven. Lander slyšel ze všech stran jejich křik. Natáhl se k vývodu. V ruce stále držel detonátor.

Špička vzducholodi poskakovala po tribunách směrem nahoru a lidé z těchto míst hromadně prchali. Na vrcholu stadionu se vzducholod' zachytila o žerdě vlajek, na okamžik se zastavila, pak sebou trhla a vznesla se do prostoru nad domy směrem k řece. Motor helikoptéry běžel na plné obrátky. Corley, který vyhlížel otvorem v podlaze, viděl, jak se Kabakov ocitl na kýlové ploše a drží se kluzkého kabelu.

"Určitě se nám to podaří až k řece, určitě až k řece," opakoval si stále Jackson, když se ručička teploměru blížila červenému políčku. Palec měl stále na červeném knoflíku pro nouzové odhození zátěže.

Lander se popotáhl po šikmé kluzké podlaze ještě o posledních třicet centimetrů, aby mohl nasadit detonátor na vývod, a pak zmáčkl vypínač.

Moshevsky se prodrál na nejvyšší tribunu. Helikoptéra, vzducholod' a muž, který stál na kýlové ploše, se v tomto momentu vznášeli nad řekou. Tento obrázek zůstane Moshevskému v paměti živý až do smrti.

Najednou však obě vzdušná plavidla i s muži, kteří v nich byli, zmizela v oslňující záři, doprovázené obrovským výbuchem. Vypadalo to jako konec světa a tribuny se otřásly tak, že to i Moshevského povalilo na zem. Šrapnel rozsekal stromy okolo řeky na kusy a silná tlaková vlna je vytrhla z kořenů. Voda, která se zpěnila jako v obrovském příboji, vyrazila do vzduchu v podobě gejzíru, který dopadl zpět do řeky s hlukem velkého vodopádu. Nad řekou se vytvořil jednolitý oblak kouře. O pár zlomků vteřiny později a poněkud stranou od epicentra výbuchu zasáhl šrapnel hladinu řeky jako krupobití a zařinčel o železné trupy lodí.

V několik kilometrů vzdálené vyhlídkové restauraci na vrcholu věže dojídala Ráchel svůj oběd, když uviděla záblesk. Vstala, ale to už věží otřásl výbuch, z oken se začaly sypat skleněné výplně a Ráchel se ocitla pod stolem na zádech. V té chvíli jí bylo všechno jasné. Vedle ní na zemi seděla s otevřenými ústy další žena.

Ráchel se na ni podívala. "Je mrtvý?" zeptala se.

Celkový počet obětí činil pět set dvanáct. Na stadionu bylo čtrnáct lidí ušlapáno u bran, dalších padesát dva mělo zlomeniny, ke kterým přišli při bojích u východů, a zbytek utrpěl tržné rány a pohmožděny. Do poslední skupiny patřil i prezident Spojených států, který k těmto zraněním přišel, když ho ještě před výbuchem zalehlo deset agentů jeho ochranky. Ve městě bylo zraněno sto šestnáct osob kusy skla, když se následkem výbuchu začala sypat okna.

V poledne následujícího dne stála Ráchel Baumanová společně s Robertem Moshevským na malém molu na severním břehu řeky Mississippi. Stáli tam několik hodin a pozorovali, jak policejní loď prohledávají dno řeky. Průzkum dna probíhal i celou minulou noc. V prvních několika hodinách vylovili kusy na uhel spálené kabiny helikoptéry. Potom už nenašli nic.

Molo, na kterém oba stáli, bylo od šrapnelů prostřílené jako řešeto. Vlna s sebou přinesla mrtvého sumce, který na molo s každou další vlnou narážel a byl také děravý jako ementálský sýr.

Moshevsky se nepřítomně a bez pohybu díval na policejní čluny. Vedle sebe měl postavený kufr, protože za tři hodiny odlétal do Izraele, kam eskortoval i Muhammada Fasila, jenž bude souzen za mnichovský masakr. Letadlo společnosti El Al, které pro ně letělo, mělo na palubě čtrnáct členů profesionálního komanda. Měli se postarat o to, aby se při dlouhém letu do Izraele něco neseběhlo mezi Moshevským a jeho vězněm.

Ráchel měla obličej celý oteklý, oči červené, ale už neplakala. Provzlykala celou minulou noc na posteli v hotelu Royal Orleans. V rukou pevně svírala Kabakovovu košili, která byla načichlá jeho doutníky.

Od řeky vál studený vítr. Moshevsky jí přehodil přes ramena svoje sako, jež jí sahalo až po kolena. Pak siréna na hlavním velitelském člunu ukončila prohledávání v těchto místech a celá policejní flotila se přemístila po proudu dolů. Řeka zůstala opuštěná a její vody se pomalu valily k moři. Najednou Ráchel zaslechla, jak Moshevsky ze sebe vydal zvuk, který mu unikl, třebaže ho chtěl ztlumit stejně jako svůj dech, a viděla, že odvrátil svůj obličej. Položila svůj obličej na jeho hrud' a objala ho, jak nejvíce byla při jeho mohutném těle schopná, a útěšlivě ho poplácávala, když cítila, jak jí do vlasů padají jeho horké slzy. Pak ho vzala za ruku a vedla ho podél břehu řeky, jako by doprovázela dítě.

- 303 -